This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

+ *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.

+ *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.

+ *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.

+ *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at `http://books.google.com/`

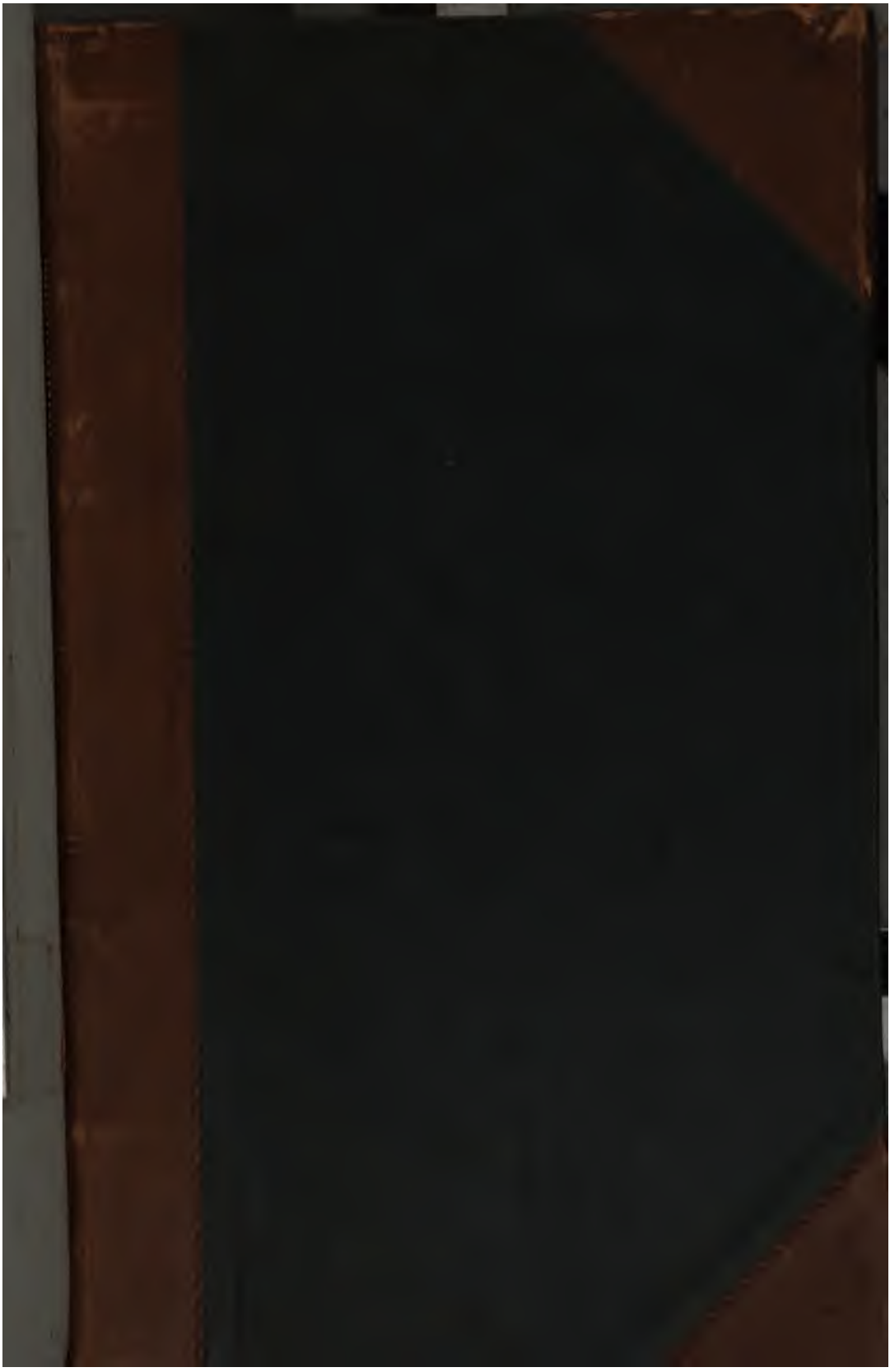

600005899.

30. 948.

PLATONIS

DIALOGI IV

MENO CRITO ALCIBIADES UTERQUE

CUM

ANNOTATIONE

CRITICA ET EXEGETICA

EDITIO QUINTA.

CURAVIT

PHILIPPUS BUTTMANNUS Dr.

BEROLINI

SUMPTIBUS AUGUSTI MYLII

MDCCCXXX.

LECTORIBUS.

Quattuor hi dialogi ita junctim prodierunt primum a. 1780, hortatu regii administri Lib. Bar. a Zedlitz, cum anno superiore Fridericus Magnus Auctores Classicos tum latinos tum graecos, accuratius in scholis tractari jussisset *). Auctor autem fuit *Engelius* ut e libris Platonicis hi potissimum dialogi eligerentur, quippe in quibus tractandis philosophicae disciplinae studium cum veteris linguae aptissime conjungi posse censeret. Edendi curam susceperat J. E. Biester, vir cum paucis mihi memoria semper colendus: qui pro sua modestia socios aliquos sibi assumpsit, quorum postremus accessi ego (Ed. 3. Berol. 1811.).

Quod meliora hodie dare possumus, id debetur talibus moderatoribus, qualem summus rex in illo suo decreto se exhibuit; debetur tali virorum optimorum studio: quorum non solum in memoriam sed in optimam ipsorum voluntatem peccaremus, si quae minus perfecta *ipsi* dederunt superstitiosi retineremus. Itaque me solum nunc aequis judicibus sisto: ad meam mentem totum librum adornavi, decessorum autem meorum annotata sicut ceterorum omnium excerpsi. Textum ad Bekkeri codices constitui; de qua re in Indice Adminiculorum huic praefamini subjecto rationem reddidi. *Indicem verborum* et rerum grammaticalium, cum, qualem ante

*) Mandati illius regii tria erant capita haec: *primum*, ut scriptores hi quam diligentissime cum juventute legerentur in majoribus scholis, quae in praecipuis cujusque provinciae urbibus essent; *tum*, ut viri docti incitarentur ad vertendos illos germanice, quae res et ad studium linguae patriae, quod graviter Rex commendabat, et ad intelligendos hos ipsos scriptores multum esset collatura; *denique*, ut scriptorum non vocabula tantum graeca aut latina juventutis memoriae, sed res, sententiae, tractationis modus, doctrina, et quae reliqua occurrunt, intelligentiae traderentur. Adeat qui verba ipsa summi auctoris, quae non sine amore et veneratione legi possunt, cognoscere volet, librum Friderici Nicolai, Anekd. v. K. Friedr. d. Zw. V, p. 33.

hos XXX annos confeceram, post secundam etiam dehinc manum ei admotam, juvenilibus mendis ille adhuc scateret, totum novum feci, deque multis quorum tractatio annotationem incommoda mole auxisset, in illo disputavi.

Restat ut de mendo moneam, quod inde a Bipontina omnibus editionibus insedit, Alcib. I. 38. b. *μηδὲ τοῦτο ἂν ἡμῖν ἄῤῥητον ἔχω.* Haec cum in Bekkeri quoque textu invenissem, codicum cum Stephaniana consensu niti credebam, et, quod potui, Astii notula astruebam. Sed nunc demum Bekker animadvertit, molestum illud *ἄν* primum legi in Editione nullius, ut constat, auctoritatis Lugdunensi vel Laemariana, quam Bipontini editores, rati sincerum illa Stephanianum textum contineri, typographo exscribendam tradiderant. Jam cum eadem de Bipontino textu opinione ducti recentiores omnes hunc suis editionibus substernerent, propagatum est mendum usque in hanc meam novissimam. Non semel autem hoc in illis textibus admissum esse Bekker mihi asseruit, aliudque idem mihi exemplum indicavit in Charmide p. 157. b., ubi mendum Stephanianum *κατέρου* in Laemariana correctum est ita, *θατέρου*, quod in omnes inde edītt. meavit loco ejus quod solum sententiae aptum est, *ἑκατέρου*. Quare in usu et hujus et Bipontinae cavendum in posterum erit diligentius, quam factum a Stallbaumio, in novissima editione inque commentariis eorundem errorum socio ignaro. Scriptum Berolini A. 1822.

In adornanda hac quinta editione in minuendis mendis segnis non fui. Si tamen aliqua, quae a Bekkeri textu recedunt, deque quibus monuit Stallbaumius, servata hic invenientur; me mordicus illa retinere nemo credat. Satius enim duxi de lectionibus et sententiis, quae aliis displicerent, quaeque tamen rationibus non plane contemnendis defensa mihi viderentur judicium permittere ipsis harum rerum studiosis. Berolini A. 1828.

Recensio

praecipuorum hujus editionis adminiculorum.

Codicum Platonis *manuscriptorum* largam copiam contulit indefessus in hoc labore *Imm.* Bekker, qui varietatem lectionis inde excerptam in editione sua publicavit. Accedebant pauci codd.: in quibus est quem primum omnium nomino

Cl. Clark. — Clarkianus, ab E. D. Clarkio ex Insula Patmo in Angliam perlatus ubi nunc Oxonii inter Bodlejanos thesauros asservatur. Continet is minorum Platonis operum longe plurima, inque illis quattuor quos his libellus complectitur dialogos. Varietatem lectionis summa diligentia inde excerptam seorsum edidit *Tho. Gaisfordus* in libello cui titulum fecit; *Lectiones Platonicae e membranis Bodlejanis etc. Oxon.* 1820. 8. hujusque solius codicis varietatem Bekker quoque in editione sua ceterorum a se ipso collatorum codicum lectionibus immiscuit, signatam sigla 𝔄. Sane codex eas, quae motae de eo erant, expectationes non explevit; lectiones multas manifesto vitiosas is quoque tenet; et in quoque dialogo socios aliquos e ceteris codd. habet qui pleraque eadem praebent. Sed hi merito optimi censentur: nam quamvis mendosi sint ut ceteri, certiorem tamen antiquitatis characterem et pauciora adulteratae lectionis vestigia gerunt in omnibus quae propria habent. Facile autem ex magno, in minutis etiam aberrationibus, consensu apparet, derivatos esse paucos hos, quos optimos vel primarios vocare soleo, ex uno eodemque inter deperditos codice: qui tamen et ipse multis locis jam deflexisset a vera lectione, in ceteris codd. nobis investiganda. Ex primariis autem illis praemium vetustatis Clarkianus aufert, quod multis scripturae indiciis, et maxime jam satis decantato illo ει secundae personae, sibi vindicat. — Ceteri codd. quorum mentionem facio sunt

Parisienses Bekkero signati solis litteris BCDEFGHS; mihi sic: Par. B, Par. C, cet.

Coislinianus, Bekkero Γ, et

Huetianus Bekkero Ψ, uterque itidem Parisiis etiamnum asservati.

Vat.

Vat. (vel *Vat.* 1.) Vaticanus, Bekkero *Δ*.

Vat. 2. Vaticanus, Bekkero r.

Veneti, Bekkero signati *ΞΠΣ*, mihi Ven. *Ξ* etc. nisi quod Venetum *Π*, qui in optimis est, etiam simpliciter Ven. signo. Hic autem idem est quem ad Alcibiadem utrumque Nurnberger (vid. infra) jam contulerat.

Vind. (vel *Vind.* 1.) Vindobonensis, Bekkero *Υ*, idem cujus varietatem ad Menonem, Alcibiadem I, Phaedonem, Phaedrum *Alter* jam publicaverat in ed. horum dialogorum Vienn. 1784. 8.

Vind. 2. Vindobonensis, Bekkero *Φ*.

Ambrosianus, Angelici duo, *Palatinus;* Bekkero r u v b.

Tub. Tubingensis, cujus varietatem ad Critonem Fischer (v. infra) excerpsit.

Ciz. Cizensis, cujus excerpta dedit Müller in Notit. Codd. Numburgo-Ciz. Lips. 1806. 8. p. 16.

Justam plerorumque horum codicum notitiam invenies ap. Bekkerum primo Platonis et priori commentariorum volumini praemissam. Ego breviter tantum hic indicabo eos, quorum in quoque horum dialogorum usus mihi fuit.

Et in *Menone* quidem primarii codd. sunt Clark. et Vat.; secundarii Coisl., Par. E F, Vat. 2.; ceteri Par. B C, Ven. *ΞΣ* Vind. 1. Palat. Ambr.

In *Critone:* Primarii Clark. et Ven. *Π*; secundarii Vind. 2. Tub. Par. D E S, Coisl. Huet.; ceteri Par. B C H, Ven. *Ξ*, Vind. 1. Angelic. 1.

In *Alcib. I.* Primarii Clark. Vat. Ven. *Π*: secundarii Coisl. Par. E F; ceteri Par. B C H, Ven. *ΞΣ*, Vind. 1. Ciz.

In *Alcib. II.* Primarii Clark. Vat. Ven. *Π*; secundarii Coisl. Paris. E F G; ceteri Paris. B C, Ven. *ΞΣ*, Vind. 1. Ang. 1. 2.

Hos codices singulos non memoramus nisi ubi unus vel pauci aliquid privum notatu dignum habent. Ubi quid e pluribus simul codd. afferendum est, simpliciter *codices*, vel codices *plurimos*, vel *optimos* excitamus. Et optimos quidem, nisi numerum addimus, qui ad primarios semper refertur, tunc appellamus, cum lectio quaedam in primariis et in parte secundariorum est. Hoc enim ex hujus editionis ratione sufficere apparet: quae ad pleniorem crisin pertinent, ea ex Bekkeri annotatione noscent studiosi. Multas etiam lectiones a vulgata recedentes tacitus admisi: in quo hanc tamen mihi scripsi legem, ut si quid a Bekkero adoptatum idonea codicum auctoritate niti et ipse judicarem, res ipsa autem aut clara et facilis aut certe levis videretur, tunc nihil prorsus annotarem: sed ubi a Bekkero recedendum censerem, sive vulgata lectione servanda, sive ubi ille eam retinuerit, codicum aliqua scriptura ex meo judicio praeferenda, tunc paucis ubique certiorem de his lectorem facerem.

In quinta hac editione acquievi in his copiis, quas sat magnas esse vel experientia docuit; ita tamen ut, quibus *Stallbaumius* editiones suas ex illo tempore codicibus, *Florentinis* et *Vindebonensibus*, instruxisset, earum varietates diligenter conferrem: unde factum ut partim novas quasdam lectio-

lectiones illis debeam, codici maxime *Flor. x* optimo (e. g. Men. 26), aliis non satis commendatis auxilium inde nunc venerit.

Editiones et Virorum doctorum Annotationes.

Editiones antiquiores: *Aldina* Venet. 1513. f. *Basileensis prior* 1534 f. *Basil. posterior* 1556. fol. multis novis lectionibus e codd. ms. insignis.

— *Stephaniana* Paris. 1578. 3 Voll. cum notis crit. Henr. Stephani. Numeri paginarum hujus editionis in margine Bipontinae et nostrae editionis notati sunt.

— *Bipontina* 1781 — 87. XI Voll. 8. cum excerpta annotatione critica.

— *Bekkeriana* Berol. 1816 — 18. VIII Voll. 8. ex collatione codicum ms. quam plurimorum concinnata. Commentaria critica, accedentibus Scholiis II Voll. 1823. 8. Nos hunc editorem plerumque sigla Be. signamus.

— *Stallbaumiana* (Godofr. Stallbaum.) Lips. VIII Voll. 8. ad fidem codicum Florentt. Pariss. Vindobb. aliorumq. Graece tantum. — Vol. IX seqq. commentarios exhibentia ib. 1824. 8.

Translatio Operum Plat. latina Marsilii Ficini, quae cum ex antiquis optimisque codd. facta sit, innumeris locis veram scripturam graecae linguae peritis praebet. Tenendum autem est, inde ab a. 1532 correctam fere ad editum Platonis textum a Sim. *Grynaeo* prodiisse hanc translationem, qualem Bipontini etiam editores textui suo illam adjunxerunt. Quare fides est antiquioribus tantum editionibus, e quibus Bekker eam suae editioni adjunxit.

— — Jani Cornarii, Basil. 1561. fol. facta ope codicis cujusdam *Hassisteniani*, addito libello qui separatim quoque impressus est hoc titulo: J. C. Eclogae in Dialogos Platonis omnes — ed. cura J. F. Fischeri. Lips. 1771. 8.

— germanica Fr. Schleiermacheri, cujus adhuc prodierunt Tom. I. partium 2. T. II. partium 3. Berolini 1804. sqq. ed. sec. corr. ib. 1818. sqq. 8. T. III. p. I. 1828. — additis introductionibus, et notis maximam partem criticis.

— gallica A. Dacerii aliquoties edita, decem tantum dialogos complectens, in quibus uterque Alcibiades et Crito.

De Biesteri editione Menonis, Critonis, Alcibiadis I. et II. vid. Praefationem.

G. Stallbaumius edidit Menonem, cum prolegomenis et commentariis. Lips. 1827. 8.

J. F. Fischer — Euthyphr., Apol. S., Critonem, Phaedonem Lips. 1783. 8. in qua ed. usus est codice *Tubingensi*.

C. Nurnberger — Alcibiadem I. et II. e cod. ms. bibl. S. Marci (qui est *Venetus II*, v. supr.) Lips. 1796. 8.

F. Astius — Symposium et Alcib. I. Landish. 1809. 8.

Nath. *Forster* et Gu. *Etwall* Britanni editiones quorundam dialogorum fecerunt quarum perparvus hodie ne dicam nullus ad rem criticam usus: J. H. J. *Koeppen* Alcibiadem II. cum notis germ. ed. Brunsv. 1786. 8. — *F. Jacobs* libello

suo

suo scholastico *Elementarb. der griech. Spr. Vierter Cursus,* Critonem cum notis inseruit.

Cl. Sallier Critonem gallice versum cum notis dedit in Hist. Acad. Reg. Inscriptt. to. XIV. — *T. Faber* (Tannegui le Fevre) gallicae suae Alcibiadis I. versioni (Salmur. 1666. 12.) notas addidit. — *Fr. Gedike*, *J. C. Gottleber* et *J. Gottlob Schneider* notas ad Biesteri ed. contulerant: atque Gottleber jam antea (Lips. 1771. 8.) libellum Animadversionum ad Phaedr. et Alcib. II. ediderat. — *F. A. Wolf* notulas aliquot ad Alc. I. et Meno. inseruit suis Opusculis (Vermischte Aufsätze Halle 1802. 8.) p. 102. 113. 116.

Ph. Gu. van Heusde edidit Specimen Criticum in Platonem L. B. 1803. 8. (in Meno. p. 110. Crit. p. 14. Alc. I. p. 111. Alc. II. p. 116.)

L. F. Heindorf dum in vivis fuit observatt. suas mecum contulit; — idem per litteras fecit *C. L. Struve*, cujus etiam Prolusione aliqua ad Menonem usus sum; — *F. W. Ullrich* versioni suae germanicae horum quattuor dialogorum (Berol. 1821. 8.) notas adjecit; — *E. R. Lange* edidit Specim. crit. in Critonem Lips. 1821. 8.

Timaei Lexicon Vocum Platonicorum c. animadvv. Dav. *Ruhnkenii.* Ed. 2. L. B. 1789. 8.

Scholia in Platonem e codd. collegit D. Ruhnkenius L. B. 1800. 8. Auctiora e mss. suis Bekker edidit in Commentariorum to. 2.

Procli et Olympiodori Commentarios in Alcibiadem I. edidit Creuzer in libro cui titulum fecit Initia Philosophiae ac Theologiae ex Platonicis fontibus ducta Ff. 1821. 8. volumine 1 et 2.

ΜΕΝΩΝ

Η

ΠΕΡΙ ΑΡΕΤΗΣ *).

Qui hic confabulantur, sunt

SOCRATES,
MENO,
SERVUS MENONIS,
ANYTUS.

Collatis duobus locis §. 9. *versus fin. et* §. 27. *init. probabiliter Schneider conjicit Menonem tum forte Athenis commorantem apud Anytum hospitem devertisse. — Scena videtur esse locus spatiosus, ubi inter ambulandum, sed ita ut interdum sedeant, interdum consistant, disceptant Socrates et Meno. Et hunc quidem sequuntur servi; e quibus vernulam unum Socrates evocari jubet colloquiique per aliquod tempus participem facit. Dein offendunt Anytum, quem et ipsum Socrates sermoni adhibet: mox duo, qui initio erant soli colloquentes, finem faciunt dialogi. — Disputatio est de* virtute, *versaturque in hac quaestione:* utrum virtus addisci possit necne? *Quae quidem fuit celebris quaestio veterum philosophorum, saepius eadem a Platone tractata, ut in Protagora, et ab auctore dialogi Aeschinis vulgo nomine inscripti* περὶ Ἀρετῆς, *ἢ διδακτόν, qui multa ex hoc nostro dialogo ad verbum transtulit.*

*) Petita esse haec verba e Diog. Laert. 3, 58. dubitari nequit. Alii, Athen. 7, p. 314. A. B., Diog. Laert. 2, 38. Philopon. in Aristotel. Metaphys. 6. Anall. 2, 5. laudant simpliciter *Πλάτωνα ἐν Μένωνι*. BIPONT.

FRIDERICI GEDIKII DISQUISITIO DE MENONE THESSALO.

Haud rarum erat Menonis nomen inter Graecos. Xenophon hist. Gr. 5. Menonis cujusdam Thespiensis mentionem facit; et Plutarchus in Pericle de alio quodam Menone loquitur, Phidiae statuarii socio ejusdemque accusatore. Qui vero in hoc dialogo loquitur, Thessalus fuit, ut ex ipso statim dialogi initio patet: non tamen Larissae, ut Grouius interpres Gallicus existimat, sed *Pharsali* natus, ut statim apparebit. Dubium autem esse non potest, quin hic idem ille sit Meno, cujus in Xenophontis Anabasi frequentissima mentio est, quique inter duces Graecorum Cyro contra fratrem Artaxerxem auxiliantium haud postremum locum tenebat. Semper enim Xenophon eum vocat *Θετταλόν*: et ejusdem plane aetatis ille fuit. Nam bello isti interfuit simul cum Xenophonte et Proxeno, discipulo Gorgiae (Xenoph. Anab. 2. ad fin.), cujus etiam Platonicus Meno discipulus erat. Denique *Aristippus* etiam, qui hic in ipso dialogi initio ut familiarissimus Menonis amicus memoratur (non confundendus ille cum celebriori philosopho Cyrenaico) stabat a Cyri partibus (vid. init. Anab.). Quem enim Xenophon a regione Thessalum Aristippum vocat, haud diversum esse ab hoc, quem ab urbe Larissaeum nominat Plato, eo minus dubitari potest, quod Xenophon, ad finem libri secundi, in descriptione morum Menonis affirmat, adolescentem eum propter pulchritudinem ab Aristippo praefecturam militarem consecutum esse. Ejusdem Menonis meminit Diogenes Laert. 2, 50. ubi simul Xenophontis in eum odium refert: *Ἐχθρῶς διέκειτο πρὸς Μένωνα τὸν Φαρσάλιον περὶ τὸν χρόνον τῆς ἀναβάσεως.* [Pharsalii cujusdam Menonis mentionem faciunt, eumque in bello Peloponnesiaco Atheniensibus copias Thes-

salorum auxiliares adduxisse duodecimque talenta sponte contulisse narrant Thucyd. 2, 22. Demoath. c. Aristocr. qui simul refert eum pro his beneficiis civitate ab Atheniensibus donatum fuisse. Illum autem Menonem non, quod inconsideratius pronuntiaverat Gedikius, eundem esse de quo hic agitur, e temporum ratione ostendit Schleiermacher. Quippe copias ille duxit primis belli Peloponnesiaci temporibus; hic in Cyri exercitu eundem honorem *per pulchritudinem* adeptus est. Vid. Anab. 2, 6. fin. Major itaque aliquis Meno ille fuit, sed ex eadem haud dubie familia.] Quanta autem Menonis in exercitu Cyri auctoritas fuerit, inde apparet, quod in proelio contra Artaxerxem, cum Clearchus dextrae Graecorum alae praeesset, ipse sinistrae praeerat. Sed cum ceteris ducibus postea, Tissaphernis satrapae insidiis, circumventus et graviori supplicio quam collegae a Persarum rege affectus est. Quae omnia legi possunt in primo et secundo Xenophontis libro de Expeditione Cyri. Addit idem vividam morum Menonis imaginem, qua apparet, improbissimum et sceleratissimum hominem eum fuisse, nisi forte Xenophon suo illius odio aliquid dedit. Hanc tamen taeterrimam Menonis descriptionem totidem verbis e Xenophonte sine illius mentione exscripsit Suidas (in voce *Μένων*), itemque Stobaeus (Serm. 2 de Malitia). Improbitas illius tanta fuit, ut cum Tissapherne et Ariaeo, hospite suo: qui, cum antea ipse in exercitu Cyri ducis officio functus esset, postea deseruit Graecos, iisque cum Tissapherne insidias struxit: ut, inquam, cum his consilia communicaret, et Clearchum, supremum Graecorum ducem, ceterosque collegas apud Tissaphernem calumniaretur. Saltem Clearchum hoc suspicatum esse, Xenophon tradit. Athenaeus autem libro 11. (p. 505. Casaub.) ubi Platonem acriter perstringit, Menonem dicit Clearchum Tissapherni prodidisse, simulque vituperat Platonem, quod sceleratum hunc virum, *τὸν τοὺς Ἕλληνας προδόντα*, ut paulo post (p. 506.) de eo loquitur, laudibus ornarit, et ita quasi mendacii arguerit Xenophontem. Excusari tamen Plato potest, si existimamus,

Menonem adolescentem, qualis in hoc dialogo est, nondum talem fuisse, qualem depingit Xenophon. Superbia autem illius atque insolentia ex hoc ipso etiam dialogo elucent. Et revera proditio, cujus eum accusat Athenaeus, non diserte legitur apud Xenophontem, quippe qui praeter ea, quae jam commemoravimus, hoc solum narrat, Ariaeum a Tissapherne missum nuntiasse Graecis, Clearchum quidem, qui foedus cum Persis ictum violarit, morte poenas luisse, Proxenum vero et Menonem, simul cum Clearcho comprehensos, in magno honore esse, quoniam Clearchi insidias detulerint. Sed haec dolose mentitum esse Ariaeum, vel ex eo verisimile est, quod, cum Graeci postulassent, ut remitterentur Proxenus et Meno, quippe tam bene de ipsis meriti, repulsam tulerunt. Cum ceteris enim, ut diximus, Graecorum ducibus supplicio affectus est Meno, immo graviori quam illi. *Τιμωρηθεὶς ὑπὸ βασιλέως ἀπέθανεν, οὐχ ὥσπερ Κλέαρχος καὶ οἱ ἄλλοι στρατηγοὶ ἀποτμηθέντες τὰς κεφαλάς· ἀλλὰ ζῶν αἰκισθεὶς ἐνιαυτὸν ὡς πονηρὸς λέγεται τελευτῆς τυχεῖν.* Ita Xenophon. Illustre autem fuisse in Thessalia Menonis genus, necesse est. [De hospitio ejus cum regia Persarum domo vid. infra ad §. 11.] Plutarchus enim, in initio Pyrrhi, matrem hujus regis Phthiam *Menonis* Thessali filiam fuisse narrat, additque, hunc Menonem in bello Lamiaco egregiam operam praestitisse; qua de re videndus idem in Phocione, ubi bellum hoc describitur. Hic igitur Meno cum itidem Thessalus fuerit, non dubito, quin eodem quo noster genere ortus sit, immo, cum inter Cyri expeditionem et bellum Lamiacum, quod gestum est contra Antipatrum, octoginta fere annorum spatium intercesserit, nepotem eum Platonici Menonis fuisse credo. Nomina enim avorum ad nepotes plerumque transiisse in Graecia, notum est *).

*) Menonis alicujus, incertum an nostri, *scripta* culpari ab Hermogene p. 367. monet *Schneider*.

p. 70. ΜΕΝΩΝ. Ἔχεις μοι εἰπεῖν, ὦ Σώκρατες, ἆρα διδακτὸν 1
ἡ ἀρετή· ἢ οὐ διδακτόν, ἀλλ' ἀσκητόν· ἢ οὔτε ἀσκητὸν
οὔτε μαθητόν, ἀλλὰ φύσει παραγίγνεται τοῖς ἀνθρώποις· ἢ
ἄλλῳ τινὶ τρόπῳ; ΣΩΚΡΑΤΗΣ. Ὦ Μένων, προτοῦ μὲν b.
Θετταλοὶ εὐδόκιμοι ἦσαν ἐν τοῖς Ἕλλησι καὶ ἐθαυμάζοντο
ἐφ' ἱππικῇ τε καὶ πλούτῳ, νῦν δὲ, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, καὶ ἐπὶ
σοφίᾳ [1]: καὶ οὐχ ἥκιστα οἱ τοῦ σοῦ ἑταίρου Ἀριστίππου
πολῖται Λαρισαῖοι [2]. τούτου δὲ ἡμῖν [3] αἴτιός ἐστι Γορ-

[1] Thessalos olim re equestri valuisse maxime, testantur plurimi. Pausanias 10. init. laudat Thessalorum τῆς ἵππου τὸ πλῆθος, καὶ ὁμοῦ τῷ ἀριθμῷ τὴν ἐς τοὺς ἀγῶνας τῶν τε ἵππων καὶ αὐτῶν μελέτην τῶν ἱππέων. Iidem mercaturae maxime operam dabant: tum metallis etiam abundabat Thessalia, laudanturque ejus aurifodinae: Justin. 8, 3. Diodor. 16, 8. Athenaeus autem (14. p. 663.) sumptuosissimos Graecorum Thessalos fuisse affirmat. Ironice vero, ut solet, Socrates loquitur, quum dicit, jam et *sapientia* praestare. Certe Plutarch. de aud. poet. narrat Simonidem interrogatum, quare solos Thessalos non deciperet, dixisse: ἀμαθέστεροί εἰσιν, ἢ ὡς ὑπ' ἐμοῦ ἐξαπατᾶσθαι. GED.

Ab ipso Platone, in Critone 15. Thessali arguuntur intemperantiae et legum incuriae; quae vitia e divitiis fere et inscitia oriuntur. BIE.

[2] Vulgo τοῦ Λαρισσαίου, quae perversa mihi videbatur sermonis conformatio. Sed codices longe plurimi omittunt articulum, Coislinianus autem et Flor. X. emendate exhibent quod nos reposuimus. — Nomen urbis uno σ in optimis Vat. et Clark. exaratum est, et sic edidit Bekker. Vid. Gramm. ampl. §. 21. Obs. 9.

De Aristippo hoc vid. Disq. de Menone supra p. 2.

[3] Corrigebat Gedikius ὑμῖν: atque nunc e longe majore codicum parte ita edidit Bekker. Sed quam exigua seu potius nulla sit in hac varietate codicum auctoritas, satis constat; quam proclivis autem hic quidem propter sensum lapsus fuerit in formam ὑμῖν, ipse nostrorum criticorum assensus docet. Quare nondum ego permoveor ut abjiciam ethicum illud ἡμῖν, quod jam olim Biester ut Socratis sermoni imprimis conveniens tuebatur. Nam si legimus ὑμῖν, nil nisi id docet Menonem Socrates, cuinam hoc acceptum ferant Thessali; si ἡμῖν, eadem dicit, et subridens simul Athenienses Graecosque de gliscente hoc Thessalorum in philosophia principatu admonet: quod magis etiam sentias si conferas superius ἐν τοῖς Ἕλλησιν, atque infra querulum

γίας. ἀφικόμενος γὰρ εἰς τὴν πόλιν, ἐραστὰς ἐπὶ σοφίᾳ εἵλ-
ληφεν Ἀλευαδῶν [4] τε τοὺς πρώτους, ὧν ὁ σὸς ἐραστής ἐστιν
c. Ἀρίστιππος, καὶ τῶν ἄλλων Θετταλῶν. καὶ δὴ καὶ τοῦτο
τὸ ἔθος ὑμᾶς εἴθικεν, ἀφόβως τε καὶ μεγαλοπρεπῶς ἀπο-
κρίνεσθαι, ἐάν τίς τι ἔρηται, ὥσπερ εἰκὸς τοὺς εἰδότας· ἅτε
καὶ αὐτὸς [5] παρέχων αὑτὸν ἐρωτᾶν τῶν Ἑλλήνων τῷ βου-
λομένῳ ὅ,τι ἄν τις βούληται, καὶ οὐδενὶ ὅτῳ οὐκ ἀποκρινό-
d. μενος [6]. ἐνθάδε δὲ, ὦ φίλε Μένων, τὸ ἐναντίον περιέχη-
κεν· ὥσπερ αὐχμός τις τῆς σοφίας γέγονε, καὶ κινδυνεύει ἐκ
τῶνδε τῶν τόπων παρ' ὑμᾶς οἴχεσθαι [7] ἡ σοφία. εἰ γοῦν p. 7
τινα ἐθέλεις οὕτως ἐρέσθαι [8] τῶν ἐνθάδε, οὐδεὶς ὅστις οὐ
e. γελάσεται, καὶ ἐρεῖ, Ὦ ξένε, κινδυνεύω σοι δοκεῖν μακά-
ριός [9] τις εἶναι, ἀριτὴν γοῦν, εἴτε διδακτὸν, εἴθ' ὅτῳ τρό-

rulum illud, *ἐνθάδε δὲ, ὦ φίλε M.* Optimi utique sunt codices Clarkianus, Vaticanus, Coislinianus, eo quod veterem saepe lectionem velut nesciis ipsis librariis servaverunt: sed iidem in minutis hisce non minus mendosi sunt ceteris, atque ab uno alterove Parisiensium, E potissimum et F, qui hic quoque scripturam *ἡμῖν* praebent, corriguntur. — Mox verba *ἐπὶ σοφίᾳ* in Coisl. non leguntur.

[4] Aleuadae in Thessalia principes erant. De quibus vid. Herodot. 7, 6. Ruhnk. ad Tim. Lexic. p. 22. Schneid. in Add. ad Aristot. Polit. p. 494. et nos uberius de illis tractantes in Comment. Acad. Berol. 1823. Larissa praecipua eorum sedes. Suidas: *Ἀλευάδαι οἱ ἐν Λαρίσσῃ τῆς Θετταλίας εὐγενέστατοι, ἀπὸ Ἀλεύου βασιλέως τὸ γένος ἔχοντες.* Regem autem hunc ad fabulosa tempora remittendum esse, facile persuadebunt quae de eo narrantur ap. Aelian. H. A. 8, 11.

[5] Codd. Clark. Vatic. etc. mendose *αὐτοῖς*. Mox pro *βούληται* Coisl. *βούλοιτο*. Cf. Gramm. §. 139. (126.) Obs. 3.

[6] Hanc Gorgiae confidentiam, immo impudentiam, saepius commemorat Cicero, q. v. de Fin. 2, 1. de Orat. 1, 22. 3, 32. item Quintil. 2, 21. 12, 11. Neque hunc ejus morem neglexit Plato in cognomini dialogo, cujus initio statim eadem Gorgias profitetur. Peragrabat autem rhetor ille Leontinus universam Graeciam, et ubique *ἔπειθε τῶν νέων τοὺς γενναιοτάτους καὶ πλουσιωτάτους*, ut in Theage dialogo legimus. In exordio autem Hippiae majoris tradit Plato Athenas illum a Leontinis legatum missum esse. Praecipue tamen in Thessalia commoratus est, teste Cicerone, qui (Orat. 52.) senem in Thessalia ab Isocrate auditum esse narrat, *GED.* Cf. Isocr. de Antid. §. 155. (166.)

[7] Vid. Gramm. §. 137. (124.) Obs. 8.

[8] Vulgo *ἔρεσθαι*. Verum accentum dant Clark. et Vat. — Pro *ἐθέλεις* unus Vat. 2. *ἐθέλοις*.

[9] Vid. Ind.

[10] Ex

πῳ παραγίγνεται, εἰδέναι· ἐγὼ δὲ τοσοῦτον [10] δέω, εἴτε διδακτὸν, εἴτε μὴ διδακτὸν, εἰδέναι, ὡς οὐδὲ αὐτὸ, ὅ,τι ποτ' ἐστὶ τοπαράπαν ἀρετὴ, τυγχάνω εἰδώς. ἐγὼ οὖν καὶ αὐτὸς, 2
ὦ Μένων, οὕτως ἔχω· συμπένομαι τοῖς πολίταις τούτου τοῦ πράγματος, καὶ ἐμαυτὸν καταμέμφομαι, ὡς οὐκ εἰδὼς [1] περὶ ἀρετῆς τοπαράπαν. ὃ δὲ μὴ οἶδα τί ἐστι, πῶς ἄν ὁποῖόν γέ τι εἰδείην; ἢ [2] δοκεῖ σοι οἷόντε εἶναι, ὅστις Μέ-
νωνα μὴ γιγνώσκει τοπαράπαν ὅστις ἐστὶ, τοῦτον εἰδέναι [3] εἴτε καλὸς, εἴτε πλούσιος, εἴτε καὶ γενναῖός ἐστιν, εἴτε καὶ τἀ-
ναντία τούτων; δοκεῖ σοι οἷόντ' εἶναι [4]; *MEN.* Οὐκ ἔμοι- b.
γε. ἀλλὰ σὺ, ὦ Σώκρατες, ἀληθῶς οὐδ' ὅ,τι ἀρετή ἐστιν, οἶσθα; ἀλλὰ ταῦτα περὶ σοῦ καὶ οἰκαδε ἀπαγγέλωμεν [5]; *ΣΩ.* Μὴ μόνον γε, ὦ ἑταῖρε· ἀλλὰ καὶ ὅτι οὐδ' ἄλλῳ πω ἐνέτυχον εἰδότι, ὡς ἐμοὶ δοκῶ. *MEN.* Τί δαί [6]; *Γοργίᾳ*

[10] Ex eo quod *πολλοῦ δέω*, *ὀλίγου δέω* sic genitivo casu semper dicitur, recte mihi videor jam olim collegisse, scribendum esse etiam *τοσούτου δέω εἰδέναι*. Sed cum e posterioris tamen aevi scriptoribus Stephanus in Thes. afferat etiam *τοσοῦτον*: minus confidenter illud pronuntio. Neque tollit incertitudinem Lucianus: Nigr. 26. *τοσούτου δέων ὀρέγεσθαι*: Piscat. 29. *τοσούτου δέω ἔξαρνος γενέσθαι*: sed Icaromen. 5. *τοσοῦτον ἐδέησάν με ἀπαλλάξαι*: ad quos locos nihil varietatis adnotatum est. Exempla autem verbi *ἀποδέω*, quae attulit Ullrichius, minus huc valent, quia alium jam genitivum additum habent (*τοσοῦτον ἀποδέω τοῦ δεδοικέναι* Axioch. p. 372. b.).

[1] Dicere poterat etiam *εἰδότα*: vid. Gramm. §. 144.(131.) Obs. 2.

[2] Vulgatum ἦ Be. e codd. mutavit in ἦ. Quanquam ad hanc emendationem codicibus opus non erat. Vocula ἦ enim quoties ita posita est ut interrogationem aliquam a superiori sermone sejungat, in codd. et in editis corrupta plerumque est in ἦ. Nam vulgus librariorum nonnisi interrogationem sentiebant, de junctura, qua sermo in talibus carere non potest, securi. Vid. Heind. ad Parmen. 22. nostrasque ad locos in Indice v. ἦ laudatos notas.

[3] Antea *τοῦτο εἰδέναι*, quod per se non malum sed in nullo cod. inventum cedere debuit lectioni *τοῦτον*, cujus accusativi post *ὅστις* omissio in prosa durior.

[4] De repetitis in hunc modum interrogationis verbis vid. Heind. ad Charm. 33.

[5] Vid. Gramm. ampl. in Ind. verbali *Ἀγγέλλω*. Quamvis autem in uno tantum codice Ven. Ξ hanc ex Aldina propagatam scripturam invenerit Be., ceteri omnes dent *ἀπαγγέλλ.*, illud tamen retinui tum quod aoristum aptius videbatur, tum quod proclivior ab hac forma in alteram lapsus.

[6] Haec forma hic et multis aliis locis in opt. codd. Clark. et

γίας. ἀφικόμενος γὰρ εἰς τὴν πόλιν, ἐραστὰς ἐπὶ σοφίᾳ εἵλ-
ληφεν Ἀλευαδῶν [4] τε τοὺς πρώτους, ὧν ὁ σὸς ἐραστής ἐστιν
c. Ἀρίστιππος, καὶ τῶν ἄλλων Θετταλῶν. καὶ δὴ καὶ τοῦτο
τὸ ἔθος ὑμᾶς εἴθικεν, ἀφόβως τε καὶ μεγαλοπρεπῶς ἀπο-
κρίνεσθαι, ἐάν τίς τι ἔρηται, ὥσπερ εἰκὸς τοὺς εἰδότας· ἅτε
καὶ αὐτὸς [5] παρέχων αὑτὸν ἐρωτᾶν τῶν Ἑλλήνων τῷ βου-
λομένῳ ὅ,τι ἂν τις βούληται, καὶ οὐδενὶ ὅτῳ οὐκ ἀποκρινό-
d. μενος [6]. ἐνθάδε δὲ, ὦ φίλε Μένων, τὸ ἐναντίον περιέχη-
κεν· ὥσπερ αὐχμός τις τῆς σοφίας γέγονε, καὶ κινδυνεύει ἐκ
τῶνδε τῶν τόπων παρ' ὑμᾶς οἴχεσθαι [7] ἡ σοφία. εἰ γοῦν p. 71
τινα ἐθέλεις οὕτως ἐρέσθαι [8] τῶν ἐνθάδε, οὐδεὶς ὅστις οὐ
e. γελάσεται, καὶ ἐρεῖ, Ὦ ξένε, κινδυνεύω σοι δοκεῖν μακά-
ριός [9] τις εἶναι, ἀριτὴν γοῦν, εἴτε διδακτὸν, εἴθ' ὅτῳ τρό-

rulum illud, *ἐνθάδε δὲ, ὦ φίλε M.* Optimi utique sunt codices Clarkianus, Vaticanus, Coislinianus, eo quod veterem saepe lectionem velut nesciis ipsis librariis servaverunt: sed iidem in minutis hisce non minus mendosi sunt ceteris, atque ab uno alterove Parisiensium, E potissimum et F, qui hic quoque scripturam *ἡμῖν* praebent, corriguntur. — Mox verba *ἐπὶ σοφίᾳ* in Coisl. non leguntur.

[4] Aleuadae in Thessalia principes erant. De quibus vid. Herodot. 7, 6. Ruhnk. ad Tim. Lexic. p. 22. Schneid. in Add. ad Aristot. Polit. p. 494. et nos uberius de illis tractantes in Comment. Acad. Berol. 1823. Larissa praecipua eorum sedes. Suidas: *Ἀλευάδαι οἱ ἐν Λαρίσσῃ τῆς Θετταλίας σύγκειται, ἀπὸ Ἀλεύου βασιλέως τὸ γένος ἔχοντες.* Regem autem hunc ad fabulosa tempora remittendum esse, facile persuadebunt quae de eo narrantur ap. Aelian. H. A. 8, 11.

[5] Codd. Clark. Vatic. etc. mendose *αὐτοῖς*. Mox pro *βούληται* Coisl. *βούλοιτο*. Cf. Gramm. §. 139. (126.) Obs. 3.

[6] Hanc Gorgiae confidentiam, immo impudentiam, saepius commemorat Cicero, q. v. de Fin. 2, 1. de Orat. 1, 22. 3, 32. item Quintil. 2, 21. 12, 11. Neque hunc ejus morem neglexit Plato in cognomini dialogo, cujus initio statim eadem Gorgias profitetur. Peragrabat autem rhetor ille Leontinus universam Graeciam, et ubique *ἔπειθε τῶν νέων τοὺς γενναιοτάτους καὶ πλουσιωτάτους*, ut in Theage dialogo legimus. In exordio autem Hippiae majoris tradit Plato Athenas illum a Leontinis legatum missum esse. Praecipue tamen in Thessalia commoratus est, teste Cicerone, qui (Orat. 52.) senem in Thessalia ab Isocrate auditum esse narrat, *GED.* Cf. Isocr. de Antid. §. 155. (166.)

[7] Vid. Gramm. §. 137. (124.) Obs. 8.

[8] Vulgo *ἔρεσθαι*. Verum accentum dant Clark. et Vat. — Pro *ἐθέλεις* unus Vat. 2. *ἐθέλοις*.

[9] Vid. Ind.

[10] Ex

πῳ παραγίγνεται, εἰδέναι· ἐγὼ δὲ τοσοῦτον [10] δέω, εἴτε διδακτὸν, εἴτε μὴ διδακτὸν, εἰδέναι, ὡς οὐδὲ αὐτὸ, ὅ,τι ποτ' ἐστὶ τοπαράπαν ἀρετὴ, τυγχάνω εἰδώς. ἐγὼ οὖν καὶ αὐτὸς, 2
ὦ Μένων, οὕτως ἔχω· συμπένομαι τοῖς πολίταις τούτου τοῦ πράγματος, καὶ ἐμαυτὸν καταμέμφομαι, ὡς οὐκ εἰδὼς [1] περὶ ἀρετῆς τοπαράπαν. ὃ δὲ μὴ οἶδα τί ἐστι, πῶς ἄν ὁποῖόν γέ τι εἰδείην; ἢ [2] δοκεῖ σοι οἷόντε εἶναι, ὅστις Μένωνα μὴ γιγνώσκει τοπαράπαν ὅστις ἐστὶ, τοῦτον εἰδέναι [3] εἴτε καλὸς, εἴτε πλούσιος, εἴτε καὶ γενναῖός ἐστιν, εἴτε καὶ τἀναντία τούτων; δοκεῖ σοι οἷόντ' εἶναι [4]; ΜΕΝ. Οὐκ ἔμοι- b.
γε. ἀλλὰ σὺ, ὦ Σώκρατες, ἀληθῶς οὐδ' ὅ,τι ἀρετή ἐστιν, οἶσθα; ἀλλὰ ταῦτα περὶ σοῦ καὶ οἴκαδε ἀπαγγέλωμεν [5]; ΣΩ. Μὴ μόνον γε, ὦ ἑταῖρε· ἀλλὰ καὶ ὅτι οὐδ' ἄλλῳ πω ἐνέτυχον εἰδότι, ὡς ἐμοὶ δοκῶ. ΜΕΝ. Τί δαί [6]; Γοργίᾳ

[10] Ex eo quod πολλοῦ δέω, ὀλίγου δέω sic genitivo casu semper dicitur, recte mihi videor jam olim collegisse, scribendum esse etiam τοσούτου δέω εἰδέναι. Sed cum e posterioris tamen aevi scriptoribus Stephanus in Thes. afferat etiam τοσοῦτον: minus confidenter illud pronuntio. Neque tollit incertitudinem Lucianus: Nigr. 26. τοσούτου δέων ὀρέγεσθαι: Piscat. 29. τοσούτου δέω ἕξαρχος γενέσθαι: sed Icaromen. 5. τοσοῦτον ἐδέησάν με ἀπαλλάξαι: ad quos locos nihil varietatis adnotatum est. Exempla autem verbi ἀποδέω, quae attulit Ullrichius, minus huc valent, quia alium jam genitivum additum habent (τοσοῦτον ἀποδέω τοῦ δεδοικέναι Axioch. p. 372. b.).

[1] Dicere poterat etiam εἰδότα: vid. Gramm. §. 144. (131.) Obs. 2.

[2] Vulgatum ἦ Be. e codd. mutavit in ἦ. Quanquam ad hanc emendationem codicibus opus non erat. Vocula ἤ enim quoties ita posita est ut interrogationem aliquam a superiori sermone sejungat, in codd. et in editis corrupta plerumque est in ἦ. Nam vulgus librariorum nonnisi interrogationem sentiebant, de junctura, qua sermo in talibus carere non potest, securi. Vid. Heind. ad Parmen. 22. nostrasque ad locos in Indice v. ἦ laudatos notas.

[3] Antea τοῦτο εἰδέναι, quod per se non malum sed in nullo cod. inventum cedere debuit lectioni τοῦτον, cujus accusativi post ὅστις omissio in prosa durior.

[4] De repetitis in hunc modum interrogationis verbis vid. Heind. ad Charm. 33.

[5] Vid. Gramm. ampl. in Ind. verbali Ἀγγέλλω. Quamvis autem in uno tantum codice Ven. Ξ hanc ex Aldina propagatam scripturam invenerit Be., ceteri omnes dent ἀπαγγέλλ., illud tamen retinui tum quod aoristum aptius videbatur, tum quod proclivior ab hac forma in alteram lapsus.

[6] Haec forma hic et multis aliis locis in opt. codd. Clark. et

οὐκ ἐντέτυχες, ὅτε ἐνθάδε ἦν [7]; ΣΩ. Ἔγωγε. ΜΕΝ. Εἶτα [8] οὐκ ἐδόκει σοι εἰδέναι; ΣΩ. Οὐ πάνυ εἰμὶ μνήμων, ὦ Μένων· ὥστε οὐκ ἔχω εἰπεῖν ἐν τῷ παρόντι, πῶς μοι τότε ἔδοξεν. ἀλλ' ἴσως ἐκεῖνός τε οἶδε, καὶ σὺ ἃ ἐκεῖνος ἔλεγεν. ἀνάμνησον οὖν με, πῶς ἔλεγεν. εἰ δὲ βούλει [9], αὐτὸς εἰπέ. δοκεῖ γὰρ δήπου σοὶ ἅπερ ἐκείνῳ. ΜΕΝ. Ἔμοιγε. ΣΩ. Ἐκεῖνον μέντοι νῦν ἐῶμεν, ἐπειδὴ καὶ ἅπεισι· σὺ δὲ αὐτὸς, ὦ πρὸς θεῶν, Μένων, τί φῂς ἀρετὴν εἶναι, εἶπον [10] καὶ μὴ φθονήσῃς· ἵνα εὐτυχέστατον ψεῦσμα· ἐψευσμένος ὦ, ἂν φανῇς σὺ μὲν εἰδὼς καὶ Γοργίας, ἐγὼ δὲ εἰρηκὼς μηδενὶ πώποτε εἰδότι ἐντετυχηκέναι. ΜΕΝ. Ἀλλ' οὐ χαλεπὸν, ὦ Σώκρατες, εἰπεῖν· πρῶτον μὲν, εἰ βούλει, ἀνδρὸς ἀρετὴν, ῥᾴδιον, ὅτι αὕτη ἐστὶν ἀνδρὸς ἀρετὴ, ἱκανὸν εἶναι τὰ τῆς πόλεως πράττειν, καὶ πράττοντα τοὺς μὲν φίλους εὖ ποιεῖν, τοὺς δ' ἐχθροὺς κακῶς, καὶ αὐτὸν εὐλαβεῖσθαι μηδὲν τοιοῦτον παθεῖν. εἰ δὲ βούλει, γυναικὸς ἀρετὴν οὐ χαλεπὸν διελθεῖν, ὅτι δεῖ αὐτὴν τὴν οἰκίαν εὖ οἰκεῖν [1], σώζουσάν τε τὰ ἔνδον, καὶ κατήκοον οὖσαν τοῦ ἀνδρός. καὶ ἄλλη ἐστὶ παιδὸς ἀρετὴ, καὶ θηλείας καὶ ἄῤῥενος, καὶ πρεσβυτέρου ἀνδρὸς, εἰ μὲν βούλει, ἐλευθέρου, εἰ δὲ βούλει, δούλου. καὶ ἄλλαι πάμπολλαι ἀρεταί εἰσιν. ὥστε

et Vat. legitur, pro vulgato *δέ*, eamque post Bekkerum non dubitavi ubique fere admittere, cum ubique viderem fortiorem illam significationem, de qua vid. Ind., vocula revera inesse. Fidem autem hoc quoque fecit, quod in mille illis locis, ubi nonnisi *δέ* stare potest, iidem codices ne semel quidem *δαί*, per meram illam et sollemnem alias vocalium confusionem, praebuerunt.

[7] Athenas missus Gorgias Ol. 88, 2. vid. Diod. 12, 53.

[8] Vid. Ind.

[9] Sic Be. e codd. Vulgo *εἰ δὲ μὴ βούλει*, quae codicum aliquot lectio a malo correctore profecta est. Alterum, *εἰ δὲ βούλει* „aut si mavis" magis est e more Graecorum. Vid. Wolf. ad Xen. Hell. 1, 7, 23. (10.) in Epistola ad Schneiderum hujus editioni priori praefixa p. 118.

[10] Hanc codicum scripturam formam esse Imperativi aor. 1. veram atque antiquam, non *εἰπόν*, docui in Excursu ad hunc librum primo.

Interpunxi autem, ut jam olim monuerat Heindorfius, simplici virgula post *εἶναι*, pro signo interrogationis. Junge: *εἶπον, τί φῂς ἀρετὴν εἶναι*, ut infra 7. init. *τί ποτε οὖν τοῦτο, οὐ τοῦτο ὄνομά ἐστι τὸ σχῆμα, πειρῶ λέγειν.* Cf. infra §. 12. n. 9. it. Heind. ad Theaet. 2. (p. 283.).

[1] Vid. Ind.

[2] So-

οὐκ ἀπορία εἰπεῖν ἀρετῆς πέρι, ὅ,τι ἐστί. καθ' ἑκάστην γὰρ τῶν πράξεων καὶ τῶν ἡλικιῶν, πρὸς ἕκαστον ἔργον, ἑκάστῳ ἡμῶν ἡ ἀρετή ἐστιν. ὡσαύτως δὲ, οἶμαι, ὦ Σώκρατες, καὶ ἡ κακία. ΣΩ. Πολλῆ γέ τινι εὐτυχίᾳ ἔοικα κεχρῆσθαι, ὦ Μέ- d. *νων, εἰ μίαν ζητῶν ἀρετὴν σμήνός τι ἀνεύρηκα ἀρετῶν παρὰ σοὶ κειμένων* [2]. *ἀτὰρ, ὦ Μένων, κατὰ ταύτην τὴν εἰκόνα τὴν περὶ τὰ σμήνη, εἴ μου ἐρομένου μελίττης περὶ οὐσίας* [3],

[2] Socrates non laudat Menonem, quod ipse multis virtutibus *ornatus* sit: sed *εἰρωνικῶς*, quod tam magnam virtutum multitudinem *detexerit et enumerarit*. Hinc mihi legendum videtur: *παρὰ σοῦ κινουμένων* vel *κεκινημένων*, *a te excitatae*. Atque ita sine dubio Plutarchus legit, qui in exordio scripti de *Πολυφιλίᾳ*, ex hoc ipso dialogo sumpto, Socratem Menoni multas virtutes nominanti ita respondisse dicit: *εὖγε, ὅτι μίαν ἀρετὴν ἐρωτηθεὶς σμῆνος ἀρετῶν κεκίνηκας*. *GED.* Satis quidem haec opinio commendationis habere videatur, si animadvertamus, huc respexisse Themistium quoque Or. 1. p. 5. A. *ὁρᾶτε οὖν ὅτι τὸ σμικρὸν ἐκεῖνο ῥῆμα διακρούοντί μοι ἅπας ὁ τῶν ἀρετῶν ἰσμὸς ὑποφθέγγεται*. Non tamen eo adduci possum, ut repudiandam vulgatam existimem. Acquiesco in *κειμένων*. Nihil enim, quod reprehendam ac de vitio suspicer, in hac lectione reperio: et quod Plutarchi attinet ac Themistii auctoritatem, sententiam illi non verba memorarunt. Et vero utriusque elegantissimum dictum colorem duxisse videtur ex Rep. 5. p. 450. a. *Οὐκ ἴσθ' ὅσον ἐσμὸν λόγων ἐπεγείρετε*. *HEUSDIUS.* *Schleiermacheri* interpretatio germanica: *da ich nur eine Tugend suche und einen ganzen Schwarm von Tugenden finde, die sich bei dir niedergelassen*. Atqui meminisse jam olim debebamus non solum de examine excitato et migrante, sed de alveario deque apum in eo degentium multitudine, et quidem frequentius fortasse, *σμῆνος* usurpari. Vid. Hesiod. Theogon. 594. Xenoph. Anab. 2, 8, 20. de pago quodam: *τὰ δὲ σμήνη πολλὰ ἦν αὐτόθι*. Plutarchus imaginem variavit.

[3] Libri, ut videtur, omnes *πέρι*, quod tacite jam olim mutaram in eum accentum quem, ut nunc leguntur, verba requirunt. Nam si scribimus *πέρι*, praepositio refertur ad *μελίττης*, alter autem genitivus non habet unde pendeat. In his autem *οὐσίας ὅ,τι ποτ' ἐστὶ* verba adjecta *ὅ,τι ποτ' ἐστὶ* inserviunt explicandae voci *οὐσία*, tunc temporis nondum pervulgatae, ut vere observat Heindorfius ad locum Phaedo. 27. hunc: *λέγω δὲ περὶ πάντων, οἷον μεγέθους πέρι, ὑγιείας, ἰσχύος, καὶ τῶν ἄλλων ἑνὶ λόγῳ ἁπάντων τῆς οὐσίας, ὃ τυγχάνει ἕκαστον ὄν*. Quem locum nostro in ceteris quoque persimilem integrum apposui, quia comparari eum velim ob verba *μεγέθους πέρι*, sic necessario ibi scribenda; unde tamen argumentationem ad verba *μελίττης πέρι* valere non puto; illa enim *μεγέθους πέρι* mera sunt repetitio vocis *περὶ* in praecedentibus *περὶ πάντων*; quae praepositio apud mentem etiam repetenda est ad genitivos

ὅ,τι ποτ' ἐστὶ, πολλὰς καὶ παντοδαπὰς ἔλεγες αὐτὰς εἶναι· τί ἂν ἀπεκρίνω μοι, εἴ σε ἠρόμην [4]· ἆρα τούτῳ φῆς πολλὰς καὶ παντοδαπὰς εἶναι καὶ διαφερούσας ἀλλήλων, τῷ μελίττας εἶναι; ἢ τούτῳ μὲν οὐδὲν διαφέρουσιν, ἄλλῳ δέ τῳ, οἷον ἢ κάλλει, ἢ μεγέθει, ἢ ἄλλῳ τῳ τῶν τοιούτων;
e. εἰπὲ, τί ἂν ἀπεκρίνω οὕτως ἐρωτηθείς [5]; *MEN.* Τοῦτ' ἔγωγε, ὅτι οὐδὲν διαφέρουσιν, ᾗ μέλιτταί εἰσιν, ἡ ἑτέρα τῆς ἑτέρας. *ΣΩ.* Εἰ οὖν εἶπον μετὰ ταῦτα· τοῦτο τοίνυν μοι αὐτὸ εἰπὲ, ὦ Μένων, ᾧ οὐδὲν διαφέρουσιν, ἀλλὰ ταυτόν εἰσιν ἅπασαι, τί τοῦτο φὴς εἶναι; εἶχες δήπου ἄν τί μοι εἰπεῖν.
4 *MEN.* Ἔγωγε. *ΣΩ.* Οὕτω δὴ καὶ περὶ τῶν ἀρετῶν· κἂν εἰ [1] πολλαὶ καὶ παντοδαπαί εἰσιν, ἕν γέ τι εἶδος ταυτὸν

tivos sequentes omnes, et in his ad (περὶ) τῶν ἄλλων ἁπάντων τῆς οὐσίας. — Memoranda autem hic quidem est etiam lectio cod. Ven. Σ, qui praepositionem omittit, ut dictio sit, ἐρέσθαι μελίττης οὐσίας ὅ,τι ποτ' ἐστί: de qua forma loquendi, prosae quoque scriptoribus usitata vid. ad Soph. Philoct. 439. Unum tamen codicem, neque e primariis illum, nolim quenquam sequi.

[4] Εἴ μου ἐρομ. — — εἴ σε ἠρόμην —. De duobus hisce εἰ vere observat Stallbaumius, alterum ab altero pendere et duplicem quasi protasin efficere, cujus apodosis est interrogatio τί ἂν —. Nam hic verus est sensuum ordo: εἴ μου ἐρομένου — παντοδαπὰς ἔλεγες εἶναι, εἴ σε ἠρόμην, ἆρα — μελίττας εἶναι· τί ἂν ἀπεκρίνω μοι; Quem ordinem revera habes in loco alioqui simillimo Protag. 311. c. ubi Heindorfius monuit de triplici etiam εἰ quod est in hoc nostro dialogo infra §. 6. a. Neque obloquor Stallbaumio virgula potius quam colo distinctum volenti post αὐτὰς εἶναι: sed soleo in talibus non logicam rationem sequi, sed perspicuitatem, quae persaepe juvatur quando in loquendo dirimimus etiam ea, quae logice cohaerent. Hic autem haec τί ἂν ἀ. μ. artius cohaerent cum sequenti εἰ quam cum superiori.

[5] Hic et in proximis mirum in modum alternant imperfecta cum aoristis: ἔλεγες — ἀπεκρίνω — ἠρόμην (aor. 2.) — ἀπεκρίνω — εἶπον — εἶχες: et eodem modo infra 22. b. εἰ μὲν ἐγὼ ἤρχον, οὐκ ἂν ἐσκεψάμεθα: quibus alia addit Heindorf. ad Gorg. 3. et 149. omnia tamen in verbis hisce loquendi, respondendi, inquirendi. Sic autem de his videtur statuendum: Imperfectum quidem consuetudinem servare: est enim hic ἔλεγες de eo quod nunc fieret, si fieret (v. Gramm. §. 139. (126), 9, 4.): aoristum vero hic non esse praeteritum, sed actionem indicare intra temporis momentum absolutam.

[1] Nota formulam κἂν εἰ sequentibus Indicativis. In trita enim hac loquendi forma vocula ἄν vim suam, qua tollit certitudinem, plane amisit. Cf. Heind. ad Sophist 69. et nos ad Demosth. Mid. 15. a.

[2] Τὸν

ἅπασαι ἔχουσι, δι' ὃ εἰσιν ἀρεταί· εἰς ὃ καλῶς που ἔχει ἀποβλέψαντα τὸν ἀποκρινόμενον [2] τῷ ἐρωτήσαντι ἐκεῖνο δηλῶσαι, ὃ τυγχάνει οὖσα ἀρετή. ἢ οὐ μανθάνεις ὅ,τι λέγω; *MEN.* Δοκῶ γέ μοι μανθάνειν· οὐ μέντοι ὡς βούλομαί γέ πω κατέχω τὸ ἐρωτώμενον. *ΣΩ.* Πότερον [3] δὲ περὶ ἀρετῆς b. μόνον σοι οὕτω δοκεῖ, ὦ Μένων, ἄλλη μὲν ἀνδρὸς εἶναι ἄλλη δὲ γυναικὸς καὶ τῶν ἄλλων, ἢ καὶ περὶ ὑγιείας, καὶ περὶ μεγέθους καὶ ἰσχύος [4] ὡσαύτως, ἄλλη μὲν ἀνδρὸς δοκεῖ σοι εἶναι ὑγίεια ἄλλη δὲ γυναικός; ἢ ταυτὸν πανταχοῦ εἶδός ἐστιν, ἐάνπερ ὑγίεια ᾖ, ἐάν τε ἐν ἀνδρὶ ἐάν τε ἐν ἄλλῳ ὁτῳοῦν ᾖ; *MEN.* Ἡ αὐτή μοι δοκεῖ ὑγιειά γε [5] εἶναι καὶ ἀνδρὸς καὶ γυναικός. *ΣΩ.* Οὐκοῦν καὶ μέγεθος καὶ ἰσχύς; ἐάνπερ c. ἰσχυρὰ γυνὴ ᾖ, τῷ αὐτῷ εἴδει καὶ τῇ αὐτῇ ἰσχύϊ ἰσχυρὰ ἔξαι; τὸ γὰρ τῇ αὐτῇ τοῦτο λέγω· οὐδὲν διαφέρει πρὸς τὸ ἰσχὺς εἶναι ἡ ἰσχύς, ἐάν τε ἐν ἀνδρὶ ᾖ, ἐάν τε ἐν γυναικί. ἢ
p. 73. δοκεῖ τι σοὶ διαφέρειν; *MEN.* Οὐκ ἔμοιγε. *ΣΩ.* Ἡ δὲ ἀρετὴ, πρὸς τὸ ἀρετὴ εἶναι, διοίσει τι, ἐάν τε ἐν παιδὶ ᾖ, ἐάν τε ἐν πρεσβύτῃ, ἐάν τε ἐν γυναικὶ, ἐάν τε ἐν ἀνδρί; *MEN.* Ἔμοιγέ πως δοκεῖ, ὦ Σώκρατες, τοῦτο οὐκέτι ὅμοιον εἶναι τοῖς ἄλλοις τούτοις. *ΣΩ.* Τί δαί; οὐκ ἀνδρὸς μὲν d. ἀρετὴν ἔλεγες, πόλιν εὖ διοικεῖν, γυναικὸς δὲ, οἰκίαν; *MEN.* Ἔγωγε. *ΣΩ.* Ἆρ' οὖν οἰόντε εὖ διοικεῖν ἢ πόλιν, ἢ οἰκίαν, ἢ ἄλλο ὁτιοῦν, μὴ σωφρόνως καὶ δικαίως διοικοῦντα; *MEN.* Οὐ δῆτα. *ΣΩ.* Οὐκοῦν ἄνπερ δικαίως καὶ σωφρόνως διοι-

[2] *Τὸν ἀποκρινόμενον.* Vulgatum hucusque erat *ἀποκρινούμενον*: quod, ut manuscriptorum collatio nunc docuit, mera est nescio cujus emendatio: quanquam Ficinus quoque futurum expressit. Codd. pars *ἀποκρινάμενον*, pars *-όμενον*: illud praetulit Bekker, auctoritatem ut videtur praestantiorum alias librorum potissimum secutus. Ego in tam minutis proprio judicio aliquid dandum esse putavi. De eo autem qui jam respondendi quasi munere fungitur praeter futurum nonnisi praesens aptum huic loco videbatur.

[3] Anacoluthia aliqua est in his *Πότερον δὲ περὶ ἀρετῆς — δοκεῖ, ἄλλη μὲν ἀνδρὸς εἶναι, ἄλλη δὲ —.* Infinitivus enim post *οὕτω δοκεῖ* accusativum *ἄλλην* requirebat. Sed mente repetendum solum *δοκεῖ*, ut in proximis etiam expressum est.

[4] Vulgo *καὶ περὶ ἰσχ.* Praepositionem cum duob. codd., quamvis non e primariis, omisi. Cf. proxime sequentia, quibus *μέγεθος καὶ ἰσχύς* ita copulantur ut unum efficiant.

[5] Vulg. *ὑγιειά τε.* Emendavit Wolfius, cujus rationem confirmavit cod. Florent. X.

[1] Codd.

κῶσι, δικαιοσύνη καὶ σωφροσύνη διοικήσουσιν; MEN. Ἀνάγκη. ΣΩ. Τῶν αὐτῶν ἄρα ἀμφότεροι δέονται, εἴπερ μέλλουσιν ἀγαθοὶ εἶναι, καὶ ἡ γυνὴ καὶ ὁ ἀνὴρ, δικαιοσύνης
e. καὶ σωφροσύνης. MEN. Φαίνονται. ΣΩ. Τί δαί; παῖς καὶ πρεσβύτης, μῶν ἀκόλαστοι ὄντες καὶ ἄδικοι, ἀγαθοὶ ἂν ποτε γένοιντο; MEN. Οὐ δῆτα. ΣΩ. Ἀλλὰ σώφρονες καὶ δίκαιοι; MEN. Ναί. ΣΩ. Πάντες ἄρ' ἄνθρωποι τῷ αὐτῷ τρόπῳ ἀγαθοί εἰσι· τῶν αὐτῶν γὰρ τυχόντες ἀγαθοὶ γίγνονται. MEN. Ἔοικεν. ΣΩ. Οὐκ ἄν δήπου, εἴγε μὴ ἡ αὐτὴ ἀρετὴ ἦν αὐτῶν, τῷ αὐτῷ ἂν τρόπῳ ἀγαθοὶ ἦσαν.
5 MEN. Οὐ δῆτα. ΣΩ. Ἐπειδὴ τοίνυν ἡ αὐτὴ ἀρετὴ πάντων ἐστὶ, πειρῶ εἰπεῖν καὶ ἀναμνησθῆναι, τί αὐτό φησι Γοργίας εἶναι, καὶ σὺ μετ' ἐκείνου. MEN. Τί ἄλλο γ' ἢ ἄρχειν οἷόντ' εἶναι τῶν ἀνθρώπων; εἴπερ ἕν γέ τι ζητεῖς κατὰ πάντων. ΣΩ. Ἀλλὰ μὴν ζητῶ γε. ἀλλ' ἆρα καὶ παιδὸς ἀρετὴ ἡ αὐτὴ [1], ὦ Μένων, καὶ δούλου, ἄρχειν οἷοτε εἶναι τοῦ δεσπότου [2]; καὶ δοκεῖ σοι ἔτι ἂν δοῦλος εἶναι ὁ ἄρ-

[1] Codd. omnes praeter Par. E F dant ἡ αὐτὴ ἀρετή. Et sic Be.

[2] Vulgata in editis ante Bekkerum, οἵῳ τε. Quo spectat haec Wolfii observatio.

Hisce verbis haud levius quam ipsi definitioni vitium inesse apparet. Dativus enim οἵῳτε nihil habet quo referatur, quoniam a pronomine ἡ αὐτὴ regi h. l. nequit: totumque membrum, καὶ δούλου — δεσπότου, novam interrogationem inepte et frigide orditur. Cui utrique molestiae medebimur, sic lenissime corrigendo et tenore orationis continuando: Ἀλλ' ἆρα καὶ παιδὸς ἀρετὴ ἡ αὐτὴ, ὦ Μένων, καὶ δούλου, ἄρχειν οἵοτε εἶναι τοῦ δεσπότου. WOLF.

Ingeniosa est Wolfii emendatio: quanquam recte Ullrichius non emendationem sed explicationem potius dicit, cum in notando et omittendo iota subscriptili nulla prorsus in manuscriptis neque regula sit neque observantia. Cujus rei maxime memorabilia exempla in omnium conspectum nuper produxi ex antiquissimo Iliadis codice Ambrosiano, ad calcem scholiorum in Odysseam p. 585 sq. Ibi enim non modo sine illo dativus, sed cum illo dualis et prima praesentis inveniuntur. Itaque οἵοτε post Bekkerum ego quoque hic repraesentavi tanquam codicum lectionem quae aliquam tamen explicationem admittat. Sed nihilominus eadem, quae tanquam contra conjecturam olim dubia movi, nunc tanquam contra vulgatam lectionem mihi repetenda sunt. Quippe dualis forma, quando non duo homines ut certi et singuli simul agentes cogitantur, sed ideae et genera eodem quo singuli nomine appellantur, mihi quidem prorsus incongrua videtur esse. Deinde, si hoc tanquam negligen-

χων; MEN. Οὐ πάνυ μοι δοκεῖ, ὦ Σώκρατες. ΣΩ. Οὐ b.
γὰρ εἰκὸς, ὦ ἄριστε. ἔτι γὰρ καὶ τόδε σκόπει [3]*. ἄρχειν φῂς*
οἷόντ' εἶναι. οὐ προσθήσομεν αὐτόσε τὸ δικαίως, ἀδίκως δὲ
μή; MEN. Οἶμαι ἔγωγε. ἡ γὰρ δικαιοσύνη, ὦ Σώκρατες,
ἀρετή ἐστι. ΣΩ. Πότερον ἀρετὴ, ὦ Μένων, ἢ ἀρετή τις;
MEN. Πῶς τοῦτο λέγεις; ΣΩ. Ὡς περὶ ἄλλου. ὁτουοῦν. c.
οἷον, εἰ βούλει, στρογγυλότητος πέρι, εἴποιμ' ἂν ἔγωγε, ὅτι
σχῆμά τι ἐστὶν, οὐχ οὕτως ἁπλῶς, ὅτι σχῆμα. διὰ ταῦτα δὲ
οὕτως ἂν εἴποιμι, ὅτι καὶ ἄλλα ἐστὶ σχήματα. MEN. Ὀρ-
p. 74. *θῶς γε λέγων σύ. ἐπεὶ καὶ ἐγὼ λέγω, οὐ μόνον δικαιοσύ-* d.
νην, ἀλλὰ καὶ ἄλλας εἶναι ἀρετάς. ΣΩ. Τίνας ταύτας, εἰ-
πέ· οἷον καὶ ἐγώ σοι εἴποιμι ἂν καὶ ἄλλα σχήματα, εἴ με [4]
κελεύοις. καὶ σὺ οὖν ἐμοὶ εἰπὲ ἄλλας ἀρετάς. MEN. Ἡ
ἀνδρία τοίνυν ἔμοιγε δοκεῖ ἀρετὴ εἶναι, καὶ σωφροσύνη, καὶ
σοφία, καὶ μεγαλοπρέπεια, καὶ ἄλλαι πάμπολλαι. ΣΩ. Πά-
λιν, ὦ Μένων, ταυτὸν πεπόνθαμεν. πολλὰς αὖ εὑρήκα-
μεν [5] *ἀρετὰς, μίαν ζητοῦντες, ἄλλον τρόπον ἢ νῦν δή· τὴν*

gligenter et brevitatis causa admissum feras: quid, quaeso, puero, qui aetate hic dicitur, non servitute, cum domino? Immo vides scriptorem, quae vera est brevitatis adhibendae ratio, puerum prorsus omittere et in servo solo sermonem absolvere. Hoc autem fieri debet non ita ut nonnisi dominus nominetur: sed verba quoque, quibus haec ejus mentio cum ceteris committitur, congruere debent. Itaque me quidem judice Plato tam paucis verbis continuis, *ἄρχειν οἴουστε* (nam hoc est *οἷωντε*) *εἶναι τοῦ δεσπότου*, quando inde a verbo *εἶναι* tamen nonnisi servum in animo habuit, dicere non potuit, sed aut *οἷόντε* scripsit aut *οἴοντε*. Memoranda tamen Stallbaumii em. *οἷωντε*.

[3] Non immerito offendit Stallb. in altero *γάρ* (*ἔτι γὰρ καὶ τ. σ.*) Non enim novum argumentum affertur, cur *τὸ ἄρχειν* non in quemvis cadat; sed nova objectio contra ipsum illud *ἄρχειν*. Quare apte legendum suadet *δ' αὖ*, addicente Ficino: *sed hoc rursus considera.*

[4] Sic Be. e codd. Vulgo *εἴγε*. — Idem paulo ante acuit pronomen *σοί*, ob sequeus *ἐμοί*, opinor. Verum in isto *ἐγώ σοι* nondum ratio habetur inferioris illius *σὺ ἐμοί*: sed referendum est *ἐγώ σοι*, duce verbo *οἷον*, ad praegressum *εἰπέ*, in quo sicut *μοί* ne expressum quidem est, ita *σοί* nonnisi negligenter pronuntiatur, solumque *ἐγώ* tonum aufert. Mox autem instauratur oppositio per particulam *καί*, atque nunc demum plenius opponitur *σὺ ἐμοί* utrique quae praecedit personae.

[5] Struvius collatis verbis §. 3. *σμῆνός τι ἀνεύρηκα ἀρετῶν* hic etiam *αὖ ἀνευρήκαμεν* scribere suadet. In codd. vestigia

δὲ μίαν, ἣ διὰ πάντων τούτων ἐξίν, οὐ δυνάμεθα ἀνευρεῖν.
6 ΜΕΝ. Οὐ γὰρ δύναμαί πω, ὦ Σώκρατες, ὡς σὺ ζητεῖς, μίαν ἀρετὴν λαβεῖν κατὰ πάντων, ὥσπερ [1] ἐν τοῖς ἄλλοις. ΣΩ. Εἰκότως γε. ἀλλ' ἐγὼ προθυμήσομαι, ἐὰν οἷόσ' ὦ, ἡμᾶς προσβιβάσαι [2]. μανθάνεις γάρ που, ὅτι οὑτωσὶ ἔχει περὶ παντός. εἴ τίς σε ἀνέροιτο [3] τοῦτο, ὃ νῦν δὴ ἐγὼ ἔλεγον· τί ἐστι σχῆμα, ὦ Μένων; εἰ αὐτῷ εἶπες, ὅτι στρογγυλότης, εἴ σοι εἶπεν ἅπερ ἐγώ· πότερον σχῆμα ἡ στρογγυλότης ἐστὶν, ἢ σχῆμά τι; εἶπες δή που ἄν, ὅτι σχῆμά τι. ΜΕΝ.
b. Πάνυ γε. ΣΩ. Οὐκοῦν διὰ ταῦτα, ὅτι καὶ ἄλλα ἔστι σχήματα; ΜΕΝ. Ναί. ΣΩ. Καὶ εἴ γε προσανηρώτα σε [4], ὁποῖα, ἔλεγες ἄν; ΜΕΝ. Ἔγωγε. ΣΩ. Καὶ αὖ εἰ περὶ χρώματος ὡσαύτως ἀνήρετο ὅ,τι ἐστὶ, καὶ εἰπόντος σου, ὅτι τὸ λευκὸν [5], μετὰ ταῦτα ὑπέλαβεν ὁ ἐρωτῶν· πότερον τὸ λευκὸν χρῶμά ἐστιν, ἢ χρῶμά τι; εἶπες ἂν ὅτι χρῶμά τι, διότι καὶ ἄλλα τυγχάνει ὄντα; ΜΕΝ. Ἔγωγε. ΣΩ. Καὶ εἴ γέ σε ἐκέλευε λέγειν ἄλλα χρώματα, ἔλεγες ἂν ἄλλα ἃ οὐδὲν ἧττον τυγχάνει ὄντα χρώματα τοῦ λευκοῦ; ΜΕΝ. Ναί.
c. ΣΩ. Εἰ οὖν [6], ὥσπερ ἐγὼ, μετῄει τὸν λόγον, καὶ ἔλεγεν, ὅτι ἀεὶ εἰς πολλὰ ἀφικνούμεθα· ἀλλὰ μή μοι οὕτως· ἀλλ' ἐπειδὴ τὰ πολλὰ ταῦτα ἑνί τινι προσαγορεύεις ὀνόματι, καὶ φῂς οὐδὲν αὐτῶν ὅ,τι οὐ σχῆμα εἶναι, καὶ ταῦτα καὶ [7]

stigia inveniuntur haec: Paris. F ἂν εὑρ. Coisl. οὖν εὑρ. Nos incerti an, quo ducunt codd., solum *ἀνευρήκαμεν* poneremus, an, quo magis inclinabamus. Struvii rationem sequeremur, vulgatam intactam reliquimus.

[1] Coisl. *ὅσπερ καὶ*, recte, opinor.

[2] An *προβιβάσαι*? SCHNEIDER. Sed v. Ind.

[3] Struvius legendum censet aut *ἀνηρώτα* aut *ἀνήρετο*, quorum utrumque mox recurrat. Sed hypothesis in indefinita persona hic proponitur, quod recte fit optativo modo: tunc continuatur per pronomen *αὐτῷ* quasi in persona definita, in quo hypotheseos genere sollemnis est forma praeteriti indicativi (Gramm. §. 139. (126.), 9. 10.)

[4] Vind. et Ven. *Σ προσανηρώτησεν*, sine *σέ*.

[5] Coisl. *εἰπόντος σου τὸ λευκόν*.

[6] Ad hanc protasin quae finitur in verbis — *σχῆμα εἶναι ἢ τὸ εὐθύ*, apodosin non statim invenies interrupto ibi per interrogationes sermone, qui §. 7. his demum verbis redintegratur, *εἰ οὖν τῷ ἐρωτῶντι*, quibus mox subjungitur apodosis, *ἴσως ἂν ἐθαύμασε* —. Monuit Struvius. — Mox ad illa *ὅτι ἀεὶ* —, et §. sq. a. *ὅτι ἀλλ' οὐδέ* — vid. Ind. in *ὅτι*.

[7] Alterum hoc *καὶ* e mss. inseruit Be. *Καὶ ταῦτα καὶ* — *et quidem vel* —.

[8] Gedi-

ἐναντία ὄντα ἀλλήλοις· ὅ,τι ἐςὶ [8] *τοῦτο, ὃ οὐδὲν ἧττον κατέχει τὸ ςρογγύλον ἢ τὸ εὐθύ, ὃ δὴ ὀνομάζεις σχῆμα, καὶ οὐδὲν μᾶλλον φῂς τὸ ςρογγύλον σχῆμα εἶναι, ἢ τὸ εὐθύ* [9]*; ἢ οὐχ οὕτω λέγεις; MEN. Ἔγωγε. ΣΩ. Ἆρ᾽ οὖν, ὅταν* d. *οὕτω λέγῃς, τότε οὐδὲν μᾶλλον φῂς τὸ ςρογγύλον εἶναι ςρογγύλον, ἢ εὐθύ, οὐδὲ τὸ εὐθὺ εὐθύ, ἢ ςρογγύλον; MEN. Οὐ δῆπου, ὦ Σώκρατες. ΣΩ. Ἀλλὰ μὴν σχῆμά γε οὐδὲν μᾶλλον φῂς εἶναι τὸ ςρογγύλον τοῦ εὐθέος, οὐδὲ τὸ ἕτερον τοῦ ἑτέρου. MEN. Ἀληθῆ λέγεις. ΣΩ. Τί ποτε οὖν τοῦτο,* 7 *οὗ τοῦτο ὄνομά ἐςι τὸ σχῆμα, πειρῶ λέγειν. εἰ οὖν τῷ ἐρωτῶντι οὕτως ἢ περὶ σχήματος, ἢ χρώματος* [1]*, εἶπες, ὅτι*
1.75. *ἀλλ᾽ οὐδὲ μανθάνω ἔγωγε ὅ,τι βούλει, ὦ ἄνθρωπε, οὐδὲ οἶδα ὅ,τι λέγεις· ἴσως ἂν ἐθαύμασε, καὶ εἶπεν· οὐ μανθά-* b. *νεις, ὅτι ζητῶ τὸ ἐπὶ πᾶσι τούτοις ταυτόν; ἢ οὐδὲ ἐπὶ τού-τοις, ὦ Μένων, ἔχοις ἂν εἰπεῖν, εἴ τις ἐρωτῴη· τί ἐςιν ἐπὶ τῷ ςρογγύλῳ καὶ εὐθεῖ, καὶ ἐπὶ τοῖς ἄλλοις, ἃ δὴ σχήματα καλεῖς, ταυτὸν ἐπὶ πᾶσι; πειρῶ εἰπεῖν, ἵνα καὶ γένηταί σοι*

[8] Gedikius corrigebat *τί* interrogativum pro relativo *ὅ,τι*. Stephanus subaudiri posse putabat verbum *ἀποκρίνου*, primo post illa *ἀλλὰ μή μοι οὕτως*, dein ante haec *ὅτι ἐςὶ τοῦτο*. Sed formulae quidem *μή μοι* usus ellipticus aliunde satis notus (v. Heind. ad Protag. 25.) et facilis intellectu. Ante *ὅςις, ὅ,τι* autem qui ejusmodi imperativum subaudiri jubet nihil aliud dicit, quam relativas ejusmodi formas poni etiam pro *τίς, τί*. Hujus itaque usus exempla afferenda erant. Neque vero est cur adesse negemus, quando *ὁποῖος* sic habemus pro *ποῖος* infra Alc. I. 15. a. *Ἐν ὁποίῳ χρόνῳ ἐξευρών;* quando *ὁπότερος* pro *πότερος*, *ὅπως* pro *πῶς* in locis ab Heindorfio citatis ad Lysid. 21. ubi est *Ὁπότερος οὖν ποτέρου φίλος ἐςίν;* quorum omnium ratio est ut hujus *ὅςις*. Nimirum ex eo, quod relativa haec omnia sua natura interrogationi inserviunt indirectae, factum videtur ut in communi sermone etiam cum directe interrogativis confunderentur: quo facto a bonis quoque scriptoribus sonantiora ista *ὅ,τι*, *ὁποῖος*, tum imprimis praelata sunt, quando superioribus nexa esset interrogatio. Add. Indicem in *ὁποῖος*, et cf. Lobeck. ad Phrynich. p. 57.

[9] Vocula *καί* in verbis *καὶ οὐδὲν μᾶλλον* etc. more satis obvio inservit ulteriori explanationi verbi *ὀνομάζεις*, quae plenius ita erat adnectanda: „et quidem ita ut nihilo magis — dicas." Cf. similem in hac vocula negligentiam in Crit. 5. a. *καὶ τοιαῦτα σπεύδεις.*

[1] Vulgo *ἢ περὶ χρ.* Praepositionem hoc altero loco omisit Be. codd. opt. et plur. sequens. Sic enim solent Graeci. Vid. Heind. ad Phaed. 5.

[2] Duo

c. μελέτη πρὸς τὴν περὶ τῆς ἀρετῆς ἀπόκρισιν [2]. MEN. Μή· ἀλλὰ σὺ, ὦ Σώκρατες, εἰπέ. ΣΩ. Βούλει σοι χαρίσωμαι; MEN. Πάνυ γε. ΣΩ. Ἐθελήσεις οὖν καὶ σὺ ἐμοὶ εἰπεῖν περὶ τῆς ἀρετῆς; MEN. Ἔγωγε. ΣΩ. Προθυμητέον τοί-
d. γυν· ἄξιον γάρ. MEN. Πάνυ μὲν οὖν. ΣΩ. Φέρε δὴ, πειρώμεθά σοι εἰπεῖν, τί ἐστι σχῆμα. σκόπει οὖν, εἰ τόδε ἀποδέχει [3] αὐτὸ εἶναι. ἔστω γὰρ δὴ ἡμῖν τοῦτο σχῆμα [4], ὃ μόνον τῶν ὄντων τυγχάνει χρώματι [5] ἀεὶ ἑπόμενον. ἱκανῶς σοι; ἢ ἄλλως πως ζητεῖς; ἐγὼ γὰρ κἂν οὕτως ἀγαπῴην εἴ μοι ἀρετὴν εἴποις. MEN. Ἀλλὰ τοῦτό γε εὔηθες, ὦ Σώκρατες. ΣΩ. Πῶς λέγεις; MEN. Ὅτι σχῆμά πού ἐστι,
8 κατὰ τὸν σὸν λόγον, ὃ ἀεὶ χρόᾳ ἕπεται. Εἶεν [6]. Εἰ δὲ

[2] Duo codices minime mali Ven. Ξ et Vind. omisso *περί* dant *πρὸς τὴν τῆς ἀρετῆς ἀποκρισιν*, quod diligenter notandum ob illud simillimum in Theaeteto p. 147. c. *οἷον καὶ ἐν τῇ τοῦ πηλοῦ ἐρωτήσει*, ubi Heind. „In his ni excidit „*περί*, notandum hoc genus „ellipseos, cujus simile nil „memini." Cf. etiam quae de omissione hujus praepositionis monui supra ad 3. d.

[3] Hanc 2. pers. per *ει* scripturam enotatam inveni hic quidem e solo Clarkiano optimo, qui ubique eam exhibet, non raro aliis quoque e melioribus codicibus addicentibus. Hinc ego quoque constanter nunc ubique eam adoptavi. Vid. Valck. ad Phoen. 576 pag. 216. 217. Fischer ad Plat. Euthyphr. 19. et nos infra ad Crit. 4.

[4] Codd. optimos secutos Bekker articulum τὸ hic omisit. Sollemnis est omissio articuli in ejusmodi vocabulis qualia sunt *σχῆμα, σῶμα. ψυχή, πατρίς*, cet quando non de definito quodam sed de genere posita sunt. Vid. mox §. 8. extr. *τοῦτ' εἶναι σχῆμα*, et conf. infra ad Crit. 8.

[5] Gedikius in voce *χρώματι* offendens, ob circulum maxime, quem Plato admitteret definiendo mox (9) colorem tanquam defluxum figurarum, non animadverterat, ad ludendos tantum sophistas hanc a Socrate hic afferri definitionem, quam missam mox facit aliamque substituit §. 8. d., cui apta est illa coloris definitio.

[6] Vox *Εἶεν* Socrati vulgo tribuitur; neque inepte sic respondere eam dicas illi *ποῦ*, quo Meno aliquam suam diffidentiam, rectene intellexerit Socratis verba, ostendit; quod affirmet hic nonnisi verbo *εἶεν*, ne ut suam revera animi sententiam illud agnoscere videatur. Aegrius tamen hanc vocem eodem modo inter alterius verba positam explices in Cratylo p. 410. c., ubi Heusdius confidenter eam, dubitanter Heindorfius utroque loco, eidem tribuunt, qui et praecedentia et subsequentia pronuntiat. Certe Ficinus utrobique eam omisit, quod facturus non videtur fuisse si ut alterius sermonem in suo codice secretam invenisset. Rem conficit, opinor, locus in Alcibiade I. 6, a. Ibi enim vox

εἶεν

δὴ τὴν χρόαν τις μὴ φαίη εἰδέναι, ἀλλ' ὡσαύτως ἀπορροῖ, ὥσπερ περὶ τοῦ σχήματος, τί ἂν οἴει σοι ἀποκρίσθαι [7]; ΣΩ. Τἀληθῆ ἔγωγε. καὶ εἰ μέν γε τῶν σοφῶν τις ἦν καὶ ἐριστικῶν τε καὶ ἀγωνιστικῶν ὁ ἐρόμενος, ἔφοιμ' ἂν αὐτῷ· ὅτι ἐμοὶ μὲν εἴρηται· εἰ δὲ μὴ ὀρθῶς λέγω, σὸν ἔργον, λαμβάνειν λόγον καὶ ἐλέγχειν. εἰ δὲ, ὥσπερ ἐγώ τε b. καὶ σὺ νυνὶ, φίλοι ὄντες βούλοιντο [1] ἀλλήλοις διαλέγεσθαι, δεῖ δὴ πραότερόν πως καὶ διαλεκτικώτερον [2] ἀποκρίνεσθαι. ἔξι δὲ ἴσως τὸ διαλεκτικώτερον, μὴ μόνον τἀληθῆ ἀποκρίνεσθαι, ἀλλὰ καὶ δι' ἐκείνων, ὧν ἂν προσομολογῇ εἰδέναι ὁ ἐρωτώμενος [3]. πειράσομαι δὴ καὶ ἐγώ σοι οὕτως εἰπεῖν.

εἶεν alteri collocutori tribui non potest; continuaturque sermo ipsis his εἰ δὲ δὴ —, quae hic etiam leguntur. Ut nunc eandem esse trium horum locorum rationem certissimum videatur.

[7] Perf. sensu passivi (cf. Gramm. §. 113. (100.) Obs. 6.) „quid credis a te responsum „esse?" Sic Theaet. p. 187. b. καὶ τοῦτό μοι ἀποκεκρίσθω. Vid. Heind. ad Gorg. 19.

[1] Sic, φίλοι ὄντες (sc. τινὲς) βούλοιντο, jungendum, ut subjecto suo ne careat verbum. Vulgo jungitur ὥσπερ — — ὄντες, quo pacto βουλοίμεθα requireretur pendens a superioribus, in quibus Socrates itidem se colloquentem finxerat.

[2] Male Gedikius olim negaverat διαλεκτικώτερον hic esse *magis dialectico more*, statueratque accipiendum de eo quod *convenientius esset regulis familiaris consuetudinis et sermonis*, recte ideo reprehensus a Schleiermachero. Nempe cogitarat Gedikius de sophistarum argutiis falsaque dialectica. Monendi igitur sunt tirones, hanc eo nomine nunquam indicari a Platone, cui ars optima est διαλεκτικὴ, ἀπὸ τοῦ διαλέγεσθαι dicta, non verbis circumvenire docens alterum, sed persuadere quod verum est; cujus in doctis de philosophia disputationibus haud diversae sunt regulae atque in familiari colloquio. Hinc est quod Plato in Cratylo διαλεκτικὸν vocat τὸν ἐρωτᾶν καὶ ἀποκρίνεσθαι ἐπιστάμενον, et revera lucem nostro loco affert ille Protagorae (p. 336. a.): εἰ οὖν ἐπιθυμεῖς ἐμοῦ καὶ Πρωταγόρου ἀκούειν, τούτου δέου, ὥσπερ τοπρῶτόν μοι ἀπεκρίνατο διὰ βραχέων καὶ αὐτὰ τὰ ἐρωτώμενα, οὕτω καὶ νῦν ἀποκρίνεσθαι· εἰ δὲ μὴ, τίς ὁ τρόπος ἔσαι τῶν διαλόγων; χωρὶς γὰρ ἔγωγ' ὤμην εἶναι τὸ συνεῖναί τε ἀλλήλοις διαλεγομένους, καὶ τὸ δημηγορεῖν. Nam δημηγόροι illi non secus ac sophistae speciem magis veri quam ipsam veritatem sectabantur.

[3] Verissima mihi, ut Schleiermachero, videtur Cornarii emendatio ὃ ἐρόμενος, quo verbo paulo superius eadem persona significatur. Gedikius tamen τὸν ἐρωτώμενον explicabat de eo qui Socratica methodo docetur, quoniam is de eo ipso quod quaerat a docente *interrogetur*: eamque sententiam pluribus exornavit

c. λέγε γάρ μοι, τελευτὴν καλεῖς τι, τοιόνδε λέγων, οἷον πέρας καὶ ἔσχατον [4]; πάντα ταῦτα ταυτόν τι λέγω. ἴσως δ' ἂν ἡμῖν Πρόδικος διαφέροιτο [5]. ἀλλὰ σύ γέ που καλεῖς πεπεράνθαι τι καὶ τετελευτηκέναι. τὸ τοιοῦτον βούλομαι λέγειν, οὐδὲν ποικίλον [6]. MEN. Ἀλλὰ καλῶ· καὶ οἶμαι μανθάνειν ὃ λέγεις. ΣΩ. Τί δ'; ἐπίπεδον [7] καλεῖς τι, καὶ στερεὸν αὖ στερεόν, οἷον ταῦτα τὰ ἐν ταῖς γεωμετρίαις; MEN. p. 7
d. Ἔγωγε καλῶ. ΣΩ. Ἤδη τοίνυν ἂν μάθοις μου ἐκ τούτων σχῆμα δ λέγω· κατὰ γὰρ παντὸς σχήματος τοῦτο λέγω, εἰς δ τὸ στερεὸν περαίνει, τοῦτ' εἶναι σχῆμα· ὅπερ ἂν συλλα-
9 βὼν εἴποιμι, στερεοῦ πέρας σχῆμα εἶναι. MEN. Τὸ δὲ χρῶμα τί λέγεις, ὦ Σώκρατες; ΣΩ. Ὑβριςής γ' εἶ, ὦ Μένων.

Ullrichius. Quibus mihi tamen non persuasit. Nam Socrates suam methodum sic, tanquam omnibus notam et veluti constitutam, verbo obiter tangere potuisse mihi quidem non videtur; multo minus hic ubi diversa colloquii ratio patet; omnium minime autem tam inconcinne Plato hoc verbis expressisset, ut jungeret ἀποκρίνασθαι δι' ἐκείνων, ὧν ἂν προσομολογῇ εἰδέναι ὁ ἐρωτώμενος. Codices tamen vulgatam tenent: nisi codicis instar nobis est interpretatio Ficini, quae habet, *qui rogat*. Vide autem idem mendum et eandem, Ficino praebente, medicinam in Hipp. maj. 29. ibique Heind. notam: item contrarium peccatum Erast. p. 132. d. Be. p. 284, 12. Stallbaumio omittendum videtur ὁ ante ἐρωτ. „si interrogetur."

προσομολογῇ. Conf §. 12. extr. εἰ γὰρ καὶ μέμνησαι, ὅτ' ἐγὼ ἄρτι ἀπεκρινάμην περὶ τοῦ σχήματος, ἐπεβάλλομέν που τὴν τοιαύτην ἀπόκρισιν τὴν διὰ τῶν ἔτι ζητουμένων καὶ μήπω ὡμολογημένων ἐπιχειροῦσαν ἀποκρίνεσθαι. Unde firmari videtur Gedikii conjectura προσομολογῇ. Sed in hac forma necessarium foret praeteritum προσομολογήσῃ, quo non opus est in forma quoad tempus indefinita προσομολογεῖν, de qua vid. Ind.

[4] Be. signo interrogandi statim post καλεῖς τι posito, pro λέγων ex parte codicum scripsit λέγω.

[5] Notissima affectata *Prodici* ars synonyma discriminandi; vid. Charmid. p. 163. d. Protag. p. 337. a.

[6] „Sed tu in sermone communi opinor (που: v. Ind.) interdum dicis de aliqua re, eam terminari, finiri. Ejusmodi etiam est id de quo nunc locuturus sum." *Οὐδὲν ποικίλον, nihil varium subdolumque, quod ambagibus deludat et difficilem habeat explicatum.* Ita Heindorfius ad Gorg. 102. Cf. Cratyl. 23. Phileb. 33. in quibus locis eadem vi sermonem haec formula orditur, qua hic claudit.

[7] Sic Be. e Vind. et Ven. utr. quibus jam accedit Clark. Vulgo Τὸ δ' ἐπ. perperam: cf. mox στερεόν et supra τελευτήν.

[1] Pro

ἀνδρὶ πρεσβύτῃ πράγματα προστάττεις ἀποκρίνεσθαι [1]· αὐτὸς δὲ οὐκ ἐθέλεις ἀναμνησθεὶς εἰπεῖν, ὅ,τι ποτὲ λέγει Γοργίας ἀρετὴν εἶναι. MEN. Ἀλλ' ἐπειδάν μοι σὺ τοῦτ' εἴπῃς, ὦ Σώκρατες, ἐρῶ σοι. ΣΩ. Κἂν κατακεκαλυμμένος b. τις γνοίη, ὦ Μένων, διαλεγομένου σου, ὅτι καλὸς εἴ, καὶ ἐρασταί σοι ἔτι εἰσί. MEN. Τί δή; ΣΩ. Ὅτι οὐδὲν ἀλλ' ἢ ἐπιτάττεις [2] ἐν τοῖς λόγοις· ὅπερ ποιοῦσιν οἱ τρυφῶντες, ἅτε τυραννεύοντες, ἕως ἂν ἐν ὥρᾳ ὦσι. καὶ ἅμα ἐμοῦ ἴσως κατέγνωκας, ὅτι εἰμὶ ἥττων τῶν καλῶν. χαριοῦμαι οὖν σοι καὶ ἀποκρινοῦμαι. MEN. Πάνυ μὲν οὖν χάρισαι. ΣΩ. Βούλει οὖν σοι κατὰ Γοργίαν ἀποκρίνωμαι, ἢ ἂν σὺ μά- c. λιστα ἀκολουθήσαις [3]; MEN. Βούλομαι. πῶς γὰρ οὔ; ΣΩ. Οὐκοῦν λέγετε ἀπορροάς τινας τῶν ὄντων κατὰ Ἐμπεδοκλέα; MEN. Σφόδρα γε. ΣΩ. Καὶ πόρους, εἰς οὓς καὶ δι' ὧν αἱ ἀπορροαὶ πορεύονται; MEN. Πάνυ γε. ΣΩ. Καὶ τῶν ἀπορροῶν τὰς μὲν ἁρμόττειν ἐνίοις τῶν πόρων,

[1] Pro *πράγματα* malim *παραυτίκα*, ut sequenti *ἀναμνησθεὶς* oppositum sit. „A me sene postulas, ut *extemplo* respondeam, cum tu adolescens, quae audita, *recordari* tantum debeas, nolis dicere." *GED.* Xen. Oec. 17, 11. *τοῖς ἀσθενεστέροις πᾶσι μείω προστάττειν πράγματα*: qui locus tutatur scripturam loci Platonici, dum ipse inde firmatur male tentatus a Marklando ad Lysiam p. 532. *HEIND.*

Sensus vocis *παραυτίκα* inest ipsi verbo *προστάττειν*; et recte de *molestia* (v. Iud. in *πράγματα*) queri potest, cui talia injunguntur. Infinitivus autem *ἀποκρίνεσθαι* explicationem continet vocis *πράγματα*, quasi per appositionem; fere ut infra §. 13. *δοκεῖς μοι νῦν ἐμὲ τοιοῦτόν τι πεποιηκέναι, ναρκᾶν.*

[2] *Ἐπιτάττειν* verbum sollemne de iis, quae τὰ *παιδικὰ* suis *ἐραστὰις* injungunt. Vid. Aesch. in Tim. ed. Reisk. p. 98. ubi ex eo ipso, quod Timarchus tanta imperia exercuerit, illum *παιδικὰ* alterius fuisse orator colligit. *BIE.*

[3] Sensus est: „Vin' talem tibi proponam coloris definitionem, qualem propositurus esset Gorgias, praeceptor tuus? qua quidem ratione optime me intelligas." — At ex *Empedoclis* disciplina hausta est ea coloris definitio, quam statim profert Socrates. Recte quidem. Empedoclis enim discipulus erat *Gorgias*, teste Diog. Laert. in Emped. 8, 58. Idem Suidas testatur in *Γοργίας* et in *Ἐμπεδοκλῆς*. Quintil. 3, 1: „Gorgias Leontinus, Empedoclis, ut traditur, discipulus." — De ipsa autem quam hic profert Socrates, Empedoclis disciplina, videndus in primis Pseudo-Plutarch. de plac. Philos. 4, 9. *Ἐμπεδοκλῆς παρὰ τὰς συμμετρίας τῶν πόρων τὰς κατὰ μέρος αἰσθήσεις γίνεσθαι* (φησὶ), *τοῦ οἰκείου τῶν αἰσθητῶν ἐπάσῃ* (leg: *ἑκάστῳ* sc. *πόρῳ*) *ἁρμόζοντος. GED.*

[4] Ita

τὰς δὲ ἐλάττους ἢ μείζους εἶναι; MEN. Ἔστι ταῦτα. ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ ὄψιν καλεῖς τι; MEN. Ἔγωγε. ΣΩ. Ἐκ τού-
d. των δὴ ξύνες ὅ τοι λέγω, ἔφη Πίνδαρος [4]. ἔστι γὰρ χρόα ἀποῤῥοὴ σχημάτων ὄψει σύμμετρος καὶ αἰσθητός [5]. MEN. Ἀριστά μοι δοκεῖς, ὦ Σώκρατες, ταύτην τὴν ἀπόκρισιν εἰρηκέναι. ΣΩ. Ἴσως γάρ σοι κατὰ συνήθειαν εἴρηται [6]· καὶ ἅμα, οἶμαι, ἐννοεῖς ὅτι ἔχοις ἂν ἐξ αὐτῆς εἰπεῖν καὶ
e. φωνὴν, ὅ ἐστι, καὶ ὀσμὴν, καὶ ἄλλα πολλὰ τῶν τοιούτων. MEN. Πάνυ μὲν οὖν. ΣΩ. Τραγικὴ [7] γάρ ἐστιν, ὦ Μένων, ἡ ἀπόκρισις. ὥστε ἀρέσκει σοι μᾶλλον ἢ ἡ περὶ τοῦ σχήματος [8]. MEN. Ἔμοιγε. ΣΩ. Ἀλλ' οὐκ

[4] Ita incipiebat carmen deperditum Pindari ex Hyporchematum numero, quo laudes Hieronis, regis Syracusarum, celebrabat. Schol. Pind. ad Pyth. 2, 127: *ἰςέον, ὅτι τὸν ἐπινίκιον ἐπὶ μισθῷ συνιάξας ὁ Πίνδαρος, ἐκ περιττοῦ συνέγραψεν αὐτῷ προῖκα ὑπόρχημα, οὗ ἡ ἀρχὴ, Ξύνες ὅ,τι λέγω, ζαθέων ἱερῶν ἐπώνυμε.* Add. Schol. ad Nem. 7, 1; et Schol. Aristophan. ad Av. 927. Unde plenius prodit fragmentum ita: *Ξύνες ὅ τοι λέγω, ζαθέων ἱερῶν ἐπώνυμε* (vel *ὁμώνυμε*) *πάτερ, κτίςορ Αἴτνας.* Vid. inter fragm. Pind. a Boeckhio edita num. 71. — *Ξύνες* ap. Plat. edidit Be. e Vat. *ὅ τοι* ex longe plurimis. Vulgo *σύνες ὅ,τι.*

[5] Eandem fere coloris definitionem affert noster in Timaeo, ubi esse dicit *φλόγα τῶν σωμάτων ἁπάσων ἀποῤῥέουσαν, ὄψει σύμμετρα μόρια ἔχουσαν πρὸς αἴσθησιν,* cujus definitionis meminit etiam auctor de Plac. Phil. 1, 15. omittens tamen vocem *ἀποῤῥέουσαν,* et pro *πρὸς αἴσθησιν* scribens *πρὸς τὴν ὄψιν. GED.*

[6] Sensus est: „Est forsitan haec definitio talis quales audire consuevisti ex Gorgia, Empedoclis discipulo." Hanc autem ipsam coloris definitionem Empedocleam esse, patet etiam e libro de Pl. Ph. l. l. ubi legimus secundum Emped. colorem esse *τὸ τοῖς πόροις τῆς ὄψεως ἁρμόττον.* [Schleierm. tamen ex nostro potius loco sua de Empedocle hausisse autumat auctorem libri de Pl. Ph.] Sed *effluxus* quoque et notionem et vocem ex Empedoclis disciplina sumptam esse, ex eodem scripto patet, 4, 14. ubi philosophus ille dicitur explicasse *κατὰ ἀποῤῥοίας* etc. — Pergit Socrates: „et simul intelligis te ad hujus definitionis similitudinem *vocis* quoque et *odoris* definitionem facile formare posse." *Vox* enim sit *ἀποῤῥοὴ ἀκοῇ σύμμετρος καὶ αἰσθητός. GED.*

[7] Definitionem illam *tragicam* Socrates vocat, quod emanatio ista figurarum e corporibus *sublimem* quandam et *poeticam* imaginem animo offert. [Immo enuntiationis forma potius respicitur, et orationis color.] Apud Diog. 8, 70, Diodorus Ephesius Empedocli tribuit *τραγικὸν τῦφον,* quod ad nostrum hunc locum explicandum mirifice valet. *GED.*

[8] Alteram illam dicit, quam secundo loco proposuerat (8. extr.) Hanc enim, quae hodie-

ἔστιν [9], ὦ παῖ Ἀλεξιδήμου, ὡς ἐγὼ ἐμαυτὸν πείθω, ἀλλ' ἐκείνη βελτίων. οἶμαι δὲ οὐδ' ἂν σοὶ δόξαι [10], εἰ μὴ, ὥσπερ χθὲς ἔλεγες, ἀναγκαῖόν σοι ἀπιέναι πρὸ τῶν μυστηρίων, ἀλλ' εἰ
77. περιμείναις τε καὶ μυηθείης [11]. MEN. Ἀλλὰ περιμένοιμ' f.
ἄν, ὦ Σώκρατες, εἴ μοι πολλὰ τοιαῦτα λέγοις. ΣΩ. Ἀλλὰ μὴν προθυμίας γε οὐδὲν ἀπολείψω καὶ σοῦ ἕνεκα καὶ ἐμαυτοῦ λέγων τοιαῦτα· ἀλλ' ὅπως μὴ [12] οὐχ οἷός τ' ἔσομαι πολλὰ τοιαῦτα λέγειν. Ἀλλ' ἴθι δή, πειρῶ καὶ σὺ ἐμοὶ τὴν 10
ὑπόσχεσιν ἀποδοῦναι, καθ' ὅλου εἰπὼν ἀρετῆς πέρι, ὅ,τι ἐστί. καὶ παῦσαι πολλὰ ποιῶν ἓκ τοῦ ἑνὸς, ὅπερ φασὶ τοὺς συντρίβοντάς τι ἕκάστοτε οἱ σκώπτοντες [1], ἀλλὰ ἐάσας ὅλην καὶ ὑγιῆ, εἰπὲ, τί ἐστιν ἀρετή. τὰ δέ γε παραδείγματα παρ' ἐμοῦ εἴληφας. MEN. Δοκεῖ τοίνυν μοι, ὦ Σώκρατες, ἀρετὴ b.
εἶναι, καθάπερ ὁ ποιητὴς λέγει, χαίρειν τε καλοῖσι καὶ δύνασθαι [2]. καὶ ἐγὼ τοῦτο λέγω ἀρετὴν, ἐπιθυμοῦντα τῶν καλῶν δυνατὸν εἶναι πορίζεσθαι. ΣΩ. Ἆρα λέγεις τὸν τῶν

hodieque mathematicis usita ta est, silentio transierat Meno. *SCHLEIERM.*

[9] Non habet hoc ἔχειν quo referatur in praecedentibus. Quare jungendum putaram olim sequenti *βελτίων*. Sed hoc per syntaxin non recte procedit. Nam scriptum oportebat, Ἀλλ' οὐχ αὕτη. Praestat igitur per anacoluthiam referre ad superius *ἀρέσκει σοι μᾶλλον*, quod idem est ac si dixisset *δοκεῖ σοι βελτίων*.

[10] *Δόξαι ἄν* h. e. *ὅτι οὐδ' ἂν σοὶ δόξειεν.*

[11] Ludit Socrates in comparatione cum *mysteriis*. Ita in Sympos. p. 209. e. *ταῦτα μὲν οὖν τὰ ἐρωτικὰ ἴσως κἂν σὺ μυηθείης*. Jam cum Meno Thessalus dixisset pridie Socrati, abeundum sibi esse ex Attica ante mysteriorum celebrationem, Socrates haec ejus verba ad alterum illum sensum facete transfert. Sensus igitur est: *Credo me tibi persuasurum, meam figurae definitionem meliorem esse* hac coloris definitione; *nisi abeundum tibi est forte, priusquam te hoc edocere queam eaque hac veritate quasi initiare; quod fiet, si adhuc morari volueris. GED.*

[12] Vid. Ind. *μή*.

[1] Nimirum jocosa est *συμφημία* in consolationem quasi ejus qui aliquid comminuit, multiplicasse eum quod unum antea fuerit.

[2] *Δύνασθαι* in his Lyrici alicujus, ut videtur, verbis dixeris valere *potentem esse*, qua significatione potestas *τοῦ πορίζεσθαι τὰ καλά* comprehendatur. Sed positus voculae *τέ* in illis *βούλεσθαί τε τἀγαθὰ καὶ δύνασθαι* §. 11. a. docet etiam hic sensum *τοῦ δύνασθαι* jungendum esse soli verbo *χαίρειν*. — Mox in his *λέγω ἀρετὴν* Vind. et Ven. Σ inserunt *εἶναι*.

[3] Fici-

καλῶν ἐπιθυμοῦντα ἀγαθῶν ἐπιθυμητὴν εἶναι; ΜΕΝ. Μά-
c. λιστά γε. ΣΩ. [3]Ἆρα, ὡς ὄντων τινῶν, οἱ τῶν κακῶν ἐπι-
θυμοῦσιν, ἑτέρων δὲ, οἱ τῶν ἀγαθῶν [3]; οὐ πάντες, ὥριστε,
δοκοῦσί σοι τῶν ἀγαθῶν ἐπιθυμεῖν; ΜΕΝ. Οὐκ ἔμοιγε.
ΣΩ. Ἀλλά τινες τῶν κακῶν; ΜΕΝ. Ναί. ΣΩ. Οἰόμενοι
τὰ κακὰ ἀγαθὰ εἶναι, λέγεις, ἢ καὶ γιγνώσκοντες ὅτι κακά
ἐστιν ὅμως ἐπιθυμοῦσιν αὐτῶν; ΜΕΝ. Ἀμφότερα ἔμοιγε
δοκεῖ. ΣΩ. [3]Ἦ γὰρ δοκεῖ τίς σοι, ὦ Μένων, γιγνώσκων τὰ
κακὰ ὅτι κακά ἐστιν, ὅμως ἐπιθυμεῖν αὐτῶν; ΜΕΝ. Μά-
d. λιστα. ΣΩ. Τί ἐπιθυμεῖν, λέγεις [4]; ἢ γενέσθαι αὐτῷ;
ΜΕΝ. Γενέσθαι· τί γὰρ ἄλλο; ΣΩ. Πότερον ἡγούμενος
τὰ κακὰ ὠφελεῖν ἐκεῖνον ᾧ ἂν γένηται, ἢ γιγνώσκων τὰ
κακὰ ὅτι βλάπτει, ᾧ ἂν παρῇ; ΜΕΝ. Εἰσὶ μὲν οἳ ἡγού-
μενοι τὰ κακὰ ὠφελεῖν, εἰσὶ δὲ καὶ οἳ γιγνώσκοντες ὅτι
βλάπτει. ΣΩ. [3]Ἦ καὶ δοκοῦσί σοι γιγνώσκειν τὰ κακὰ ὅτι
κακά ἐστιν, οἱ ἡγούμενοι τὰ κακὰ ὠφελεῖν; ΜΕΝ. Οὐ πάνυ
e. μοι δοκεῖ τοῦτό γε. ΣΩ. Οὐκοῦν δῆλον, ὅτι οὗτοι μὲν οὐ
τῶν κακῶν ἐπιθυμοῦσιν, οἱ ἀγνοοῦντες αὐτὰ, ἀλλὰ ἐκείνων
ἃ ᾤοντο ἀγαθὰ εἶναι. ἔστι δὲ ταῦτά γε κακά. ὥστε οἱ
ἀγνοοῦντες αὐτὰ, καὶ οἰόμενοι ἀγαθὰ εἶναι, δῆλον ὅτι [5] τῶν
ἀγαθῶν ἐπιθυμοῦσιν. ἢ οὔ; ΜΕΝ. Κινδυνεύουσιν οὗτοι
f. γε. ΣΩ. Τί δαί; οἱ τῶν κακῶν μὲν ἐπιθυμοῦντες, ὡς φῂς
σὺ, ἡγούμενοι δὲ τὰ κακὰ βλάπτειν ἐκεῖνον, ᾧ ἂν γίγνηται,
γιγνώσκουσι δήπου ὅτι βλαβήσονται ὑπ' αὐτῶν; ΜΕΝ.
Ἀνάγκη. ΣΩ. Ἀλλὰ τοὺς βλαπτομένους οὗτοι οὐκ οἴονται
p. 78 ἀθλίους εἶναι, καθόσον βλάπτονται; ΜΕΝ. Καὶ τοῦτο
ἀνάγκη. ΣΩ. Τοὺς δὲ ἀθλίους οὐ κακοδαίμονας; ΜΕΝ.
Οἶμαι ἔγωγε. ΣΩ. Ἔστιν οὖν, ὅστις βούλεται ἄθλιος καὶ

[3] Ficinus interserit: „*Men. Immo.*" Male.

[4] Noli jungere, *τί λέγεις, ἐπιθυμεῖν;* ut, quod sequitur, definitio sit *τοῦ ἐπιθυμεῖν*, non justa illa: et sic plane interceptum sit verbum *ἡγούμενος* ab illo *δοκεῖ τις ἐπιθυμεῖν*. Jungendum utique *τί ἐπιθυμεῖν*, ut ad istud *τί* statim refesatur infinitivus *γενέσθαι*. Symp. p. 204. e. *ὁ ἐρῶν τῶν ἀγαθῶν τί ἐρᾷ; Γενέσθαι αὐτῷ.* Sic autem aliqua hic admissa est anacoluthia. Nam insertum illud *λέγεις* non facile expleas nisi accusativum subjecti addendo ad infinitivum *ἐπιθυμεῖν*: neque minus tamen in proximis sermo continuatur per nominativum *ἡγούμενος*, qui se applicat superioribus *δοκεῖ τίς σοι γιγνώσκων — ἐπιθυμεῖν;*

[5] V. Ind. *δηλονότι.*

[6] Par-

κακοδαίμων εἶναι; ΜΕΝ. Θὔ μοι δοκεῖ, ὦ Σώκρατες. ΣΩ. Οὐκ ἄρα βούλεται, ὦ Μένων, τὰ κακὰ οὐδείς, εἴπερ μὴ βούλεται τοιοῦτος εἶναι. τί γὰρ ἄλλο ἐστὶν ἄθλιον εἶναι, ἢ ἐπιθυμεῖν τε τῶν κακῶν καὶ κτᾶσθαι [6]; ΜΕΝ. Κινδυνεύεις ἀληθῆ λέγειν, ὦ Σώκρατες, καὶ οὐδεὶς βούλεσθαι [7] τὰ κακά. ΣΩ. Οὐκοῦν νῦν δὴ ἔλεγες ὅτι ἐστὶν ἡ ἀρετὴ 11 βούλεσθαί τε τἀγαθὰ καὶ δύνασθαι; ΜΕΝ. Εἶπον γάρ. ΣΩ. Οὐκοῦν τούτου λεχθέντος, τὸ μὲν βούλεσθαι πᾶσιν ὑπάρχει [1], καὶ ταύτῃ γε οὐδὲν ὁ ἕτερος τοῦ ἑτέρου βελτίων; ΜΕΝ. Φαίνεται. ΣΩ. Ἀλλὰ δῆλον ὅτι, εἴπερ ἐστὶ βελτίων ἄλλος ἄλλου, κατὰ τὸ δύνασθαι ἂν εἴη ἀμείνων. ΜΕΝ. Πάνυ γε. ΣΩ. Τοῦτ' ἔστιν ἄρα, ὡς ἔοικε, κατὰ b. τὸν σὸν λόγον ἀρετὴ, δύναμις τοῦ πορίζεσθαι τἀγαθά. ΜΕΝ. Παντάπασί μοι δοκεῖ, ὦ Σώκρατες, οὕτως ἔχειν, ὡς σὺ νῦν ὑπολαμβάνεις. ΣΩ. Ἴδωμεν δὴ καὶ τοῦτο, εἰ ἀληθὲς λέγεις. ἴσως γὰρ ἂν εὖ λέγοις. τὸ τἀγαθὰ [2] φῂς οἴονται εἶναι πορίζεσθαι ἀρετὴν εἶναι; ΜΕΝ. Ἔγωγε. ΣΩ. Ἀγαθὰ δὲ καλεῖς οὐχὶ οἷον ὑγίειάν τε καὶ πλοῦτον; καὶ c. χρυσίον λέγω καὶ ἀργύριον κτᾶσθαι, καὶ τιμὰς ἐν πόλει καὶ ἀρχάς. μὴ ἄλλ' ἄττα λέγεις τἀγαθὰ ἢ τὰ τοιαῦτα; ΜΕΝ. Οὔκ· ἀλλὰ πάντα λέγω τὰ τοιαῦτα. ΣΩ. Εἶεν. χρυσίον δὲ δὴ καὶ ἀργύριον πορίζεσθαι ἀρετή ἐστιν, ὡς φησι Μένων, ὁ τοῦ μεγάλου βασιλέως πατρικὸς ξένος [3]. πότερον d.

[6] Particulam τε codd. omnes praebuerunt, qua elegantior simul et plenior efficitur haec definitionis illius de virtute parodia.

[7] Sic Be. cum Clark. et Vat. Vulg. *βούλεται*.

[1] Schleiermacher inserendum olim censuerat τοῦ post *τούτου*, ut ab hoc genitivo penderet partitio τὸ *μὲν κ. τ. ἑ.* Nunc vero in vulgata, qui est genitivus consequentiae, acquiescendum putavit: *Ist nun dieses gesagt, so kommt das Wollen allen zu u. s. w.* Ego priorem rationem etiamnum praefero.

[2] Be. cum codd. plurimis omisit articulum τό. Servant Vind. et Ven. uterque. In Clark. insertus est a manu posteriori. Ego mirer, quemquam sponte illum inseruisse.

[3] Hospitium Menonis Thessali cum rege Persarum, cum *πατρικὸς ξένος* ejus vocetur ille, cum majoribus ejus factum esse potuit, quo tempore *Xerxes* bellum Graeciae inferret. In hoc enim bello adjutum eum esse a *Thessalis* notum est; quin testibus Herodoto (7, 6) et Pausania (7, 10) ipsi Aleuadae, de quibus supra diximus, et ad quos non ipse quidem Meno, sed amicus tamen illius Aristippus (vid. §. 1.) pertinebat, prodiderant Xerxi Thes-

προστίθης τι τούτῳ τῷ πόρῳ, ὦ Μένων, τὸ δικαίως καὶ ὁσίως [4]; ἢ οὐδέν σοι διαφέρει; ἀλλὰ κἂν ἀδίκως τις αὐτὰ πορίζηται, ὁμοίως σὺ αὐτὰ [5] ἀρετὴν καλεῖς; MEN. Οὐ δῆπου, ὦ Σώκρατες, ἀλλὰ κακίαν. ΣΩ. Πάντως δήπου δεῖ ἄρα, ὡς ἔοικε, τούτῳ τῷ πόρῳ δικαιοσύνην ἢ σωφροσύνην ἢ ὁσιότητα προσεῖναι, ἢ ἄλλο τι μόριον ἀρετῆς· εἰ δὲ μή, οὐκ ἔσται ἀρετή, καίπερ ἐκπορίζουσα τἀγαθά. MEN. Πῶς γὰρ ἄνευ τούτων ἀρετὴ γένοιτ' ἄν; ΣΩ. Τὸ δὲ μὴ ἐκπορίζειν χρυσίον καὶ ἀργύριον, ὅταν μὴ δίκαιον ᾖ, μήτε αὐτῷ, μήτε ἄλλῳ, οὐκ ἀρετὴ καὶ αὕτη ἐστὶν ἡ ἀπορία; MEN. Φαίνεται. ΣΩ. Οὐδὲν ἄρα μᾶλλον ὁ πόρος τῶν τοιούτων ἀγαθῶν, ἢ ἡ ἀπορία, ἀρετὴ ἂν εἴη· ἀλλ', ὡς ἔοικεν, ὃ μὲν ἂν μετὰ δικαιοσύνης γίγνηται, ἀρετὴ ἔσται, ὃ δ' ἄν ἄνευ πάντων τῶν τοιούτων, κακία. MEN. Δοκεῖ μοι ἀναγκαῖον εἶναι ὡς λέγεις. ΣΩ. Οὐκοῦν τούτων ἕκαστον ὀλίγον πρότερον μόριον ἀρετῆς ἔφαμεν εἶναι, τὴν δικαιοσύνην καὶ σωφροσύνην καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα; MEN. Ναί. ΣΩ. Εἶτα, ὦ Μένων, παίζεις πρός με [1]. MEN. Τί δή, ὦ Σώκρατες; ΣΩ. Ὅτι ἄρτι ἐμοῦ δεηθέντος σου, μὴ καταγνύναι μηδὲ κερματίζειν τὴν ἀρετὴν, καὶ δόντος παραδείγματα, καθ' ἃ δέοι ἀποκρίνεσθαι, τούτου μὲν ἠμέλησας, λέγεις δέ μοι, ὅτι ἀρετή ἐξιν οἵόντ' εἶναι τἀγαθὰ πορίζεσθαι μετὰ δικαιοσύνης· τοῦτο δὲ φῆς μόριον ἀρετῆς εἶναι. MEN. Ἕπου. ΣΩ. Οὐκοῦν συμβαίνει, ἐξ ὧν σὺ ὁμολογεῖς, τὸ

Thessaliam. In Xenophontis Anabasi Aristippus dicitur hospes ipsius Cyri (1, 1, 10.), Meno autem pluribus locis (e. g. 2, 1, 5.) hospes Ariaei. *GED.*

[4] Si vocula τὶ non vacat, ut certe durus videtur hic fore illius pleonasmus, sensus erit: Utrum addis aliquid huic comparandi rationi? videlicet, juste etc. Perperam autem in praecedentibus editt. [et in duobus codd. Paris.] τοῦτο pro τούτῳ, sicut et Ficinus legit, post τὶ scriptum est. Sic et paulo post legitur τούτῳ τῷ πόρῳ. Alioqui suspicarer, scripsisse Platonem τὶ τοιοῦτο. *STEPH.* At vel sic dura foret omissio vocis οἷον. Quare acquiescendum in vulgata, in qua haec τὸ δικ. κ. ὁ. adjecta sunt ad explicationem vocularum τὶ. Cf. infra §. 13. καὶ σὺ δοκεῖς μοι νῦν ἐμὲ τοιοῦτόν τι πεποιηκέναι, ναρκᾶν.

[5] An αὐτό? *SCHNEID.*

[1] De scriptura πρός με vid. Gramm. ampl. §. 72. obs. 3. cum not. et Additam. — Mox pro κερματίζειν Coisl. et Paris. C κατακερμ. et mox pro καθ' ἃ Coisl. καθ' ἅπερ.

[2] Sic

μετὰ μορίου ἀρετῆς πράττειν ὅ,τι ἂν πράττῃ [2], *τοῦτο ἀρετὴν εἶναι. τὴν γὰρ δικαιοσύνην μόριον φῂς ἀρετῆς εἶναι, καὶ ἕκαστα τούτων. MEN. Τί οὖν δή; ΣΩ. Τοῦτο λέγω* [3], *ὅτι ἐμοῦ δεηθέντος ὅλην εἰπεῖν τὴν ἀρετὴν, αὐτὴν μὲν πολ-* c. *λοῦ δεῖς* [4] *εἰπεῖν ὅ,τι ἐστί, πᾶσαν δὲ φῂς πρᾶξιν ἀρετὴν εἶναι, ἐάνπερ μετὰ μορίου ἀρετῆς πράττηται, ὥσπερ εἰρηκὼς ὅ,τι ἀρετή ἐστι τὸ ὅλον, καὶ ἤδη γνωσομένου ἐμοῦ, καὶ ἐὰν σὺ κατακερματίζῃς αὐτὴν κατὰ μόρια. δεῖ οὖν σοι πάλιν ἔξ* d. *ἀρχῆς, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, τῆς αὐτῆς ἐρωτήσεως, ὦ φίλε Μένων, τί ἐστιν ἀρετή, εἰ μετὰ μορίου ἀρετῆς πᾶσα πρᾶξις ἀρετὴ ἂν εἴη* [5]*; τοῦτο γάρ ἐστι λέγειν, ὅταν λέγῃ τις, ὅτι πᾶσα*

[2] Sic omnes codd. nisi quod aliquot eorum *πράττοι.* Vulgata ante Be., *πράττοις*, vel *πράττῃς*, erat ex male sedula correctione. Quippe Graeci post Infinitivum pendentem a persona indefinita, tertiam personam ponunt ubi Latini fere secundam. Vid. Gramm. §. 129. (116.) Obs. 6. et infr. §. 38. a. Crit. 10. d. Heind. ad Gorg. 26. In pleniori sermone ad *πράττῃ* subjectum poneretur sive *τις* sive participium ejusdem verbi, hic *ὁ πράττων.*

[3] Vulgo locus iste ita scribitur *Τί οὖν δὴ τοῦτο λέγω; ΣΩ. Ὅτι ἐμοῦ δεηθέντος κ. τ. λ.* Horum verborum prima *Τί — λέγω; Heusdius* Socrati sibi ipsi statim respondenti (*ὅτι ἐμοῦ* —) tribuit, talibus exemplis nixus qualia sunt Protag. p. 343. d. *Τοῦ δὴ ἕνεκα ταῦτα λέγω; ὅτι οὗτος ὁ τρόπος ἦν τῶν παλαιῶν τῆς φιλοσοφίας* et ex hoc ipso dialogo §. 39. *πρὸς τί οὖν δὴ λέγω ταῦτα; πρὸς τὰς δόξας τὰς ἀληθεῖς.* Contra quem *Schleiermacher* observat, hoc non fieri nisi ubi applicatio facienda sit propositionis alicujus, quae primo aspectu nihil ad rem facere videatur. Hoc autem hujus loci non esse. Ipse igitur legendum olim proponebat: *Τί οὖν δὴ, εἰ τοῦτο λέγω*: Nunc vulgatam ita explicandam censet: *τί οὖν δὴ ὃν τοῦτο λέγω;* Mihi vero persuasum est ita haec distinguenda esse, ut praeeunte Stallbaumio in textu jam posui. Cf. Cratyl. p. 398. a. *EPM. Τί οὖν δή; ΣΩ. Ὅτι οἶμαι ἐγὼ λέγειν αὐτὸν κ. τ. ἑ.* ubi ante *ὅτι* mente supplendum est *τοῦτο λέγω.* Item sine voce *ὅτι* infra 39. c. *Τί οὖ δή; Σ. Τῶν ἐκείνου* —. Conf. etiam Gorg. p. 497. d. *— νῦν δὲ οὐχ ὁμολογεῖς; ΚΑΛ. Ἔγωγε. τί οὖν δή; ΣΩ. Ὅτι οὐ ταὐτὰ γίγνεται κ. τ. ἑ.* unde apparet, nostro loco *Ἔγωγε* sive qualemcunque affirmandi formulam ante *τί οὖν δή;* mente supplendam esse. Conf. Gorg. 151. e.

[4] Sic pro *δεῖ* σ᾽ scripsi praeeuntibus Codd. Ven. *ε̄* et Vat. 2. — Paulo ante pro *ὅλην* codd. opt. et plur. miro consensu *ὅλον.*

[5] Ita nunc Be. pro vulgato *ἢ μετὰ μ.* e Ficino (*siquidem — sit*) et e cod. Par. F in quo *εἰ* suprascriptum. Pars codicum *ἡ*: unde feceris *εἰ ἡ μετὰ μ. ἑ. πᾶσα πρᾶξις*, quod ad linguae rationem necessarium videbatur Struvio, mihi cum isto

ἡ μετὰ δικαιοσύνης πρᾶξις ἀρετή ἐστιν. ἢ οὐ δοκεῖ σοι πάλιν δεῖσθαι τῆς αὐτῆς ἐρωτήσεως; ἀλλ' οἶει τινὰ εἰδέναι μόριον ἀρετῆς, ὅ,τι ἐστίν, αὐτὴν μὴ εἰδότα; *MEN.* Οὐκ ἔμοιγε δοκεῖ. *ΣΩ.* Εἰ γὰρ καὶ μέμνησαι, ὅτ' ἐγώ σοι ἄρτι ἀπεκρινάμην περὶ τοῦ σχήματος, ἀπεβάλλομέν που τὴν τοιαύτην ἀπόκρισιν, τὴν διὰ τῶν ἔτι ζητουμένων καὶ μήπω ὁμολογημένων ἐπιχειροῦσαν ἀποκρίνεσθαι [6]. *MEN.* Καὶ ὀρθῶς γε ἀπεβάλλομεν, ὦ Σώκρατες. *ΣΩ.* Μὴ τοίνυν, ὦ ἄριστε, μηδὲ σὺ, ἔτι ζητουμένης ἀρετῆς ὅλης ὅ,τι ἐστίν, οἷον δι' ὧν ταύτης μορίων ἀποκρινόμενος δηλώσειν αὐτὴν ἀπροῦν, ἢ ἄλλο ὁτιοῦν τούτῳ τῷ αὐτῷ τρόπῳ λέγων, ἀλλὰ πάλιν τῆς αὐτῆς δεήσεσθαι ἐρωτήσεως [7], τίνος ὄντος ἀρετῆς λέγεις, ἃ λέγεις [8]. ἢ ῥᾴδέν σοι δρκῶ λέγειν; *MEN.*

isto πᾶσα non item. Cave autem optativum cum ἄν pendere putes ab illo εἰ. Nam etiam absolute hic dici poterat, πᾶσα πρᾶξις μετὰ μ. δ. ἀρετὴ ἂν εἴη.

[6] De voce πού v. Ind.

[7] Verbum δεῖσθαι vera sua significatione, quae est *opus habere*, aliter hic stare nequit nisi subaudiendo ἐκεῖνον ad illud ὅτῳοῦν relatum; quod tamen magnopere displicet, cum nil appareat quod ad inconcinnam istam structuram compulerit scriptorem. Jam cum memorabilia verborum δεῖν et δεῖσθαι a librariis confusorum exempla prostent apud Schaefer. ad Dionys. de Constr. 56. et Sturzium in δεῖσθαι sub num. 2. inque his aliquot, quae admodum suspensum te habeant, ipsine potius scriptori hanc significationum permutationem, in aliis verbis satis obviam, in hoc quoque tribuas: de eo quidem exploratum mihi nunc est, sensum ejus quod est *opus esse* hic dedisse scriptorem: sed utrum δεήσεσθαι ita intelligendum, an δεήσειν corrigendum sit, dubitari potest. Quanquam ego in posteriorem inclino rationem, videns supra (d.) in ipsa primaria verbi forma, δεῖ οὖν σοι πάλιν — ἐρωτήσεως Clark. et Vat. dare δεῖται οὖν.

[8] Egregia graeci sermonis brevitas. „Quid eam virtutem esse dicis, cui ea quae dicis, conveniant." *GED.* Signum tamen interrogationis non ponendum post λέγεις; obliqua enim est interrogatio pendens ab illo δεήσεσθαι. Cf. §. 2. n. 11. — Ex eo autem, quod supra habes, ἐκεῖνο ὃ τυγχάνει οὐσα ἀρετή, cave in nostrum quoque locum pro ὄντος intrudas οὔσης. Nam ita infra quoque §. 23. ubi post illa εἰ ἔχει ἐπιεχήμη ἀρετὴ — infertur mox: Ὅτι τοιοῦδε μὲν ὄντος (sc. αὐτοῦ) δεδακτόν. Alc. I. 24. d. Πῶς οὖν λέγεις περὶ ἀνδρίας; ἐπὶ πόσῳ ἂν αὐτοῦ δέξαιο εἶρεσθαι. Adde quae aptiora etiam affert Heindorfius ad Hipp. maj. 43. imprimis illud e libro 1. de Rep. p. 336. a. ἐπειδὴ δὲ οὐδὲ τοῦτο ἐφάνη ἡ δικαιοσύνη ὄν —. Nec minus huc facit illud, quod male tentabat Stephanus, infra §. 28. οὔνοι φανερά ἐστι λάβη.

[1] Hu-

Ἔμοιγε δοκεῖς ὀρθῶς λέγειν. ΣΩ. Ἀπώλεσαι ποίνυν πάλιν 13
ἐξ ἀρχῆς· τί φῂς ἀρετὴν εἶναι, καὶ σὺ καὶ ὁ ἑταῖρός σου;
MEN. Ὦ Σώκρατες, ἤκουον μὲν ἔγωγε, πρὶν καὶ συγγενέ-
80. σθαι σοι, ὅτι σὺ οὐδὲν ἄλλο ἢ αὐτός τε ἀπορεῖς καὶ τοὺς
ἄλλους ποιεῖς ἀπορεῖν· καὶ νῦν, ὡς γ' ἐμοὶ δοκεῖς, γοητεύ-
εις με καὶ φαρμάττεις καὶ ἀτεχνῶς κατεπᾴδεις, ὥστε μεστὸν
ἀπορίας γεγονέναι. καὶ δοκεῖς μοι παντελῶς, εἰ δεῖ τι καὶ b.
σκῶψαι, ὁμοιότατος εἶναι, τό,τε εἶδος καὶ τἆλλα, ταύτῃ τῇ
πλατείᾳ νάρκῃ τῇ θαλαττίᾳ [1]. καὶ γὰρ αὕτη τὸν ἀεὶ πλη-
σιάζοντα καὶ ἁπτόμενον ναρκᾶν ποιεῖ· καὶ σὺ δοκεῖς μοι
νῦν ἐμὲ τοιοῦτόν τι πεποιηκέναι, ναρκᾶν. ἀληθῶς γὰρ ἔγω-
γε καὶ τὴν ψυχὴν καὶ τὸ στόμα [2] ναρκῶ, καὶ οὐκ ἔχω ὅ,τι
ἀποκρίνωμαί σοι. καίτοι μυριάκις γε περὶ ἀρετῆς παμπόλ- c.
λους λόγους εἴρηκα, καὶ πρὸς πολλούς, καὶ πάνυ εὖ, ὡς γε
ἐμαυτῷ ἐδόκουν· νῦν δὲ οὐδ' ὅ,τι ἐστὶ τοπαράπαν ἔχω εἰ-
πεῖν. καί μοι δοκεῖς εὖ βουλεύεσθαι οὐκ ἐκπλέων ἐνθένδε,
οὐδ' ἀποδημῶν. εἰ γὰρ ξένος ἐν ἄλλῃ πόλει τοιαῦτα ποι-
οῖς, τάχ' ἂν ὡς γόης ἀπαχθείης [3]. ΣΩ. Πανοῦργος εἶ, d.

[1] Hujus piscis vim, qua torporem attingenti injicit, eleganter describit Oppianus Ἁλιευτ. 2, 56 — 85, et 3, 149 seqq. et Claudianus Epigr. 3. Vid. et Aristot. Hist. Animal. 9, 37. Aeliamus de N. A. 1, 36. 9, 14. Antigonus Caryst. 43. Plutarch. de sollert. anim. — Plinius H. N. 32, 1: *torpedo etiamsi procul et e longinquo, vel si hasta virgave attingatur, quamvis praevalidi lacerti torpescunt*, et 9, 42: *novit torpedo vim suam ipsa non torpescens*, cet. *GED.* Physicis notissimus piscis, nunc dictus *Raja torpedo*, praecipue invenitur in mari Mediterraneo. Vis ejus electrica et torpedinem efficit, et subitaneum gravem impulsum. Cujus virtutis plus etiam inest alii pisci, qui dicitur *Gymnotus electricus*, et provenit Surinama. *BIE.*

[2] Hanc pro vulgato σῶμα varietatem cum Ficino praebent codd. opt. et plurimi, quam Ullrichio quoque probatam fidenter nunc repono. Nam vulgarissima illa animi et corporis distinctio in magna vocabulorum illorum similitudine non potuit non intrare invito scriptore textum: contra ϛόμα pro σῶμα, si hoc primitus scriptum fuisset, nemo certe librarius intulisset. Optime autem eam hic corporis partem nominat Plato in quam solam animi ille torpor, quem significat Meno, transire debuit. Qui si de toto hoc corpore praedicaret ridicule nimius videretur. Corpus torpere facit torpedo, Socrates nonnisi animum et loquelam.

[3] Ἀπάγειν simpliciter dictum saepissime significat ad judicium vel in custodiam rapere. Demosth. p. 431, 7. ἐπειδὴ δὲ ὁμολογοῦσιν, ἀπάγειν

ὦ Μένων, καὶ ὀλίγου ἐξηπάτησάς με. MEN. Τί μάλιστα, ὦ Σώκρατες; ΣΩ. Γιγνώσκω, οὗ ἕνεκά με εἴκασας. MEN. Τίνος δὴ οἴει; ΣΩ. Ἵνα σε ἀντεικάσω. ἐγὼ δὲ τοῦτο οἶδα περὶ πάντων τῶν καλῶν, ὅτι χαίρουσιν εἰκαζόμενοι· λυσιτελεῖ γὰρ αὐτοῖς· καλαὶ γὰρ, οἶμαι, τῶν καλῶν καὶ αἱ
e. εἰκόνες [4]. ἀλλ' οὐκ ἀντεικάσομαί σε. ἐγὼ δὲ, εἰ μὲν ἡ νάρκη αὐτὴ ναρκῶσα οὕτω [5] καὶ τοὺς ἄλλους ποιεῖ ναρκᾶν, ἔοικα αὐτῇ· εἰ δὲ μὴ, οὔ. οὐ γὰρ εὐπορῶν αὐτὸς, τοὺς ἄλλους ποιῶ ἀπορεῖν [6]· ἀλλὰ παντὸς μᾶλλον αὐτὸς ἀπορῶν οὕτω καὶ τοὺς ἄλλους ποιῶ ἀπορεῖν. καὶ νῦν περὶ ἀρετῆς, ὅ ἐστιν, ἐγὼ μὲν οὐκ οἶδα· σὺ μέντοι ἴσως πρότερον μὲν ᾔδησθα, πρὶν ἐμοῦ ἅψασθαι [7]· νῦν μέντοι ὅμοιος εἶ οὐκ εἰδότι. ὅμως δὲ ἐθέλω μετὰ σοῦ σκέψασθαι καὶ συζη-
14 τῆσαι, ὅ,τι ποτέ ἐστι [8]. MEN. Καὶ τίνα τρόπον ζητήσεις, ὦ Σώκρατες, τοῦτο, ὃ μὴ οἶσθα τοπαράπαν, ὅ,τι ἐστί;

γειν δήπου προσῆκεν. Lysias contr. Agorat. λωποδύτην ἀπήγαγε. Pollux 8, 9, 102. περὶ τῶν ἕνδεκα, — ἐπεμελοῦντο τῶν ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ, καὶ ἀπήγαγον κλέπτας. GED. Schol. ad h. l. ὡς κακοῦργος παραδοθείης εἰς τὸ δεσμωτήριον. Plenas formulas habes e. g. in Gorg. p. 486. a. εἰς τὸ δεσμωτήριον ἀπάγοι: ubi vid. Heind. Aeschin. c. Timarch. p. 159. τὸν ξένον πρὸς τὸν ἄρχοντα ἀπήγαγεν.

[4] Videtur Meno et pulcher fuisse, et amatores plures habuisse; vid. supra §. 9. [it. pag. 3.] Cum autem de pulchritudine formae hic loquatur Socrates, ipseque Meno supra dixerit: τό τε εἶδος καὶ τἄλλα, videtur Meno in comparatione Socratis cum torpedine additoque epitheto τῇ πλατείᾳ, respexisse simul ad faciem Socratis, quae sima ipsi erat et Silenum referebat, ut apud veteres legitur, et ipse saepius jocatus est. Quippe Meno toties refutatus, iram simul cum dolore concepit, neque abstinet a dicteriis. BIE.

[5] V. Gramm. §. 144. (131.) Obs. 6.

[6] Ut ἀπορεῖν de haesitante ac dubitante dicitur, ita εὐπορεῖν de eo, qui certam alicujus rei scientiam habet. Qua ratione saepius has voces inter se opponit Plato; e. g. in Phaedone p. 84. c. εἰ ἀπορεῖτον, μηδὲν ἀποκνήσητε καὶ ἐμὲ ξυμπαραλαβεῖν, εἴ τι μᾶλλον οἴεσθε μετ' ἐμοῦ εὑπορήσειν. Ita et adjectivo εὔπορος utitur ibid. p. 86. d. εἰ οὖν τις ὑμῶν εὐπορώτερος ἐμοῦ, τί οὐκ ἀπεκρίνατο; GED.

[7] Respicitur hoc verbo comparatio cum torpedine.

[8] Quod Socrates hic promittit, non praestat impeditus postea ab ipso Menone, quaerente semel et iterum de alia re, postremo fastidiente hanc disquisitionem de eo, quid sit virtus, et properante ad priorem illam, num possit addisci. BIE.

[4] Coisl.

ποῖον [1] γὰρ ὧν οὐκ οἶσθα προθέμενος, ζητήσεις; ἢ, εἰ καὶ ὅτι μάλιστα ἐντύχοις αὐτῷ, πῶς εἴσει ὅτι τοῦτό ἐστιν ὃ σὺ οὐκ ἤδησθα; ΣΩ. Μανθάνω, οἷον βούλει λέγειν, ὦ Μένων. ὁρᾷς τοῦτον ὡς ἐριστικὸν λόγον κατάγεις [2]; ὡς οὐκ ἄρα ἔξι ζητεῖν ἀνθρώπῳ, οὔτε ὃ οἶδεν οὔτε ὃ μὴ οἶδεν. οὔτε γὰρ ἄν γε, ὃ οἶδε, ζητοῖ [3]· οἶδε γὰρ, καὶ οὐδὲν δεῖ τῷγε τοιούτῳ ζητήσεως· οὔτε, ὃ μὴ οἶδεν· οὐδὲ γὰρ οἶδεν, ὅ,τι ζητήσει. MEN. Οὐκοῦν καλῶς σοι δοκεῖ λέγεσθαι ὁ λόγος οὗτος, ὦ Σώκρατες; ΣΩ. Οὐκ ἔμοιγε. MEN. Ἔχεις λέγειν ὅπη; ΣΩ. Ἔγωγε. ἀκήκοα γὰρ ἀνδρῶν τε καὶ γυναικῶν σοφῶν περὶ τὰ θεῖα πράγματα. MEN. Τίνα λόγον λεγόντων; ΣΩ. Ἀληθῆ, ἔμοιγε δοκεῖν, καὶ καλόν. MEN. Τίνα τοῦτον; καὶ τίνες οἱ λέγοντες; ΣΩ. Οἱ μὲν λέγοντές εἰσι τῶν ἱερέων τε καὶ τῶν ἱερειῶν, ὅσοις μεμέληκε [4], περὶ ὧν μεταχειρίζονται, λόγον οἵοιστ' εἶναι διδόναι. λέγει δὲ καὶ Πίνδαρος, καὶ ἄλλοι πολλοὶ τῶν ποιητῶν, ὅσοι θεῖοί εἰσιν. ἃ δὲ λέγουσι, ταυτί ἐστιν. ἀλλὰ σκόπει, εἴ σοι δοκοῦσιν ἀληθῆ λέγειν. φασὶ γὰρ τὴν ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἀθάνατον· καὶ τοτὲ μὲν τελευτᾷν· ὃ δὴ ἀποθνήσκειν καλοῦσι· τοτὲ δὲ πάλιν γίγνεσθαι· ἀπόλλυσθαι δ' οὐδέποτε. δεῖν δὴ διὰ ταῦτα ὡς ὁσιώτατα διαβιῶναι τὸν βίον. „Οἷσι γὰρ [5] ἂν Φερσεφόνα ποινὰν παλαιοῦ πένθεος δέξε-

b. c. p. 81. d. e.

[1] Coisl. ὁποῖον.

[2] In Verbi κατάγειν a nendi opere ducta significatione acquiescendum esse nunc video; nam sermo brevior quidem non sine arte tamen a Menone implicatus et deductus est.

[3] Stobaeus, qui haec et sequentia exscripsit, serm. 41, legit: οὔτε γὰρ ἄν, ὅγε οἶδε, ζητεῖ. Melius omnino ὅγε, sed deterius ζητεῖ. GED. Coisl. γε plane omittit.

[4] Pro μεμέληκε apud Stob. vitiose exstat μεμελέτηκε, et ante ὁσιώτατα omissum ibi ὡς. GED. Paulo ante τῶν ante ἱερειῶν om. Paris. B F. Recte.

[5] Fragmentum hoc ad Pindari Threnos refert *Schneider* in *Carm. Pindaricor. Fragment.* p. 24. (p. 37. Ed. nov.) Idem in *Versuch über Pindars Leben und Schriften*, p. 53 seqq. fusius de hoc loco disputat, et alios consimiles ejusdem poëtae locos de immortalitate excutit, ac simul ostendit, unde Pindarus Pythagorica ista dogmata haurire potuerit. [Adde *Boeckh.* in Fragm. Pind. num. 98. p. 623.] De hac ipsa vero purgationis et migrationis animorum doctrina disserit *Heynius* ad Virgil. Aen. 6, 735 seqq. tum in notis, tum in excursu p. 664 seqq. — Pro novem annis, quos Pindarus hic constituit, Platonem ipsum alibi, e. g. in Phaedr. p. 249. b. mille

„ται, εἰς τὸν ὕπερθεν ἅλιον κείνων ἐνάτῳ ἔτει ἀνδιδοῖ ψυ-
„χὰν πάλιν. ἐκ τῶν βασιλῆες ἀγαυοὶ, καὶ σθένει κραιπνοὶ
„σοφίᾳ τε μέγιστοι ἄνδρες αὔξονται· ἐς δὲ τὸν λοιπὸν χρό-
„νον ἥρωες ἁγνοὶ πρὸς ἀνθρώπων καλεῦνται." Ἅτε οὖν ἡ
ψυχὴ ἀθάνατός τε οὖσα [1], καὶ πολλάκις γεγονυῖα, καὶ ἑωρα-
κυῖα καὶ τὰ ἐνθάδε καὶ τὰ ἐν ᾅδου καὶ πάντα χρήματα,
οὐκ ἔστιν ὅ,τι οὐ μεμάθηκεν. ὥστε οὐδὲν θαυμαστὸν, καὶ περὶ
ἀρετῆς καὶ περὶ ἄλλων οἵόντε εἶναι αὐτὴν ἀναμνησθῆναι [2],
b. ἃ γε καὶ πρότερον ἠπίστατο [3]. ἅτε γὰρ τῆς φύσεως ἁπάσης συγγενοῦς οὔσης, καὶ μεμαθηκυίας τῆς ψυχῆς ἅπαντα,
οὐδὲν κωλύει, ἓν μόνον ἀναμνησθέντα, ὃ δὴ μάθησιν καλοῦ-
σιν ἄνθρωποι, τἆλλα πάντα αὐτὸν ἀνευρεῖν, ἐάν τις ἀν-
δρεῖος ᾖ, καὶ μὴ ἀποκάμνῃ ζητῶν. τὸ γὰρ ζητεῖν ἄρα καὶ
c. τὸ μανθάνειν ἀνάμνησις ὅλον ἐστίν. οὐκ οὖν δεῖ πείθεσθαι [4]

mille annos constituere, notum est. *GED.*

Variantes lectiones. Cod. Ven. uterque et Stob. l. c. *δέξηται.* Pro *ἐκ τῶν* Stob. cum Vind. et Ven. *Σ ἐκ τῶν*, Clark. *ἐκτὸν*, Paris. F in marg. *ἐς τὸν*: Ficinus legisse videtur *ἕως ἂν — αὔξωνται*, habet enim *quousque in reges — evadant.* — Boeckhius nihil magnopere mutat nisi quod pro *ψυχάν* rescripsit *ψυχάς.* Quod nisi a viro lyrici sermonis peritissimo factum esset; paulo confidentius pronuntiarem, singulare *ψυχάν* respiciens illud *κείνων*, et femininum plurale *τῶν* relatum ad *ψυχάν*, Pindarum non dedecere. Plenus sermo: *κείνων ἐνάτῳ ἀεὶ ἔτει ψυχὰν ἑκάστου ἀνδιδοῖ.*

Οἷς ἂν δέξεται, antiquior sermo pro *παρ' ὧν ἂν δέξηται.* Vid. Il. *β*, 186. *δέξατό οἱ σκῆπτρον πατρώϊον*: *ο*, 88. *Θέμιςι δὲ δόκτο δέπας.* — De aliis consule indicem.

[1] *Ἅτε* sic positum Phaedr. 58. ubi vid. Heindorf. — In proximis accedo Struvio ultimum *καὶ* damnanti.

[2] „Fieri posse, ut illa reminiscatur." Poterat scribere *οἵηντε*, sed tum non posuisset, puto, *αὐτήν.*

[3] Saepius hanc opinionem Socrati tribuit Plato, ut in Phaedone p. 72. e. ubi Cebes, *ὦ Σώκρατες*, ait, *εἰωθὰς θαμὰ λέγειν, ὅτι ἡμῖν ἡ μάθησις οὐκ ἄλλο τι ἢ ἀνάμνησις τυγχάνει οὖσα, καὶ κατὰ τοῦτο ἀνάγκη που ἡμᾶς ἐν προτέρῳ τινὶ χρόνῳ μεμαθηκέναι, ἃ νῦν ἀναμιμνησκόμεθα κ. τ. λ.* et in Phaedr. p. 249. c. *τοῦτο δέ ἐστιν ἀνάμνησις ἐκείνων, ἃ ποτ' εἶδεν ἡμῶν ἡ ψυχὴ συμπορευθεῖσα θεῷ. — ἀναμιμνήσκεσθαι δ' ἐκ τῶνδε ἐκείνα, οὐ ῥᾴδιον ἅπασῃ* etc. Conferendus autem ad dogma hoc de reminiscentia Cicero Tusc. I, 24. Boëthius in Consol. *Quod si Platonis Musa personat verum, Quod quisque discit, immemor recordatur. GED.*

[4] E Parisinis C habet *πέσθαι*, E F *ἔπεσθαι.* Vid. Crito. 7. *τῇ τῶν πολλῶν δόξῃ δεῖ ἡμᾶς ἕπεσθαι.*

[5] Vulg.

τούτῳ τῷ ἐριστικῷ λόγῳ. οὗτος μὲν γὰρ ἂν ἡμᾶς ἀργοὺς ποιήσειε, καὶ ἔχει τοῖς μαλακοῖς τῶν ἀνθρώπων ἡδὺς ἀκοῦσαι. ὅδε δὲ ἐργατικούς [5] τε καὶ ζητητικοὺς ποιεῖ. ᾧ ἐγὼ πιστεύων ἀληθεῖ εἶναι [6], ἐθέλω μετὰ σοῦ ζητεῖν, ἀρετὴ ὅ,τι ἐστί. *MEN.* Ναὶ, ὦ Σώκρατες. ἀλλὰ πῶς λέγεις [7] τοῦ- d.
το, ὅτι οὐ μανθάνομεν, ἀλλὰ ἣν καλοῦμεν μάθησιν ἀνάμνησίς ἐστιν; ἔχεις με τοῦτο διδάξαι ὡς οὕτως ἔχει; *ΣΩ.* Καὶ ἄρτι εἶπον, ὦ Μένων, ὅτι πανοῦργος εἶ, καὶ νῦν ἐρωτᾷς, εἰ ἔγωγε σε διδάξαι· ὃς οὐ φημι διδαχὴν εἶναι, ἀλλ' ἀνάμνη-
82. σιν· ἵνα δὴ εὐθὺς φαίνωμαι αὐτὸς ἐμαυτῷ ταναντία λέγων. *MEN.* Οὐ μὰ τὸν Δί', ὦ Σώκρατες, οὐ πρὸς τοῦτο βλέψας εἶπον, ἀλλ' ὑπὸ τοῦ ἔθους. ἀλλ' εἴ πως οἷοί τε ἔχεις ἐνδείξασθαι, ὅτι ἔχει ὥσπερ λέγεις, ἔνδειξαι [8]. *ΣΩ.* Ἀλλ' ἔστι e.
μὲν οὐ ῥᾴδιον· ὅμως δὲ ἐθέλω προθυμηθῆναι, σοῦ ἕνεκεν. ἀλλά μοι προσκάλεσον [9] τῶν πολλῶν ἀκολούθων τουτωνὶ τῶν σαυτοῦ ἕνα, ὁντινα βούλει, ἵνα ἐν τούτῳ σοι ἐπιδείξωμαι. *MEN.* Πάνυ γε. Δεῦρο πρόσελθε. *ΣΩ.* Ἕλλην μέν ἐστι [10], καὶ ἑλληνίζει; *MEN.* Πάνυ γε σφόδρα, οἰκογενής. *ΣΩ.* Πρόσεχε δὴ τὸν νοῦν, ὁπότερ' ἂν σοι φαίνηται, ἢ ἀναμιμνησκόμενος, ἢ μανθάνων παρ' ἐμοῦ. *MEN.* Ἀλλὰ προσέξω.

[5] Vulg. *ἐργαστικούς*. Antiquiorem formam ex quam plurimis dedit Bekker.

[6] Dativum attractivum, *ἀληθεῖ*, pro vulg. *ἀληθῆ* ex optimis codd. assumpsit Bekker. Cf. in Ind. *πιστεύω*.

[7] Pro (vulgato) *ἀλλ' ἁπλῶς λέγεις*, Stob. habet *ἀλλὰ πῶς λέγεις*. Non prorsus incommode. Codicum scripturae sensus est: Num id ita dicis, ut nulli exceptioni locus sit? Hanc enim vox *ἁπλῶς* vim saepius apud Nostrum habet, e. g. in Phaed. p. 103. c. *συνωμολογήκαμεν ἁπλῶς τοῦτο. GED.* Vid. Heind. ad Phaedr. 47. Gorg. 53. In Stallbaumii tamen hic concessi sententiam atque *πῶς* nunc rescripsi e codd. Flor. x. Vat. 2. Stobaeo addicentibus.

[8] Ad verbum *ἐνδείξασθαι* v. scholium in not. ad Alcib. I. 4.

[9] Cod. Vind. *προσκάλεσαι*, quod quin praeferam obstat non *μοί* hic additum: usitatior enim est forma hujus verbi media in omni et structura et sensu: sed auctoritas codicum.

[10] *Μέν* in interrogatione sic usurpatum affirmationem alterius exspectat: *opinor, haud dubie*. Vid. Charmid. 2. Theaet. 49. Eurip. Med. 674. Pors. Differt autem haec interrogandi forma ab illa per *πού* eo quod *πού* in argumentatione rem aliunde satis certam ita ponit ut nonnisi alterius assensus exspectetur. Istud *μέν* autem aliquid ut consentaneum et ad rem nunc agendam necessarium poscit.

[4] Inci-

16 ΣΩ. Εἰπὲ [1] δή μοι, ὦ παῖ, γιγνώσκεις τετράγωνον χωρίον ὅτι τοιοῦτόν ἐστι; ΠΑΙΣ ΜΕΝΩΝΟΣ. Ἔγωγε. ΣΩ. Ἔστιν οὖν τετράγωνον χωρίον, ἴσας ἔχον τὰς γραμμὰς ταύτας πάσας, τέτταρας οὔσας; ΠΑΙ. Πάνυ γε. ΣΩ. Οὐ καὶ ταυτασὶ τὰς διὰ μέσου [2] ἐστὶν ἴσας ἔχον; ΠΑΙ. Ναί. ΣΩ. Οὐκοῦν εἴη ἂν τοιοῦτον χωρίον καὶ μεῖζον καὶ ἔλατ-
b. τον; ΠΑΙ. Πάνυ γε. ΣΩ. Εἰ οὖν εἴη αὕτη ἡ πλευρὰ δυοῖν ποδοῖν, καὶ αὕτη δυοῖν· πόσων ἂν εἴη ποδῶν τὸ ὅλον; ὧδε δὲ σκόπει. εἰ ἦν ταύτη [3] δυοῖν ποδοῖν, ταύτη δὲ ἑνὸς ποδὸς μόνον, ἄλλο τι ἅπαξ ἂν ἦν δυοῖν ποδοῖν τὸ χωρίον [4]; ΠΑΙ. Ναί. ΣΩ. Ἐπειδὴ δὲ δυοῖν ποδοῖν καὶ ταύτῃ, ἄλλο τι ἡ δὶς δυοῖν γίγνεται; ΠΑΙ. Γίγνεται. ΣΩ. Δυοῖν ἄρα δὶς γίγνεται ποδῶν. ΠΑΙ. Ναί. ΣΩ. Πόσοι οὖν εἰσιν οἱ δύο δὶς πόδες, λογισάμενος εἰπέ. ΠΑΙ. Τέτ-
c. ταρες, ὦ Σώκρατες. ΣΩ. Οὐκοῦν γένοιτ' ἂν τούτου τοῦ χωρίου ἕτερον διπλάσιον, τοιοῦτον δὲ, ἴσας ἔχον πάσας τὰς γραμμὰς ὥσπερ τοῦτο; ΠΑΙ. Ναί. ΣΩ. Πόσων οὖν ἔσαι ποδῶν; ΠΑΙ. Ὀκτώ. ΣΩ. Φέρε δὴ, πειρῶ μοι εἰπεῖν, πηλίκη τις ἔσαι ἐκείνου ἡ γραμμὴ ἑκάστη. ἡ μὲν γὰρ τοῦδε,

[1] Incipit elegans episodium, quod exemplar praebet *μαιευτικῆς τέχνης* Socratis. Maxima illius fuit sollertia atque ars in eo, ut notiones obscuras, quae in hominibus quasi dormiunt, excitaret, clariores-que efficeret. Ipse dixit *artem obstetriciam*, ludens simul in arte, qua victum quaesiverat mater. Saepius hoc occurrit apud Platonem, clarissime in Theaeteto p. 148. e. 150. b. [Schleiermacheri de hoc episodio sententia paulo diversa cognosci potest e nota ejus, quam damus ad §. 17. extr.] Putandus autem Socrates ambulans figuras, de quibus loquebatur cum puero Menonis, in arena, uti mos erat veterum, delineasse. *BIE.*

[2] Non de linea, quam *diagonalem* dicunt, sermo est; sed de alia quae ex altero latere ad oppositum alterum per medium quadratum ducitur. Delineatur enim quadratum majus, divisum in quattuor minora, ut videre est in figura appicta §pho 17.: loquitur autem nunc quidem Socr. de majori illo quadrato. *BIE.*

[3] Vulgatam *εἰ ἐν ταύτῃ* sensu destitutam omnes tamen codices servant. Ficinus veram scripturam in codice invenerit, an sicut F. A. Wolfius conjectura assecutus sit, non dicam. Vertit certe: „Si latus hoc duorum *esset pedum* —". Emendationem certissimam diutius a textu arcere nefas esset.

[4] De *ἄλλο τι* vid. Ind. Voculam *ἤ* pauci hic codd. inserunt. Paulo post in eadem formula omnes eam servant. Bekker tamen constantiae causa utrobique omisit.

[5] Hic

δυοῖν ποδοῖν· τί δαὶ [5] ἡ ἐκείνου τοῦ διπλασίου; ΠΑΙ. Δῆλον δή, ὦ Σώκρατες, ὅτε διπλασία. ΣΩ. Ὁρᾷς, ὦ Μένων, ὡς ἐγὼ τούτων [6] οὐδὲν διδάσκω, ἀλλ' ἐρωτῶ πάντα; d. καὶ νῦν οὗτος οἴεται εἰδέναι ὁποία ἐστὶν, ἀφ' ἧς τὸ ὀκτώπουν [7] χωρίον γενήσεται. ἢ οὐ δοκεῖ σοι; MEN. Ἔμοιγε. ΣΩ. Οἶδεν οὖν; MEN. Οὐ δῆτα. ΣΩ. Οἴεται δέ γε, ἀπὸ τῆς διπλασίας; MEN. Ναί. ΣΩ. Θεῶ δὴ αὐτὸν ἀναμιμνησκόμενον ἐφεξῆς, ὡς δεῖ ἀναμιμνήσκεσθαι. Σὺ δέ μοι 17
λέγε, ἀπὸ τῆς διπλασίας γραμμῆς φῂς τὸ διπλάσιον χωρίον
83. γίγνεσθαι; τοιόνδε λέγω· μὴ ταύτῃ μὲν μακρὸν, τῇ δὲ βραχὺ, ἀλλὰ ἴσον πανταχῇ ἔξω ὥσπερ τουτὶ, διπλάσιον δὲ τούτου ὀκτώπουν. ἀλλὰ ὅρα, εἴ ἔτι σοι ἀπὸ τῆς διπλασίας δοκεῖ ἔσεσθαι. ΠΑΙ. Ἔμοιγε. ΣΩ. Οὐκοῦν διπλασία b.
αὕτη ταύτης γίγνεται, ἂν ἑτέραν τοσαύτην προσθῶμεν ἐνθένδε [1]; ΠΑΙ. Πάνυ γε. ΣΩ. Ἀπὸ ταύτης δὴ, φῂς, ἔσαι τὸ ὀκτώπουν χωρίον, ἂν τέτταρες τοσαῦται γένωνται; ΠΑΙ. Ναί. ΣΩ. Ἀναγραψώμεθα δὴ ἀπ' αὐτῆς ἴσας τέτταρας. ἄλλο τι ἢ τουτὶ ἂν εἴη, ὃ φῂς τὸ ὀκτώπουν εἶναι; ΠΑΙ. Πάνυ γε. ΣΩ. Οὐκοῦν ἐν αὐτῷ ἐστι ταυτὶ τέτταρα, ἕκαστον ἴσον τούτῳ ἐστὶ τῷ τετράποδι; ΠΑΙ. Ναί. ΣΩ. Πόσον οὖν γίγνεται; οὐ τετράκις τοσοῦτον; ΠΑΙ. Πῶς δ' οὔ; ΣΩ. Διπλάσιον οὖν ἐστι τὸ τετράκις τοσοῦτον; ΠΑΙ. Οὐ μὰ Δία. ΣΩ. Ἀλλὰ ποσαπλάσιον; ΠΑΙ. Τετραπλάσιον. ΣΩ. Ἀπὸ τῆς διπλασίας ἄρα, ὦ παῖ, οὐ διπλάσιον,

[5] Hic etiam *δαί* a codd. optimis Vat. et Clark. oblatum noli, ob simplicem quam exercet oppositionem, spernere. Nam sic alibi quoque e. g. Cratyl. p. 394. d. *Τοῖς μὲν δὴ κατὰ φύσιν γιγνομένοις τὰ αὐτὰ ἀποδοτέον ὀνόματα. Πάνυ γε. Τί δαὶ τοῖς παρὰ φύσιν —;*

[6] Optimi sane codd. Vat. et Clark. cum duobus aliis praebent hodie quod olim desiderabat Schleiermacher, *τοῦτον*. Tamen vulgatam, quae Ficini et Coisl. (qui habet *οὐδὲν τούτων*) auctoritate nititur, mutandam non duximus: quoniam melius coëunt haec, *τούτων οὐδὲν — ἀλλὰ πάντα*, quam *τοῦτον* et repetitum statim *οὗτος*. Neque in talibus, quale est *τούτων, τοῦτον*, vel optimorum codicum aliqua esse putanda est auctoritas.

[7] Ita hic et in sequentibus codices. Vulgo *ὀκτάπουν*. Vid. Lob. ad Phryn. p. 412—415.

[1] Cave corrigendum credas *ἐνθάδε*. Ita enim solent Graeci; nec minus Latini, qui eodem modo dicunt *ab hac parte*. Vide paullo post *καὶ ἐνθένδε ὡσαύτως*.

ἀλλὰ τετραπλάσιον γίγνεται χωρίον. ΠΑΙ. Ἀληθῆ λέγεις. ΣΩ. Τεττάρων γὰρ τετράκις ἐξὶν ἑκκαίδεκα [2]. οὐχί; ΠΑΙ.
d. Ναί. ΣΩ. Ὀκτώπουν δ' ἀπὸ ποίας γραμμῆς; οὐχὶ ἀπὸ μὲν ταύτης τετραπλάσιον; ΠΑΙ. Φημί. ΣΩ. Τέταρτον [3] δὲ ἀπὸ τῆς ἡμισείας [4] ταυτησὶ τουτί; ΠΑΙ. Ναί. ΣΩ. Εἶεν. τὸ δὲ ὀκτώπουν, οὐ τοῦδε μὲν διπλάσιόν ἐξι, τούτου δὲ ἥμισυ; ΠΑΙ. Πάνυ γε [5]. ΣΩ. Οὐκ ἀπὸ μὲν μείζονος ἔξαι ἢ τοσαύτης γραμμῆς, ἀπὸ ἐλάττονος δὲ ἢ τοσησδί; ἢ οὔ; ΠΑΙ. Ἔμοιγε δοκεῖ οὕτω. ΣΩ. Καλῶς· τὸ γάρ σοι δοκοῦν, τοῦτο ἀποκρίνου. καί μοι λέγε· οὐχ ἥδε μὲν δυοῖν
e. ποδοῖν ἦν, ἡ δὲ τεττάρων; ΠΑΙ. Ναί. ΣΩ. Δεῖ ἄρα τὴν τοῦ ὀκτώποδος χωρίου γραμμὴν μείζω μὲν εἶναι τῆσδε τῆς δίποδος, ἐλάττω δὲ τῆς τετράποδος. ΠΑΙ. Δεῖ. ΣΩ. Πειρῶ δὴ λέγειν, πηλίκην τινὰ φῂς αὐτὴν εἶναι. ΠΑΙ. Τρίποδα. ΣΩ. Οὐκοῦν ἄνπερ τρίπους ᾖ, τὸ ἥμισυ ταύτης προσληψόμεθα, καὶ ἔξαι τρίπους; δύο μὲν γὰρ οἵδε, ὁ δὲ εἷς. καὶ ἐνθένδε ὡσαύτως· δύο μὲν οἵδε, ὁ δὲ εἷς. καὶ
f. γίγνεται τοῦτο τὸ χωρίον, ὃ φῄς. ΠΑΙ. Ναί. ΣΩ. Οὐκοῦν, ἂν ᾖ τῇδε τριῶν καὶ τῇδε τριῶν, τὸ ὅλον χωρίον τριῶν τρὶς ποδῶν γίγνεται; ΠΑΙ. Φαίνεται. ΣΩ. Τρεῖς

[2] Ad *τεττάρων* et ad *ἑκκαίδεκα* mente supplendum *ποδῶν χωρίον*. Alias genitivus unde pendeat non habebit.

[3] Gedikius putabat *τέταρτον* dici posse quadratum A b c d ut quarta pars quadrati A B C D. Sed cum *τετραπλάσιον* hic dictum sit nonnisi respectu minoris quadrati, posterius hoc in eadem orationis serie quarta pars ita absolute dici non potest. Quare unice vera est Cornarii emendatio, *τετράπουν*.

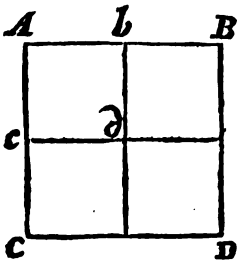

[4] Codices optimi et plurimi nunc firmant id quod ex inscriptione Attica collegi et exposui in nota ad Gramm. ampl. §. 62. Obs. 1., femininum vocis *ἥμισυς* apud antiquiores Atticos fuisse forma ionica *ἡμίσεα* gen. *ἡμισέας*. Id in aliquibus codd. mutatum hic fuit in formam consuetam *ἡμισείας*, in aliis in *ἡμίσεως*, quod olim corrigebam ita, *ἡμίσεος*, ut generis communis.

[5] Istud *πάνυ γε* omnes omittunt praeter Vind. et Ven. Σ.

[6] Non

δὲ τρὶς πόσοι εἰσὶ πόδες; *ΠΑΙ.* Ἐννέα. *ΣΩ.* Ἔδει δὲ τὸ διπλάσιον πόσων εἶναι ποδῶν; *ΠΑΙ.* Ὀκτώ. *ΣΩ.* Οὐδ' ἄρα ἀπὸ τῆς τρίποδός πω τὸ ὀκτώπουν χωρίον γίγνεται. *ΠΑΙ.* Οὐ δῆτα. *ΣΩ.* Ἀλλ' ἀπὸ ποίας, πειρῶ ἡμῖν εἰπεῖν
84. ἀκριβῶς. καὶ εἰ μὴ βούλει ἀριθμεῖν, ἀλλὰ δεῖξον ἀπὸ ποίας [6]. *ΠΑΙ.* Ἀλλὰ μὰ τὸν Δί', ὦ Σώκρατες, ἔγωγε οὐκ οἶδα. *ΣΩ.* Ἐννοεῖς αὖ, ὦ Μένων, οὗ ἐξιν ἤδη βαδί- 18
ζων ὅδε τοῦ ἀναμιμνήσκεσθαι [1]; ὅτι τὸ μὲν πρῶτον, ἤδει μὲν οὗ, ἥτις ἐξὶν ἡ τοῦ ὀκτώποδος χωρίου γραμμὴ, ὥσπερ οὐδὲ νῦν πω οἶδεν· ἀλλ' οὖν ᾤετό γ' αὐτὴν [2] τότε εἰδέναι, καὶ θαῤῥαλέως ἀπεκρίνετο, ὡς εἰδὼς, καὶ οὐχ ἡγεῖτο ἀπορεῖν· νῦν δὲ ἡγεῖται ἀπορεῖν ἤδη, καὶ ὥσπερ οὐκ οἶδεν, οὐδ' οἴεται εἰδέναι. *MEN.* Ἀληθῆ λέγεις. *ΣΩ.* Οὐκοῦν b.
νῦν βέλτιον ἔχει περὶ τὸ πρᾶγμα ὃ οὐκ ἤδει; *MEN.* Καὶ τοῦτό μοι δοκεῖ. *ΣΩ.* Ἀπορεῖν οὖν αὐτὸν ποιήσαντες καὶ ναρκᾶν ὥσπερ ἡ νάρκη, μῶν τι ἐβλάψαμεν; *MEN.* Οὐκ ἔμοιγε δοκεῖ. *ΣΩ.* Προὔργου γοῦν τι πεποιήκαμεν, ὡς ἔοικε, πρὸς τὸ ἐξευρεῖν ὅπη ἔχει. νῦν μὲν γὰρ καὶ ζητήσειεν ἂν ἡδέως, οὐκ εἰδὼς· τότε δὲ ῥᾳδίως ἂν καὶ πρὸς πολλοὺς καὶ πολλάκις ᾤετ' ἂν εὖ λέγειν περὶ τοῦ διπλασίου χωρίου, ὡς δεῖ διπλασίαν τὴν γραμμὴν ἔχειν μήκει [3]. *MEN.* Ἔοικεν. *ΣΩ.* Οἴει οὖν ἂν αὐτὸν πρότερον ἐπιχειρῆσαι ζητεῖν c.
ἢ μανθάνειν τοῦτο, ὃ ᾤετο εἰδέναι, οὐκ εἰδὼς, πρὶν εἰς ἀπορίαν κατέπεσειν, ἡγησάμενος μὴ εἰδέναι, καὶ ἐπόθησε τὸ εἰδέναι; *MEN.* Οὔ μοι δοκεῖ, ὦ Σώκρατες. *ΣΩ.* Ὤνητο

[6] Non hic tantum sed per totum hoc episodium tam manifesto ministrat puero notiones Socrates, ut de propria earum generatione, quam nonnisi juvet arte obstetricia, cogitari non possit. Neque haec mens est Socratis, qui hoc tantum agit, ut ex *facilitate*, qua notiones a puero perspiciantur, demonstret eas non nunc demum animo ejus inseri. *SCHLEIERM.*

[1] Genitivus τοῦ ἀναμ. pendet ab οὗ (quo reminiscentiae): Viden' quos in recordando progressus fecerit? *GED.* C. D. Beckius οἷ corrigit pro οὗ. Sed qui se ignorare profitetur, is verius dicitur *progredi, pergere alicubi*, quam pervenisse *aliquo*: quod monente Stallbaumio concedo.

[2] Sic Be. ex Vat. et Clark. Vulgo ᾧετο ταύτην.

[3] Menonem perstringit, qui antea §. 13. dixerat, se *saepissime et ad multos* de virtute locutum esse. *GED.*

 [4] Schlei-

ἄρα ναρκήσας. ΜΕΝ. Δοκεῖ μοι. ΣΩ. Σκέψαι δὴ, ἐκ ταύτης τῆς ἀπορίας ὅτι [4] καὶ ἀνευρήσει ζητῶν μετ' ἐμοῦ, οὐδὲν ἀλλ' ἢ ἐρωτῶντος ἐμοῦ καὶ οὐ [5] διδάσκοντος. φύλαττε δὲ, ἄν που εὕρῃς με διδάσκοντα καὶ διεξιόντα αὐτῷ,
19 ἀλλὰ μὴ τὰς τούτου [6] δόξας ἀνερωτῶντα. Λέγε γάρ μοι σύ· οὐ τὸ μὲν τετράπουν τοῦτο ἡμῖν ἔχει χωρίον; μανθάνεις; ΠΑΙ. Ἔγωγε. ΣΩ. Ἕτερον δὲ αὐτῷ προσθῶμεν ἂν τουτὶ ἴσον; ΠΑΙ. Ναί. ΣΩ. Καὶ τρίτον τόδε ἴσον ἑκατέρῳ τούτων; ΠΑΙ. Ναί. ΣΩ. Οὐκοῦν προσαναπληρωσαίμεθ' ἂν τὸ ἐν τῇ γωνίᾳ τόδε [1]; ΠΑΙ. Πάνυ γε. ΣΩ. Ἄλλο τι οὖν γένοιτ' ἂν τέτταρα ἴσα χωρία τάδε; ΠΑΙ. Ναί. ΣΩ. Τί οὖν; τὸ ὅλον τόδε πρόσαπλάσιον τοῦδε γίγνεται; ΠΑΙ. Τετραπλάσιον. ΣΩ. Ἔδει δὲ διπλάσιον ἡμῖν
b. γενέσθαι· ἢ οὐ μέμνησαι; ΠΑΙ. Πάνυ γε. ΣΩ. Οὐκοῦν ἔξιν αὕτη γραμμὴ [2] ἐκ γωνίας εἰς γωνίαν τινὰ τέμνουσα

[4] Schleierm. scribendum putat ὅ,τι, quod non tam ob defectum accusativi in vulgata adoptaverim, quam ob conjunctionem ὅτι, cujus loco post σκέψαι requiri videtur potius ὡς.

[5] Sic Be. e codd. Vulgo male μή.

[6] Miro consensu codd. opt. et plur. τούτων: ut istud τούτου, quod displicet post illud αὐτῷ, videatur esse e correctione. An fuit olim τὰς περὶ τούτων δόξας?

[1] Socrates uni quadrato duo jam alia addiderat, hunc in modum:

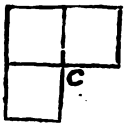

Restabat ut et quartum ad angulum C adderet. *GED.*

Τόδε hic ut saepius est loco adverbii *hic*. Vid. Ind. ad Soph. Philoct. in *ὅδε*.

[2] Ad haec et sequentia intelligenda Socrates hanc figuram delineasse putandus est:

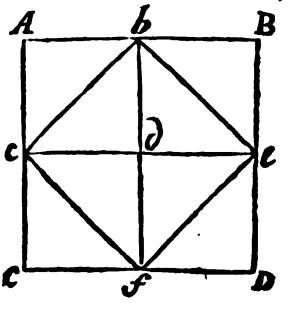

Quaerit Socrates: ex qua et quanta linea nascatur quadratum medium inter quadrata A b c d et A B C D, quod nimirum altero tanto majus sit quam illud, et dimidio minus quam hoc. Interrogando puerum tandem eo adducit, ut agnoscat, nasci ejusmodi quadratum ex linea diagonali

ss. *δίχα ἕκαστον τούτων τῶν χωρίων* [3]; *ΠΑΙ. Ναί. ΣΩ. Οὐκοῦν τέτταρες αὗται γίγνονται γραμμαὶ ἴσαι, περιέχουσαι τουτὶ τὸ χωρίον; ΠΑΙ. Γίγνονται. ΣΩ. Σκόπει δὴ, πηλίκον τί ἐστι τοῦτο τὸ χωρίον. ΠΑΙ. Οὐ μανθάνω. ΣΩ. Οὐχὶ τεττάρων ὄντων τούτων, ἥμισυ ἑκάστου ἑκάστη ἡ γραμμὴ ἀποτέτμηκεν ἐντός; ἢ οὔ; ΠΑΙ. Ναί. ΣΩ. Πόσα οὖν* c. *τηλικαῦτα ἐν τούτῳ ἔνεστι; ΠΑΙ. Τέτταρα. ΣΩ. Πόσα δὲ ἐν τῷδε; ΠΑΙ. Δύο. ΣΩ. Τὰ δὲ τέτταρα τοῖν δυοῖν τί ἐστι; ΠΑΙ. Διπλάσια* [4]. *ΣΩ. Τόδε οὖν ποσάπουν γίγνεται; ΠΑΙ. Ὀκτώπουν. ΣΩ. Ἀπὸ ποίας γραμμῆς; ΠΑΙ. Ἀπὸ ταύτης. ΣΩ. Ἀπὸ τῆς ἐκ γωνίας εἰς γωνίαν τεινούσης τοῦ τετράποδος; ΠΑΙ. Ναί. ΣΩ. Καλοῦσι δέ γε ταύ-* d.

gonali (vel, ut tunc loqui etiam solebant, e diametro) b c. Quadratum enim b c e f, ex hac linea constructum, altero tanto majus esse quam quadratum A b c d, evidenter demonstratur inde, quod quattuor talia trigona ut b c d continet, qualia duo tantum insunt quadrato A b c d. *GED.*

[3] Grave mendum hic irrepsit. Offendit enim statim pronomen (*τινὰ*) male abundans; neque id magis in Graecis ferendum est, quam in Ficini tralatione, *ab angulo in angulum aliquem.* Tum verbum deest complendae sententiae. Id vero in vicinia erat. Scribendum *γραμμὴ, ἥ ἐκ γωνίας εἰς γωνίαν τείνει, τέμνουσα* —. Illud proprium vocabulum est geometricae disciplinae. *WOLF.* Praestantem hanc utique correctionem ex iis quas mihi scripsi legibus in textum nondum recepi, quoniam aliae quoque hanc sententiam enuntiandi rationes sunt. In quibus est id quod ex correctione habet Par. E, in quo super ι vocis *τινὰ* scriptum est ει et super α — ουσ, quam emendationem etiam Cornarius protulit. Certe hanc lectionem, *ἔστιν αὕτη ἡ γραμμὴ, ἡ ἐκ γ. ε. γ. τείνουσα, τέμνουσα δίχα*, confirmatam illam quadamtenus iis quae mox (c.) repetendo inferuntur, ob homoeoteleuton non spreverim. Sed potest etiam sine verbo *τείνειν* fuisse simpliciter *ἡ ἐκ γωνίας εἰς γωνίαν*, quam rationem Schleiermacher quoque proposuit. In incertitudine autem, qua totus locus laborat, neque de articulo quidquam definiendum, quem post *αὕτη* inseri jubet Struvius, *αὕτη ἡ γραμμή.*

[4] Cum celeriter nimis et abrupte, in fine potissimum demonstrationis, ab hac quaestione ad illum quae sequitur, procedere videretur Socrates, acute Schleiermacher suspicatus est, excidisse hic quaedam in hunc fere sensum: *ΣΩ. Τόδε οὖν ποσαπλάσιον γίγνεται τούτου; Π. Διπλάσιον. Σ. Τοῦτο δὲ πηλίκον ἦν; Π. Τετράπουν. Σ. Τόδε οὖν ποσάπουν κ. τ. λ.* Apparet quam facile acies scribae ab illo *Τόδε οὖν ποσαπλάσιον* aberrare potuerit ad hoc *Τόδε οὖν ποσάπουν.*

[1] Ob

την διάμετρον οἱ σοφισταί· ὥς᾽, εἰ ταύτῃ διάμετρος ὄνομα, ἀπὸ τῆς διαμέτρου ἄν, ὡς σὺ φῂς, ὦ παῖ Μένωνος, γίγνοιτ᾽ ἂν τὸ διπλάσιον χωρίον. ΠΑΙ. Πάνυ μὲν οὖν, ὦ Σώκρατες.

20 *ΣΩ. Τί σοι δοκεῖ, ὦ Μένων; ἔχειν ἤντινα δόξαν οὐχ αὑτοῦ οὗτος ἀπεκρίνατο; ΜΕΝ. Οὔκ· ἀλλ᾽ ἑαυτοῦ. ΣΩ. Καὶ μὴν οὐκ ἤδει γε, ὡς ἔφαμεν ὀλίγον πρότερον. ΜΕΝ. Ἀληθῆ λέγεις. ΣΩ. Ἐνῆσαν δέ γε αὐτῷ αὗται αἱ δόξαι. ἦ οὔ; ΜΕΝ. Ναί. ΣΩ. Τῷ οὐκ εἰδότι ἄρα περὶ ὧν ἂν μὴ εἰδῇ ἔνεισιν ἀληθεῖς δόξαι περὶ τούτων ὧν οὐκ οἶδε* [1].

b. *ΜΕΝ. Φαίνεται. ΣΩ. Καὶ νῦν μέν γε αὐτῷ ὥσπερ ὄναρ ἄρτι ἀνακεκίνηνται αἱ δόξαι αὗται. εἰ δὲ αὐτόν τις ἀνερήσεται πολλάκις τὰ αὐτὰ ταῦτα καὶ πολλαχῇ, οἶσθ᾽ ὅτι τελευτῶν οὐδενὸς ἧττον ἀκριβῶς ἐπιστήσεται περὶ τούτων* [2].

c. *ΜΕΝ. Ἔοικεν. ΣΩ. Οὐκοῦν οὐδενὸς διδάξαντος, ἀλλ᾽ ἐρωτήσαντος, ἐπιστήσεται, ἀναλαβὼν αὐτὸς ἐξ αὑτοῦ τὴν ἐπιστήμην; ΜΕΝ. Ναί. ΣΩ. Τὸ δὲ ἀναλαμβάνειν αὐτὸν ἐν αὑτῷ ἐπιστήμην, οὐκ ἀναμιμήσκεσθαί ἐστι; ΜΕΝ. Πάνυ γε. ΣΩ. Ἆρ᾽ οὖν οὐ τὴν ἐπιστήμην, ἣν νῦν οὗτος ἔχει, ἤτοι*

[1] Ob tautologiam quae his verbis inesse videtur, Gedikius excidisse conjecerat *ὥσπερ τούτῳ* ante *περὶ τούτων*, eo probabilius id esse ratus, quod his in universum dictis statim ad ipsum servulum redeat in subsequentibus oratio. Bekker contra verba ultima *περὶ τ. ὧν οὐκ οἶδε* ejicienda putat. Quarum rationum utraque probabilitate caret. Heindorfius primus contendit, sana esse omnia et sic interpretanda: „Illi itaque qui nescit, quicquid illud est cujus est nescius —". Quam sententiam Ullrichius accuratius explicuit ita, ut Socrates hoc proprie dicat: „Qui igitur nescit quod nescit, recte tamen opinatur de eo quod nescit": quod aliis verbis sit „Cum quis nescit aliquid, *nescit id quidem*, sed nihilominus vera de eodem opinatur": conjunctivus autem cum *ἄν* positus sit ideo ut hic statim sentiamus, *nihil interesse, quid sit* illud quod ignoretur; quod disertius infra dicatur (*ποιήσει ταὐτὰ ταῦτα περὶ τῶν ἄλλων μαθημάτων ἁπάντων*). Atque huic explicationi accedo; in qua hoc unum fortasse moretur aliquem, quid sit cur verbum *εἰδέναι* priori loco struatur cum *περί*, cum simplicius foret *τῷ οὐκ εἰδότι ἄρα ἃ ἂν μὴ εἰδῇ*. Sed hoc admissum videtur, ut utrobique posita praepositione *περί* evidentior esset inter duas has propositiones relatio, *οὐκ οἶδε μὲν περὶ ὧν ἂν μὴ εἰδῇ, ἀληθεῖς δὲ δόξας ἔχει περὶ τούτων ὧν οὐκ οἶδεν.*

[2] *Οἶσθ᾽ ὅτι* nota formula assensum expectantis: vid. infra §. 36.

[3] Vind.

ἔλαβέ ποτε, ἢ ἀεὶ εἶχε; *MEN.* Ναί. *ΣΩ.* Οὐκοῦν εἰ μὲν d.
ἀεὶ εἶχεν, ἀεὶ καὶ ἦν [3] ἐπιστήμων· εἰ δὲ ἔλαβέ ποτε, οὐκ
ἄν ἔν γε τῷ νῦν βίῳ εἰληφὼς εἴη. ἢ διδάσκέ τις τοῦτον
γεωμετρεῖν; οὗτος γὰρ ποιήσει περὶ πάσης γεωμετρίας ταυτὰ
ταῦτα, καὶ τῶν ἄλλων μαθημάτων ἁπάντων. ἔξιν οὖν
ὅστις τοῦτον πάντα διδάσκει; δίκαιος γάρ που εἶ εἰδέναι [4],
ἄλλως τε ἐπειδὴ ἐν τῇ σῇ οἰκίᾳ γέγονε καὶ τέθραπται [5].
MEN. Ἀλλ' οἶδα ἔγωγε, ὅτι οὐδεὶς πώποτε ἐδίδαξεν. *ΣΩ.*
Ἔχει δὲ ταύτας τὰς δόξας. ἢ οὐχί; *MEN.* Ἀνάγκη, ὦ Σω- 21
κρατες, φαίνεται. *ΣΩ.* Εἰ δὲ μὴ ἐν τῷ νῦν βίῳ λαβών, οὐκ
16. ἤδη τοῦτο δῆλον [1], ὅτι ἐν ἄλλῳ τινὶ χρόνῳ εἶχε καὶ ἐμεμα-

[3] Vind. et Ven. uterque ἦν καὶ —.

[4] *Δίκαιος γάρ που εἶ εἰδέναι jure hoc scire debes.* Ita Noster in Sympos. 1. *δικαιότατος εἶ τοὺς τοῦ ἑταίρου λόγους ἀπαγγέλλειν. GED.* Add. infr. Crit. 4. et vid. Gramm. §. 150. (138.) I, 7.

[5] Be. e codd. Vind. Ven. Σ et Vat. 2. post *ἄλλως τε* inseruit *καί*. Ego tamen optimos, qui a vulgata sunt, deserere non possum, dum e linguae vel ex atticae saltem consuetudinis legibus demonstratum sit hanc particulam omitti non posse. Vid. Herm. ad Vig. num. 232. cui non assentio, cum dicit omitti ideo non posse quod ad integritatem formulae bimembris „cum aliter, tum —" necessaria sit. Multa enim quae in prima formulae alicujus origine sunt, usus postea brevitatisque studium omittit. Neque magis iis assentio, qui in talibus exemplis quale est Xen. Mem. 1, 2, 59. *ἄλλως τε ἂν πρὸς τοῦτο καὶ θρασεῖς ὦσι*, distractam putant particulam *καί*, non sentientes eam, si ponatur ante *ἐάν*, nihilominus desiderari ante *θρασεῖς* quoque, ubi diversam habet et ad solum *πρὸς τοῦτο* relationem. Nimirum illo loco et in omnibus ubi post conjunctionem, qualis est *εἰ*, *ἐπειδή*, infertur *καί*, superius *καί* post *ἄλλως τε* euphoniae causa omissum puto: quod tamen nil mirum si etiam citra talem causam in formula tritissima saepe factum est ut ap. Isocr. ad Nicocl. 14. *ἄλλως τε ἐπειδὴ περὶ τῶν γυμνασίων — ἀμφισβητοῦσιν*, ubi sine codd. *καί* inseruit Coraës. Veruntamen cum alio ejusdem auctoris loco, Areop. 31., in simili sermone pars codicum sicut nostro hoc loco particulam praebuerint, rem accuratiori examini relictam puto. Certe illi etiam Hermanni rationi, qua discrimen inter *ἄλλως τε καὶ praesertim*, et *ἄλλως τε praetereaque*, statuit, accedere nequeo. Locum enim poëtae, Soph. Oed. T. 1110. ubi talis formulae *ἄλλως τε* usus est, ad ceteros dissimiles omnes refingendos nihil valere censeo.

[1] Vulgata hucusque hujus loci scriptura erat haec: *Εἰ δὲ μὴ ἐν τῷ νῦν βίῳ λαβὼν οὐκ ἤδει τοῦτο, δῆλον ὅτι κ. τ. λ.*, qua ratione jungendum erat, *εἰ δὲ — οὐκ ἤδει τοῦτο*. Cujus soloecae juncturae causas

θήκει. ΜΕΝ. Φαίνεται. ΣΩ. Οὐκοῦν οὗτός γέ ἐξιν
b. χρόνος, ὅτ' οὐκ ἦν ἄνθρωπος; ΜΕΝ. Ναί. ΣΩ. Εἰ οὖ
ὂν ἄν ᾖ χρόνον καὶ ὃν ἂν μὴ ᾖ ἄνθρωπος [2], ἐνέσοντ
αὐτῷ ἀληθεῖς δόξαι, αἳ ἐρωτήσει ἐπεγερθεῖσαι ἐπιζῆμαι γ
γνονται [3], ἆρ' οὖν [4] τὸν ἀεὶ χρόνον μεμαθηκυῖα ἔσαι
ψυχὴ αὐτοῦ; δῆλον γὰρ, ὅτι τὸν πάντα χρόνον ἔξιν ἢ οὐ
c. ἔξιν ἄνθρωπος. ΜΕΝ. Φαίνεται. ΣΩ. Οὐκοῦν, εἰ ἀεὶ
ἀλήθεια ἡμῖν τῶν ὄντων ἔξιν ἐν τῇ ψυχῇ, ἀθάνατος ἂν
ψυχὴ εἴη; ὥστε θαῤῥοῦντα χρὴ, ὃ μὴ τυγχάνεις ἐπιςάμενο
νῦν, τοῦτο δ' ἐξιν, ὃ μὴ μεμνημένος, ἐπιχειρεῖν ζητεῖν κα
ἀναμιμνήσκεσθαι. ΜΕΝ. Εὖ μοι δοκεῖς λέγειν, ὦ Σώκρα
τες, οὐκ οἶδ' ὅπως. ΣΩ. Καὶ γὰρ ἐγὼ ἐμοὶ, ὦ Μένων.
d. καὶ τὰ μέν γε ἄλλα [5] οὐκ ἂν πάνυ ὑπὲρ τοῦ λόγου διισχυ-
ρισαίμην [6], ὅτι δ' οἰόμενοι δεῖν ζητεῖν ἃ μή τις οἶδε, βέλ-

sas insolitas, fateor, comminiscebar olim. Meliora docuerunt codd. Par. E, Ven. Ξ, ἤδη dantes pro ἤδει, unde certissima exiit loci constitutio, quam conjectura antea assecutus erat Stallbaumius, quamque textui immittere jam non dubitavi. Post λαβὼν autem mente ex superioribus repetendum esse ἔχει quilibet facile sentit.

[2] Vulgo Εἰ οὖν ὅταν ᾖ χρόνον ἢ καὶ ὃν ἂν μὴ ᾖ ἀ. Vocem ὅταν certissima conjectura Cornarius jam emendaverat. Nunc e Ven. Σ enotatum est saltem ὃ ἄν. Idem codex cum Vind. omittit vulgatum ἢ ante καί, quod delendum suaserat Heindorfius, ego nunc delevi: iidemque codices omittunt etiam alterum ᾖ: ne hoc quidem male, ut recte judicat Ullrichius conferens infra §. 31. εἰ εἰσὶν ἀγαθοὶ ἢ μὴ ἄνδρες.

[3] Vulgo αἳ ἐρωτήσεις ἐπεγερθεῖσαι ἐ. γ.
Quod *Sydenhamus*, in nota ad anglicam interpretationem excogitavit, αἳ ἂν' ἐρωτήσεις ἐπεγ. longe ineptissimum est et vix graecum. Ac multo tolerabilius erat quod olim *Cornarius* conjecerat, αἳ ἐρωτήσεσιν. At ne hoc quidem verum est. Nam ἐρώτησις est *actio interrogandi*, ipsa vero *proposita quaestio* seu *interrogatum* est ἐρώτημα s. ἐρωτώμενον. Ita scriptores optimi, ita Plato ubique loquitur. Ponendum igitur una abjecta littera, αἳ ἐρωτήσει i. e. *actione interrogandi* seu *sciscitando*, ut vertit Ficinus. *WOLF.*
Certissimae emendationi auctoritas nunc accedit codicis Par. F, in quo ἐρωτήσεσι scriptum e correctione. In cod. autem E ultimis vocis ἐρωτήσεις litteris suprascriptum σσω.

[4] Ἆρ' οὖν hic valet ἆρ' οὖν οὐ — *nonne igitur;* de quo usu vid. Heind. ad Cratyl. 12. Theaet. 137. Protag. 27. et nostram notam ad Charm. 15.

[5] Vind. et Ven. Σ. Καὶ γὰρ ἐγὼ, ὦ Μ., τὰ μέν γε ἄλλα.

[6] Conferatur Gorg. p. 527. a. (καὶ οὐδέν γ' ἂν θαυμαςὸν ἦν), ut ex simili Socratis diffiden-

τίους ἂν εἶμεν [7] καὶ ἀνδρικώτεροι καὶ ἧττον ἀργοὶ, ἢ εἰ οἰοίμεθα, ἃ μὴ ἐπιζᾱμεθα, μηδὲ δυνατὸν εἶναι εὑρεῖν, μηδὲ δεῖν ζητεῖν, περὶ τούτου πάνυ ἂν διαμαχοίμην, εἰ οἷόστε εἴην, καὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ. *MEN.* Καὶ τοῦτο μέν γε δοκεῖς μοι εὖ λέγειν, ὦ Σώκρατες.

ΣΩ. Βούλει οὖν, ἐπειδὴ ὁμονοοῦμεν ὅτι ζητητέον περὶ 22
οὗ μή τις οἶδεν, ἐπιχειρήσωμεν κοινῇ ζητεῖν, τί ποτ' ἐστὶν ἀρετή; *MEN.* Πάνυ μὲν οὖν. οὐ μέντοι, ὦ Σώκρατες, ἀλλ' ἔγωγε ἐκεῖνο ἂν ἥδιστα, ὅπερ ἠρόμην τοπρῶτον, καὶ σκεψαίμην καὶ ἀκούσαιμι· πότερον ὡς διδακτῷ ὄντι αὐτῷ δεῖ ἐπιχειρεῖν [1], ἢ ὡς φύσει, ἢ ὡς τίνι ποτὲ τρόπῳ παραγιγνομένης τοῖς ἀνθρώποις τῆς ἀρετῆς. *ΣΩ.* Ἀλλ' εἰ μὲν b.
ἐγὼ ἦρχον, ὦ Μένων, μὴ μόνον ἐμαυτοῦ ἀλλὰ καὶ σοῦ, οὐκ ἂν ἐσκεψάμεθα πρότερον, εἴτε διδακτὸν εἴτε οὐ διδακτὸν ἡ ἀρετὴ, πρὶν ὅ,τι ἐστὶ πρῶτον ἐζητήσαμεν αὐτό [2]. ἐπειδὴ δὲ σὺ σαυτοῦ μὲν οὐδ' ἐπιχειρεῖς ἄρχειν, ἵνα δὴ ἐλεύθερος ᾖς, ἐμοῦ δὲ ἐπιχειρεῖς τε ἄρχειν καὶ ἄρχεις, συγχωρήσομαί σοι· τί γὰρ χρὴ ποιεῖν; ἔοικεν οὖν σκεπτέον εἶναι, ποῖόν τί ἐστιν, ὃ μήπω ἴσμεν, ὅ,τι ἐστίν. εἰ μή τι οὖν ἀλλὰ σμικρόν γέ c.

fidentia appareat, hic etiam *tempus* maxime *definitum* illud esse, quod pro certo dare nolit, fortassis etiam ipsum *ἀναμνήσεως* vocabulum, quatenus huic quoque et temporis et personae notio inest; minime autem sensum hujus doctrinae interiorem. *SCHLEIERM.*

[7] Sic optimi. Vulgo *εἴημεν*: alii *ἦμεν*. Mox autem vulgatum *οἰόμεθα* tenent Clark. et Vat., ut appareat quam parum in pusillis ejusmodi vel optimis codd. tribuendum sit. Longe plurimi *οἰοίμεθα*.

[1] Ven. Σ omittit *δεῖ*: contra Paris. F habet *δεῖ καὶ ἐπ.*: quae sunt notanda quoniam impeditum quid est certe in proximis *ἢ ὡς — ἀρετῆς*. Anacoluthus enim est genitivus post dativum illum; quem si repetas ita, *ἢ ὡς τίνι ποτὲ τρόπῳ παραγιγνομένης τῆς ἀρετῆς δεῖ ἐπιχειρεῖν αὐτῷ*, distingui videantur haec *αὐτῷ* et *ἀρετῆς* quae tamen idem sunt. Sed verbo *ἐπιχειρεῖν* nulla quam olim putabam inest difficultas: *aggredi* enim significat, neque ad adipiscendam virtutem spectat, sed ad inquirendum in eam, deque ea disputandum.

[2] Sic Be. ex opt. et plur. Vulgo *αὐτὸ ἐζητ.* *Αὐτὸ* hic non spectat ad rem ipsam, quae hic est virtus: hoc enim sic tantum recte procederet, si de alio quopiam ad virtutem spectante, *quid sit*, quaeri jussisset Meno: sed *αὐτό* spectat *primariam* de re aliqua *quaestionem*: „antequam illud ipsum, *quid* sit virtus, indagaverimus."

[3] *Εἰ*

μοι τῆς ἀρχῆς χάλασον [3]· καὶ συγχώρησον, ἐξ ὑποθέσεως αὐτὸ σκοπεῖσθαι, εἴτε διδακτόν ἐστιν, εἴτε ὁπωσοῦν. λέγω δὲ τὸ ἐξ ὑποθέσεως ὧδε, ὥσπερ οἱ γεωμέτραι πολλάκις σκοποῦνται, ἐπειδάν τις ἔρηται αὐτοὺς, οἷον περὶ χωρίου, εἰ οἷόντε ἐς τόνδε τὸν κύκλον τόδε τὸ χωρίον τρίγωνον ἐντα- p. 8
θῆναι [4]· εἴποι ἄν τις, ὅτι οὔπω οἶδα, εἰ ἔχει τοῦτο τοιοῦτον· ἀλλ' ὥσπερ μέν τινα ὑπόθεσιν προὔργου οἶμαι ἔχειν πρὸς
d. τὸ πρᾶγμα τοιάνδε· εἰ μέν ἐστι τοῦτο τὸ χωρίον τοιοῦτον, οἷον παρὰ τὴν δοθεῖσαν αὐτοῦ γραμμὴν παρατείναντα ἐλλείπειν τοιούτῳ χωρίῳ οἷον ἂν αὐτὸ τὸ παρατεταμένον ᾖ [5], ἄλλο τι συμβαίνειν μοι δοκεῖ· καὶ ἄλλο αὖ, εἰ ἀδύνατόν ἐστι ταῦτα παθεῖν. ὑποθέμενος οὖν, ἐθέλω εἰπεῖν σοι τὸ συμβαῖνον περὶ τῆς ἐντάσεως αὐτοῦ εἰς τὸν κύκλον, εἴτε
23 ἀδύνατον, εἴτε μή. οὕτω δὴ καὶ περὶ ἀρετῆς ἡμεῖς, ἐπειδὴ οὐκ ἴσμεν οὔθ' ὅ,τι ἔστιν, οὔθ' ὁποῖόν τι, ὑποθέμενοι αὐτὸ, σκοπῶμεν, εἴτε διδακτὸν εἴτε οὐ διδακτόν ἐστιν [1], ὧδε λέ-

[3] *Εἰ μή τι ἀλλὰ* — formula est elliptica, cujus unicum exemplum posuit Hoogevenus hoc ex Rep. 6. p. 509. c. *μηδαμῶς γε παύσῃ εἰ μή τι ἀλλὰ τὴν περὶ τὸν ἥλιον ὁμοιότητα αὖ διεξιών*: ubi *εἰ μή τι ἀλλὰ* nihil est nisi *saltem*, sed aliquanto fortius quam *γοῦν*: ad verbum, *si nihil* (*de ceteris*), *hoc tamen*. Ita etiam hoc loco operosius haec expleas in hunc sensum: „*Si igitur* persistis in tuo imperio, *neque quicquam* de eo mihi remittis, *at* frena tamen paululum *laxato*."

[4] Oratio anacolutha. Nihil enim sequitur quod e verbo *σκοποῦνται* pendeat; sed post verba, *ἐπειδάν τις ἔρηται — ἐνταθῆναι*, his tantum se applicat sermo per *εἴποι ἄν τις*, neque redit ad superius *σκοποῦνται*: quod tamen non ideo pro absoluto est habendum: qua ratione in seqq. scriptum esset, *εἴποι γὰρ ἄν τις*. Conf. similia ex usu Platonis apud Heind. ad Theaet. 76.

[5] Videantur, quae ad hunc locum difficillimum dicta sunt in Excursu II.

[1] Struvius scribendum censet *εἴτε μὴ διδ. ἐ*, sicut paulo ante *εἴτε ἀδύνατον εἴτε μή*. Differunt tamen duo haec enuntiata eo quod in priori *εἴτε* est condicionale: *ἐθέλω σοι εἰπεῖν τὸ συμβαῖνον, εἴτε ἀδύνατον, εἴτε μὴ* (sc. *ἐστὶ, ταῦτα παθεῖν*), lat. *sive — sive*: in hoc autem *εἴτε* est oblique interrogativum: *σκοπῶμεν, εἴτε διδακτὸν εἴτε οὐ διδακτόν* lat. *utrum — an*. Jam in hac quoque particularum *εἰ* et *εἴτε* significatione alia sane nunc mihi exempla ex attica prosa succurrunt nulla nisi in quibus itidem legatur *μή*, ut Demosth. de Rhod. Lib. p. 193, 17. *σκοπεῖτε, εἴτ' ὀρθῶς ἐγὼ λογίζομαι ταῦτ', εἴτε καὶ μή*. Sed non abhorrere tamen ab interrogatione obliqua formam

γοντες· εἰ ποῦν τί ἐστι τῶν περὶ τὴν ψυχὴν ὄντων ἀρετὴ, διδακτὸν ἂν εἴη, ἢ οὐ διδακτόν; πρῶτον μὲν, εἰ ἔστιν ἀλλοῖον ἢ οἷον ἐπιστήμη, ἆρα διδακτὸν ἢ οὔ, ἢ, ὃ νῦν δὴ ἐλέγομεν, ἀναμνησόν [2]; διαφερέτω δὲ μηδὲν ἡμῖν, ὁποτέρῳ ἂν b. *τῷ ὀνόματι χρώμεθα. ἀλλ' ἆρα διδακτόν; ἢ τοῦτό γε παντὶ δῆλον, ὅτι οὐδὲν ἄλλο διδάσκεται ἄνθρωπος ἢ ἐπιστήμην; MEN. Ἔμοιγε δοκεῖ. ΣΩ. Εἰ δέ γ' ἐστὶν ἐπιστήμη τις ἡ ἀρετὴ, δῆλον ὅτι διδακτὸν ἂν εἴη. MEN. Πῶς γὰρ οὔ; ΣΩ. Τούτου μὲν ἄρα ταχὺ ἀπηλλάγμεθα, ὅτι τοιοῦδε μὲν ὄντος, διδακτὸν, τοιοῦδε δ' οὔ [3]. MEN. Πάνυ γε. ΣΩ. Τὸ δὴ [4] μετὰ τοῦτο, ὡς ἔοικε, δεῖ σκέψασθαι, πότερόν* c. *ἐστιν ἐπιστήμη ἡ ἀρετὴ, ἢ ἀλλοῖόν τι ἐπιστήμης. MEN. Ἔμοιγε δοκεῖ τοῦτο μετὰ τοῦτο σκεπτέον εἶναι. ΣΩ. Τί δαὶ δή; ἄλλο τι ἢ ἀγαθὸν αὐτὸ φαμὲν εἶναι τὴν ἀρετήν [5]; καὶ αὖ-*

mam *οὔ* quoque, colligas tum ex eo quod utriusque interrogandi rationis tanta est cognatio, ut obliqua haud raro iisdem quibus directa particulis formisque utatur, quales sunt *τίς*, *ἆρα*, et his certe negationem *οὔ* adjungat: ut statim initio hujus dialogi: *Ἔχεις εἰπεῖν, ἆρα διδακτὸν ἡ ἀρετὴ ἢ οὐ διδακτόν;* tum ex usu Homeri, qui non modo saepius duplex *ἤ* (cujus nulla ab *εἴτε* diversitas) ita construit, *ὄφρα ἴδωμαι, ἢ — ἠὲ καὶ οὐκί*: sed semel etiam (Il. *β*, 349.) nostro simillimum habet, *Γνώμεναι εἴτε ψεῦδος ὑπόσχεσις ἠὲ καὶ οὐκί*. Erunt etiam qui rem absolvi putent eo quod *οὐ διδακτόν* unam notionem et velut unum verbum constituat; cujus tamen rei exempla quae posuit Hermannus ad Vig. n. 309. mihi quidem non satisfaciunt; et vide quae dixi in Gramm. §. 148 (135.) Obs. 3.

Mox *ποῖον* ex opt. codd. cum Be. posui pro *ὑποῖον*, quoniam ubi utrumque recte dicitur (vid. supra ad 7.) sola codicum valet auctoritas.

[2] Cave tria haec, *ἆρα — ἢ — ἤ —*, ut singula singulis respondentia jungas: posterius enim *ἤ* spectat ad solam vocem *διδακτόν*, abs qua semotum est, ne ista, *ἆρα διδακτὸν ἢ οὔ*, dirimantur.

[3] Sic Be. ex optimis et plurimis. Vulgo *τοιοῦδε μὲν — μὴ τοιοῦδε δ' οὔ*. Sedulo in proximis quoque cavere videtur Plato ne distinguat inter *ἐπιστήμην* et *οὐκ ἐπιστήμην*, cujus loco ponit *ἀλλοῖον ἐπιστήμης*. Itaque hic etiam non dicit *μὴ τοιοῦδε*, sed bis *τοιοῦδε*, ut species positivae notionis servetur in utroque.

[4] Malebat Struvius *Τὸ δὲ —* vel *Τὸ δὲ δὴ —*, ob praecedens *Τούτου μὲν —*. Sed vocula *δέ* hic rectius intelligitur, altera *δή*, *jam*, transitum praebente efficaciorem.

[5] *Τὴν ἀρετήν* explicandi causa adjectum est: ne quis eliminandum forte censeat. Sic Alcib. I. 13. a. *πρὸς ταῦτα —, τὸ δίκαιον.*

[6] Codd.

τη ἡ ὑπόθεσις μένει ἡμῖν, ἀγαθὸν αὐτὸ εἶναι; ΜΕΝ. Πάνυ
d. μὲν οὖν. ΣΩ. Οὐκοῦν εἰ μέν τί ἐστιν ἀγαθὸν καὶ ἄλλο χωριζόμενον ἐπιστημης, τάχ' ἂν εἴη ἡ ἀρετὴ οὐκ ἐπιστήμη τις· εἰ δὲ μηδέν ἐστιν ἀγαθὸν ὃ οὐκ ἐπιστήμη περιέχει, ἐπιστήμην ἄν τιν' αὐτὸ ὑποπτεύοντες εἶναι [6], ὀρθῶς ὑποπτεύοιμεν; ΜΕΝ. Ἔστι ταῦτα. ΣΩ. Καὶ μὴν ἀρετῇ γ' ἐσμὲν ἀγαθοί; ΜΕΝ. Ναί. ΣΩ. Εἰ δὲ ἀγαθοὶ, ὠφέλιμοι. πάντα γὰρ τἀγαθὰ ὠφέλιμα [7]. οὐχί; ΜΕΝ. Ναί. ΣΩ. Καὶ ἡ ἀρετὴ δὴ ὠφέλιμόν ἐστιν. ΜΕΝ. Ἀνάγκη ἐκ τῶν ὡμολο-
24 γημένων. ΣΩ. Σκεψώμεθα δὴ, καθ' ἕκαστον ἀναλαμβάνοντες, ποῖά ἐστιν ἃ ἡμᾶς ὠφελεῖ. ὑγίεια, φαμὲν, καὶ ἰσχὺς, καὶ κάλλος, καὶ πλοῦτος δή [1]· ταῦτα λέγομεν καὶ τὰ τοιαῦτα, ὠφέλιμα. οὐχί; ΜΕΝ. Ναί. ΣΩ. Ταυτὰ δὲ [2] ταῦ- p. 88
τα φαμὲν ἐνίοτε καὶ βλάπτειν. ἢ σὺ ἄλλως φῂς ἢ οὕτως;
b. ΜΕΝ. Οὔκ· ἀλλ' οὕτως. ΣΩ. Σκόπει δὴ, ὅταν τί ἑκάστου τούτων ἡγῆται, ὠφελεῖ ἡμᾶς, καὶ ὅταν τί, βλάπτει. ἆρ' οὐχ ὅταν μὲν ὀρθὴ χρῆσις, ὠφελεῖ, ὅταν δὲ μὴ, βλάπτει; ΜΕΝ. Πάνυ γε. ΣΩ. Ἔτι τοίνυν καὶ τὰ κατὰ τὴν ψυχὴν σκεψώμεθα. σωφροσύνην τι καλεῖς, καὶ δικαιοσύνην,
καὶ ἀνδρίαν, καὶ εὐμαθίαν, καὶ μνήμην, καὶ μεγαλοπρέπειαν,
c. καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα; ΜΕΝ. Ἔγωγε. ΣΩ. Σκόπει δή, τούτων ἅττα σοι δοκεῖ μὴ ἐπιστήμη εἶναι, ἀλλ' ἄλλο ἐπιστήμης, ἢ οὐχὶ ποτὲ μὲν βλάπτει, ποτὲ δὲ ὠφελεῖ [3]; οἷον ἀνδρία, εἰ μὴ ἔστι φρόνησις ἡ ἀνδρία, ἀλλ' οἷον θάρρος τι, οὐχὶ ὅταν μὲν ἄνευ νοῦ θαρρῇ ἄνθρωπος, βλάπτεται, ὅταν
d. δὲ σὺν νῷ, ὠφελεῖται; ΜΕΝ. Ναί. ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ σωφροσύνη ὡσαύτως, καὶ εὐμαθία, μετὰ μὲν νοῦ καὶ μανθανόμενα καὶ καταρτυόμενα, ὠφέλιμα, ἄνευ δὲ νοῦ, βλαβερά; ΜΕΝ. Πάνυ σφόδρα. ΣΩ. Οὐκοῦν συλλήβδην πάντα τὰ τῆς ψυχῆς ἐπιχειρήματα καὶ καρτερήματα, ἡγουμένης μὲν

[6] Codd. omnes praeter Ven. Ε ἄν τι αὐτὸ ὑποπτ. ε. Neque reddidit Ficinus pronomen τινά.

[7] Clark. πάντα γὰρ ἀγαθὰ ὠφ. Vat. τὰ γὰρ ἀγ. ὠφ.

Vid. Ind. δή.

[2] Sic pro vulg. δή scripsi e Coisl.

[3] Scribendum εἰ οὐχὶ — ὠφελεῖ sine interrogationis nota. Nusquam enim in interrogatione ante οὐκ invenias ἢ. HEIND. E cod. Ambr. enotatum est ἤ. Mihi particula videtur optime omitti.

[1] Ba-

φρονήσεως, εἰς εὐδαιμονίαν τελευτᾷ, ἀφροσύνης δ', εἰς τοὐναντίον; MEN. Ἔοικεν. ΣΩ. Εἰ ἄρα ἀρετὴ τῶν ἐν τῇ e.
ψυχῇ τί ἐστι, καὶ ἀναγκαῖον αὐτῷ ὠφελίμῳ εἶναι, φρόνησιν αὐτὸ δεῖ εἶναι· ἐπειδήπερ πάντα τὰ κατὰ τὴν ψυχήν, αὐτὰ μὲν καθ' αὑτὰ οὔτε ὠφέλιμα οὔτε βλαβερά ἐστι, προσγενομένης δὲ φρονήσεως ἢ ἀφροσύνης βλαβερά τε καὶ ὠφέλιμα γίγνεται. κατὰ δὴ τοῦτον τὸν λόγον, ὠφελιμόν γε οὖσαν τὴν ἀρετήν, φρόνησιν δεῖ τιν' εἶναι. MEN. Ἔμοιγε δοκεῖ. ΣΩ. Καὶ μὲν δὴ καὶ τἆλλα, ἃ νῦν δὴ ἐλέγομεν, 25
πλοῦτόν τε καὶ τὰ τοιαῦτα, τοτὲ μὲν ἀγαθὰ, τοτὲ δὲ βλαβερὰ εἶναι, ἆρ' οὐχ ὥσπερ τῇ ἄλλῃ ψυχῇ ἡ φρόνησις ἡγουμένη ὠφέλιμα τὰ τῆς ψυχῆς ἐποίει, ἡ δὲ ἀφροσύνη βλαβερὰ, οὕτως αὖ καὶ τούτοις ἡ ψυχὴ ὀρθῶς μὲν χρωμένη καὶ ἡγουμένη ὠφέλιμα αὐτὰ ποιεῖ, μὴ ὀρθῶς δὲ βλαβερά [1]; MEN. Πάνυ γε. ΣΩ. Ὀρθῶς δέ γε ἡ ἔμφρων ἡγεῖται, ἡμαρτημένως δ' ἡ ἄφρων; MEN. Ἔστι ταῦτα. ΣΩ. Οὐκοῦν οὕτω δὴ κατὰ πάντων εἰπεῖν ἔστι, τῷ ἀνθρώ- b.
πῳ τὰ μὲν ἄλλα πάντα εἰς τὴν ψυχὴν ἀνηρτῆσθαι, τὰ δὲ
p. 89. τῆς ψυχῆς αὐτῆς εἰς φρόνησιν, εἰ μέλλει ἀγαθὰ εἶναι. καὶ τούτῳ τῷ λόγῳ φρόνησις ἂν εἴη τὸ ὠφέλιμον. φαμὲν δὲ τὴν ἀρετὴν ὠφέλιμον εἶναι; MEN. Πάνυ γε. ΣΩ. Φρόνησιν [2] ἄρα φαμὲν ἀρετὴν εἶναι, ἤτοι ξύμπασαν, ἢ μέρος τι. MEN. Δοκεῖ μοι καλῶς λέγεσθαι, ὦ Σώκρατες, τὰ λεγόμενα. ΣΩ. Οὐκοῦν, εἰ ταῦτα οὕτως ἔχει, οὐκ ἂν εἴεν φύσει c.
οἱ ἀγαθοὶ ἀγαθοί [3]. MEN. Οὔ μοι δοκεῖ. ΣΩ. Καὶ γὰρ ἂν

[1] Basis structurae haec est: *Καὶ μὲν δὴ καὶ τἆλλα — ἆρ' οὐχ ἡ ψυχὴ, ὀρθῶς μὲν χρωμένη αὐτοῖς, ὠφέλιμα ποιεῖ.* Sed ob inserta haec, *ὥσπερ τῇ ἄλλῃ ψυχῇ* (v. Ind. *ἄλλος*) *ἡ φρόνησις ἡγουμένη — ἐποίει*, pro *αὐτοῖς* necessarium factum erat *καὶ τούτοις*: quare mox inseritur *αὐτά*. Illud etiam observa, verba haec *πλοῦτόν τε καὶ τὰ τοιαῦτα*, quae inserta sunt ad explicanda pronomina *τἆλλα ἃ* — paulo negligentius collocata esse inter *ἐλέγομεν* et verba inde pendentia. Denique monendi sunt tirones, pro praesenti *ποιεῖ* usurpatum esse impf. *ἐποίει*, quo respicitur expositio modo facta de *φρονήσει*: plenius: *ποιεῖ, ὡς ἐλέγομεν*. Vid. §. 38. n. 6.

[2] *Καὶ φρόνησιν* Vind. et Ven. Σ. Bene.

[3] Struvius collatis locis, mox 26. a. et Protag. §. 49. post *ἀγαθοί* iterum inseri jussit *ἀγαθοί*. Quod quamvis non necessarium (v. §. 40. d.) re ponendum tamen duxi inventum nunc in Flor. x.

[4] Coisl.

που καὶ τόδ' ἦν. εἰ φύσει οἱ ἀγαθοὶ ἐγίγνοντο, ἦσάν που ἂν ἡμῖν, οἳ ἐγίγνωσκον τῶν νέων τοὺς ἀγαθοὺς τὰς φυσεις [4]· οὓς ἡμεῖς ἂν παραλαβόντες, ἐκείνων ἀποφηνάντων, ἐφυλάττομεν ἂν ἐν ἀκροπόλει [5], κατασημηνάμενοι πολὺ μᾶλλον ἢ τὸ χρυσίον [6], ἵνα μηδεὶς αὐτοὺς διέφθειρεν [7], ἀλλ' ἐπειδὴ ἀφίκοιντο εἰς τὴν ἡλικίαν, χρήσιμοι γίγνοιντο ταῖς πόλεσιν. MEN. Εἰκός γέ τοι, ὦ Σώκρατες. ΣΩ. 26 Ἆρ' οὖν, ἐπειδὴ οὐ φύσει οἱ ἀγαθοὶ ἀγαθοὶ γίγνονται, ἆρα μαθήσει; MEN. Δοκεῖ μοι ἤδη ἀναγκαῖον εἶναι· καὶ δῆλον ὦ Σώκρατες, κατὰ τὴν ὑπόθεσιν, εἴπερ ἐπιςήμη ἐςὶν ἀρετὴ, ὅτι διδακτόν ἐςιν. ΣΩ. Ἴσως νὴ Δία· ἀλλὰ μὴ τοῦτο οὐ καλῶς ὡμολογήσαμεν [1]. MEN. Καὶ μὴν ἐδόκει μὲν ἄρτι

[4] Coisl. τῇ φύσει.

[5] Repetitum ἄν ante ἐν recepi e Vind. et Venetis. Vid. Ind. in ἄν.

[6] Faceta allusio ad pauperem qui erat, ut alibi, ita etiam Athenis, pecunias publicas et pretiosa quaeque in thesauris templorum, quae in acropoli essent, clausis et obsignatis portis asservandi. Vid. Boeckh. Staatsh. d. Ath. II. p. 203.

[7] A conjunctione ἵνα pendet hic imperfectum διέφθειρεν ob praecedens hypotheticum, de eo quod non est, imperfectum ἐφυλάττομεν. Vid. infra Crit. 3. extr. ἵνα οἴοιτ' ἦσαν. Hoogev. (Schütz.) p. 357. 8. Lys. de Eratosth. nece p. 43. (Reisk.) et ibi Taylor. Cf. eundem usum in Aoristo Indic. ap. Heind. ad Theaet. 48. Mutatur autem hic quidem modus mox, poniturque γίγνοιντο ob intercedens ἀφίκοιντο.

[1] Exempla particulae μή, sensu cavendi vel timendi cum Indicativo, e prosariis certe scriptoribus, nonnisi de Perfecto afferuntur ab Hoogeveno, Matthiae in Gramm. (§. 520. Obs. 5.), aliis. Quare hic etiam fortasse aliquis reponendum illud tempus putet, maxime cum saepius occurrat in hac sententia ὡμολογήκαμεν (vid. infr. 38. 40. etc.). Aptius tamen hic videtur aoristum in re praeterita quidem, sed quae non firma maneat. Indicativus autem in tali loquendi forma, contra naturam constructionis per μή velut invita irrepit grammatica, quia certum est loquenti, ita esse, et hic quidem, *male se statuisse*. Conf. eundem usum in praesenti quoque notatum ad Alc. II. 3. ubi diserte etiam additum verbum ὁρᾷν.

Video nunc Bekkero et Stallbaumio interrogativam hic esse particulam μή; cujus tamen usus nullum exemplum novi, ubi particula illa veram introducat loquentis sententiam; nam hic manifesto Socrates dicit, se et Menonem τοῦτο οὐ καλῶς ὁμολογῆσαι. Neque, ut dicam quod sentio, apta videtur huic loco talis interrogatio: nisi ex ipso μὴ cavendi natum quodammodo dicas hic quidem μὴ interrogativum; quae fere est Stallbaumii sententia.

[2] De

καλῶς λέγεσθαι. ΣΩ. Ἀλλὰ μὴ οὐκ ἐν τῷ ἄρτι μόνον δέῃ αὐτὸ δοκεῖν καλῶς λέγεσθαι, ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ νῦν καὶ ἐν τῷ ἔπειτα, εἰ μέλλει τι αὐτοῦ ὑγιὲς εἶναι. MEN. Τί οὖν δή; b.
πρὸς τί βλέπων δυσχεραίνεις αὐτὸ, καὶ ἀπιστεῖς, μὴ οὐκ ἐπιστήμη ᾖ ἡ ἀρετή; ΣΩ. Ἐγώ σοι ἐρῶ, ὦ Μένων. τὸ μὲν γὰρ διδακτὸν αὐτὸ εἶναι, εἴπερ ἐπιστήμη ἐστὶν, οὐκ ἀνατίθεμαι μὴ οὐ καλῶς λέγεσθαι· ὅτι δ' οὐκ ἔστιν ἐπιστήμη, σκέψαι, ἐάν σοι δοκῶ εἰκότως ἀπιστεῖν [2]. τόδε γάρ μοι εἰπὲ, εἰ ἔστι διδακτὸν ὁτιοῦν πρᾶγμα [3], μὴ μόνον ἀρετὴ, οὐκ ἀναγκαῖον, αὐτοῦ καὶ διδασκάλους καὶ μαθητὰς εἶναι; MEN. Ἔμοιγε δοκεῖ. ΣΩ. Οὐκοῦν τοὐναντίον αὖ, οὗ μήτε διδά- c.
σκαλοι μήτε μαθηταὶ εἶεν [4], καλῶς ἂν αὐτὸ εἰκάζοντες εἰκάζοιμεν μὴ διδακτὸν [5] εἶναι; MEN. Ἔστι ταῦτα. ἀλλ' ἀρετῆς διδάσκαλοι οὐ δοκοῦσί σοι εἶναι; ΣΩ. Πολλάκις γοῦν ζητῶν, εἴ τινες εἶεν αὐτῆς διδάσκαλοι, πάντα ποιῶν οὐ δύναμαι εὑρεῖν. καίτοι μετὰ πολλῶν γε ζητῶ, καὶ τούτων μάλιστα οὓς [6] ἂν οἴωμαι ἐμπειροτάτους εἶναι τοῦ πράγματος. καὶ δὴ καὶ νῦν, ὦ Μένων, εἰς καλὸν ἡμῖν ὁ Ἄνυτος ὅδε [7] d.

[2] De abundantia particularum negandi in his, *ἀπιστεῖς μὴ οὐκ ᾖ* —, *ἀνατίθεμαι μὴ οὐ καλῶς λέγεσθαι*, et *ὅτι οὐκ ἔστιν ἀπιστεῖν*, v. Ind. in *μή* et Exc. XI. ad Demosthenis Midianam.

[3] Coisl. *ὅτιοῦν τι*, sine nomine *πρᾶγμα*.

[4] Optativus, ut observant Heindorfius et Struvius, persaepe relativis sic jungitur, quando haec sunt eo sensu quo *ἄν* cum opt.; ut hic pro *ἄν τινες μὴ — εἶεν*. Cf. Lys. p. 214. d. *ὃ δέ γε αὐτὸ αὑτῷ ἀνόμοιον εἴη — σχολῇ γέ τῳ ἄλλῳ ὅμοιον γένοιτο*. Charm. p. 171. extr. *καὶ ἄλλο πᾶν οὗ σωφροσύνη ἄρχοι*. Hipp. maj. p. 284. a. *καὶ ἄλλοθι ὅπου τοῦτο σπουδάζοιτο*. Phaedr. p. 276. b. *ὧν σπερμάτων κήδοιτο*. Item hic infr. §. 30. ubi vid. not. et cf. notam ad Alc. II. 7. (*ἃ — ᾖον*).

[5] Scripsisse Platonem *μηδὲ διδακτόν* probabile fiet ex illis quae ascribam iisdem fere verbis repetitis infra 37. b.

[6] Sic Be. ex optimis et plur. Vulgo *οἵους*.

[7] Vulgata omnium fere codicum, *εἰς καλὸν ἡμῖν αὐτὸς ὅδε*, et mox, *αὐτὸς γὰρ ὅδε πρῶτον*: quo utroque loco Struvius primum suopte ingenio vidit nomen *Ἄνυτος* reponendum esse. Cui cum priori loco morigerari haesitarem (nimirum ut *αὐτὸς ὅδε*, esset „ipse ille ad hos sermones aptissimus," qui mox definiretur nomine); optimo argumento ego confutatus sum, codice Flor. x. totum locum dante ita, ut nunc ego exhibui. Conf. de confusione nominum *αὐτός* et *Ἄνυτος* Boissonad. ad Marin. p. 88. et Schaefer ibid. in indice.

Jam Anytum esse ipsum illum

παρεκαθέζετο, ᾧ μεταδῶμεν τῆς ζητήσεως. εἰκότως δ' αὖ μεταδοῖμεν ἄν [8]. Ἄνυτος γὰρ ὅδε πρῶτον μέν ἐστι πατρὸς πλουσίου τε καὶ σοφοῦ, Ἀνθεμίωνος· ὃς ἐγένετο πλούσιος οὐκ ἀπὸ τοῦ αὐτομάτου, οὐδὲ δόντος τινὸς, ὥσπερ ὁ νῦν νεωστὶ εἰληφὼς τὰ Πολυκράτους χρήματα, Ἰσμηνίας ὁ Θηβαῖος [9], ἀλλὰ τῇ αὑτοῦ σοφίᾳ κτησάμενος καὶ ἐπιμελείᾳ. p. 91

lium Socratis postea accusatorem, de eo nunquam opinor dubitatum est. Nam Diogenes La. 2, 63. tanquam certum hoc ponit, et Plutarchus in Amatorio 17. 18. (p. 762. c. d.) post narratiunculam quandam de Anyto, quem diserte Anthemionis filium nominat, et Alcibiade, inimicitias illius cum Socrate tangit. Accedit nunc scholium ad Euthyphronem, quod e cod. Clarkiano edidit Gaisfordus in Lectionib. Platon. p. 169. cujusque initium est hoc: *Οὗτος ὁ Ἄνυτος Ἀνθεμίωνος ἦν υἱὸς Ἀθηναῖος γένος, Ἀλκιβιάδου ἐραστὴς πλούσιος ἐκ βυρσοδεψικῆς. ὅθεν καὶ σκωπτόμενος ὑπὸ Σωκράτους διὰ τοῦτο ἔπεισε Μέλητον. ἀσεβείας γραφὴν δοῦναι κατὰ Σωκράτους.* Qua occasione discant studiosi, ex optimis diversorum librorum codd. mss. hodie constare, falsam esse scripturam pervulgatam, cujus quantitatem mirabamur omnes, nominis *Μέλιτος*. [Vid. et Bekker ad Euthyphr. p. 351, 16. V. L. ad Athen. 12. p. 551. ter: item Dobree Add. ad Aristoph. Ranas 1337.] Verum de Anyto, ut recte Schleiermacher, testimoniis nihil opus est, cum ita hic eum producat Plato, ut tantum non ipse illum se in animo habere eloquatur. Quo illud etiam spectat quod iis quae de Anyto accusatore leguntur in Apologia Socratis Xenophontea 29. *τῶν μεγίστων ὑπὸ τῆς πόλεως ἀξιούμενον*, simillima sunt haec in nostro loco, *αἱροῦνται γοῦν αὐτὸν ἐπὶ τὰς μεγίστας ἀρχάς*. Legatur integer Apologiae locus cum nota Schneideri, item ejusdem nota ad Xen. Mem. 1, 2, 38. ubi etiam de hoc Anyti cum Socrate colloquio. Adde de Pylo ab eo prodita judiciique corruptione Diod. 13, 64. Plut. Coriol. 14. (p. 220.).

[8] Particulum *αὖ* otiosam ratus reposueram olim scripturam codd. Clark. et Vat. *εἰκότως δ' ἂν μεταδοῖμεν ἄν*, conferens infra Alcib. II. 8. *κἂν εὔξαιντο ἄν*: Demosth. Mid. 36. *οὔτ' ἂν ὑμεῖς ὑπομείναιτ' ἄν*. Nunc vero monitus, incertitudinis sic particeps fieri, contra sensum, illud *εἰκότως*, restitui vocem *αὖ*, qua transitus fiat ad rationem aliquam hujus *μεταδόσεως* adjungendam; q. d. *neque sine causa* —. Cf. Herm. ad Viger. n. 283.

[9] Duo sunt *Ismeniae*, de quibus cogitare hic aliquis possit, probe tamen distinguendi. Alterum Plutarchus missum esse refert Ol. 103. 2. ad regem Persarum una cum Pelopida, cujus amicus teste Diodoro ille erat. Verum consideranti, qua ratione Pelopidas tum in gratiam regis venerat, apparet Ismeniam nonnisi partes secundas egisse, neque credendum est tam magnificis eum donis tunc cumulatum esse. Alius fuit Ismenias qui, jam Ol. 99, 3. Lacedaemoniis Cadmeam tenen-

ἔπειτα καὶ τὰ ἄλλα, οὐχ ὑπερήφανος δοκῶν εἶναι πολίτης, e.
οὐδὲ ὀγκώδης τε καὶ ἐπαχθὴς, ἀλλὰ κόσμιος καὶ εὐσχήμων ἀνήρ. ἔπειτα τοῦτον εὖ ἔθρεψε καὶ ἐπαίδευσεν, ὡς δοκεῖ Ἀθηναίων τῷ πλήθει. αἱροῦνται γοῦν αὐτὸν ἐπὶ τὰς μεγίστας ἀρχάς. δίκαιον δὴ μετὰ τοιούτων ζητεῖν ἀρετῆς πέρι διδασκάλους [10], εἴτ' εἰσὶν εἴτε μή, καὶ οἵτινες.

Σὺ οὖν ἡμῖν, ὦ Ἄνυτε, συζήτησον ἐμοί τε καὶ τῷ σαυ- 27
τοῦ ξένῳ Μένωνι τῷδε περὶ τούτου τοῦ πράγματος τίνες ἂν εἶεν διδάσκαλοι. ὧδε δὲ σκέψαι. εἰ βουλοίμεθα Μένωνα

nentibus, tanquam dux partium oppositarum morte multatus est, ut refert Xenoph. Hell. 5, 2, 25. 26. Jam eundem idem narrat scriptor ib. 3, 5, 1. ex numero eorum Thebarum, Corinthi et Argorum principum fuisse, inter quos eo tempore, quo rem in Asia prospere gereret Agesilaus, ut bellum Spartanis commoverent, L talenta argenti distribuerit Tithraustes, Tissaphernis successor. Quod factum esse oportet Ol. 96, 1. vel 2: eoque referenda censeo verba Platonis. Polycratis autem, Samiorum tyranni, divitias, nisi, quod magnopere mihi quidem videtur, per proverbium forte hic nominantur, in Asiam potissimum minorem, unde pecuniam illam in Graeciam misit Tithraustes, translatas olim fuisse credibile est reputanti finem tyranni, Samique fata ulteriora. *SCHLEIERM.* Quamvis magnum argenti pondus L talenta tum temporis in Graecia fuisse videantur: tamen cum inter sex homines (tot enim recenset Xenophon praeter socios unius eorum — καὶ τοῖς μετ' αὐτοῦ —) pecunia ea distributa sit, Ismeniae portio tanta profecto non fuit, ut comparationi huic inserviret, et τὰ Πολυκράτους χρήματα, utrovis sensu accipiamus, vocaretur: praesertim cum in I. etiam de Rep. p. 336. a. inter potentes divitesque homines cum Periandro, Perdicca et ipso Xerxe Ismenias ille Thebanus recenseatur. Ignoramus igitur ad quod potissimum factum Plato hic respiciat. Ceterum Boeckhius (in Plat. Minonem p. 46.) cum Schleiermachero facit conferrique praeterea jubet Plut. Artax. p. 1021. d. Lysandr. p. 448. e. Pausan. 3, 9. unde nihil tamen prodit, quod probabiliorem eam sententiam reddat; immo crescere numerum eorum videas qui pecuniae illius participes fuerint.

[10] Ita recte editur, non ζητεῖν — περὶ διδασκάλους, qua ratione genitivus non accusativus ad περὶ requireretur. Veram rationem monstrat quod sequitur, συζήτησον περὶ τ. τ. πράγματος τίνες ἂν εἶεν διδ. Quod autem h. l. habemus, διδάσκαλοι ἀρετῆς πέρι, dictum ut αἰτίαν τινὸς πέρι et sim., de quibus v. Heind. ad Theaet. 83. Phaedo. 102. Cf. Plat. Rep. 5. p. 450. e. τίς ἡ κοινωνία — παίδων τε πέρι καὶ γυναικῶν ἔσται. Herod. 5, 49. ἐς τὰ μέγιστα ἀρετῆς πέρι ἀνήκετε. In ceteris autem notus graecismus, ζητεῖν διδασκάλους, εἰ εἰσίν: cf. infr. 30. c. τούτους ἐζητοῦμεν, τίνες εἰσίν. Cf. Gramm. §. 151. (138.), 6.

τόνδε ἀγαθὸν ἰατρὸν γενέσθαι, παρὰ τίνας ἂν αὐτὸν πέμποιμεν διδασκάλους; ἆρ' οὐ παρὰ τοὺς ἰατρούς; ΑΝΥΤΟΣ. Πάνυ γε. ΣΩ. Τί δ', εἰ σκυτοτόμον ἀγαθὸν βουλοίμεθα
b. γενέσθαι, ἆρ' οὐ παρὰ τοὺς σκυτοτόμους; ΑΝ. Ναί. ΣΩ. Καὶ τἆλλα οὕτως; ΑΝ. Πάνυ γε. ΣΩ. Ὧδε δή μοι πάλιν περὶ τῶν αὐτῶν εἰπέ· παρὰ τοὺς ἰατροὺς, φαμὲν, πέμποντες τόνδε καλῶς ἂν ἐπέμπομεν, βουλόμενοι ἰατρὸν γενέσθαι· ἆρ' ὅταν τοῦτο λέγωμεν, τόδε λέγομεν, ὅτι παρὰ τούτους πέμποντες αὐτὸν σωφρονοῖμεν ἄν, τοὺς ἀντιποιουμένους τε τῆς τέχνης μᾶλλον ἢ τοὺς μὴ, καὶ τοὺς μισθὸν πραττομένους ἐπ' αὐτῷ τούτῳ ἀποφήναντας αὑτοὺς διδασκάλους τοῦ βουλομένου ἰέναι τε καὶ μανθάνειν; ἆρ' οὐ πρὸς ταῦτα βλέψαντες καλῶς ἂν πέμποιμεν; ΑΝ. Ναί. ΣΩ.
c. Οὐκοῦν καὶ περὶ αὐλήσεως καὶ τῶν ἄλλων τὰ αὐτὰ ταῦτα; πολλὴ ἄνοιά ἔσι, βουλομένους αὐλητήν τινα ποιῆσαι, παρὰ μὲν τοὺς ὑπισχνουμένους διδάξειν τὴν τέχνην καὶ μισθὸν πραττομένους μὴ ἐθέλειν πέμπειν, ἄλλοις δέ τισι πράγματα παρέχειν, ζητοῦντα μανθάνειν [1] παρὰ τούτων, οἳ μήτε προσποιοῦνται διδάσκαλοι εἶναι, μήτ' ἔσιν αὐτῶν μαθητὴς μηδεὶς τούτου τοῦ μαθήματος, ὃ ἡμεῖς ἀξιοῦμεν μανθάνειν παρ' αὐτῶν ὃν ἂν πέμπωμεν. οὐ πολλή σοι δοκεῖ ἀλογία εἶναι; ΑΝ. Ναὶ μὰ Δί' ἔμοιγε, καὶ ἀμαθία γε πρός [2].
28 ΣΩ. Καλῶς λέγεις. νῦν τοίνυν ἔξεσί σοι [1] μετ' ἐμοῦ κοι- p. 1

[1] Anacoluthiae speciem habet hoc ζητοῦντα, quam ita expediendam censet Ullrichius, ut statim post illud μὴ ἐθέλειν πέμπειν, quod pendet a βουλομένους, mutatum sit subjectum, ipseque discipulus nunc sit subjectum horum πράγματα παρέχειν. Nos in nostra persistimus opinione, quam probabiliorem fortasse nunc exposuerimus dicentes, ad haec πράγματα παρέχειν mente statim repeti πέμποντας αὐτόν. Itaque vera non est hic anacoluthia: pendet enim revera accusativus ζητοῦντα a superioribus τινὰ et πέμπειν.

[2] Ἀλογία ejus tantum est, qui rationem nunc non adhibet, quod bonis etiam accidere potest: ἀμαθία contra, apud Atticos praesertim, ejus qui omnis non modo disciplinae sed liberalioris eruditionis expers est, rustici, immo barbari ac stupidi. Aristoph. Nub. 492. ἄνθρωπος ἀμαθὴς οὑτοσὶ καὶ βάρβαρος. Xen. Mem. 4, 5, 11. τί γὰρ διαφέρει ἄνθρωπος ἀκρατὴς θηρίου ἀμαθεςάτου; Cf. ib. 1, 2, 50. Aristoph. Eq. 193. Schol. ad Nub. 136. Hemst. ad Aristoph. Plut. p. 382. F. A. Wolf. ad Demosth. Lept. 99.

[1] Codd. optimi σί. Quod praetulerim hic quidem, ubi ἔξεσι non illud significat quod liceat

τῇ βουλεύεσθαι περὶ τοῦ ξένου τουτουὶ Μένωνος· οὗτος γὰρ, ὦ Ἄνυτε, πάλαι λέγει πρός με, ὅτι ἐπιθυμεῖ ταύτης τῆς σοφίας, καὶ ἀρετῆς, ᾗ οἱ ἄνθρωποι τάς τε οἰκίας καὶ τὰς πόλεις καλῶς διοικοῦσι, καὶ τοὺς γονέας τοὺς αὑτῶν θεραπεύουσι, καὶ πολίτας καὶ ξένους ὑποδέξασθαί τε καὶ ἀποπέμψαι ἐπίστανται ἀξίως ἀνδρὸς ἀγαθοῦ. ταύτην οὖν b. *τὴν ἀρετὴν* [2] *σκόπει, παρὰ τίνας ἂν πέμποντες αὐτὸν ὀρθῶς πέμποιμεν. ἢ δῆλον δὴ, κατὰ τὸν ἄρτι λόγον, ὅτι παρὰ τούτους τοὺς ὑπισχνουμένους ἀρετῆς διδασκάλους εἶναι καὶ ἀποφήναντας αὐτοὺς κοινοὺς τῶν Ἑλλήνων τῷ βουλομένῳ μανθάνειν μισθὸν τούτου ταξαμένους τε καὶ πραττομένους; ΑΝ. Καὶ τίνας λέγεις τούτους, ὦ Σώκρατες; ΣΩ. Οἶσθα* c. *δήπου καὶ σὺ, ὅτι οὗτοί εἰσιν οἵους* [3] *οἱ ἄνθρωποι καλοῦσι σοφιστάς. ΑΝ. Ἡράκλεις, εὐφήμει, ὦ Σώκρατες. μηδένα τῶν συγγενῶν, μήτε οἰκείων, μήτε φίλων, μήτε ἀστὸν μήτε ξένον* [4]*, τοιαύτη μανία λάβοι, ὥστε παρὰ τούτους ἐλθόντα λωβηθῆναι, ἐπεὶ οὗτοί γε φανερά ἐστι* [5] *λώβη τε καὶ διαφθορὰ τῶν συγγιγνομένων. ΣΩ. Πῶς λέγεις, ὦ Ἄνυτε;* d. *οὗτοι ἄρα μόνοι τῶν ἀντιποιουμένων τι ἐπίστασθαι εὐεργετεῖν τοσοῦτον τῶν ἄλλων διαφέρουσιν, ὅσον οὐ μόνον οὐκ ὠφελοῦσιν, ὥσπερ οἱ ἄλλοι, ὅ,τι ἄν τις αὐτοῖς παραδῷ, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐναντίον διαφθείρουσι, καὶ τούτων φανερῶς χρήματα ἀξιοῦσι πράττεσθαι* [6]*; ἐγὼ μὲν οὖν οὐκ ἔχω ὅπως σοι πι-* 29

liceat Anyto, sed quod nil impediat quin *ab illo fiat*. Cf. Jacobs. ad Ach. Tat. p. 165, 6.

[2] Accusativus non pendet a verbo, sed est absolutus, *quod ad hanc virtutem attinet*. Male Stephanus conjiciebat *ΔΙΑ τ. ο. τ. ἀρετήν. BIE.* Nimirum accusativus pendet a notione *διδαχθησόμενον*, quam ille ipse casus manifestat inhaerentem dictioni *πέμπειν παρά τινας*.

[3] H. e. *οἱ τοιοῦτοι, οἵους* —.

[4] Sic dedi ex optimis Clark. et Vat. pro vulgato *ἀστῶν, ξένων*. Accusativus respicit solum *φίλων*: quod longe praestat. Nam *ἀςός* necessitudinem indicat nullam.

[5] *Οὗτοι λώβη ἐςὶ*, dictum pro, *οὗτοί εἰσι λώβη*. Vid. §. 12. not. 9. Quare male Steph. *εἰσὶ* reponendum censebat.

[6] Sollemnis est genitivus (*τούτων*) respondens genitivo pretii, in omni re quae instar *mercis* est. Vid. L. Bos Ellips. p. 394. unde hoc e Diod. Sic. 5, 29. sumptum exemplum transcribo: *τῇσδε τῆς κεφαλῆς πολλὰ χρήματα διδόμενα οὐκ ἔλαβεν.* Addo Dem. Mid. p. 529. *χρήματα δ' οὐ προσήκειν τῶν τοιούτων ἑφ' ἑαυτῷ λαμβάνειν.*

στεύσω. οἶδα γὰρ ἄνδρα ἕνα Πρωταγόραν πλείω χρήματα κτησάμενον ἀπὸ ταύτης τῆς σοφίας ἢ Φειδίαν τε [1], ὃς οὕτω περιφανῶς καλὰ ἔργα εἰργάζετο, καὶ ἄλλους δέκα τῶν
b. ἀνδριαντοποιῶν. καίτοι τέρας λέγεις, εἰ οἱ μὲν τὰ ὑποδήματα ἐργαζόμενοι τὰ παλαιὰ, καὶ τὰ ἱμάτια ἐξακούμενοι, οὐκ ἂν δύναιντο λαθεῖν τριάκονθ' ἡμέρας μοχθηρότερα ἀποδιδόντες ἢ παρέλαβον τὰ ἱμάτιά τε καὶ ὑποδήματα· ἀλλ' εἰ τοιαῦτα ποιοῖεν, ταχὺ ἂν τῷ λιμῷ ἀποθάνοιεν· Πρωταγόρας δὲ ἄρα ὅλην τὴν Ἑλλάδα ἐλάνθανε διαφθείρων τοὺς συγγιγνομένους, καὶ μοχθηροτέρους ἀποπέμπων ἢ παρελάμ-
c. βανε, πλέον ἢ τετταράκοντα ἔτη. οἶμαι γὰρ αὐτὸν ἀποθανεῖν ἐγγὺς καὶ ἑβδομήκοντα ἔτη γεγονότα, τετταράκοντα δὲ ἐν τῇ τέχνῃ ὄντα. καὶ ἐν ἅπαντι τῷ χρόνῳ τούτῳ ἔτι εἰς τὴν ἡμέραν ταυτηνὶ εὐδοκιμῶν οὐδὲν πέπαυται. καὶ οὐ μόνον Πρωταγόρας, ἀλλὰ καὶ ἄλλοι πάμπολλοι, οἱ μὲν πρότερον [2] p. 91
d. γεγονότες ἐκείνου, οἱ δὲ καὶ νῦν ἔτι ὄντες. πότερον δὴ οὖν φῶμεν, κατὰ τὸν σὸν λόγον, εἰδότας αὐτοὺς ἐξαπατᾶν καὶ λωβᾶσθαι τοὺς νέους, ἢ λελῆθέναι καὶ ἑαυτούς; καὶ οὕτω μαίνεσθαι ἀξιώσωμεν [3] τούτους, οὓς ἔνιοί φασι σοφωτά-
e. τους ἀνθρώπων εἶναι; ΑΝ. Πολλοῦ γε δέουσι μαίνεσθαι, ὦ Σώκρατες· ἀλλὰ πολὺ μᾶλλον οἱ τούτοις διδόντες ἀργύριον τῶν νέων· τούτων δ' ἔτι μᾶλλον οἱ τούτοις ἐπιτρέποντες, οἱ προσήκοντες· πολὺ δὲ μάλιστα πάντων αἱ πόλεις, ἐῶσαι αὐτοὺς εἰσαφικνεῖσθαι, καὶ οὐκ ἐξελαύνουσαι, εἴτε τις ξένος ἐπιχειρεῖ τοιοῦτόν τι ποιεῖν, εἴτε ἀστός. ΣΩ.
30 Πότερον δὲ, ὦ Ἄνυτε, ἠδίκηκέ τίς σε τῶν σοφιστῶν; ἢ τί οὕτως αὐτοῖς χαλεπὸς εἶ; ΑΝ. Οὐδὲ μὰ Δί' ἔγωγε συγγέγονα πώποτε αὐτῶν οὐδενὶ, οὐδ' ἂν ἄλλον ἐάσαιμι τῶν ἐμῶν οὐδένα. ΣΩ. Ἄπειρος ἄρ' εἶ παντάπασι τῶν ἀνδρῶν.
b. ΑΝ. Καὶ εἴην γε [4]. ΣΩ. Πῶς οὖν ἄν, ὦ δαιμόνιε, εἰδείης

[1] Codice Flor. x et Heindorfio auctoribus pro *γε* correxi *τε*, quam particulam ante illud *καὶ ἄλλους* abesse posse non credo.

[2] Sic codd. opt. et plurimi pro vulgato *πρότεροι*. Vid. infra ad 31. c.

[3] Sic apposite ad superius *φῶμεν* dedi e Clark. et plerisque aliis pro vulg. *ἀξιώσομεν*.

[4] Ficinus: *Neque sim* (expertus): *quid tum?* Quem sensum a Gedikio quoque agnitum, ipsa orationis series adoptare suadet. Socratis enim quae sequitur responsio aliquam certe hic Anyti affirma-

περὶ τούτου τοῦ πράγματος, εἴτε τι ἀγαθὸν ἔχει ἐν ἑαυτῷ εἴτε φλαῦρον, οὐ παντάπασιν ἄπειρος εἶης [2]; ΑΝ. Ῥᾳδίως. τούτους γοῦν οἶδα οἵ εἰσιν [3], εἴτ' οὖν ἄπειρος αὐτῶν εἰμι, εἴτε μή. ΣΩ. Μάντις εἶ ἴσως, ὦ Ἄνυτε, ἐπεὶ ὅπως γε ἄλλως οἶσθα τούτων πέρι, ἐξ ὧν αὐτὸς λέγεις, θαυμάζοιμ' ἄν [4]. ἀλλὰ γὰρ οὐ τούτους ἐζητοῦμεν τίνες c. εἰσὶ, παρ' οὓς ἂν Μένων ἀφικόμενος μοχθηρὸς γένοιτο· οὗτοι μὲν γὰρ, εἰ σὺ βούλει, ἔσωσαν οἱ σοφισαί. ἀλλὰ δὴ ἐκείνους εἰπὲ ἡμῖν [5], καὶ τὸν πατρικὸν τόνδε ἑταῖρον εὐεργέτη-

firmationem, ἄπειρον se esse sophistarum, requirit: quam, si καὶ εἴην γε mera sit optandi formula, nemo inde elicere possit. Quodsi de alio loquens Anytus dixisset καὶ ἔχω γε, nemo, opinor, in his verbis haereret. Quod autem in tertia persona ἔχοι, illud in prima est εἴην. Neque otiosae sunt particulae καί et γέ, quas hac circumlocutione exprimas: „Nihil *saltem* a me impedimenti est, quo minus hoc *quoque* credas." Contra Heindorfii correctio, Καὶ ἀεὶ εἴην γε, nunc non amplius mihi probatur. Nam ut de verborum ordine taceam, qui videtur esse debere, Καὶ ἀεί γ' εἴην, plenam haec responsio contineret affirmationem, cui Socrates non reponeret Πῶς οὖν ἂν εἰδείης; sed Πῶς οὖν οἶσθα; Atque hoc quidem obstat etiam lectioni, quae in uno est codice, Καὶ πάνυ γε.

[2] Οὖ — εἶης h. e. εἰ αὐτοῦ — εἶης. Vid. ad 26. not. 4.

[3] Non exspectatur h. l. *qui* sint, sed *quales* sint. Id autem discrimen Graecus sermo diligentius servat quam Latinus. Ideo scribendum est, οἷοί εἰσιν. *WOLF.* Valde olim se mihi probaverat haec lectio; quam nunc, ubi in bono codice Coisl. reperta est, merito recepisse Bekkerum dixeris. Tamen diversa nunc sentire me facit locus Rep. 8. p. 559. a. Προελώμεθα δή τι παράδειγμα ἑκατέρων, αἵ εἰσιν, ἵνα τύπῳ λάβωμεν αὐτάς. Forma loquendi itaque fuit, ut videtur, οἶδα ὅς ἐστι, pro οἷός ἐστι: quam in nostro loco ex eadem, qua Wolfius, ratione, jam olim aliquis sollicitavit. Nam permulta in Coisl. esse e correctione, conferenti patebit. Quamquam suspensos nos facere potest perboni codicis auctoritas, Flor. x., in quo itidem repertum est οἷοι.

[4] v. Ind. ἐξ.

[5] Pro ἐκείνους Cod. Par. F mendose habet ἐκείνου, in marg. autem ἐκεῖνο, quod profectum videtur a correctore. Etenim οὗτοι, quod praecedit, tantum non necessarium facit ἐκείνους: cui succedere debebat παρ' οὕστινας: sed mox ob inserta haec, καὶ — εὐεργέτησον, de novo subjicitur, φράσας α. παρὰ τίνας. — Observetur autem participium aoristi, pro eo quod ad sententiam aptius esset, φράζων. Sed illud admissum ob verbum ejusdem temporis unde pendet; cujus structurae exempla vide ap. Heind. ad Phaedo. 10. Cf. Gramm. §. 144. (131.) Obs. 8. ἔλαθε πεσών.

[6] For-

σον φράσας αὐτῷ, παρὰ τίνας ἀφικόμενος ἐν τοσαύτῃ πόλει, τὴν ἀρετὴν, ἣν νῦν δὴ ἐγὼ διῆλθον, γένοιτ' ἂν ἄξιος
d. λόγου. ΑΝ. Τί δαὶ αὐτῷ οὐ σὺ ἔφρασας [6]; ΣΩ. Ἀλλ' οὖς μὲν ἐγὼ ᾤμην διδασκάλους τούτων εἶναι, εἶπον. ἀλλὰ τυγχάνω οὐδὲν λέγων, ὡς σὺ φῄς· καὶ ἴσως τι λέγεις [7]: ἀλλὰ σὺ δὴ ἐν τῷ μέρει αὐτῷ [8] εἰπὲ, παρὰ τίνας ἔλθῃ
31 Ἀθηναίων. εἰπὲ ὄνομα ὅτου βούλει. ΑΝ. Τί δαὶ ἑνὸς ἀνθρώπου ὄνομα δεῖ ἀκοῦσαι; ὅτῳ γὰρ ἂν ἐντύχῃ Ἀθηναίων τῶν καλῶν κἀγαθῶν, οὐδεὶς ἔστιν ὃς οὐ βελτίω αὐτὸν ποιήσει ἢ οἱ σοφισταὶ, ἐάνπερ ἐθέλῃ πείθεσθαι. ΣΩ. Πότερον δὲ οὗτοι οἱ καλοὶ κἀγαθοὶ ἀπὸ τοῦ αὐτομάτου ἐγένοντο τοιοῦτοι, παρ' οὐδενὸς μαθόντες, ὅμως μέντοι ἄλλους διδάσκειν οἷοίτε ὄντες ταῦτα ἃ αὐτοὶ οὐκ ἐμαθον; ΑΝ. Καὶ τούτους ἔγωγε ἀξιῶ παρὰ τῶν προτέρων μαθεῖν p. 1
ὄντων καλῶν κἀγαθῶν [1]. ἢ οὐ δοκοῦσί σοι πολλοὶ καὶ
b. ἀγαθοὶ [2] γεγονέναι ἐν τῇδε τῇ πόλει ἄνδρες; ΣΩ. Ἔμοιγε,

[6] Formulam hanc, *τί οὐ* cum aoristo, esse instar imperativi instantioris, discas e Schneidero ad Xen. Mem. 3, 11, 15. Heind. ad Gorg. 126. Vid. Gramm. §. 137. (124.) Obs. 6. et infra Alcib. I. 22. a.

[7] Sic optime Be. e Ficino. Vulgo Anyto tribuuntur ista *Καὶ—λέγεις*. Vid. Ind. *λέγειν*.

[8] Fuit qui legendum pronuntiaret *αὐτός*: sine causa. Nam idem sensus est in his *ἐν τῷ μέρει*: contra dativo *αὐτῷ* aegre careamus, ante illud *ἔλθῃ* nomine suo destitutum. Conj. *ἔλθῃ* etiam in obliqua interrogatione recte ponitur. Vid. Matth. Gr. §. 515, 2. ibique exemplum e Thuc. 6, 25. — Pro *τίνας* Veneti et Vind. *τίνα*.

[1] Pro *τῶν προτέρων* legendum censeo *τῶν πρώτερον*, neque tamen absolute hoc accipiendum ut paucis post versibus *τῶν πρώτερον*, sed jungendum *παρὰ τῶν πρότερον ὄντων κ. κ.* Vulgata hoc dicit „a prioribus, qui boni et ipsi fuerunt;" quasi superiores omnes boni fuerint: sensus poscit „ab iis qui olim boni viri fuerunt." Quam proclivis autem lapsus ab *οἱ πρότερον, τῶν πρότερον* in *οἱ πρότεροι, τῶν προτέρων* sit, vidimus supra 29. ubi *πρότερον* restituimus ex iisdem codd. qui paucis abhinc versibus (31. c.) pro vulgato et probo *τῶν πρότερον* ipsi dant *τῶν προτέρων*. Certe ad unam quater normam scribendum est (§. 29. 31 bis. 33.): praestare autem ubique *οἱ πρότερον* mihi quidem exploratum est.

[2] Post *πολλοὶ* excidisse *καλοί τε* Cornarius putabat, immemor usus Graecorum vocem *πολλοὶ* aliis adjectivis fere semper ita jungentium ut vocula *καί* intercedat. Alcib. I. 56. *πολλοὶ γὰρ ἤδη κἀγαθοὶ αὐτὸ πεπόνθασιν Ἀθηναίων*. Sufficiebat autem h. l. repetitio vocis *ἀγαθοί*.

[3] *καὶ*

ὦ Ἄνυτε, καὶ εἶναι δοκοῦσιν ἐνθάδε ἀγαθοὶ τὰ πολιτικὰ, καὶ γεγονέναι ἔτι οὐχ ἧττον ἢ εἶναι [3]. ἀλλὰ μῶν καὶ διδάσκαλοι ἀγαθοὶ γεγόνασι τῆς αὑτῶν ἀρετῆς; τοῦτο γάρ ἐστι, περὶ οὗ ὁ λόγος ἡμῖν τυγχάνει ὤν, οὐκ εἰ εἰσὶν ἀγαθοὶ ἢ μὴ ἄνδρες [4] ἐνθάδε, οὐδ' εἰ γεγόνασιν ἐν τῷ πρόσθεν· ἀλλ' εἰ διδακτόν ἐστιν ἀρετὴ, πάλαι σκοποῦμεν. τοῦτο δὲ σκοποῦντες τόδε σκοποῦμεν, ἆρα οἱ ἀγαθοὶ ἄνδρες, καὶ τῶν c.
νῦν καὶ τῶν πρότερον, ταύτην τὴν ἀρετην, ἣν αὐτοὶ ἀγαθοὶ ἦσαν, ἠπίσαντο καὶ ἄλλῳ παραδοῦναι· ἢ οὐ παραδοτὸν τοῦτο ἀνθρώπῳ, οὐδὲ παραληπτὸν ἄλλῳ παρ' ἄλλου. τοῦτ' ἔστιν, ὃ πάλαι ζητοῦμεν ἐγώ τε καὶ Μένων. ὧδε οὖν 32
σκόπει; ἐκ τοῦ σαυτοῦ λόγου. Θεμιστοκλέα οὐκ ἀγαθὸν ἄνφαίης ἄνδρα γεγονέναι; ΑΝ. Ἔγωγε πάντων γε μάλιστα. ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ διδάσκαλον ἀγαθὸν, εἴπερ τις ἄλλος τῆς αὑτοῦ ἀρετῆς διδάσκαλος ἦν, κἀκεῖνον εἶναι; ΑΝ. Οἶμαι ἔγωγε, εἴπερ ἐβούλετό γε. ΣΩ. Ἀλλ' οἴει, οὐκ ἂν ἐβουλήθη b.
ἄλλους τέ τινας καλοὺς κἀγαθοὺς γενέσθαι, μάλιστα δέ που τὸν υἱὸν τὸν αὑτοῦ [1]; ἢ οἴει αὐτὸν φθονεῖν αὐτῷ, καὶ ἐξεπίτηδες οὐ παραδιδόναι τὴν ἀρετὴν, ἣν αὐτὸς ἀγαθὸς ἦν; ἢ οὐκ ἀκήκοας [2], ὅτι Θεμιστοκλῆς Κλεόφαντον τὸν υἱὸν ἱπ-

[3] καὶ γεγόν. ἔτι — εἶναι. Istud ἔτι plane alieno loco insedit. Legendum: οὐχ ἧττον ἢ ἔτι εἶναι. *GED.* Non accedo. Ἔτι valet *insuper, praeterea:* contra ἔτι εἶναι valeret *reliquos, superstites esse.*

[4] V. Gramm. §. 151. (138.) IV, 3.

[1] Ἀλλ', οἴει — v. Ind. οἴεσθαι. Ἄλλους τε — μάλιστα δὲ —. Sermonem incipit scriptor ut dicturus ἄλλους τε — καὶ τὸν υἱόν: sed pro isto καί deinceps ponit fortius μάλιστα δέ. Simile est illud quod ad Cratyl. 50. (ubi negligentius δέ illatum post τέ) ascripsit Heindorfius e Legg. 10. init. ἐκ γὰρ δὴ τοῦ τοιούτου πάντα ἠρτημένα τά τε εἰρημένα κακὰ γέγονε —, μέγιστα δὲ δὴ τῶν λοιπῶν αἱ κ. τ. ἑ.

[2] Georg. Lecapenus in Grammatica, cujus Excerpta dedit Matthaei in Lect. Mosq. p. 60. ex h. l. rectius laudat ἀκούεις. *SCHNEID.* Alia hujus moris Atticorum, praesens ἀκούεις adhibentium ubi communis ratio praeteritum requirit, dedit Heindorfius ad hunc Gorgiae locum (§. 126.) Τί δέ; Θεμιστοκλέα οὐκ ἀκούεις ἄνδρα ἀγαθὸν γεγονότα, καὶ Κίμωνα —, οὐ καὶ σὺ ἀκήκοας; Unde apparet utramque rationem Atticis familiarem fuisse. Quarum quae exquisitior esse videtur, cum recentioris Graeci memoriae lapsui tribuere detrectarem, reposueram olim. Nunc reputans non in exemplum hujus ipsius formulae Platonis verba a Georgio allata esse, deque legitimo ejus usu dubitans in re, quae non in populi ore, sed in

πέα μὲν ἐδιδάξατο ἀγαθόν; ἐπέμενε [3] γοῦν ἐπὶ τῶν ἵππων ὀρθὸς ἐφηκὼς, καὶ ἠκόντιζεν ἀπὸ τῶν ἵππων ὀρθός· καὶ ἄλλα πολλὰ καὶ θαυμαστὰ εἰργάζετο, ἃ ἐκεῖνος αὐτὸν ἐπαιδεύσατο, καὶ ἐποίησε σοφὸν, ὅσα διδασκάλων ἀγαθῶν εἶ-
c. χετο [4]. ἦ ταῦτα οὐκ ἀκήκοας τῶν πρεσβυτέρων; *AN.* Ἀκήκοα. *ΣΩ.* Οὐκ ἄν ἄρα τήν γε φύσιν τοῦ υἱέος αὐτοῦ ἠτιάσατ' ἄν τις εἶναι κακήν. *AN.* Ἴσως οὐκ ἄν. *ΣΩ.* Τί δαὶ τόδε; ὡς Κλεόφαντος ὁ Θεμιστοκλέους ἀνὴρ ἀγαθὸς καὶ σοφὸς ἐγένετο ἅπερ ὁ πατὴρ αὐτοῦ, ἤδη του ἀκήκοας ἢ
d. νεωτέρου ἢ πρεσβυτέρου; *AN.* Οὐ δῆτα. *ΣΩ.* Ἆρ' οὖν ταῦτα μὲν οἰόμεθα βούλεσθαι αὐτὸν τὸν αὑτοῦ υἱὸν παιδεῦσαι, ἣν δὲ αὐτὸς σοφίαν ἦν σοφὸς, οὐδὲν τῶν γειτόνων βελτίω ποιῆσαι, εἴπερ ἦν γε διδακτὸν ἡ ἀρετή; *AN.* Ἴσως
33 μὰ Δί' οὔ. *ΣΩ.* Οὗτος μὲν δή σοι τοιοῦτος διδάσκαλος ἀρετῆς, ὃν καὶ σὺ ὁμολογεῖς ἐν τοῖς ἄριστον τῶν πρότερον εἶναι [1]. ἄλλον δὲ δὴ σκεψώμεθα, Ἀριστείδην τὸν Λυσιμά- p. 1
χου. ἢ τοῦτον οὐχ ὁμολογεῖς ἀγαθὸν γεγονέναι; *AN.* Ἔ-
b. γωγε πάντως δήπου. *ΣΩ.* Οὐκοῦν καὶ οὗτος τὸν υἱὸν τὸν αὑτοῦ Λυσίμαχον [2], ὅσα μὲν διδασκάλων εἴχετο, κάλλιστα Ἀθηναίων ἐπαίδευσεν, ἄνδρα δὲ βελτίω δοκεῖ σοι ὁτουοῦν

in memoria tantum *πρεσβυτέρων* fuisset, antiquam lectionem reduxi.

[3] Haec et quae sequuntur, iisdem fere verbis exscripsit auctor Dialogi de Virt. usque ad finem §. 32. cum memorabili hac varietate *ἐπέβαινε γοῦν ἐπὶ τὸν ἵππον* (Boeckh. e Cod. Aug. *τῶν ἵππων*), et levioribus aliis ut *θαυμάσια* pro *θαυμαστά*, *ἐπαιδεύσατο* pro *ἐδίδαξε*, etc. Meminit nostri loci Plutarchus quoque in Themistocl. c. ult.

[4] Vid. Ind. in Ἔχεσθαι. Oppositum autem hoc iis quae Themistocles ipse docere poterat filium, nec tamen docuit.

[1] Vulgo *ἐν τοῖς ἀρίστοις*. Atticam formulam ex optimis codd. Vat. et Clark. restituit Be. Vid. de ea Gramm. §. 137. Hemst. ad Lucian. Somn. 2. Wolf. ad Reiz. de Acc. Incl. p. 21. Cf. ad Crit. 1. not. 9. — Tum pro vulg. *τῶν προτέρων* adverbialem formam hic dedi e Ven. Ξ et Par. B, in quo ita correctum. Vid. supra ad 31. a.

[2] Lysimachus hic, et Melesias, Thucydidis filius, cujus statim mentio fit, in Lachete Platonis loquentes inducuntur, ubi ipsi pudorem suum declarant, quod tanto deteriores et ignobiliores patribus sint. *GED.* Omnino plurium Graecorum heroum filii noxae fuerunt: ut Phocus Phocionis, Ctesippus Chabriae. Plutarch. in Phoc. p. 744. 750. *BIESTER.*

[3] Vul-

πεποιηκέναι; τούτῳ γάρ που καὶ συγγέγονας [3], καὶ ὁρᾷς οἷός ἐστιν. εἰ δὲ βούλει, Περικλέα, οὕτω μεγαλοπρεπῶς σοφὸν ἄνδρα, οἶσθ' ὅτι δύο υἱεῖς ἔθρεψε, Πάραλον καὶ Ξάνθιππον [4]. ΑΝ. Ἔγωγε. ΣΩ. Τούτους μέντοι, ὡς οἶσθα καὶ c. σὺ, ἱππέας μὲν ἐδίδαξεν οὐδενὸς χείρους Ἀθηναίων, καὶ μουσικὴν καὶ ἀγωνίαν καὶ τἆλλα ἐπαίδευσεν, ὅσα τέχνης ἔχεται, οὐδενὸς χείρους. ἀγαθοὺς δὲ ἄρα ἄνδρας οὐκ ἐβούλετο ποιῆσαι; δοκῶ μὲν, ἐβούλετο· ἀλλὰ μὴ οὐκ ᾖ διδακτόν. ἵνα δὲ μὴ ὀλίγους οἴῃ, καὶ τοὺς φαυλοτάτους Ἀθη- d. ναίων, ἀδυνάτους γεγονέναι τοῦτο τὸ πρᾶγμα, ἐνθυμήθητι ὅτι Θουκυδίδης αὖ δύο υἱεῖς ἔθρεψε [5], Μελησίαν καὶ Στέφανον, καὶ τούτους ἐπαίδευσε τά τε ἄλλα εὖ, καὶ ἐπάλαισαν κάλλιστα Ἀθηναίων. τὸν μὲν γὰρ Ξανθίᾳ ἔδωκε, τὸν δὲ Εὐδώρῳ. οὗτοι δέ που ἐδόκουν τῶν τότε κάλλιστα πα-

[3] Vulgo *καὶ σὺ συγγέγ.* Bekker bonos codd. Vat. Coisl. Ven. Ξ sequens pronomen omisit: cui lectioni ii quoque codd. astipulantur, qui habent *καὶ σὺ γέγονας*. Quodsi dicere voluisset Socrates, quod volunt qui vulgatae patrocinantur, *αὐτός* dixisset non *σύ*. Sed longe melius *συγγέγονας* opponitur superiori *ἀκήκοας*.

[4] Vid. ad Alcib. I. 31.

[5] Thucydides hic, Melesiae fil., non confundendus cum historico celeberrimo Olori filio, Periclis in republica adversarius erat; et, sicut hic plebis studiosus erat, ita Thucydidem optimates ducem habebant, donec Periclis artibus in exilium abire coactus est. Vid. Plutarch. in Pericle p. 155 seqq. *GED.*

Verba *ὀλίγους καὶ τοὺς φαυλοτάτους* paulo inferius resumuntur et explicantur his, *ἀλλὰ γὰρ ἴσως ὁ Θ. φαῦλος ἦν καὶ οὐκ ἦσαν αὐτῷ πλεῖστοι φίλοι κ. τ. ἑ.* Hoc itaque dicit, Thucydidem imprimis documento esse, non valere illud de hominibus infimae sortis neque de paucis admodum, cum homo tam potens ac generosus ipse in amicis, quos per Graeciam habuerit omnium plurimos, neminem tamen illi negotio idoneum invenerit. Non immerito tamen haerent viri docti in eo quod verba illa *ἵνα δὲ μὴ — φαυλοτάτους* statim subjiciuntur mentioni virorum ornatissimorum et proxime quidem Periclis, quasi hic aliquo modo dici potuerit *φαῦλος* h. e., ut vidimus, neque generosus neque potens. Neque ego aliter rem expedire possum, nisi ut negligentius neque ullo ad superiora exempla respectu, sed velut extrinsecus hunc transitum fecerit scriptor ad Thucydidem, quem ut hominem divitem et optimatium principem, aliquo modo tanquam cumulum ceteris videtur potuisse adjicere. Quae ratio an aliquantum forte adjuvari possit, si pro *μὴ* legatur *μηδαμῇ*, dubitanter admodum propono. Stallbaumius emendat — *ὀλίγους οἴῃ, καὶ οὐ τοὺς φαυλοτάτους.*

[1] Ullri-

34 λαίειν. ἢ οὐ μέμνησαι; ΑΝ. Ἔγωγε, ἀκοῇ. ΣΩ. Οὐκοῦν δῆλον, ὅτι οὗτος οὐκ ἄν ποτε, οὗ μέν ἐδέι δαπανάμενον διδασκειν, ταῦτα μὲν ἐδίδαξε τοὺς παῖδας τοὺς αὑτοῦ· οὗ δὲ οὐδὲν ἔδει ἀναλώσαντα ἀγαθοὺς ἄνδρας ποιῆσαι, ταῦτα
b. δὲ οὐκ ἐδίδαξεν, εἰ διδακτὸν ἦν [1]. ἀλλὰ γὰρ ἴσως ὁ Θουκυδίδης φαῦλος ἦν, καὶ οὐκ ἦσαν αὐτῷ πλεῖοι φίλοι Ἀθηναίων καὶ τῶν συμμάχων; καὶ οἰκίας μεγάλης ἦν, καὶ ἐδύνατο μέγα ἐν τῇ πόλει καὶ ἐν τοῖς ἄλλοις Ἕλλησιν, ὥστε, εἴπερ ἦν τοῦτο διδακτὸν, ἐξευρεῖν ἄν [2] ὅστις ἐμέλλεν αὐτοῦ τοὺς υἱεῖς ἀγαθοὺς ποιήσειν, ἢ τῶν ἐπιχωρίων τις ἢ τῶν ξένων, εἰ αὐτὸς μὴ ἐσχόλαζε διὰ τὴν τῆς πόλεως ἐπιμέλειαν ἀλλὰ γὰρ, ὦ ἑταῖρε Ἄνυτε, μὴ οὐκ ἦ διδακτὸν ἀρετή.
c. ΑΝ. Ὦ Σώκρατες, ῥᾳδίως μοι δοκεῖς κακῶς λέγειν ἀνθρώπους. ἐγὼ μὲν οὖν ἄν σοι συμβουλεύσαιμι, εἰ ἐθέλεις ἐμοὶ πείθεσθαι, εὐλαβεῖσθαι. ὡς ἴσως μὲν καὶ ἐν ἄλλῃ πόλει ῥᾴδιόν [3] ἐστι κακῶς ποιεῖν ἀνθρώπους ἢ εὖ, ἐν τῇδε δὲ καὶ πάνυ. οἶμαι δέ σε καὶ αὐτὸν εἰδέναι.

[1] Ullrichius vocem *οὗ*, in his *οὗ μὲν — οὗ δὲ* — ita tuetur ut sit genitivus mercis (vid. supra 28. not. 6.). Sed nullum adhuc exemplum inveni constructionis *δαπανᾶν τινος*, cum plena sint omnia illius *δαπανᾶν εἴς τι*. Quare nunc etiam unice faveo Fischeri rationi, in notis ad Dial. de Virt. 6., ubi haec omnia totidem verbis leguntur, loco autem istius *οὗ* bis prostat *οἷ*, eandem formam nostro quoque loco reddi jubentis. Eleganter enim adverbium *οἷ* positum pro *εἰς ἅ s. εἰς ὅ*; plane ut *ὅθεν ζῶ* dicitur pro *ἀφ' ὧν ζῶ*. Neque tamen incongrue Stallbaumius vulgatam ita explicat, ut *οὗ* (h. e. *ὅπου*) dictum sit pro *ἐν οἷς*. — Proba quoque est Gedikii sententia pro *ταῦτα δὲ* ex eodem dialogo rescribere suadentis *τοῦτο δὲ*, tum ob proxime succedens *διδακτόν*, tum ob sensum, cum ceteris artibus omnibus studium virtutis commodius opponatur ita *ταῦτα μὲν — τοῦτο δὲ* —. Nam quae ad tuendam in hoc quoque vulgatam dixit Ullrichius, valent ea quidem ad explicanda seu potius excusanda si qua sunt extra dubium posita: sed non fortasse ad recusanda quae e fonte non contemnendo aptiora offeruntur. Mirum enim esset si ab illius dialogi consarcinatore in Platonis verba bis illatum esset quod exquisitius et concinnius judicandum sit. — De duplici denique *μὲν — μὲν — δέ — δέ* — vid. Exc. meum ad Demosthenis Mid. p. 129.

[2] In Dial. de Virt. l. l. est *ἐξεῦρεν ἄν*, non minus apte. — Mox ad *αὑτοῦ* vid. Ind. Lat. in v. Genitivus.

[3] Legendum *ῥᾷον* (PAION). Quam emendationem confirmatam ab Heind. ad Phaedon. 41. nunc Be. quoque et Schlei-

95. ΣΩ. Ὦ Μένων, Ἄνυτος μέν μοι δοκεῖ χαλεπαίνειν· 35
καὶ οὐδὲν θαυμάζω· οἴεται γάρ με πρῶτον μὲν κακηγορεῖν
τούτους τοὺς ἄνδρας· ἔπειτα ἡγεῖται καὶ αὐτὸς εἶναι εἷς
τούτων. ἀλλ' οὗτος μέν, ἐάν ποτε γνῷ οἷόν ἐστι τὸ κακῶς
λέγειν, παύσεται χαλεπαίνων· νῦν δὲ ἀγνοεῖ. Σὺ δέ μοι b.
εἰπέ, οὐ καὶ παρ' ὑμῖν [1] εἰσι καλοὶ κἀγαθοὶ ἄνδρες; MEN.
Πάνυ γε. ΣΩ. Τί οὖν; ἐθέλουσιν οὗτοι παρέχειν αὑτοὺς
διδασκάλους τοῖς νέοις, καὶ ὁμολογεῖν διδασκαλοί τε εἶναι,
ἢ διδακτὸν ἀρετήν [2]; MEN. Οὐ μὰ τὸν Δί', ὦ Σώκρα-
τες· ἀλλὰ τοτὲ μὲν ἂν αὐτῶν ἀκούσαις ὡς διδακτόν, τοτὲ
δὲ ὡς οὔ. ΣΩ. Φῶμεν οὖν τούτους διδασκάλους εἶναι τού-
του τοῦ πράγματος, οἷς μηδὲ αὐτὸ τοῦτο ὁμολογεῖται;
MEN. Οὔ μοι δοκεῖ, ὦ Σώκρατες. ΣΩ. Τί δαὶ δή; οἱ c.
σοφισταί σοι οὗτοι, οἵπερ μόνοι ἐπαγγέλλονται, δοκοῦσι δι-
δασκαλοι εἶναι ἀρετῆς; MEN. Καὶ Γοργίου μάλιστα, ὦ
Σώκρατες, ταῦτα ἄγαμαι, ὅτι οὐκ ἄν ποτε αὐτοῦ τοῦτο
ἀκούσαις ὑπισχνουμένου· ἀλλὰ καὶ τῶν ἄλλων καταγελᾷ,
ὅταν ἀκούσῃ ὑπισχνουμένων. ἀλλὰ λέγειν οἴεται δεῖν ποιεῖν

Schleierm. adoptarunt. Quod autem Ullrichius, nimis gravem hanc civitatis Atheniensium reprehensionem esse putat, id mihi quidem secus esse videtur; certe plane talis est haec oratio qualem homini inimico tribuerit Plato. Quodsi, facile esse utrumque, dicere voluisset scriptor, tunc per *καί*, non *ἤ*, sententiarum nexum fecisset. In fine autem dictionis hoc sensu plane absonum est istud *ἤ εὖ*, cujus nulla prorsus in minaci oratione vis apparet. Quod denique observat Ullrichius, vocem *πάνυ* non recte aptari comparativo *ῥᾷον*, id verum est sane: at non debet aptari illa quidem hic, non magis certe quam in usitatissima responsione *πάνυ γε*, quae omni loquendi formae subjungitur. Neque tamen quenquam celabo in Vat. 2. omitti verba *ἢ εὖ*. Quod nescio an sit a corrigente. Mihi certe cum his verbis ipse orationis sal videtur perire.

[1] H. e. in Thessalia. Sic optimi codd. ut jam olim Gedikius legendum viderat pro vulg. *ἡμῖν*.

[2] Et vis sententiae et praegressa particula nos jubent corrigere *καὶ διδακτὸν ἀρετήν*. Ac multo frequentior est in veterum libris illarum particularum confusio, quam adhuc monitum est a viris doctis. *WOLF.* Cum tamen haud raro *τε — ἤ — sibi* respondentia inveniantur (vid. Theaet. 4. et ibi Heind.), non inepte Ullrichius hic quoque hanc loquendi formam tuetur, ut disjunctivo hoc *ἤ* illud dicat Socrates: „aut si qui proborum illorum virorum non diserte dicunt, se esse virtutis magistros, num illud tamen dicunt, quod ut supra (26. b. c.) vidimus eodem redit, posse eam doceri."

δεινούς [3]. ΣΩ. Οὐδ' ἄρα σοι δοκοῦσιν οἱ σοφισταὶ διδά-
d. σκαλοι εἶναι. MEN. Οὐκ ἔγωγε λέγειν, ὦ Σώκρατες. καὶ
γὰρ αὐτὸς ὅπερ οἱ πολλοὶ πέπονθα· τοτὲ μέν μοι δοκοῦσι,
τοτὲ δὲ οὔ. ΣΩ. Οἶσθα δὲ, ὅτι οὐ μόνον σοί τε καὶ τοῖς
ἄλλοις τοῖς πολιτικοῖς [4] τοῦτο δοκεῖ τοτὲ μὲν εἶναι διδα-
κτὸν, τοτὲ δ' οὔ; ἀλλὰ καὶ Θέογνιν τὸν ποιητὴν οἶσθ' ὅτι
36 ταυτὰ ταῦτα λέγει; MEN. Ἐν ποίοις ἔπεσιν; ΣΩ. Ἐν
τοῖς ἐλεγείοις [1], οὗ λέγει·

Καὶ παρὰ τοῖσιν πῖνε καὶ ἔσθιε· καὶ μετὰ τοῖσιν
Ἵζε, καὶ ἄνδανε τοῖς, ὧν μεγάλη δύναμις.
Ἐσθλῶν μὲν γὰρ ἀπ' ἐσθλὰ διδάξεαι· ἢν δὲ κακοῖσιν
Συμμίσγῃς, ἀπολεῖς καὶ τὸν ἐόντα νόον.

οἶσθ' ὅτι ἐν τούτοις μὲν ὡς διδακτοῦ οὔσης τῆς ἀρετῆς λέ-
b. γει. MEN. Φαίνεταί γε. ΣΩ. Ἐν ἄλλοις δέ γε ὀλίγον
μεταβάς, Εἰ δ' ἦν ποιητὸν, φησὶν, καὶ ἔνθετον ἀνδρὶ νόημα,
λέγει πως [2], ὅτι Πολλοὺς ἂν μισθοὺς καὶ μεγάλους ἔφερον
οἱ δυνάμενοι τοῦτο ποιεῖν, καὶ

Οὔποτ' ἂν ἐξ ἀγαθοῦ πατρὸς ἔγεντο κακός, P. 9
Πειθόμενος μύθοισι σαόφροσιν. ἀλλὰ διδάσκων
Οὔποτε ποιήσεις τὸν κακὸν ἄνδρ' ἀγαθόν.

Ἐννοεῖς, ὅτι αὐτὸς αὑτῷ πάλιν περὶ τῶν αὐτῶν τἀναντία

[3] v. Ind. in Ἄγασθαι et Οἶσθαι.

[4] v. Ind.

[1] Apparet hinc, Theognidem alia quoque poëmata heroico, ut videtur, metro scripsisse. Verbum autem ἔπη latiori significatu elegos etiam comprehendit. Vid. de his fusius agentem Franckium in Callino p. 85 sqq. — Mox primus Theognidis versus in edd. harum sententiarum (v. 33.) aptius ita scribitur *Καὶ μετὰ τοῖσιν π. κ. ἔ. καὶ παρὰ τοῖσιν.* In ultimo autem versu et hic et ibi male olim editum erat *Συμμιγῇς*, quod corrigebant alii *συμμιγέης*, alii *συμμιχθῇς*. Nunc Be. ex uno Theognidis codice utrobique edidit *συμμίσγῃς* quod unus etiam Xenophontis codex praebet in Mem. 1, 2, 20. ubi vid. Schneid. Rem conficit indubitata in Theognidis versu 119. (Be. 1165.) scriptura, *Τοῖς ἀγαθοῖς σύμμισγε.*

[2] *Φησὶν — λέγει —.* Alterum horum verborum superfluum: sed *φησὶν* in sermone communi ipsis alicujus verbis sic solet interseri, allo nihilominus verbo, *λέγειν* maxime, sententiam cum cetera oratione conjungente. Cf. Heind. ad Cratyl. 62. — Ceterum in Edd. Theogn. (427. Be. 435.) metro jubente legitur *ποιητόν τε*; orationis autem series hic paulum est immutata.

[3] Vera

λέγει; *MEN.* Φαίνεται. *ΣΩ.* Ἔχεις οὖν εἰπεῖν ἄλλου ὁ- c.
τουοῦν πράγματος, οὗ οἱ μὲν φάσκοντες διδάσκαλοι εἶναι,
οὐχ ὅπως ἄλλων διδάσκαλοι ὁμολογοῦνται [3], ἀλλ' οὐδὲ αὐ-
τοὶ ἐπίστασθαι, ἀλλὰ πονηροὶ εἶναι περὶ αὐτὸ τοῦτο τὸ
πρᾶγμα, οὗ φασι διδάσκαλοι εἶναι; οἱ δὲ ὁμολογούμενοι
αὐτοὶ καλοὶ κἀγαθοὶ τοτὲ μέν φασιν αὐτὸ διδακτὸν εἶναι,
τοτὲ δὲ οὔ; τοὺς οὖν οὕτω τεταραγμένους περὶ ὁτουοῦν
φαίης ἂν σὺ κυρίως διδασκάλους εἶναι; *MEN.* Μὰ Δί' 37
οὐκ ἔγωγε. *ΣΩ.* Οὐκοῦν, εἰ μήτε οἱ σοφιταὶ, μήτε οἱ αὐτοὶ
καλοὶ κἀγαθοὶ ὄντες, διδάσκαλοί εἰσι τοῦ πράγματος, δῆλον

[3] Vera structura esse debebat: *Ἔχεις εἰπεῖν ἄλλο ὁτιοῦν πρᾶγμα, οὗ — ὁμολογοῦνται*: sed nomen prioris propositionis applicuit se genitivo pendentis inde relativi. Idem accidit paulo inferius (37. b.) in his: *ὡμολογήκαμεν, πράγματος οὗ μήτε διδάσκαλοι κ. τ. λ., τοῦτο διδακτὸν μὴ εἶναι*, pro *τοῦτο πρᾶγμα, οὗ —*. Aliqua tamen est inter haec diversitas. Quippe in posteriori exemplo in ipsa mente sic revera conceptum est: *ὡμολογήκαμεν, τοῦτο πρᾶγμα — εἶναι*: sed dum accusativus proxime praecedit genitivum *οὗ*, ipse transit in genitivum mera *attractione*; quam *attractionem inversam* dicimus, ob vulgatiorem illam, qua relativum nomini alterius propositionis se applicat. Et ad inversam quidem hanc attractionem spectant pleraque exempla allata a me in Gramm. §. 151. (138.) I, 4. Matth. Gr. §. 474. c. Heind. ad Lys. 40. In hoc nostro autem exemplo, quanquam ob externam sermonis conformationem eidem attractionis rationi commode id accenseas, praevalet tamen *anacoluthia* quaedam. Quod facillime sentias in loco Homerico hujus formae prototypo Il. σ, 192. *Ἄλλου δ' οὔ τευ οἶδα τοῦ ἂν κλυτὰ τεύχεα δύω*. Soloece vulgo, quod verbo hic monere sufficiat, editur ibi *τεῦ ἄν*: *τίς* enim, unde est *τεῦ*, post *οὕτις* relativi locum obtinere nequit: veram scripturam porrigit Cod. Vind. ap. Alter. neque dubito, quin plures; e quibus rem nullius scilicet momenti enotare supersederunt critici. Ibi itaque dum dicit Achilles *Ἄλλου δ' οὔ τευ* sententiam primariam in animo habet hanc: *Ἄλλου δ' οὕτινος τεύχεα δύομ' ἄν*: sed statim transiens in hanc loquendi formam, *οὐκ· οἶδα οὕτινος τεύχεα δύω*, ambas conjungit. Ita nostro loco primaria sententia est *Ἔχεις εἰπεῖν ἄλλου ὁτουοῦν πράγματος διδασκάλους*: sed explicatius mox loquens transit in hanc formam: (*Ἔχεις εἰπεῖν ἄλλο ὁτιοῦν πρᾶγμα*), *οὗ οἱ μὲν φάσκοντες διδάσκαλοι εἶναι*: quorum causa tamen prior illa non mutat. Atque huc pertinet etiam illud, quod infra §. 41. emendatius nunc scribitur ita: *εἰ μὴ ἐπιστήμῃ, εὐδοξίᾳ δὴ τὸ λοιπὸν γίγνεται, ᾗ — χρώμενοι, τὰς πόλεις ὀρθοῦσιν*, ut ibi exponemus.

De verbo *Ὁμολογεῖν* vid. Ind. — et de formula *οὐχ ὅπως*, quae h. l. valet *non modo non*, vid. Gramm. §. 150. (137.)

[1] Codd.

ὅτι οὐκ ἂν ἄλλοι γε. ΜΕΝ. Οὔ μοι δοκεῖ. ΣΩ. Εἰ δέ γε μὴ διδάσκαλοι, οὐδὲ μαθηταί. ΜΕΝ. Δοκεῖ μοι ἔχειν
b. ὡς λέγεις. ΣΩ. Ὡμολογήκαμεν δέ γε, πράγματος οὗ μήτε διδάσκαλοι μήτε μαθηταὶ εἶεν, τοῦτο διδακτὸν μὴ εἶναι [1]; ΜΕΝ. Ὡμολογήκαμεν. ΣΩ. Οὐκοῦν ἀρετῆς οὐδαμοῦ φαίνονται διδάσκαλοι. ΜΕΝ. Ἔχει ταῦτα. ΣΩ. Εἰ δέ γε μὴ διδάσκαλοι, οὐδὲ μαθηταί. ΜΕΝ. Φαίνεται οὕτως. ΣΩ.
c. Ἀρετὴ ἄρα οὐκ ἂν εἴη διδακτόν. ΜΕΝ. Οὐκ ἔοικεν, εἴπερ ὀρθῶς ἡμεῖς ἐσκεμμεθα. ὥστε καὶ θαυμάζω δὴ, ὦ Σώκρατες, πότερόν ποτε οὐδ' εἰσὶν ἀγαθοὶ ἄνδρες, ἢ τίς ἂν εἴη
d. τρόπος τῆς γενέσεως τῶν ἀγαθῶν γιγνομένων [2]. ΣΩ. Κινδυνεύομεν, ὦ Μένων, ἐγώ τε καὶ σὺ φαῦλοί τινες εἶναι ἄνδρες, καὶ σέ τε Γοργίας οὐχ ἱκανῶς πεπαιδευκέναι, καὶ ἐμὲ Πρόδικος [3]. παντὸς μᾶλλον οὖν προσεκτέον τὸν νοῦν ἡμῖν αὐτοῖς, καὶ ζητητέον ὅστις ἡμᾶς ἐνί γέ τῳ τρόπῳ [4] βελ-
e. τίους ποιήσει. λέγω δὲ ταῦτα, ἀποβλέψας πρὸς τὴν ἄρτι ζήτησιν· ὡς ἡμᾶς ἔλαθε καταγελάσως, ὅτι οὐ μόνον ἐπιστήμης ἡγουμένης ὀρθῶς τε καὶ εὖ τοῖς ἀνθρώποις πράττεται τὰ πράγματα, ἢ ἴσως καὶ διαφεύγειν ἡμᾶς τὸ γνῶναι [5] τίνα

[1] Codd. opt. et plur. miro consensu *τοῦτο μήτε διδακτὸν εἶναι*, unde Be. fecit, τ. *μηδὲ δ. ε.* Cui obstare videtur quod supra 26. c., unde haec verba repetita sunt, legitur *μὴ διδακτὸν ε.* Sed re diligentius considerata vix dubito quin ibi quoque *μηδὲ* scribendum sit. Nam in eo quod ibi praecedit *εἰ ἔχει διδακτὸν —, ἀναγκαῖον αὐτοῦ καὶ διδασκάλους καὶ μαθητὰς εἶναι* prius *καί* valet *etiam*, cui respondere debet in sententia negativa statim subjecta *μηδέ*. Syllabam *δέ* autem in his *μηδὲ διδακτόν* absorptam ibi esse nihil mirum, ut neque id, quod hic *μηδέ* transiit in *μήτε* ob eandem vocem bis praemissam.

[2] Cod. Coisl. om. *γιγνομένων*: e correctione, opinor. Vulgatam sic dispice „aut si quidem fiant, quomodo fiant."

[3] Non sine cavillatione Prodici discipulum se dicere Socratem facile credo. Quamvis autem nonnisi scholas ejus de nominum rectitudine aliquoties, neque has sine irrisione, memoret, ut Protag. 341. a. (*ἐγὼ ἔμπειρος*, ejus artis scilicet, *διὰ τὸ μαθητὴς εἶναι Προδίκου τουτουΐ*) Cratyl. 384. b.: tamen alia quoque apud illum audisse eum, hoc ipso loco significatur.

[4] Vid. Ind. *Ἐνί*.

[5] Inter voces *ἢ ἴσως* interserta vulgo leguntur haec, *εἰ μὴ τοῦτο δοίημεν, ὡς οὐ μόνον ἐπιστήμης ἀλλὰ καὶ ἄλλου τινός*: quae tamen neque apud Ficinum, neque in Clarkiano, neque in ullo e duodecim codicibus quos Bekker contulit, leguntur, praeter Paris. E, in cujus margine a recentiore manu scripta sunt. Itaque

ποτὲ τρόπον γίγνονται οἱ ἀγαθοὶ ἄνδρες. ΜΕΝ. Πῶς τοῦτο λέγεις, ὦ Σώκρατες; ΣΩ. [r]Ωδε. ὅτι μὲν τοὺς [1] ἀγα- 38
θοὺς ἄνδρας δεῖ ὠφελίμους εἶναι, ὀρθῶς ὡμολογήκαμεν τοῦ-
97. τό γε, ὅτι οὐκ ἂν ἄλλως ἔχοι. ἦ γάρ; ΜΕΝ. Ναί. ΣΩ. Καὶ ὅτι γε ὠφέλιμοι ἔσονται, ἂν ὀρθῶς ἡμῖν ἡγῶνται τῶν πραγμάτων, καὶ τοῦτό που καλῶς ὡμολογοῦμεν; ΜΕΝ. Ναί. ΣΩ. [c]Οτι δ' οὐκ ἔξιν ὀρθῶς ἡγεῖσθαι, ἐὰν μὴ φρόνιμος ᾖ [2], τοῦτο ὅμοιοί ἐσμεν οὐκ ὀρθῶς ὡμολογηκόσι. ΜΕΝ. Πῶς δὴ ὀρθῶς λέγεις; [3] ΣΩ. Ἐγὼ ἐρῶ. εἴ τις b.
εἰδὼς τὴν ὁδὸν τὴν εἰς Λάρισαν, ἢ ὅποι βούλει ἄλλοσε, βαδίζοι [4] καὶ ἄλλοις ἡγοῖτο, ἄλλο τι ὀρθῶς ἂν καὶ εὖ ἡγοῖτο; ΜΕΝ. Πάνυ γε. ΣΩ. Τί δ', εἴ τις ὀρθῶς μὲν δοξάζων ἥτις ἐστὶν ἡ ὁδός, ἐληλυθὼς δὲ μὴ, μηδ' ἐπιστάμε-

que recte haec consideranti dubium esse non potest, verba haec, quae nulla vera auctoritate nituntur, a Platone profecta non esse, sed margini olim allita ab eo qui vim illius ἦ, quod est pro εἰ δὲ μή, (vid. Hoogev. Schütz. p. 312. 313.), disertius eloqui simulque, ad explicandum superius οὐ μόνον, digitum ad insequentia intendere vellet verbo (ἄλλα καὶ ἄλλου τινός). Vidit et exposuit hoc Ullrichius. Nos in expellendis interpretamentis alias minime proni in re tam aperta non haesitavimus.

In Infinitivo διαφεύγειν autem temere olim offensum est, quasi non recte penderet a verbo ἔλαθεν. Solet enim post voculam ἦ hoc sensu usurpatam sic negligentius addi Infinitivus: Protag. p. 323. a. παντὶ προσῆκον ταύτης γε μετέχειν τῆς ἀρετῆς, ἢ μὴ εἶναι πόλεις, ubi vid. Heind. Phaedr. p. 245. e. τοῦτο οὔτ' ἀπόλλυσθαι οὔτε γίγνεσθαι δυνατὸν ἢ πάντα οὐρανὸν — σῆναι: 271. d. δεῖ δὴ — δύνασθαι ἀκολουθεῖν ἢ μηδὲ εἰδέναι. In omnibus autem his exemplis Infinitivus vicem gerit Optativi cum ἄν. Memorandum tamen, nostro loco διαφεύγει inventum esse in tribus Florentinis, in quibus x.

[1] Sic Be. e codd. Vulgo τοὺς μὲν ἀγ. minus bene: non enim boni viri opponuntur aliis, sed assertio haec subsequenti negationi, [c]Οτι δ' οὐκ ἔξιν —.

[2] Sc. ὁ ἡγούμενος, v. supra ad §. 12. b.

[3] Respicitur prius ὀρθῶς e binis quae sunt in Socratis sermone proximo: quo cum significarit ille, posse talem quoque ὀρθῶς ἡγεῖσθαι, recte nunc interrogatur, quomodo intelligat illud ὀρθῶς.

[4] In edd. ante Be. εἰ repetitur ante βαδίζοι: quod ob interjectum sermonem non damnarem si in ullo codice utrumque εἰ inventum esset. Sed in optimis et plurimis deest utrumque, in paucis alterutrum. — De scriptura Λάρισα v. ad §. 1. b.

[5] Fa-

νος [5], οὐ καὶ οὗτος ἂν ὀρθῶς ἡγοῖτο; ΜΕΝ. Πάνυ γε.
c. ΣΩ. Καὶ ἕως γ' ἄν που ὀρθὴν δόξαν ἔχῃ περὶ ὧν ὁ ἕτερος ἐπιζήμην, οὐδὲν χείρων ἡγεμὼν ἔσται, οἰόμενος μὲν ἀληθῆ, φρονῶν δὲ μή, τοῦ τοῦτο φρονοῦντος. ΜΕΝ. Οὐδὲν
d. γάρ. ΣΩ. Δόξα ἄρα ἀληθὴς πρὸς ὀρθότητα πράξεως οὐδὲν χείρων ἡγεμὼν φρονήσεως. καὶ τοῦτό ἐστιν, ὃ νῦν δὴ παρελείπομεν ἐν τῇ περὶ τῆς ἀρετῆς σκέψει, ὁποῦόν τι εἴη, λέγοντες ὅτι φρόνησις μόνον ἡγεῖται τοῦ ὀρθῶς πράττειν. τὸ δὲ ἄρα καὶ δόξα ἦν ἀληθής [6]. ΜΕΝ. Ἔοικέ γε. ΣΩ.
e. Οὐδὲν ἄρα ἧττον ὠφέλιμόν ἐστιν ὀρθὴ δόξα ἐπιζήμης. ΜΕΝ. Τοσούτῳ γε, ὦ Σώκρατες, ὅτι ὁ μὲν τὴν ἐπιζήμην ἔχων, ἀεὶ ἂν ἐπιτυγχάνοι· ὁ δὲ τὴν ὀρθὴν δόξαν, τοτὲ μὲν ἂν
39 τυγχάνοι, τοτὲ δ' οὔ. ΣΩ. Πῶς λέγεις; ὁ ἀεὶ ἔχων ὀρθὴν δό-
. ξαν, οὐκ ἀεὶ ἂν τυγχάνοι, ἕωσπερ ὀρθὰ δοξάζοι [1]; ΜΕΝ. Ἀνάγκη μοι φαίνεται. ὥστε θαυμάζω, ὦ Σώκρατες, τούτου

[5] Facile e superioribus suppletur sermo ad haec participia: quare, quod dant Vind. et Veneti, εἴη ante δοξάζων manus esse videtur corrigentis.

[6] Primus monuit Heindorfius ad Theaet. 37. de formula τὸ δέ conjunctionis loco inservienti latineque vertenda *cum tamen*. Itaque facilis intellectu foret hic locus, si scriptum esset: τὸ δὲ ἄρα καὶ δόξα ἀληθὴς ὀρθῶς ἂν ἡγοῖτο. Nunc brevius istud ἦν recte, opinor, idem Heindorfius explicuit ita: „cum tamen extaret etiam opinio vera" scil. cujus ope illud fieri potest. Imperfectum autem spectat tempus superioris illius disputationis, ut supra §. 25. not. 1. Quo pacto Imperf. ἦν est pro plenîori εἶναι οὐκ ἐνενοοῦμεν. Imprimis autem conferatur ad illud Imperf. locus Alcib. I. 15. b. ubi eodem fere modo Alcib. se ipsum corrigit ita: τὸ δὲ ὧδέ πως εἶχεν: quod cave referas ad tempus illud pueritiae, cum spectet superiorem colloquii partem, et aeque bene dici potuerit, τὸ δὲ ὧδέ πως ἔχει: nunc idem est ac si scriptum esset: τὸ δὲ οὐκ ἐπενόουν ὧδέ πως ἔχειν. Neque aliter res se habet si alteram ibi lectionem sequimur, et in eundem sensum Socrates interrogat: Τὸ δὲ πῶς εἶχεν; Addantur duo loci cum Imperf. ἦν: Alcib. I. 51. extr. Ἕτερον δ' ἦν τό,τε χρώμενον καὶ ᾧ χρῆται: Alc. II. 13. c. αὕτη δ' ἦν ἡ αὐτὴ δήπου —: quibus tamen locis ἦν non est corrigentis, sed valet *esse dicebamus* vel *intelligebamus*.

[1] Vulgo οὐκ ἀεὶ τυγχάνοι ἕωσπερ ἂν ὀρθὰ δοξάζοι. Bekker codices sequens ἄν prorsus omittit: recte; cum formula ἕωσπερ ἄν Conj. poscat, in sermone autem obliquo ἕως cum optativo nudo ponatur. Vid. Gramm. §. 139. (126.), 8. Contra in priori hujus interrogationis parte quod merito Struvius desiderat, ἂν ἀεί, posui nunc dante codice Flor. x.

De

οὕτως ἔχοντος, ὅτι δήποτε πολὺ τιμιωτέρα ἡ ἐπιστήμη τῆς ὀρθῆς δόξης· καὶ διʼ ὅτι τὸ μὲν ἕτερον, τὸ δὲ ἕτερόν ἐστιν αὐτῶν. ΣΩ. Οἶσθα οὖν διότι θαυμάζεις, ἢ ἐγώ σοι εἴπω; b.
MEN. Πάνυ γʼ εἰπέ. ΣΩ. Ὅτι τοῖς Δαιδάλου ἀγάλμασιν [2] οὐ προσέσχηκας τὸν νοῦν. ἴσως δὲ οὐδʼ ἔστι παρʼ ὑμῖν. MEN. Πρὸς τί δαὶ δὴ τοῦτο λέγεις; ΣΩ. Ὅτι καὶ ταῦτα, ἐὰν μὲν μὴ δεδεμένα ᾖ, ἀποδιδράσκει καὶ δραπετεύει· ἐὰν δὲ δεδεμένα, παραμένει. MEN. Τί οὖν δή; ΣΩ. Τῶν c.
ἐκείνου ποιημάτων λελυμένον μὲν ἐκτῆσθαι, οὐ πολλῆς τινος ἄξιόν ἐστι τιμῆς ὥσπερ δραπέτην ἄνθρωπον· οὐ γὰρ παραμένει· δεδεμένον δὲ, πολλοῦ ἄξιον· πάνυ γὰρ καλὰ τὰ ἔργα ἐστί. πρὸς τί οὖν δὴ λέγω ταῦτα; πρὸς τὰς δόξας τὰς ἀληθεῖς. καὶ γὰρ αἱ δόξαι αἱ ἀληθεῖς, ὅσον μὲν ἂν χρόνον παραμένωσι, καλὸν τὸ χρῆμα, καὶ πάντα τἀγαθὰ ἐργάζονται [3]· πολὺν δὲ χρόνον οὐκ ἐθέλουσι παραμένειν, ἀλλὰ d.
δραπετεύουσιν ἐκ τῆς ψυχῆς τοῦ ἀνθρώπου. ὥστε οὐ πολλοῦ ἄξιαί εἰσιν, ἕως ἄν τις αὐτὰς δήσῃ αἰτίας λογισμῷ [4]. τοῦτο δʼ ἐστί, Μένων ἑταῖρε, ἀνάμνησις, ὡς ἐν τοῖς πρόσθεν ἡμῖν ὡμολόγηται. ἐπειδὰν δὲ δεθῶσι, πρῶτον μὲν ἐπιστῆμαι γίγνονται, ἔπειτα μόνιμοι. καὶ διὰ ταῦτα δὴ τιμιώτερον ἐπιστήμη ὀρθῆς δόξης ἐστί· καὶ διαφέρει δεσμῷ ἐπιστήμη ὀρθῆς δόξης. MEN. Νὴ τὸν Δίʼ, ὦ Σώκρατες, ἔοικε τοιούτῳ τινί. ΣΩ. Καὶ μὴν καὶ ἐγὼ ὡς οὐκ εἰδὼς 40
λέγω ἀλλὰ εἰκάζων [1]. ὅτι δʼ ἐστί τι ἄλλοῖον ὀρθὴ δόξα

[2] De statuis Daedali vide Excursum III. huic dialogo adjectum. — Praeclara vero est allegoria. Nempe opinio aut sensus (*Meinung, Gefühl*) non ita firmiter animo inhaeret, ut neque objectionibus neque dubitationibus revelli possit; quod vero doctrina et ratione adhibita cognoscis verumque judicas, illud in tuto tibi positam est. *BIE.*

[3] E Stobaeo, qui sat longum pannum hinc in Eclogas suas Eth. transtulit (p. 362. Ed. Heeren.) varietates hasce enotavi: *ἀπεργάζονται* pro *ἐργ.* — *τιμιωτέρα* pro *τιμιώτερον* — et §. 40. extr. *ὧν δὲ ἄνθρωπος — δύο ταῦτα ἡγεῖται, δόξα α. κ. ε. SCHNEIDER.*

[4] *Ratiocinatione a causis ducta:* sic recte Ficinus.

[1] Sic Clark. Coisl. et plerique alii. Vulgo *εἰκάζω*, quod recte non procedebat nisi admissa in superioribus Struvii correctione *οὐχ ὡς εἰδώς.* Nunc melius jungitur *ὡς οὐκ εἰδὼς ἀλλʼ εἰκάζων.* Mox voculam *οὐ* ante *πάνυ* optimi quidem codices et ceterorum plurimi omittunt; perperam tamen.

καὶ ἐπιστήμη, οὐ πάνυ μοι δοκῶ τοῦτο εἰκάζειν· ἀλλ' εἴπερ τι ἄλλο φαίην ἂν εἰδέναι [2], ὀλίγα δ' ἂν φαίην, ἓν δ' οὖν [3] καὶ τοῦτο ἐκείνων θείην ἂν ὧν οἶδα. *MEN.* Καὶ
b. ὀρθῶς γε, ὦ Σώκρατες, λέγεις. *ΣΩ.* Τί δαί; τόδε οὐκ ὀρθῶς, ὅτι ἀληθὴς δόξα ἡγουμένη τὸ ἔργον ἑκάστης [4] πράξεως οὐδὲν χεῖρον ἀπεργάζεται ἢ ἐπιστήμη; *MEN.* Καὶ τοῦτο δοκεῖς μοι ἀληθῆ λέγειν [5]. *ΣΩ.* Οὐδὲν ἄρα ὀρθὴ δόξα ἐπιστήμης χεῖρον οὐδὲ ἧττον ὠφελίμη ἔσται εἰς τὰς πράξεις· οὐδὲ ἀνὴρ ὁ ἔχων ὀρθὴν δόξαν, ἢ ὁ ἐπιστήμην. *MEN.*
c. Ἔοικε ταῦτα. *ΣΩ.* Καὶ μὴν ὅγε ἀγαθὸς ἀνὴρ, ὠφέλιμος ἡμῖν ὠμολόγηται εἶναι. *MEN.* Ναί. *ΣΩ.* Ἐπειδὴ [6] τοίνυν οὐ μόνον δι' ἐπιστήμην ἀγαθοὶ ἄνδρες ἂν εἶεν καὶ ὠφέλιμοι ταῖς πόλεσιν, εἴπερ εἶεν, ἀλλὰ καὶ δι' ὀρθὴν δόξαν, τούτοιν δὲ οὐδέτερον φύσει ἔσται τοῖς ἀνθρώποις, οὔτε ἐπιστήμη, οὔτε δόξα ἀληθής, οὔτ' ἐπίκτητα [7]· ἢ δοκεῖ σοι φύ-

[2] Habes hic ἄν additum optativo pendenti ab εἰ, quod deflectit ab eo usu quem tradit grammatica. Sed legitimum hoc quoque esse docebunt Heindorf. ad Protag. 50. (εἴπερ ἄλλῳ τῳ ἀνθρώπων πειθοίμην ἄν, καὶ σοὶ πείθομαι) et Herm. ad Vig. num. 303. Nimirum nonnisi usitatiores verba jungendi modi regulis grammaticis memoriae traduntur, cum in ipsa lingua multa loquentium judicio variata inveniantur, quae regulis addisci vix possunt. Ita voculam ἄν adjiciebant si quando id quod *fieri posset* magis inculcare auribus volebant, quam id quod *fieret*.

[3] Particula δέ in apodosi hic posita est: quod tamen differt ab aliis orationis formis quibus alias idem fieri solet (vid. Alc. II, 10. 24.). Nam vis particulae hic refertur non ad protasin sed ad interjectum ὀλίγα δ' ἂν φαίην, quia, si hoc solum praecederet, forma sermonis foret haec: ὀλίγα μὲν ἂν φαίην εἰδέναι, ἓν δ' οὖν καὶ τοῦτο θείην ἂν ἐκείνων.

[4] Inseritur vulgo τῆς, quod omisi cum Vind. et priori manu codicis Ven. ξ.

[5] Sic Be. ex optimis et plurimis: vulgo ἀληθῶς, quod male corrigentis est: nam ἀληθῶς λέγεις τοῦτο aliud quid sonat. Pluralis autem ἀληθῆ cum λέγειν et similibus tam sollemnis est conjunctio, ut ad pluralem numerum aures non amplius advertant. Dici quidem poterat ταῦτα ἀληθῆ λέγειν, sed commodius hic ad sententiarum commissuram erat singulare τοῦτο: cujus tamen gratia insuetum auribus ἀληθὲς λέγειν inculcare atticus scriptor refugiebat.

[6] Huic ἐπειδή nulla in seqq. apodosis respondet, Socrate mox verbis ἢ δοκεῖ σοι filum orationis abrumpente.

[7] Falsam esse, quam verba οὔτ' ἐπίκτητα continent sententiam, ipsisque a Platone antea

εἰ ὁποτερονοῦν αὐτοῖν εἶναι; *MEN.* Οὐκ ἔμοιγε. *ΣΩ.* Οὐκοῦν ἐπειδὴ οὐ φύσει, οὐδὲ οἱ ἀγαθοὶ φύσει εἶεν ἄν. d. *MEN.* Οὐ δῆτα. *ΣΩ.* Ἐπειδὴ δέ γε οὐ φύσει, ἐσκοποῦμεν τὸ μετὰ τοῦτο, εἰ διδακτόν ἐστι. *MEN.* Ναί. *ΣΩ.* Οὐκοῦν διδακτὸν ἔδοξεν εἶναι, εἰ φρόνησις ἡ ἀρετή; *MEN.* Ναί. *ΣΩ.* Καὶ εἴγε διδακτὸν εἴη, φρόνησις ἂν εἴη; *MEN.* Πάνυ γε. *ΣΩ.* Καὶ εἰ μέν γε διδάσκαλοι εἶεν, διδακτὸν ἂν εἴη, μὴ ὄντων δὲ, οὐ διδακτόν; *MEN.* Οὕτως. *ΣΩ.* Ἀλλὰ μὴν ὡμολογήκαμεν μὴ εἶναι αὐτοῦ διδασκάλους. e. *MEN.* Ἔχει ταῦτα. *ΣΩ.* Ὡμολογήκαμεν ἄρα, μήτε διδακτὸν αὐτὸ μήτε φρόνησιν εἶναι; *MEN.* Πάνυ γε. *ΣΩ.* Ἀλλὰ μὴν ἀγαθόν γε αὐτὸ ὡμολογοῦμεν εἶναι. *MEN.* Ναί. *ΣΩ.* Ὠφέλιμον δὲ καὶ ἀγαθὸν εἶναι τὸ ὀρθῶς ἡγούμενον. *MEN.* Πάνυ γε. *ΣΩ.* Ὀρθῶς δέ γε ἡγεῖσθαι δύ' ἐ. 99.

antea disputatis repugnare, nemo non videt. Cornarius deleri jubet. Quae cum nimis dura sit medendi ratio, legam potius, ἀλλ' ἐπίκτητα, quod ipsum in margine expositionis loco olim ascriptum fuisse Cornarius putat. *GED.* Sensum sane impediunt haec verba, cum neque de scientia neque de vera opinione adhuc demonstratum sit, parta non esse; ut facilius utique omnia procederent si haec verba abessent. Sed cum interpolationis nullum extrinsecus vestigium accedat, vox ἐπίκτητα quae in Phaedro (p. 237. d.) sensu latiori posita est, angustissimo hic est intelligenda, de eo quod quis suo sibi arbitrio acquirit. Nam in Phaedro etiamsi non sua ibi Socrates persona loquatur, sermo est nonnisi de serius eveniente perfectione. *SCHLEIERM.* Verba in Phaedro sunt haec: ἡμῶν ἐν ἑκάστῳ δύο τινὲ ἔχον ἰδέα ἄρχοντε —, ἡ μὲν ἔμφυτος οὖσα, ἐπιθυμία ἡδονῶν, ἄλλη δὲ ἐπίκτητος, δόξα ἐφιεμένη τοῦ ἀρίστου. De voluntaria autem acquisitione vocem ἐπίκτητος nostro loco eo minus intelligere possum, quod cum τοῖς φύσει opponuntur τὰ ἐπίκτητα, vis oppositionis non est in verbo κτᾶσθαι sed in praepositione ἐπί. Itaque quoquo me versem sententiam servatis his verbis non expedio. Vestigium autem adulteratae lectionis quamvis pusillum hoc tamen esse possit, quod vox οὔτε hoc tertio loco stare non potest: quod pulchre vidit Be. ideoque e ratione grammatica (non e codd. ut per errorem scripsit in novissima sua edit. Schleierm.) reposuit οὐδ'. Praeterea in cod. Paris. E voci οὔτ' suprascriptum ἀλλ', quod speciem sane habet correctionis qualem Gedikius postea proposuit: sed quanam alia ratione verbum ἐπίκτητα sensum intrare possit equidem non video. Finire abruptam apodosin poterat Socrates haec sententia, οὐδέτερον φύσει ἐστί: sed addere etiam more antiquo contrarium, ἀλλ' ἐπίκτητα. Quanquam omnium probabilissima fortasse est Cornarii ratio.

[1] Vid.

ὄντα ταῦτα μόνα, δόξαν τε ἀληθῆ καὶ ἐπιςήμην, ἃ ἔχων ἄνθρωπος ὀρθῶς ἡγεῖται. τὰ γὰρ ἀπὸ τύχης γιγνόμενα, οὐκ ἀνθρωπίνῃ ἡγεμονίᾳ γίγνεται· ᾧ δὲ ἄνθρωπος ἡγεμών ἐςιν ἐπὶ τὸ ὀρθὸν, δύο ταῦτα, δόξα ἀληθὴς καὶ ἐπιςήμη [1].

41 MEN. Δοκεῖ μοι οὕτως. ΣΩ. Οὐκοῦν, ἐπειδὴ οὐ διδακτόν ἐςιν, οὐδ' ἐπιστήμῃ δὴ ἐπιγίγνεται ἡ ἀρετή [2]. MEN. Οὐ φαίνεται. ΣΩ. Δυοῖν ἄρα ὄντοιν ἀγαθοῖν καὶ ὠφελίμοιν, τὸ μὲν ἕτερον ἀπολέλυται, καὶ οὐκ ἂν εἴη ἐν πολιτικῇ πρά-

b. ξει ἐπιστήμη ἡγεμών. MEN. Οὔ μοι δοκεῖ. ΣΩ. Οὐκ ἄρα σοφίᾳ τινὶ οὐδὲ σοφοὶ ὄντες οἱ τοιοῦτοι ἄνδρες ἡγοῦντο ταῖς πόλεσιν, οἱ ἀμφὶ Θεμιστοκλέα τε καὶ οὓς ἄρτι Ἄνυτος ὅδε ἔλεγε. διὸ καὶ οὐχ οἷοίτε ἄλλους ποιεῖν τοιούτους οἷοι αὐτοί εἰσιν, ἅτε οὐ δι' ἐπιστήμην ὄντες τοιοῦτοι. MEN. Ἔοι-

c. κεν οὕτως ἔχειν, ὦ Σώκρατες, ὡς λέγεις. ΣΩ. Οὐκοῦν, εἰ μὴ ἐπιστήμῃ [3], εὐδοξίᾳ δὴ τὸ λοιπὸν γίγνεται, ᾗ οἱ πολιτικοὶ ἄνδρες χρώμενοι τὰς πόλεις ὀρθοῦσιν, οὐδὲν διαφερόντως ἔχοντες πρὸς τὸ φρονεῖν, ἢ οἱ χρησμῳδοί τε καὶ οἱ θεομάντεις. καὶ γὰρ οὗτοι λεγουσι μὲν ἀληθῆ καὶ πολλὰ, ἴσασι δὲ οὐδὲν ὧν λέγουσι. MEN. Κινδυνεύει οὕτως ἔχειν. ΣΩ. Οὐκοῦν, ὦ Μένων, ἄξιον, τούτους θείους καλεῖν τοὺς ἄνδρας, οἵτινες νοῦν μὴ ἔχοντες πολλὰ καὶ μεγάλα κατορ-

[1] Vid. not. 3. ad §. 39.

[2] Lego οὐδ' ἐπιςήμῃ δὴ ἔτι γίγνεται ἀρετή: nusquam enim de eo quaesitum est, an ἐπιςήμῃ, *per scientiam*, virtus acquiratur, sed an ipsa sit ἐπιςήμη, quam discendo igitur adipiscamur. Neque alibi in hac disputatione lectum est verbum ἐπιγίγνεσθαι. SCHLEIERM. Accedo huic sententiae: nam in sequentibus verba ἅτε οὐ δι' ἐπιςήμην idem valent ac si dixisset δι' ἐπιςήμην οὖσαν ἀρετήν. Accedit *Ficini* interpretatio. „Igitur cum virtus doctrina percipi nequeat; nequaquam scientia est".

[3] Sic pro vulg. ἐπιςήμη recte nunc scribitur: uterque autem dativus ἐπιςήμῃ et εὐδοξίᾳ eo quem ad 36. c. indicavimus modo explicandus est. Nimirum sermonem incipit scriptor in animo habens, εἰ μὴ ἐπιςήμῃ, εὐδοξίᾳ δὴ τὰς πόλεις ὀρθοῦσιν: huic autem jungit alterum modum ita proprie concipiendum, εὐδοξίᾳ δὴ τὸ λοιπὸν γίγνεται, ᾗ χρώμενοι κ. τ. λ. Quodsi quis putet magis consentaneum esse, nulla fere mutatione scribere, εἰ μὴ ἐπιςήμῃ, εὐδοξίᾳ δὴ — γίγνεται κ. τ. λ. non est cur multum ei repugnemus: sed illa quae superiori loco contemplavimus exempla, quid ingenium linguae in tali oratione praeferat monstrant, alterque dativus εὐδοξίᾳ, quem libri omnes tenent, verae scripturae plus quam vestigium est.

[4] Sca-

θοῦσιν ὧν πράττουσι καὶ λέγουσι [4]. MEN. Πάνυ γε. ΣΩ. Ὀρθως ἂν καλοῖμεν θείους τε οὓς νῦν δὴ ἐλέγομεν d. χρησμῳδοὺς καὶ μάντεις, καὶ τοὺς ποιητικοὺς ἅπαντας [5]. καὶ τοὺς πολιτικοὺς οὐχ ἧκιστα τούτων φαῖμεν ἂν θείους τε εἶναι καὶ ἐνθουσιάζειν, ἐπίπνους ὄντας καὶ κατεχομένους ἐκ τοῦ θεοῦ, ὅταν κατορθῶσι λέγοντες πολλὰ καὶ μεγάλα πράγματα, μηδὲν εἰδότες ὧν λέγουσι. MEN. Πάνυ γε. ΣΩ. Καὶ αἵ γε γυναῖκες δήπου, ὦ Μένων, τοὺς ἀγαθοὺς e. ἄνδρας θείους καλοῦσι· καὶ οἱ Λάκωνες, ὅταν τινὰ ἐγκωμιάζωσιν ἀγαθὸν ἄνδρα, θεῖος ἀνήρ, φασὶν, οὗτος [6]. MEN. Καὶ φαίνονταί γε, ὦ Σώκρατες, ὀρθῶς λέγειν. καίτοι ἴσως Ἄνυτος ὅδε σοι ἄχθεται λέγοντι. ΣΩ. Οὐδὲν μέλει ἔμοιγε. τούτῳ μὲν, ὦ Μένων, καὶ αὖθις διαλεξόμεθα. εἰ δὲ νῦν 42 ἡμεῖς ἐν παντὶ τῷ λόγῳ τούτῳ καλῶς ἐζητήσαμέν τε καὶ ἐλέγομεν, ἀρετὴ ἂν εἴη οὔτε φύσει, οὔτε διδακτὸν, ἀλλὰ

[4] Scabra oratio: ἐκείνων, ἃ πράττουσι καὶ λέγουσι, πολλὰ καὶ μεγάλα κατορθοῦσιν: quod, si vere ita scripsit Plato, in hunc modum videtur esse explicandum: πολλὰ ἂν πράττουσι καὶ λέγουσι μεγάλα ἐξὶ κατορθώματα. Longe simplicius tamen videtur, mutata tantum littera *N* in Δ*I* legere: κατορθοῦσι δι' ὧν. Ficinus: *multa tamen ac magna et agendo et dicendo disponunt.*

[5] Scribendum aut Ὀρθῶς οὖν ἂν καλ. cum Be. et correctore codicis Par. F, aut *O.* ἄρ' ἄν cum Stallbaumio ex codicis Flor. x. *O.* ἄρα. Fic. *Quamobrem merito divinos vocabimus* —. Tum notanda trajectio voculae τέ. Nam cum naturalis ordo esset hic, καλοῖμεν θείους, οὓς τε νῦν δὴ — μάντεις καὶ τοὺς π., particula τέ applicuit se praecedenti θείους. Qualia plura notavit in Platonis dialogis Heindorfii diligentia: vid. Ind. in Phaedonem cet. sub v. τε: e. g. Protag. 42. ἐφ' ᾧ δὲ ἥ τε ζημία θάνατος αὐτῶν τοῖς παισὶ καὶ φυγαὶ —, ubi τε poni debebat post θάνατος. Sic etiam Herod. 6, 86, 1. ταῦτά τε ὧν ἐπιλεγομένῳ καὶ βουλευομένῳ, ubi nihil sequitur quod ad ταῦτά τε referri possit. Vid. et infra Crit. 1. not. 4.

[6] Casaub. ad Athen. 8, 16. p. 631. reponi jubet, secundum dialectum Laconicam, σεῖος ἀνήρ, idque firmare studet Aristotelis loco Eth. Nicom. 7, 1. καθάπερ οἱ Λάκωνες εἰώθασι προσαγορεύειν, ὅταν ἀγασθῶσι σφόδρα τινα, Σεῖος ἀνὴρ, φασίν. Quam emendationem in Platone quidem probat *Fischer* (ad Aeschin. 1, 13.); in Dialogo autem de Virtute, loco e Menone excerpto, καὶ οἱ Λακεδαιμόνιοι — θεῖον ἄνδρα φασὶν εἶναι, communem formam, quippe ob mutatum sermonem ab auctore positam, intactam reliquit. Sed vide ne ipse Plato hanc litteras etiam sonosque alienioris dialecti servandi nimiam duxerit diligentiam.

[1] Hanc

θείᾳ μοίρᾳ παραγιγνομένη [1], ἄνευ νοῦ, οἷς ἂν παραγίγνη
ται. εἰ μή τις εἴη τοιοῦτος τῶν πολιτικῶν ἀνδρῶν, οἷ
b. καὶ ἄλλον ποιῆσαι πολιτικόν. εἰ δὲ εἴη, σχεδὸν ἄν τι οὗτ
λέγοιτο τοιοῦτος ἐν τοῖς ζῶσιν, οἷον ἔφη Ὅμηρος [2] ἐν το
τεθνεῶσι τὸν Τειρεσίαν εἶναι, λέγων περὶ αὐτοῦ, ὅτι οἷ
πέπνυται, τῶν ἐν ᾅδου, αἱ δὲ σκιαὶ ἀΐσσουσι. ταυτ
ἂν καὶ εὐθὺς [3] τοιοῦτος, ὥσπερ παρὰ σκιὰς ἀληθὲς
πρᾶγμα, εἴη πρὸς ἀρετήν. ΜΕΝ. Κάλλιγε δοκεῖς μοι λ
c. γειν, ὦ Σώκρατες. ΣΩ. Ἐκ μὲν τοίνυν τούτου τοῦ λογ
μοῦ, ὦ Μένων, θείᾳ μοίρᾳ ἡμῖν φαίνεται παραγιγνομένη
ἀρετὴ οἷς παραγίγνεται. τὸ δὲ σαφὲς περὶ αὐτοῦ εἰσόμεθ
τότε, ὅταν, πρὶν ᾧτινι τρόπῳ τοῖς ἀνθρώποις παραγίγνετ
ἡ ἀρετὴ, πρότερον ἐπιχειρήσωμεν αὐτὸ καθ' αὑτὸ ζητεῖν
d. ποτ' ἐστὶν ἀρετή. νῦν δ' ἐμοὶ μὲν ὥρα ποι ἰέναι· σὺ
ταῦτα, ἅπερ αὐτὸς πέπεισαι, πεῖθε καὶ τὸν ξένον τόν
Ἄνυτον, ἵνα πραότερος ᾖ. ὡς, ἐὰν πείσῃς τοῦτον, ἔστιν ὅ
καὶ Ἀθηναίους ὀνήσεις.

[1] Hanc sententiam Socrates in Protagora quoque proponit (p. 328. e.): ἐγὼ γὰρ ἐν τῷ ἔμπροσθεν χρόνῳ ἡγούμην οὐκ εἶναι ἀνθρωπίνην ἐπιμέλειαν, ᾗ ἀγαθοὶ οἱ ἀγαθοὶ γίγνονται.

[2] Odyss. κ, 495. ubi est τοῖς δὲ σκιαὶ ἀΐσσουσι.

[3] V. Ind. εὐθύς.

EXCURSUS I.

De forma Imperativi εἰπόν vel εἶπον. Ad §. 2.

Imperativi formam *εἰπόν*, minus usitatam illam quam alteram *εἰπέ*, grammatici hodie omnes sic, cum acuto in ultima, sc
bendam praecipiunt. Et sane Eustathius ad Od. β, 85. (p. 1
Basil.) Aelium Dionysium testem laudans, de attica consue
dine ita: καὶ τὰ προστακτικὰ δὲ ἀμφοτέρως, εἰπέ καὶ εἰπόν ὀξ
τόνως. Explicatius autem de eadem re traditum non inve
praeterquam apud Etym. M. in voce (p. 302.) et in Hor
Adonidis fol. 46. quibus locis consona quaedam legunt
quae nunc comperi esse *Choeroboscl*. Cujus ipsa verba
cerpta ex ejus scholiis ad Theodosii canones, unde alia p
multa dedit Bekker in Anecdd. to. III. p. 1180 sqq., ab
dem mecum communicata hic apponam ut integrius et em
datius quam utroque illo loco legantur. (Cod. fol. 264.

Φη

Φησὶν ὁ γραμματικὸς Ἰωάννης ὁ Χάραξ ὅτι τὸ παρὰ τῇ Θείᾳ γραφῇ προστακτικὸν ὀξυτόνως λεγόμενον, οἷον εἰπόν ἀντὶ τοῦ εἰπέ, δευτέρου ἀορίστου ὄντι κατὰ τὴν Συρακουσίων γλῶσσαν γενόμενον. καὶ γὰρ οἱ Συρακούσιοι μεταποιοῦντες εἰς ον τὰ προστακτικὰ τοῦ δευτέρου ἀορίστου τὸν τόνον φυλάττουσι τῶν κοινῶν προστακτικῶν, οἷον νόγε νόγον, λάβε λάβον, καὶ τὸ ἄνελε ἄνελον. εἰ οὖν εἰπέ ὀξυτόνως, δῆλον ὅτι καὶ εἰπόν κατὰ Συρακουσίους ὀξυτόνως. τὸ γὰρ παρ' ἡμῖν βαρυνόμενον ἐν τῷ Μενάνδρῳ (l. *-είῳ*), *Εἶπον δέ, τί ποιῶν μέλλετε, ἀντὶ τοῦ εἰπέ, πρώτου ἀορίστου, ἀπὸ τοῦ εἶπα, προστακτικόν ἐστιν, ὥσπερ ἔτυψα τύψον, ἔγραψα γράψον.* Apparet hinc, traditam fuisse e bonis scriptoribus formam imperativi *εἶπον*, fuisse autem qui scribendum docerent *εἰπόν*, quippe non a primo aoristo hanc formam deducentes, sed a secundo, ob dialectum aliquam Syracusanorum, qui ab aliis quoque secundis aoristis imperativum non in *ε* sed in *ον* formare solerent. Quod cum fieret servato formae communis tono, ut *λάβε — λάβον*, inde demonstrabant illi pronuntiandum etiam esse *εἰπόν*, quoniam communis forma sit *εἰπέ*. Quod fragile sane est argumentum. Tamen non modo in libris de grammatica quibus hodie utimur sed in editionibus etiam scriptorum antiquorum hic verbi *εἰπόν* accentus tanquam solus legitimus exhibetur. Verum nisi me omnia fallunt, in editis certe soli id *Henrico Stephano* debemus. Nam in loco Platonis nostro *εἶπον* est in Aldina et in Basileensi utraque: *εἰπόν* editur inde a *Stephano*. Idem factum in Theocrito 14, 11. ubi vid. nott. Reisk. Harl. Kiefsl. Legitur *εἶπον* in fragmento dorico Pythagorei incerti ap. Gal. p. 708.: sed illud editum primum est cum aliis Pythagoreorum fragmentis ab *H. Steph.* Denique septies allegatur forma *εἰπόν* ex epigrammatis Anthologiae. Jam vero horum antiquissimum, quod est Simonidis (Brunck. Anal. n. 140.), in Anthologiae editionibus prodiit primum in *Stephaniana* Planudeae; at idem est etiam in fragmentis Lyricorum F. Ursini, ubi legitur *εἶπον*. Tum Meleagri ep. 122. Asclepiadis 39. Q. Maecii 3. omnes in nostras anthologiae edd. migrarunt per eandem *Stephanianam*; tria alia autem, Posidippi 10. Stratonis 60. Argentarii 5. a recentioribus primum edita sunt, qui jam aliam imperativi hujus formam legitimam non noverant nisi *εἰπόν*. In omnibus autem hisce carminibus enotatam tum e codice omnium principe Palatino, tum ex Edd. ant. invenio formam *εἶπον*. Vid. ad Meleag. 122. Jacobsii Nott. Crit. p. 389. num. 470.; ad Maec. 3. ib. p. 79. n. 130.: ad Argentar. 5. ib. p. 623. n. 732.: ad Posid. 10. et ad Strat. 60. Paulssen. Append. p. 76. n. 168. et 218.: ad Asclep. 39. autem Jacobs. Animadvv. l. 2. p. 56. Adde Stratonis Epigr. 54. in quo Jacobsius in postrema demum ed. *εἰπὸν* reposuit pro codicis et priorum editionum omnium scriptura *εἶπον*.

Plane

Plane idem accidit in loco qui hanc formam offert omnium antiquissimo, Pind. Ol. 6, 156. Ibi enim Boeckhius, non codices, sed rationem grammaticam, quae ut certa hucusque obtinuit, secutus *εἰπόν* reposuit, ut sibi ipsi videbatur, primus. Itaque mirabar, quid Stephano in hoc auctore accidisset: sed conjecturam meam egregie confirmatam inveni. Nam Stephanianarum prima quidem, anni 1560, antiquam exhibet scripturam *εἶπον*; secundam 1566, in qua haud pauca novata esse traditur, inspicere non contigit; sed tertia 1586. quae Heynio (Praef. p. 42.) teste secundam ad verbum expressit, obtulit mihi Stephanianum illud *εἰπόν*: quod tamen statim inde a quarta, anni 1600, quam Paulus Stephanus curavit, cessit antiquae rursus lectioni *εἶπον*.

Aliunde oxytonum *εἰπόν* enotatum non inveni nisi e libris sacris et ecclesiasticis. Vid. Maitt. p. 221. c. Fisch. ad Well. II. p. 383. eoque spectant verba Choerobosci supra allata. Esse autem hanc Imperativi formam, quicunque sit ejus accentus, neutiquam peculiarem Doriensibus, epigrammata allata jam demonstrant. Sed ut omnino, ita in Atthide quoque rara est eadem. Legitur autem praeter Menandri locum a Choerobosco allatum in Eurip. Ione 331. *Τίς; εἶπον.* Qui solus locus est, quo a recentissimo etiam editore accentus non mutatus est: tum ex vulgata quidem lectione in Aristophanis Eccl. 256. loco multum sollicitato, ubi Dindorfius primus Imperativum agnovit, at vulgatam opinionem sequens *εἰπόν* scripsit pro librorum *εἶπον*. Quanquam eo loco nondum velim confidentius uti quenquam. Nam optativus *εἴποιμ'*, quem unus codex praebet, omisso *ἄν* (non est enim cur cum Brunckio inseramus) mihi quoque aptior videtur. Addatur atticis poëtis Chalcidensis et posterioris aevi, sed scenicus tamen, Euphorio, cujus fragmentum ap. Athen. XI. p. 503. certissime emendavit Schweighaeuser. Nam cum in codd. ibi scriptum sit sine sensu, *Τί δεῖ ποιεῖν; Εὖ γὰρ εἶπον, ὥσπερ χρυσίον κ. τ. ἑ.* ille veram utique scripturam perspexit *Σὺ γὰρ εἶπον.* Denique prosarium quoque exemplum prostat in varietate lectionis ad Xenoph. Mem. 3, 6, 3. ubi pro *εἰπὲ ἡμῖν*, alterum quod in edd. ant. et parte codicum est, *εἶπον*, utique praeferendum est; non quo „frequentatum hoc sit a Xenophonte", ut imperite Gailus ait, sed quoniam rarior et proba tamen lectio a librariis profecta esse non potest. Quod autem Schneider librorum illam lectionem scripsit ita, *εἰπόν*, illud ex tacita ejus est correctione. Nam in antiquis edd. est *εἶπον*; Parisiensium autem librorum lectiones magno eruditorum taedio etiamnum petendi sunt ex inficetissima omnium Gaili editione, cujus annotatio sine accentibus graeca omnia exhibet.

Non est igitur cur in nostro Platonis loco rarionem sane for-

formam imperativi miremur. Accentum autem εἶπον ex octo eorum codicum, quos Parisiis contulit, enotavit Bekker: Italicos suos siluit, non, opinor, quo hi tres in scriptura Stephaniana εἰπόν conspirarent; sed quia ad minutiora ista vel diligentissimus non semper attendit. Quare etiam Vaticanum 1. qui est inter novem Lutetiae collatos, quemque itidem silet Be., εἰπόν habere non putem, maxime ideo quod in Clarkiano, qui in plerisque cum illo conspirat, εἶπον legitur.

Itaque non dubitavi hanc codicum lectionem nunc demum Platoni quoque restituere. Prolixior autem fui in re pertenui, quoniam quaecunque in grammaticis institutionibus dudum tradita sunt abjici leviter non debent. Quare hoc etiam addo, in aliis quas viderim grammaticorum antiquiorum relationibus, ubique εἶπον me, nusquam illud Characis εἰπόν invenisse: ut in Lascaris Grammatica lib. 3.; apud Suidam, Orionem, Zonaram in voce; et in Arcadii libro de Accentibus p. 169. ubi diserte ita: *Τὰ εἰς ον προστακτικὰ τοῦ πρώτου ἀορίστου — διαύλλαβα παροξύνονται ἢ προπερισπῶνται κατὰ τοὺς κανόνας, νεῖμον, κρῖνον, εἶπον ἀντὶ τοῦ εἰπέ, τίψον, λέξον, γράψον.*

Neque est cur servandum alterum accentum putet quis ob utilitatem, quem praebeat in similitudine primae sing. et 3. pl. indicativi, sicut eodem modo εἰπέ distinguitur ab indicativo εἶπε. Non enim ideo invectus est accentus iste εἰπέ: sed fuit multarum aoristi 2. formarum quaedam in extremas syllabas propensio, quam cognoscimus in hisce λαβών, λαβεῖν, λαβέσθαι, εἰπών, εἰπεῖν cet. eaque imperativis quoque ejusdem temporis quibusdam vulgatioribus, ut εἰπέ, ἰδέ, ἰδοῦ, se communicavit, atque sic commoditatem illam praebet sane. Neque ego profecto mirarer si ad hujus quasi imitationem similis accentus etiam in altero hoc εἰπόν praevaluisset; immo factum hoc videtur revera posteriori tempore juvantibus, opinor, grammaticis: unde paucula illa apud recentiores exempla. — Conf. autem praeterea Schaefer ad Dionys. de Comp. p. 436. Lobeck. ad Phrynich. p. 348.

EXCURSUS II.

Ad locum mathematicum §. 22.

In difficillimo loco explicando multi ingenium exercuerunt, quorum molimina hic repetere nolo. Hoc tantum indico, *Gedikii*, *Michelsenii* et tertii alicujus rationes prostare in tribus horum dialogorum editionibus a Biestero curatis; *Jo. Wolfg. Mülleri* in peculiari libello (Commentar über zwei dunkle mathematische Stellen im Platon, Nürnb. 1797.); *Schleiermacheri*, in Platonis interpretatione germanica; *Mollweidii*

weidli in libello inscripto: Commentationes mathematico-philologicae tres, Lips. 1813. Ex postremi horum commentario tamen nonnulla excerpam quae lectoribus usui esse censeo; in quibus hoc potissimum esse arbitror, quod ope ejus de vocabulis quibusdam certius quam adhuc factum est pronuntiari posse videtur. Quippe vere ab eo observatum est, apud Platonem non easdem voces eodem sensu usurpari, quales inde ab Euclide velut constitutae sunt. Itaque cum verbum τείνειν sua natura *extensionem lineae rectae* denotet, apparet, παρατείνειν τι, quod inter verba geometrarum propria memorat Plato de Rep. 7. p. 527. a., idem esse quod Euclidi παραβάλλειν h. e. figuram aliquam *ad* vel *secundum lineam* aliquam *rectam applicare*. Deinde cum verbum ἐγγράφειν Euclidi non sit simpliciter includere, sed ita includere ut linearum extremitates peripheriam tangant; apparet eundem sensum, et quidem disertius multo, praebere verbum ἐντείνειν. Denique ex libri Euclidei sexti propositionibus 27. 28. 29. extra omnem dubitationem posita est quaestio, quid sit ἐλλείπειν χωρίῳ τινί. Nam quando parallelogrammum A B C D im-

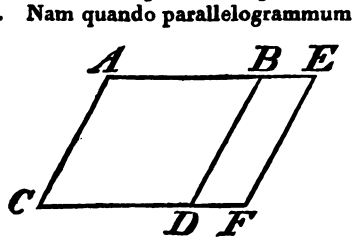

ponitur alii parallelogrammo A E C F, Euclides pronuntiat, illud ἐλλείπειν εἴδει παραλληλογράμμῳ: h. e. brevius illud parallelogrammum *deficere alia figura*, quae itidem sit parallelogrammum B E D F.

Jam Mollweidius γραμμὴν intelligit de basi trianguli; verba autem οἷον παρατείναντα (vel -τι) ἐλλείπειν ita explicat quasi sit ὥσε, εἰ (ἄλλο) τοιοῦτον παρατείναις, τοῦτο ἐλλείποι ἂν χωρίῳ —: totum autem locum exponit in hunc modum (p. 43.): „Si datum triangulum A B C est ejusmodi, ut, quod ad datam

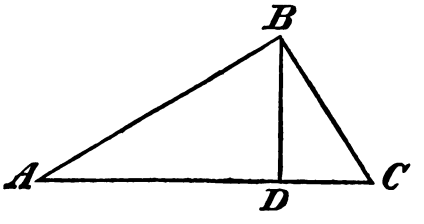

„ejus basin A C applicaveris triangulum simile A B D, de-
„ficiat

„ficiat triàngulo B D C simili ei ipsi, quod applicatum est, „A B D, aliud quid mihi eventurum videtur, aliud vero „rel." Jam e rationibus geometricis, quas hic repetere nihil attinet, certum est 1) quoties in triangulo rectangulo ex angulo recto linea perpendicularis (B D) ducatur in basin, utrumvis eorum triangulorum rectangulorum quae sunt ab utraque ejus lineae parte simile esse triangulo primario toti; 2) quoties in triangulo aliquo aliud simile per lineam aliquam abscindatur, quod supersit et toti triangulo, et minori illi, simile esse nonnisi in illa ipsa suppositione 1. Itaque in hypothesi illa quam proponit Socrates necesse est, triangulum de quo quaeritur *esse rectangulum*: quo posito tota quaestio facile solvitur. Tum enim, si hypotenusa ejus trianguli (A C) aequalis est diametro ejus circuli de quo quaeritur, inscribi potest figura; si major minorve, non potest.

Haec autem ratio duobus potissimum incommodis premitur, altero, quod vox *γραμμή* de basi vel longissima linea intelligenda est, altero quod vox *οἷον* adeo contorta sic significatione (pro *οἷον ἄλλο*) posita esset ut problema vel ab attento auditore intelligi non posset.

Mihi ex eo ipso, quod in scriptura loci vulgata verbum *παρατείνειν* commodo nomine, quod in accusativo casu a se regatur, destituitur, persuasum est, excidisse verba aliquot; et quidem, quod in geometricis ejusmodi tantum non sollemne est, ob homoeoteleuton. Liceat autem in eum modum verba quaedam supplere: non quo id quod dabimus, verum fuisse deperditorum sensum putemus, sed ut rerum mathematicarum intelligentibus viam, qua nobis videatur insistendum, patefaciamus.

> *Εἰ μέν ἐϛι τοῦτο τὸ χωρίον τοιοῦτον, οἷον παρὰ τὴν δοθεῖσαν τοῦ κύκλου διάμετρον κατὰ τὴν δοθεῖσαν αὐτοῦ γραμμὴν παρατείνανται ἐλλείπειν τοιούτῳ χωρίῳ οἷον ἂν αὐτὸ τὸ παρατεταμένον ᾖ, ἄλλο τι συμβαίνειν μοι δοκεῖ κ. τ. λ.*

In his verbis e graeci sermonis norma recte cohaerent haec: *Εἰ ἔϛι τοιοῦτον, οἷον παρατείνανται ἐλλείπειν*, h. e. „Si est ejusmodi, ut qui illud applicaverit deficiat —". Quemadmodum enim ut supra vidimus figura aliqua alteri imposita recte dicitur *ἐλλείπειν*, *deficere* alia figura; ita etiam, et magis proprie quidem, is qui figuram imponere fingitur dici potest deficere —. Sit itaque A B data circuli diametrus; C B autem data una e trianguli C D B lineis. Itaque trian-

gu-

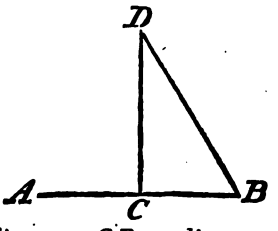

angulum hoc *in linea sua* C B *applicatum est diametro* A B. Apparet autem, eum qui triangulum ita applicuerit, *deficere* non modo ea lineae parte, quae est A C, sed integro etiam schemate A D C quod et ipsum est triangulum. Jam si hoc et ipsum tale est, quale est triangulum C D B, necesse est triangulum C D B esse rectangulum. Quo posito consimili modo proceditur atque in Mollweidii ratione. Nam si hypotenusa D B aequalis est diametro A B, inscribi potest triangulum etc. — Sed iterum moneo, scitane sint quae hac hypothesi continentur an inscita, id non curabam; vera esse apparet; videant alii an simili ratione aptiora invenire queant.

Restat de quo moneam unum, non minimi illud momenti, et in quo omnes adhuc, ni fallor, peccarunt, dum formulam *τοιοῦτον οἷον* intelligunt de *simili*. Atqui hoc graece est *ὅμοιον*. Itaque in figura illa Mollweidiana triangulum B D C nequaquam est *τοιοῦτον οἷον* A B D, sed *ὅμοιον*, simile illi. Quippe *τοιοῦτον οἷον*, *tale quale*, et ad linguae et ad geometriae rationes dici non potest nisi de ejusdem rei vel ejusdem figurae *exemplo alio*. Quam significationem in meo qualicunque specimine servavi.

Duo novissima in explicando hoc loco posita pericula, alterum *C. F. Wexii* in „Commentatione de loco mathematico in Platonis Menone", adjectis Symbolis criticis (v. ad Alcib. II. 16.) edita Hal. Sax. 1825. 8.; alterum *Stallbaumii*, insertum ejus commentario, indicare tantum satius duxi, cum in re extra mea studia sita exerceri, non amplius lubeat.

EXCURSUS III.

De statuis Daedali, ad §. 39.

Fabulam hanc de Daedali statuis motu vitaque praeditis attingit Plato etiam in Euthyphr. 12., ubi Socrates ait: *ὅσους ἄν με ἐπίσχωμεν, ὡς ἄρα καὶ ἐμοὶ κατὰ τὴν Δαιδάλου συγγένειαν* (generis enim originem a Daedalo repetebat Socrates, vid. Alcibiad. I, 35.) *τὰ ἐν τοῖς λόγοις ἔργα ἀποδιδράσκει καὶ οὐκ ἐθέλει μένειν, ὅπου ἄν τις αὐτὰ θῇ*. Multique alii scriptores

ptores ejusdem fabulae mentionem faciunt. Aristoteles (de Anima 1, 3.) affert testimonium Philippi cujusdam, *τὸν Δαίδαλον ποιῆσαι τὴν ξυλίνην Ἀφροδίτην, ἐγχέαντα ἄργυρον χυτόν.* Idem Polit. 1, 4.; *εἰ ἠδύνατο ἕκαστον τῶν ὀργάνων κελευσθὲν ἀποτελεῖν τὸ αὑτοῦ ἔργον, ὥσπερ τὰ Δαιδάλου φασίν.* Callistratus *Ἐκφρασ.* 8. eo progreditur, ut dicat: *Δαίδαλον ἐξῆν ἰδεῖν κινούμενα μηχαναῖς τὰ ποιήματα καὶ πρὸς ἀνθρωπίνην αἴσθησιν ἐκβιάζεσθαι τὸν χαλκόν.* Eadem fabula apud poëtas occurrit, e. g. apud Euripidem Hecub. 838.; ubi vid. Schol. Ipsi tamen veteres scriptores fabulam hanc inde repetunt, quod Daedalus primus oculos apertos statuis tribuerit, manusque, in pristinis statuis reliquo corpori annexas, disjunxerit, et pedes olim junctos atque concretos separando, incedentis habitum operibus suis impertiverit. Vid. Suidas v. *Δαιδάλου ποιήματα*: Tzetzes Chil. 1, 19. (*Δαίδαλος διεῖλε χεῖρας, πόδας*); in primis Diod. Sic. 4, 76. et Palaephatus 22. et quos ad hunc laudant Gale et Fischer *). — Ipse tamen Plato alibi non aeque honorifice de Daedali operibus sentit. In Hippia enim maj. dicit, Daedalum, si in vitam rediret, ridiculum fore, si talia construeret opera, qualibus olim gloriam sibi conciliasset. Pausanias quoque 2, 4. testatur, admodum rudia Daedali opera esse, aliquid tamen divini iis inesse videri. Idem 9, 40. enumerat sex Daedali statuas, quae sua aetate adhuc reliquae essent: plures sibi notas esse negat. Inter eas autem, quod mireris, unam commemorat, desinentem pedum loco in quadrangulam figuram (*κάτωσι ἀντὶ ποδῶν ἐς τετράγωνον σχῆμα*): ut congrua igitur adhuc fuerit pristino statuarum habitui, quem postea ipse Daedalus emendasse dicitur. Ex hoc ipso tamen Pausaniae loco verosimile fit, Socratis aetate praeter eas, quas scriptor ille enumerat, etiam alias Daedali statuas superfuisse. Quae cum non incederent, et ita fabulae isti repugnare viderentur, plebecula superstitiosa dicebat fortasse, artificio aliquo eas ligatas esse atque constrictas, ne aufugerent. Arilem hanc fabulam Socrates, ut solet, hic ita secutus est, ut egregiam similitudinem inde repeteret ad illustrandam suam de opinionibus sententiam.

GEDIKE.

*) Adde Schol. Plat. ad loc. Men. *Τῶν παλαι δημιουργῶν πλαττόντων τὰ ζῶα συμμεμυκότας ἔχοντα τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ οὐ διεσηκότας τοὺς πόδας, ἀλλ' ἐξῶπτα σύμποδα, Δαίδαλος ἄριστος ἀγαλματοποιὸς ἐπιγεγονὼς, πρῶτος ἀνεπετάννυσί τε τὰ τούτων βλέφαρα, ὡς δόξαι βλέπειν αὐτὰ, καὶ τοὺς πόδας, ὡς νομίσαι βαδίζειν, διίζησι. καὶ διὰ τοῦτο δεδέσθαι, ἵνα μὴ φύγοιεν, ὡς δῆθεν ἐμψύχων ἤδη γεγονότων αὐτῶν. τοῖς δεδεμένοις οὖν τὰς ἀληθεῖς ἐοικέναι δοξας φησὶ, τοῖς λελυμένοις δὲ τούτων τὰς ψευδεῖς.* Non dicere autem Platonem ea, quae grammaticus hic profert, verissime monet Schleiermacher.

ΚΡΙΤΩΝ

Η

ΠΕΡΙ ΠΡΑΚΤΕΟΥ *).

Colloquitur

SOCRATES cum

CRITONE.

Scena carcer; primum diluculum; Socrates tranquille dormiens. Crito, vir paulo senior idemque dives, adest ut effugium e carcere ei persuadeat. Quod cum expergefacto illo omnibus argumentis aggreditur, Socrates id tantum monet, videndum esse, num recte hoc fieri possit. Exoritur inde quaestio, utrum communis hominum opinio sit attendenda, an solummodo justitia ejus quod facere decreveris: porro, num liceat legibus patriae non obedire. — Ad historicum autem dialogi argumentum observamus, ea quae Critonem Plato loquentem hic producit, auctoribus aliis, ut memorat Diog. La. 2, 60. 3, 36. ab Aeschine fuisse disputata.

Ceterum contra aliquas nostro tempore factas objectiones hunc dialogum Schleiermacher Platoni ita vindicat, ut non quidem, sicut ceteros vere Platonicos omnes, ad philosophicam aliquam materiam ventilan-

*) Petita inscriptio e Diog. La. 3, 58. ubi est περὶ πρακτοῦ quod correctum est e dialogi ipsius §. 6. a.

Athenaeus p. 506. d. de hoc dialogo ita: ὁ Κρίτων δ' αὐτοῦ Σοφοκλέους περιέχει καταδρομήν. Quod quo spectet ignorat Schweighaeuser, neque ego docuerim: nisi Colonensis forte Oedipus tangi olim creditus est, quippe qui non solum contra patriae voluntatem agit, sed malorum etiam quae Thebanis imminent voluntarius auctor est, non improbatus ideo a choro.

dam ab ipso inventum esse existimet; sed verum colloquium ab illo adhuc juniore stilo exceptum et expolitum esse conjiciat.

---

43. ΣΩΚΡΑΤΗΣ. Τί τηνικάδε ἀφῖξαι, ὦ Κρίτων; ἢ οὐ πρωΐ [1] ἔτι ἐστί; ΚΡΙΤΩΝ. Πάνυ μὲν οὖν. ΣΩ. Πηνίκα μάλιστα; ΚΡ. Ὄρθρος βαθύς. ΣΩ. Θαυμάζω ὅπως ἠθέλησέ σοι ὁ τοῦ δεσμωτηρίου φύλαξ ὑπακοῦσαι [2]. ΚΡ. Ξυνήθης ἤδη μοί ἐστιν, ὦ Σώκρατες, διὰ τὸ πολλάκις δεῦρο φοιτᾶν. καί τι καὶ εὐεργετεῖται ὑπ' ἐμοῦ [3]. ΣΩ. Ἄρτι δὲ b. ἦκεις ἢ πάλαι; ΚΡ. Ἐπιεικῶς πάλαι. ΣΩ. Εἶτα πῶς οὐκ εὐθὺς ἐπήγειράς με, ἀλλὰ σιγῇ παρακάθησαι; ΚΡ. Οὐ μὰ τὸν Δί', ὦ Σώκρατες, οὐδ' ἂν αὐτὸς ἤθελον ἐν τοσαύτῃ τε ἀγρυπνίᾳ [4] καὶ λύπῃ εἶναι. ἀλλὰ καὶ σοῦ πάλαι θαυμάζω αἰσθανόμενος ὡς ἡδέως καθεύδεις. καὶ ἐπίτηδές σε

[1] Vulgo *πρωΐ*. Sed formam monosyllabam commendant Timaeus in v. et grammatici a Ruhnkenio ibi laudati, discrepantes tamen in accentu, flexo an acuto. Mihi, etiamsi primitivi forma dubia sit, *πρῷΐ* an *πρωΐ*, in breviori tamen acutum commendat analogia pronominum *νώ, σφώ* quae fiunt e *νῶϊ, σφῶϊ*. Cf. quae in Lexilogo 17, 2. et in notis ibidem scripsimus de hac re et de ι subscr. Nam scriptura *πρῴ* erat eorum grammaticorum qui etymologiae ubique servirent, cum traditio (*ἡ παράδοσις*) iota istud omitteret. Cf. Etym. M. v. *νώ*.

[2] Pro *ἠθέλησε* Coisl. Vind. et Angelic. *ἤθελε* quod aptius videtur. — *Ὑπακούειν* vid. in Indice.

[3] Utrum ad sensum hic praestet, *εὐεργετεῖται* an *εὐεργέτηται*, de eo longus esse nolo. Mihi *εὐεργετεῖται* de Critone saepius ad Socratem visente et mercedulam custodi identidem porrigente aptissimum videtur. E codd. autem sane nonnisi Paris. E et a pr. manu B hanc scripturam exhibent, ceteri longe plurimi vel *εὐεργέτηται* vel *εὐηργέτηται*. Cod. Flor. b. *εὐεργετεῖται* superscriptis in secunda et quarta syllaba duobus *η*, et solus Clark. (qui comite suo Vat. in Bekkeri commentariis ad Critonem destitutus est) *εὐεργετῆται* superscripto in secunda *η*: quod *εὐεργετῆται* sollemnis est lapsus, quem alterius lectionis fontem esse judico.

[4] Sic Codd. omnes, praeter unum Ven. Ξ, qui cum vulgata *τέ* omittit: quod probum tamen est utique. Multa enim sunt exempla hujus particulae negligentius positae: quae hic ad vocem *ἀγρυπνίᾳ* spectat, post quam revera habent codd. aliquot: vid. ad Men. 41.

[5] Fa-

οὐκ ἤγειρον, ἵνα ὡς ἥδιστα διάγῃς [6]. καὶ πολλάκις μὲν δή σε καὶ πρότερον ἐν παντὶ τῷ βίῳ εὐδαιμόνισα τοῦ τρόπου, πολὺ δὲ μάλιστα ἐν τῇ νῦν παρεστώσῃ ξυμφορᾷ, ὡς ῥᾳδίως
c. αὐτὴν καὶ πράως φέρεις. ΣΩ. Καὶ γὰρ ἄν, ὦ Κρίτων, πλημμελὲς εἴη, ἀγανακτεῖν τηλικοῦτον ὄντα, εἰ δεῖ ἤδη τελευτᾷν [6]. ΚΡ. Καὶ ἄλλοι, ὦ Σώκρατες, τηλικοῦτοι ἐν τοιαύταις ξυμφοραῖς ἁλίσκονται, ἀλλ' οὐδὲν αὐτοῖς ἐπιλύεται
d. ἡ ἡλικία τὸ μὴ οὐχὶ ἀγανακτεῖν τῇ παρούσῃ τύχῃ [7]. ΣΩ. Ἔοικε ταῦτα. ἀλλὰ τί δὴ οὕτω πρῲὰ ἀφῖξαι; ΚΡ. Ἀγγελίαν, ὦ Σώκρατες, φέρων χαλεπὴν, οὐ σοί, ὡς ἐμοὶ φαίνεται, ἀλλ' ἐμοὶ καὶ τοῖς σοῖς ἐπιτηδείοις πᾶσι καὶ χαλεπὴν καὶ βαρεῖαν· ἣν ἐγὼ, ὡς ἐμοὶ δοκῶ, ἐν τοῖς βαρύτατ' ἂν ἐνέγκαιμι [8]. ΣΩ. Τίνα ταύτην; ἢ [9] τὸ πλοῖον ἀφῖκται

[6] Facillimum erat optativum reponere *διάγοις*, quem requirere videtur praecedens praeteritum. Sed cautius hic agendum esse docebit Heindorfius ad Protag. 29. Vid. nos in Gramm. §. 139. (126.) Obs. 1. et Hermann. ad Vig. n. 350. ex cujus observatis illud huc maxime quadrat, conjunctivum post praeterita poni si res quae significatur eo, adhuc durat, velut hic desiderium Critonis, ut quam placidissime degat Socrates. Cf. infra §. 12. not. 2.

[6] Notandum tironibus *εἰ* pro *ὅτι* post verbum *ἀγανακτεῖν*: vid. Gramm. §. 149. (136.)

[7] Verbum medium *ἐπιλύεσθαι* sensu *relaxandi* (v. Schneid. in v.), *concedendi*, nondum quidem ex alio scriptore allatum est: sed firmatur glossis Hesychii et Suidae, quorum alter habet *Ἐπιλυσαμένη*, epitheton Ilithyiae, alter *Ἐπιλυομένου, συγχωρουῦντος*. Formula autem *τὸ μὴ οὐ*, *quo minus*, satis hodie adstructa est: v. Herm. ad Viger. n. 265. p. 772. et in Museo Antiq. Studior. 1. p. 220. Adde Boeckhium in Platonis Minoëm et de Legg. p. 107. 108. ubi simul hic noster locus componitur cum simili usu verbi *ἀπολύεσθαι* itidem dativo juncti in de legg. 1. p. 637. c. *ἅπασι τοῖς τοιούτοις — μία ἀπόκρισις ἀπολύεσθαι δοκεῖ τοῦ μὴ κακῶς ἔχειν ἀλλ' ὀρθῶς*. Ubi non minus probum fuisset *τὸ μή*: sed verbo *ἀπολύεσθαι* aptior visus genitivus; cui, more Atticis sollemni, negligentius adjectum illud *ἀλλ' ὀρθῶς*. — Hactenus olim. Nunc ex optimo Clark. et aliquot aliis affertur scriptura *αὐτούς*, quam adoptavit Bekker. Mihi expositio Suidae *συγχωροῦντος* et comparatio loci e legibus et altera codicum pars dativum satis firmant: nam in tali variatione qualis est *οις*, *ους*, vel optimorum codd. parva est auctoritas.

[8] Sic infra §. 14. *ἀλλ' ἐν τοῖς μάλιστα* et Thuc. 7, 71. *ἐν τοῖς χαλεπώτατα διῆγον*. Vid. supr. ad Men. 32. extr.

[9] Tali *ἤ*, quod ut alibi valet *aut*, interrogatio latior corrigitur quasi et restringitur.

10 De

ἐκ Δήλου [10], οὗ δεῖ ἀφικομένου τεθνάναι με; ΚΡ. Οὔτοι e.
δὴ ἀφῖκται, ἀλλὰ δοκεῖ μέν μοι ἥξειν τήμερον [11], ἐξ ὧν
ἀπαγγέλλουσιν ἥκοντές τινες ἀπὸ Σουνίου καὶ καταλιπόν-
τες ἐκεῖ αὐτό. δῆλον οὖν ἐκ τούτων τῶν ἀγγέλων, ὅτι ἥξει
τήμερον, καὶ ἀνάγκη δὴ εἰσαύριον ἔζαι, ὦ Σώκρατες, τὸν
βίον σε τελευτᾶν. ΣΩ. Ἀλλ', ὦ Κρίτων, τύχῃ ἀγαθῇ, εἰ
ταύτῃ τοῖς θεοῖς φίλον, ταύτῃ ἔζω. οὐ μέντοι οἶμαι ἥξειν
αὐτὸ τήμερον. ΚΡ. Πόθεν τοῦτο τεκμαίρει [1]; ΣΩ. Ἐγώ 2
σοι ἐρῶ. τῇ γάρ που ὑζεραίᾳ δεῖ με ἀποθνήσκειν, ἢ ἦ ἂν
ἔλθῃ τὸ πλοῖον. ΚΡ. Φασί γέ τοι δὴ οἱ τούτων κύριοι [2].

[10] De hac navi, quae Θεωρίς et Δηλιάς dicebatur, locus classicus est in Phaedon. init. ἔτυχε τῇ προτεραίᾳ τῆς δίκης (Socratis) ἡ πρύμνα ἐσεμμένη τοῦ πλοίου, ὃ εἰς Δῆλον Ἀθηναῖοι πέμπουσι κατ' ἔτος. — τοῦτό ἐζι τὸ πλοῖον, ὡς φασιν Ἀθηναῖοι, ἐν ᾧ Θησεύς ποτε εἰς Κρήτην τοὺς δὶς ἑπτὰ ἐκείνους ᾤχετο ἄγων, καὶ ἔσωσέ τε καὶ αὐτὸς ἐσώθη. τῷ οὖν Ἀπόλλωνι ηὔξαντο, ὡς λέγεται, τότε, εἰ σωθεῖεν, ἑκάζου ἔτους θεωρίαν ἀπάξειν εἰς Δῆλον· ἥν ἀεὶ καὶ νῦν ἔτι ἐξ ἐκείνου κατ' ἐνιαυτὸν τῷ θεῷ πέμπουσιν. ἐπειδὰν οὖν ἄρξωνται τῆς θεωρίας, νόμος ἐζὶν αὐτοῖς, ἐν τῷ χρόνῳ τούτῳ καθαρεύειν τὴν πόλιν, καὶ δημοσίᾳ μηδένα ἀποκτιννύναι, πρὶν ἂν εἰς Δῆλόν τε ἀφίκηται τὸ πλοῖον, καὶ πάλιν δεῦρο. V. et Xenoph. Memor. 4, 8, 2.

[11] Haec si vera est scriptura, μέν additum est, quia reticetur σαφῶς δ' οὐκ ἂν διαχρισαίμην; cf. Heind. ad Theaet. 130.: cui tamen rationi non immerito objectum est subsequens illud δῆλον οὖν. [Fortasse tamen, quae nunc mea est sententia, mera modestiae formula grammatice non est nimis urgenda.] Verum reputanda simul lectio optimorum codd. Clark. Ven. Π, Par. D, Tub. δοκεῖν, quam ex margine quoque antiquorum librorum in scholia sua Ruhnkenius rettulit ita: Γράφεται καὶ, ἀλλὰ δοκεῖν. Atqui hujus infinitivi nulla ratio est nisi totus locus ita scribatur, ἀλλὰ, δοκεῖν μὲν ἐμοὶ, ἥξει τήμερον: in qua sollemnissima formula μέν refertur ad ἐμοί nec quicquam offensionis habet. Praepositio ἐξ autem, sensu latini *secundum* (cf. Ind.), solet ipsi etiam rei quam quis demonstrat subjungi, e. g. Demosth. c. Euerg. et Mn. p. 1160. οὐ γάρ ἐζιν ἐν γένει σοι ἡ ἄνθρωπος ἐξ ὧν σὺ λέγεις. Sane tautologia est in his ἥξει τήμερον et δῆλον οὖν — ὅτι ἥξει τήμερον: sed ea non minuitur infinitivo ἥξειν. — Mox pro ἀγγέλων Ven. Π — ἀγγελιῶν.

[1] Formam Atticam praeter Clark. hic praebuerunt Ven. Π, et Vind. — Mox de ὑζεραίᾳ ἢ ἦ cf. not. ad Dem. Mid. 33.

[2] Verba haec: φασὶ — κύριοι, Critoni tribuunt Ficinus et Cod. Vind. 2. atque sic recte nunc editur. Eoque jam ducebat vel solum superius πού, qua particula responsio alterius affirmativa provocatur; v. Ind. Eam autem affirmationem praebent voculae γέ τοι δή (v. Hoogev. 13, 6. §. 3.), quibus male vulgo praemit-

b. ΣΩ. Οὐ τοίνυν τῆς ἐπιούσης ἡμέρας οἶμαι αὐτὸ ἥξειν, ἀλλὰ τῆς ἑτέρας. τεκμαίρομαι δὲ ἔκ τινος ἐνυπνίου, ὃ ἑώρακα ὀλίγον πρότερον [3] ταύτης τῆς νυκτός· καὶ κινδυνεύεις ἐν καιρῷ τινι οὐκ ἐγεῖραί με. ΚΡ. Ἦν δὲ δὴ τί τὸ ἐνύπνιον;
c. ΣΩ. Ἐδόκει τίς μοι γυνὴ προσελθοῦσα καλὴ καὶ εὐειδής, λευκὰ ἱμάτια ἔχουσα, καλέσαι με καὶ εἰπεῖν, Ὦ Σώκρατες,

Ἡματί κεν τριτάτῳ Φθίην ἐρίβωλον ἵκοιο [4].

ΚΡ. Ὡς ἄτοπον [5] τὸ ἐνύπνιον, ὦ Σώκρατες. ΣΩ. Ἐναργὲς μὲν οὖν, ὥς γ' ἐμοὶ δοκεῖ, ὦ Κρίτων. ΚΡ. Λίαν γε,
3 ὡς ἔοικεν. Ἀλλ', ὦ δαιμόνιε Σώκρατες, ἔτι καὶ νῦν ἐμοὶ πείθου, καὶ σώθητι. ὡς ἐμοὶ, ἐὰν σὺ ἀποθάνῃς, οὐ μία ξυμφορά ἐστιν [1], ἀλλὰ χωρὶς μὲν τοῦ ἐστερῆσθαι τοιού-

mittitur δέ, in nullo hodie codice inventum.

Κυρίοις istis significari Undecimviros, notissimum Atheniensium magistratum Ullrichius observat allatis his locis: Phaedo. p. 59. e. λύουσι γάρ, ἔφη, οἱ ἕνδεκα Σωκράτει καὶ παραγγέλλουσιν ὅπως ἂν τῇδε τῇ ἡμέρᾳ τελευτήσῃ: et 85. b. ἀλλὰ τούτου γε ἕνεκα λέγειν τε χρὴ καὶ ἐρωτᾶν, ὅ,τι ἄν βούλησθε, ἕως ἂν οἱ Ἀθηναίων ἑῶσιν ἕνδεκα. De ipso autem hoc magistratu idem Ullrichius uberius et docte egit in appendice ad suam quattuor horum dialogorum interpretationem germanicam.

[3] ὀλ. π. Ita loquitur, quod somnia post mediam noctem visa vera vulgo existimabantur. *DACERIUS.* Vid. Heind. ad Hor. Sat. 1, 10, 33. Add. Prop. 3, 8. init.

[4] Versus est Homeri Il. ι, 363. ubi Achilles ipse loquens dicit ἱκοίμην. — Cicero Divin. 1, 25.: *Est apud Platonem Socrates, cum esset in custodia publica, dicens Critoni suo familiari, sibi post tertium diem esse moriendum: vidisse se in somnis pulchritudine eximia feminam, quae se nomine appellans diceret Homericum quendam ejusmodi versum:*

Tertia te Phthiae temperas laeta locabit

— Recte autem Fischer monuit, patriam hic esse meliorem illam vitam, quam sperabat Socrates. Lambinus enim per *Phthiam* mortem et interitum significari putabat, spectata vi nominis, quod ei ortum videbatur a φθίνω vel φθίω. *GED.*

[5] Vocula ὡς in optimis codd. Clark. et Ven. Π a secunda manu addita est, in aliis item bonis deest omnino.

[1] Ita legisse videtur jam Ficinus, qui vertit: *non una tantum calamitas imminet:* et ita est diserte in codd. Coisl. Ven. ξ' et al. Antea perperam legebatur: οὐδεμία ξυμφορά ἐστιν ἄλλη, ἀλλὰ χ. quae scriptura est in unico cod. Par. C. Alii libri (ut Clark.) habent οὐδεμία — ἀλλὰ χ., alii (ut Vind.) οὐ μία — ἄλλη χ., alii denique (ut Ven. Π.) οὐδεμία — ἄλλη χ.

Mox τοῦ ἐστερ. est e certissima Sallieri conjectura. Libri omnes σοῦ ἐς.

[2] Mar-

πιτηδείου, οἷον ἐγὼ οὐδένα μήποτε εὑρήσω [2], *ἔτι καὶ πολλοῖς δόξω, οἳ ἐμὲ καὶ σὲ μὴ σαφῶς ἴσασιν, ὅστ' ἂν σε σώζειν, εἰ ἤθελον ἀναλίσκειν χρήματα, ἀμε-* [4]. *καίτοι τίς ἂν αἰσχίων εἴη ταύτης δόξα, ἢ δοκεῖν* [5] b.
τα περὶ πλείονος ποιεῖσθαι ἢ φίλους; οὐ γὰρ πείσον-
πολλοὶ ὡς σὺ αὐτὸς οὐκ ἠθέλησας ἀπιέναι ἐνθένδε
προθυμουμένων. ΣΩ. Ἀλλὰ τί ἡμῖν, ὦ μακάριε Κρί-
οὕτω τῆς τῶν πολλῶν δόξης μέλει; οἱ γὰρ ἐπιεικέσα-
ν μᾶλλον ἄξιον φροντίζειν, ἡγήσονται αὐτὰ οὕτω πε-
αι ὥσπερ ἂν πραχθῆ. ΚΡ. Ἀλλ' ὁρᾷς δὴ ὅτι ἀνάγ- c.
Σώκρατες, καὶ τῆς τῶν πολλῶν δόξης μέλειν. αὐτὰ

argo Cod. Ven. ξ' ha-
ρ. εὕρω, quod et ipsum
ium est. Vid. Gramm.
(126), 4. Monendi enim
rones, istud *οὐδένα μή-*
asci ex negandi formu-
μή (v. Gramm. §. 148.
Obs. 6.) quae fortior
la quae fit duplicato
aeque hic esset *οὐδένα*
τε.

temere observat Ullri-
Ciceronem, quem me-
r hunc dialogum edi-
dicas (vid. §. 2. n. 4.
n. 1. §. 12. n. 16.) hunc
prae oculis habuisse
n lib. de Amic. 3. (10.)
m de Scipione dicen-
ecit ita: *Moveor enim*
mico orbatus, qualis ut
or nemo unquam (*οὐ-*
ήποτε) *erit.*

otanda haec conjunctio
ularum *μὲν — δὲ* — in
ropositione *χωρὶς μὲν τοῦ*
ναι ἔτι δὲ δόξω —, qua
m malorum cumulatio
cius indicatur.

Stephanus et mss. ali-
ἀμελήσαιμι, quod ob in-
tiam structurae *δοξω ὡς*
ταιμι rejectum fuit. Quod
editur est illud quidem
ptimis plurimisque. Sed
non minorem sic offensionem parit vocula *ὡς*. Quam si jungas infinitivo (*ὡς — ἀμελῆσαι*), sunt quidem talis anacoluthiae exempla (vid. Matth. Gr. §. 538.), sed nonnisi post verbum quod aeque admittat et structuram per *ὡς* et alteram per Infinitivum. Participio itaque jungas, ita ut verba, *ὡς οἷόστ' ὢν σε σώζειν, εἰ ἤθελον ἀναλίσκειν χρήματα, tanquam si pecuniam impendendo servare te possem*, immissa sint illi *δόξω ἀμελῆσαι*, ad quem Infinitivum verba illa *σὲ σώζειν* mente repetantur. Quam rationem, quamvis non admodum facilem illam, amplectandam nunc censeo.

[5] Forma loquendi anacolutha, qua genitivo pronominis demonstrativi vel relativi, pendenti a comparativo, res ipsa quae ad explicandum pronomen additur, comparativo iterum adaptatur, et quidem per *ἤ*. Exempla quaere ap. Heind. ad Gorg. 120. unde haec transcribo: Theag. p. 127 b. *οὐκ ἴσθ' ὅ,τι τοῦτο μεῖζον ἂν ἁρμαῖον ἡγησαίμην ἢ εἰ οὗτος ἀρέσκοιτο τῇ σῇ συνουσίᾳ.* Lucian. Abdic. 1. *οὔ τί γένοιτ' ἂν ἀτοπώτερον ἢ θεραπεύειν τι προστάγματος.*

 [6] Hanc

δὲ δῆλα [6] τὰ παρόντα νυνὶ, ὅτι οἷοίτ' εἰσὶν οἱ πολλοὶ οὐ τὰ σμικρότατα τῶν κακῶν ἐξεργάζεσθαι, ἀλλὰ τὰ μέγιστα
d. σχεδὸν, ἐάν τις ἐν αὐτοῖς διαβεβλημένος ᾖ. ΣΩ. Εἰ γὰρ ὤφελον, ὦ Κρίτων, οἷοίτε εἶναι οἱ πολλοὶ τὰ μέγιστα κακὰ ἐξεργάζεσθαι, ἵνα οἷοίτε ἦσαν αὖ καὶ ἀγαθὰ τὰ μέγιστα [7]· καὶ καλῶς ἂν εἶχε. νῦν δὲ οὐδέτερα οἷοίτε. οὔτε γὰρ φρόνιμον οὔτε ἄφρονα δυνατοὶ ποιῆσαι· ποιοῦσι δὲ τοῦτο ὅτῳ
4 ἂν τύχωσι. ΚΡ. Ταῦτα μὲν δὴ οὕτως ἐχέτω. τάδε δὲ, ὦ Σώκρατες, εἰπέ μοι· ἆρά γε μὴ ἐμοῦ προμηθεῖ [1] καὶ τῶν

[6] Hanc codicum omnium lectionem Stephanus e Cornarii conjectura mutaverat in δηλοῖ. Fischer primus antiquam reduxit, vocem δῆλα explicans per δηλωτικά hancque significationem firmans duobus locis: Theophr. de caus. pl. 6, 27. αὐτὸ δὲ τὸ φυτὸν ὅλως ξηρόν —, δῆλον δὲ ἡ γενοφυλλία, καὶ ἡ μικροκαρπία — · πάντα γὰρ ταῦτα ξηρότητος. Antonin. 2, 15. ὅτι πᾶν ὑπόληψις. δῆλα μὲν γὰρ τὰ πρὸς τον Κυνικὸν Μόνιμον λεγόμενα. δῆλον δὲ καὶ τὸ χρήσιμον τοῦ λεγομένου. Quorum locorum in priori Schneider e conjectura itidem reposuit δηλοῖ, in altero idem verbum loco vocis δῆλα proposuit Gataker: nam quod sequitur ibi δῆλον dictum est sensu solito: quanquam aliae ibidem remanent difficultates, de quibus videndus Gataker. Nostro autem loco, quanquam ex iis quos adhuc cognovimus codicibus varietas nulla enotata est, id tamen memoratu dignum, quod teste Fischero M. Meibomius emendationi δηλοῖ in suo exemplo verba, *e cod. vet.* allevit. Itaque rem in medio relinquo. Hoc tamen non minimi mihi quidem videtur esse ad tutandam vulgatam lectionem momenti, quod Socrates infra §. 8. post rejectam vulgi opinionis auctoritatem, aliud Critonianae argumentationis caput tangit his verbis: ἀλλὰ μὴν δὴ — οἷοί τέ εἰσιν ἡμᾶς οἱ πολλοὶ ἀποκτιννύναι· δῆλα δὴ καὶ ταῦτα. His enim verbis cum Critonis ea quae hic habemus manifesto respiciantur, ipsa haec vox δῆλα non sine ironia quadam repeti videtur. Non tamen, siquidem hanc lectionem servamus, cum Fischero dixerim δῆλα hic valere δηλωτικά: sed ipsae res praesentes sunt *manifestae*: quod cum dicit Crito, hoc sane cogitat, manifestum illis contineri ejus quod dicit exemplum. Et poterat absolvi in verbo νυνὶ oratio; sed explicationis causa negligentius additur illud ὅτι etc. Ad Theophrasti autem et Antonini verba allata an aliqua fieri possit hujus rationis applicatio, ego nunc non definio.

[7] Imperfectum post ἵνα, ad declarandum id, quod non est. Vid. supr. Men. 85. not. 7. — Voculam αὖ e bonis codd. addidit Be.

[1] Vid. Ind. in ἆρα. — Atticam formam προμηθεῖ praeter codicem Clark. Priscianus quoque praebuit hunc locum laudans p. 1204. Ac ne contractis tantum verbis hanc in Platonis scriptis formam tribuas, infra §. 14. etiam

ἄλλων ἐπιτηδείων, μὴ, ἐὰν σὺ ἐνθένδε ἐξέλθῃς, οἱ συκοφάν-
ται ἡμῖν πράγματα παρέχωσιν, ὡς σε ἐνθένδε ἐκλέψασι,
καὶ ἀναγκασθῶμεν ἢ καὶ πᾶσαν τὴν οὐσίαν ἀποβαλεῖν ἢ
συχνὰ χρήματα, ἢ καὶ ἄλλο τι πρὸς τούτοις παθεῖν; εἰ γάρ b.
τι τοιοῦτον φοβεῖ, ἔασον αὐτὸ χαίρειν· ἡμεῖς γάρ που δί-
καιοί ἐσμεν, σώσαντές σε, κινδυνεύειν τοῦτον τὸν κίνδυνον·
καὶ, ἐὰν δέῃ, ἔτι τούτου μείζω. ἀλλ' ἐμοὶ πείθου, καὶ μὴ
ἄλλως ποίει. ΣΩ. Καὶ ταῦτα προμηθοῦμαι, ὦ Κρίτων, καὶ
ἄλλα πολλά. ΚΡ. Μήτε [2] τοίνυν ταῦτα φοβοῦ· καὶ γὰρ c.
οὐδὲ πολὺ τἀργύριόν ἐστιν, ὃ θέλουσι λαβόντες τινὲς σῶσαί
σε καὶ ἐξαγαγεῖν ἐνθένδε· ἔπειτα οὐχ ὁρᾷς τούτους τοὺς
συκοφάντας, ὡς εὐτελεῖς, καὶ οὐδὲν ἂν δέοι ἐπ' αὐτοὺς πολ-
λοῦ ἀργυρίου; σοὶ δὲ ὑπάρχει μὲν τὰ ἐμὰ χρήματα, ὡς ἐγῷ-
μαι, ἱκανά· ἔπειτα καὶ εἴ τι ἐμοῦ κηδόμενος οὐκ οἴει δεῖν
ἀναλίσκειν τἀμὰ, ξένοι οὗτοι ἐνθάδε [3] ἕτοιμοι ἀναλίσκειν·
εἷς δὲ καὶ πεκόμικεν ἐπ' αὐτὸ τοῦτο ἀργύριον ἱκανὸν, Σιμ-
μίας ὁ Θηβαῖος· ἕτοιμος δὲ καὶ Κέβης, καὶ ἄλλοι πολλοὶ
πάνυ. ὥστε, ὅπερ λέγω, μήτε ταῦτα φοβούμενος ἀποκάμῃς [4] d.
σαυτὸν σῶσαι, μήτε, ὃ ἔλεγες ἐν τῷ δικαστηρίῳ [5], δυσχερές
σοι γενέσθω, ὅτι οὐκ ἂν ἔχοις ἐξελθὼν ὅ,τι χρῷο σεαυτῷ.
πολλαχοῦ μὲν γὰρ καὶ ἄλλοσε [6] ὅποι ἂν ἀφίκῃ ἀγαπήσουσί

am αἰσχύνει et ἐντρέπει ex eodem Prisciano notatam habes. Nam quod Krehlius utrobique communem formam reposuit, id neminem morabitur: cum Putschius alteram nisi e codd. profecto non intrusisset. Quin ipse Krehlius altero loco (pag. 204. item 205.) formam ἐντρέπει obiter et aliud agens e codd. affert: ut appareat post hunc quoque editorem codd. omnes ad restituendos Prisciani libros iterum conferendos esse.

[2] Sic pro μή Be. ex optimis. Nimirum interrumpitur statim sermo, qui mox resumitur (d.) hisce, ὥστε — μήτε ταῦτα φοβούμενος —.

[3] Peregrini *ecce* hic adsunt. Vid. Abresch. ad Aeschyl. 2. p. 292. *JACOBS.* Gramm. §. 127 (114.), 1. Non tamen istud *ecce* ita intelligendum quasi huic colloquio intersint illi; sed de degentibus in urbe, quosque fere quotidie videbat, quasi de praesentibus loquitur Crito.

[4] Dubitabat Jacobsius de sinceritate hujus scripturae, quoniam nullum plane evadendi desiderium in Socrate appareret. Sed Crito, non acutissimus sane Socratis observator, quin tale desiderium hujus etiam animum insedisset, nihil dubitabat.

[5] Vid. Apolog. p. 37. c. d.

[6] Nota hoc genus grammaticae *Attractionis*. Verbum enim ἀγαπήσουσί σε requirebat

σε, ἐὰν δὲ βούλῃ εἰς Θετταλίαν ἰέναι, εἰσὶν ἐμοὶ ἐκεῖ ξένοι, οἳ σε περὶ πολλοῦ ποιησονται, καὶ ἀσφάλειάν σοι παρέξονται, ὥςτε σε μηδένα λυπεῖν τῶν κατὰ Θετταλίαν. ἔτι δὲ, ὦ Σώκρατες, οὐδὲ δίκαιόν μοι δοκεῖς ἐπιχειρεῖν πρᾶγμα, σαυτὸν προδοῦναι, ἐξὸν σωθῆναι· καὶ τοιαῦτα σπεύδεις [1] περὶ σαυτὸν γενέσθαι, ἅπερ ἂν καὶ οἱ ἐχθροί σου σπεύσαιέν τε καὶ ἔσπευσάν σε διαφθεῖραι βουλόμενοι. πρὸς δὲ τούτοις, καὶ τοὺς υἱεῖς τοὺς σαυτοῦ ἔμοιγε δοκεῖς προδιδόναι, οὓς σοι ἐξὸν καὶ ἐκθρέψαι καὶ ἐκπαιδεῦσαι, οἰχήσει καταλιπών, καὶ τὸ σὸν μέρος, ὅ,τι ἂν τύχωσι, τοῦτο πραξουσι· τεύξονται δὲ, ὡς τὸ εἰκὸς, τοιούτων οἷάπερ εἴωθε γίγνεσθαι ἐν ταῖς ὀρφανίαις περὶ τοὺς ὀρφανούς. ἢ γὰρ οὐ χρὴ [2] ποιεῖσθαι παῖδας, ἢ ξυνδιαταλαιπωρεῖν καὶ τρέφοντα καὶ παιδεύοντα. σὺ δέ μοι δοκεῖς τὰ ῥᾳθυμότατα αἱρεῖσθαι. χρὴ δὲ, ἅπερ ἂν ἀνὴρ ἀγαθὸς καὶ ἀνδρεῖος ἕλοιτο, ταῦτα αἱρεῖσθαι, φάσκοντά γε δὴ ἀρετῆς διὰ παντὸς τοῦ βίου ἐπιμελεῖσθαι. ὃς ἔγωγε καὶ ὑπὲρ σοῦ καὶ ὑπὲρ ἡμῶν τῶν σῶν ἐπιτηδείων αἰσχύνομαι, μὴ δόξῃ ἅπαν τὸ πρᾶγμα τὸ περὶ σὲ ἀνανδρίᾳ τινὶ τῇ ἡμετέρᾳ πεπρᾶχθαι· καὶ ἡ εἴσοδος τῆς δίκης [3] εἰ

bat ἀλλαχοῦ ut modo πολλαχοῦ: sed ob interjectum hic proxime contiguum ὅποι praelata est, quae huic respondet, forma ἄλλοσε. Vid. Gramm. §. 153 (138), I, 4.

[1] Sic codd. longe plurimi; quod propter negligentiam juncturae displicuisse videtur Stephano qui reposuit σπεῦδειν, quod est in Ven. Ξ, quodque sequitur Ficini interpretatio: *si — te ipsum perdas, taliaque facere studeas* —. Conf. supra Men. 6. not. 9. Nostro autem loco καὶ vertere licet *quippe qui* —. Aliquanto inferius formam οἰχήσει dedit Clark.

[2] Sic Clark. Ven. Π et alii e praestantioribus, quos quoniam alibi sequimur hic quoque nefas erat relinquere. Vulgatum χρῆν rem refert ad Socratem solum, χρή sententiam efficit communem, cui melius, puto, respondet proximum σὺ δέ.

[3] Vocabulum hoc Ficinus omittit (*et primum quidem ille tunc in judicium ingressus, cum liceret non ingredi*), unde Förster illud e proximis huc migrasse affirmabat; perperam. Etenim cum causa, ἡ δίκη, εἰσιέναι dicitur (v. Casaub. ad Theoph. Char. 14.) quidni εἴσοδος eodem modo? Verba autem ὃς εἰσῆλθες addita sunt interpretationis causa, ut mox ὡς ἐγένετο. *FISCH.* Duo, qui proxime sequuntur similes Genitivi ἀγὼν τῆς δίκης — κατάγελως τῆς πράξεως suppetias ferre videntur illi quoque εἴσοδῳ τῆς δίκης; cui statim subjungitur ὡς εἰσῆλθες ut diversum aliquanto. Nam causae quidem ingressum impedire Socrates non potuerat. *SCHLEIERM.*

το δικαστήριον ὡς εἰσῆλθες, ἔξὸν μὴ εἰσελθεῖν [4]· *καὶ αὐτὸς*
ὁ ἀγὼν τῆς δίκης ὡς ἐγένετο· καὶ τὸ τελευταῖον δὴ τουτὶ,
ὥσπερ κατάγελως τῆς πράξεως [5]*, κακίᾳ τινὶ καὶ ἀνανδρίᾳ*
τῇ ἡμετέρᾳ διαπεφευγέναι ἡμᾶς δοκεῖν [6]*, οἵτινές σε οὐχὶ*
46. *ἐσώσαμεν, οὐδὲ σὺ σαυτὸν οἰόντε ὂν καὶ δυνατὸν, εἴ τι καὶ*
σμικρὸν ἡμῶν ὄφελος ἦν. ταῦτ' οὖν, ὦ Σώκρατες, ὅρα μὴ e.
ἅμα τῷ κακῷ καὶ αἰσχρὰ ᾖ σοί τε καὶ ἡμῖν. ἀλλὰ βουλεύου. μᾶλλον δὲ οὐδὲ βουλεύεσθαι ἔτι ὥρα, ἀλλὰ βεβου-

ERM. Legitur quidem *εἰσῆλθεν* in codd. opt. Clark. et Ven. *Π*, sed in illo superscriptum ς. Neque sequens *ἐξὸν* bene hic subjungeretur tertiae personae verbo. Recte autem dici *εἰσελθεῖν* et de lite et de litigantibus, e Demosthene satis notum. Vid. Mid. 23. 24. 47. Itaque circa causae ingressum, quae impediri non poterat, ex mente Critonis in eo peccatum erat, quod comparuerat Socrates.

[4] *ἐξὸν μὴ εἰσ.* Respicit fortasse ad legem a Lysia [ed. Reisk. p. 359.] laudatam: *δεδιότα δίκης ἕνεκα δρασκάζειν, licere reo, causae suae diffidenti, fuga se subtrahere.* Nisi malis ad Anytum referre, qui, teste Libanio (to. 1. p. 644.), postquam accusationem contra Socratem instituisset, in gratiam cum eo, pactis quibusdam condicionibus, redire volebat. *FORST.*

[5] Hoc totum velut ad fabulam aliquam relatum accipiendum est, comoediam videlicet aut tragoediam, quae tres partes habet, *πρότασιν, ἐπίτασιν, καταςροφήν*: ita ut sit ingressus ad judicium *πρότασις*, causae vero actio *ἐπίτασις*, et postremo quod non servatus sit Socrates *catastropha*, quae hic a Platone *κατάγελως* dicitur [v. Ind.]. *CORNAR.*

[6] Sermo anacoluthus: nam *δοκεῖν* debebat abesse, ut Infinitivus *διαπεφευγέναι* penderet a verbis *μὴ δόξῃ*. Sed animus commotus non sinit se legum grammaticarum vinculis astringere. *FISCHER.* Mihi haec anacoluthia semper visa est talis qualem animi commotio vix excuset. Quamvis enim dicas, infinitivo hoc *δοκεῖν* per anacoluthiam repeti illud *μὴ δόξῃ*; vel sic tamen Infinitivus videtur pendere debere a verbo quodam mente loquentis concepto: quale per sensum non facile comminiscaris nisi *φοβοῦμαι*, cui aptus Infinitivus non est. Neque tamen, quod olim conjeceram, *δοκεῖ*, nunc satisfacit, cum futurum potius requiratur, quod et expressit Ficinus: *per ignaviam segnitiemque nostram effugisse nos videbitur.* Sed futurum nemo, opinor, emendando hic procudere volet. Itaque cogimur sane anacoluthiam paulo duriorem agnoscere: quae et Ullrichii est sententia, comparantis admodum similem locum in Alcib. II. 17. extr. ubi *δοκεῖν* itidem positum est velut pendens a superiori *δοκεῖς*, ut hic a *μὴ δόξῃ*. Et vide quae observavimus ad Men. 22. a. — In seq. ex optimis editum *οὐχὶ ἐσ.*: olim *οὐ δισσ.* quod duo tantum habent mss.: plurimi *οὐκ ἐσ.*

[7] Sic

λεῦσθαι. μία δὲ βουλή. τῆς γὰρ ἐπιούσης νυκτὸς πάντα ταῦτα δεῖ πεπρᾶχθαι. εἰ δέ τι περιμενοῦμεν [7], ἀδύνατον καὶ οὐκέτι οἷόν τε. ἀλλὰ παντὶ τρόπῳ, ὦ Σώκρατες, πείθου μοι, καὶ μηδαμῶς ἄλλως ποίει.

6 ΣΩ. Ὦ φίλε Κρίτων, ἡ προθυμία σου πολλοῦ ἀξία, εἰ μετά τινος ὀρθότητος εἴη· εἰ δὲ μή, ὅσῳ μείζων, τοσούτῳ χαλεπωτέρα. σκοπεῖσθαι οὖν χρὴ ἡμᾶς, εἴτε ταῦτα πρακτέον εἴτε μή. ὡς ἐγὼ οὐ μόνον νῦν, ἀλλὰ καὶ ἀεὶ τοιοῦτος, οἷος τῶν ἐμῶν [1] μηδενὶ ἄλλῳ πείθεσθαι ἢ τῷ λόγῳ
b. ὃς ἂν μοι λογιζομένῳ βέλτιστος φαίνηται. τοὺς δὲ λόγους, οὓς ἐν τῷ ἔμπροσθεν ἔλεγον, οὐ δύναμαι νῦν ἐκβαλεῖν [2], ἐπειδή μοι ἥδε ἡ τύχη γέγονεν· ἀλλὰ σχεδόν τι ὁμοιοι φαίνονταί μοι, καὶ τοὺς αὐτοὺς πρεσβεύω [3] καὶ τιμῶ, οὕσπερ
c. καὶ πρότερον. ὧν ἐὰν μὴ βελτίω ἔχωμεν λέγειν ἐν τῷ παρόντι, εὖ ἴσθι ὅτι οὐ μή σοι ξυγχωρήσω, οὐδ' ἂν πλείω τῶν νῦν παρόντων ἡ τῶν πολλῶν δύναμις ὥσπερ παῖδας ἡμᾶς μορμολύττηται δεσμοὺς [4] καὶ θανάτους ἐπιπέμπουσα καὶ χρημάτων ἀφαιρέσεις. πῶς οὖν ἂν μετριώτατα σκοποίμεθα αὐτά; εἰ πρῶτον μὲν τοῦτον τὸν λόγον ἀναλάβοιμεν [5], ὃν σὺ λέγεις τὸν περὶ [6] τῶν δοξῶν, πότερον καλῶς ἐλέγετο ἑκά-

[7] Sic codd. opt. pro vulg. εἰ δὲ π.: sed Ficinus videtur legisse εἰ δ' ἔτι, vertit enim, *si autem ultra tardamus.*

[1] Vid. Ind. ἐμός.

[2] Eusebius — apud quem in Praep. Euang. 13, 6. p. 651. legitur locus: ὦ φίλε Κρίτων, init. §. 6. usque ad verba: καὶ τῶν ἐναντίων §. 8. — habet ἐκβάλλειν.

[3] Vid. Ind.

[4] Euseb. δεσμούς τε καὶ θαν. — Constructio: ἂν ἡ τῶν πολλῶν δύναμις μορμολύττηται ἡμᾶς, ἐπιπέμπουσα πλείω, δεσμοὺς κ. τ. λ.

[5] Vid. Ind.

[6] Vox λόγον hic non indicat integram aliquam Critonis ratiocinationem; sequitur enim πότερον καλῶς ἐλέγετο ἑκάστοτε· sed *locum, quaestionem* (*die Materie*) de opinionibus. Respicit enim Socrates ea, quae de hominum opinione metuenda sibi dixerat Crito §. 3. In hunc autem sensum praeferenda utique fuit lectio Eusebiana τὸν περὶ τ. δ. *Si illam primum, quam tu attigisti quaestionem, quae est de opinionibus, retractemus* (*videamusque*) *an recte semper statuerimus* etc. Libri Platonis omittunt art. τόν. — Verbis autem πρῶτον μὲν hic quidem nihil respondet, sed repetuntur ea infra §. 8. (ἆρα πρῶτον μὲν) statimque altera ibi quaestio subjungitur per ἀλλὰ μὲν δή.

[7] Ver-

ςοτε, ἢ οὔ [7], ὅτι ταῖς μὲν δεῖ τῶν δοξῶν προσέχειν τὸν
νοῦν, ταῖς δὲ οὔ· ἢ πρὶν μὲν ἐμὲ δεῖν ἀποθνήσκειν, καλῶς
ἔλέγετο, νῦν δὲ κατάδηλος ἄρα ἐγένετο, ὅτι ἄλλως ἕνεκα
λόγου ἐλέγετο [8], ἦν δὲ παιδιὰ καὶ φλυαρία ὡς ἀληθῶς.
ἐπιθυμῶ δ' ἔγωγε ἐπισκέψασθαι, ὦ Κρίτων, κοινῇ μετὰ σοῦ, d.
εἴ τί μοι ἀλλοιότερος φανεῖται, ἐπειδὴ ὧδε ἔχω, ἢ ὁ αὐτός,
καὶ ἐάσομεν χαίρειν, ἢ πεισόμεθα αὐτῷ. ἐλέγετο δέ πως,
ὡς ἐγῷμαι, ἑκάστοτε ὧδε ὑπὸ τῶν οἰομένων τι λέγειν, ὥσπερ
νῦν δὴ ἐγὼ ἔλεγον· ὅτι τῶν δοξῶν, ἃς οἱ ἄνθρωποι δοξά-
ζουσι, δέοι τὰς μὲν περὶ πολλοῦ ποιεῖσθαι, τὰς δὲ μή. τοῦ- e.
το πρὸς θεῶν, ὦ Κρίτων, οὐ δοκεῖ καλῶς σοι λέγεσθαι;
σὺ γὰρ, ὅσα γε τἀνθρώπεια, ἐκτὸς εἶ τοῦ μέλλειν ἀποθνή-
7. σκειν ἄριον, καὶ οὐκ ἄν σε παρακρούοι ἡ παροῦσα ξυμ-
φορά. σκόπει δή. οὐχ ἱκανῶς δοκεῖ σοι λέγεσθαι, ὅτι οὐ f.
πάσας χρὴ τὰς δόξας τὰς τῶν ἀνθρώπων [9] τιμᾶν, ἀλλὰ
τὰς μὲν, τὰς δ' οὔ; οὐδὲ πάντων, ἀλλὰ τῶν μὲν, τῶν δ'
οὔ; τί φῄς; ταῦτα οὐχὶ καλῶς λέγεται; ΚΡ. Καλῶς. ΣΩ.
Οὐκοῦν τὰς μὲν χρηστὰς τιμᾶν, τὰς δὲ πονηρὰς μή; ΚΡ.
Ναί. ΣΩ. Χρησταὶ δὲ οὐχ αἱ τῶν φρονίμων, πονηραὶ δὲ
αἱ τῶν ἀφρόνων; ΚΡ. Πῶς δ' οὔ; ΣΩ. Φέρε δὴ, πῶς 7
αὖ τὰ τοιαῦτα ἐλέγετο; γυμναζόμενος ἀνὴρ καὶ τοῦτο πράτ-
των, πότερον παντὸς ἀνδρὸς ἐπαίνῳ καὶ ψόγῳ καὶ δόξῃ
τὸν νοῦν προσέχει, ἢ ἑνὸς μόνου ἐκείνου ὃς ἂν τυγχάνῃ ἰα-
τρὸς ἢ παιδοτρίβης ὤν; ΚΡ. Ἑνὸς μόνου. ΣΩ. Οὐκοῦν
φοβεῖσθαι χρὴ τοὺς ψόγους καὶ ἀσπάζεσθαι τοὺς ἐπαίνους
τοὺς τοῦ ἑνὸς ἐκείνου, ἀλλὰ μὴ τοὺς τῶν πολλῶν; ΚΡ.
Δηλαδή. ΣΩ. Ταύτῃ ἄρα αὐτῷ πρακτέον καὶ γυμναστέον, b.
καὶ ἐδεστέον γε [1] καὶ ποτέον, ᾗ ἂν τῷ ἑνὶ δοκῇ τῷ ἐπιστάτῃ
καὶ ἐπαΐοντι μᾶλλον ἢ ᾗ ξύμπασι τοῖς ἄλλοις. ΚΡ. Ἔστι

[7] Verba ἢ οὔ non spectant ad ἑκάστοτε· eo enim pertinent, quae sequuntur mox, ἢ πρὶν μὲν κ. τ. λ. — sed ad καλῶς. Tria igitur ponuntur: bene, an non bene, an denique antea quidem bene, nunc autem male. Postremum hoc cum leni quadam irrisione profert Socrates, quam qui non statim sentirent nodum in sirpo quaesiverunt.

[8] V. Ind. ἄλλως.

[9] Alterum τὰς cum Wolfio inserui e Vind. 2. et ex Eusebio.

[1] Vid. de tali γέ, quod novam classem in serie aliqua constituit, Heind. ad Hipp. maj. 47.

[2] Ita

ταῦτα. ΣΩ. Εἶεν. ἀπειθήσας δὲ τῷ ἑνὶ, καὶ ἀτιμάσας αὐτοῦ τὴν δόξαν καὶ τοὺς ἐπαίνους, τιμήσας δὲ τοὺς τῶν πολλῶν λόγους [2] καὶ μηδὲν ἐπαϊόντων, ἆρα οὐδὲν κακὸν πείσεται; ΚΡ. Πῶς γὰρ οὔ; ΣΩ. Τί δ' ἔστι τὸ κακὸν τοῦτο, καὶ ποῖ τείνει, καὶ εἰς τί τῶν τοῦ ἀπειθοῦντος; ΚΡ. Δῆλον ὅτι εἰς τὸ σῶμα. τοῦτο γὰρ διόλλυσι. ΣΩ.
c. Καλῶς λέγεις. οὐκοῦν καὶ τἆλλα, ὦ Κρίτων, οὕτως, ἵνα μὴ πάντα διίωμεν. καὶ δὴ καὶ περὶ τῶν δικαίων [3] καὶ ἀδίκων, καὶ αἰσχρῶν καὶ καλῶν, καὶ ἀγαθῶν καὶ κακῶν, περὶ ὧν νῦν ἡμῖν ἔστιν ἡ βουλὴ, πότερον τῇ τῶν πολλῶν δόξῃ δεῖ ἡμᾶς ἕπεσθαι, καὶ φοβεῖσθαι αὐτὴν, ἢ τῇ τοῦ ἑνὸς, εἴ-
8 τις ἔστιν ἐπαΐων, ὃν δεῖ καὶ αἰσχύνεσθαι καὶ φοβεῖσθαι μᾶλλον ἢ ξύμπαντας τοὺς ἄλλους; ᾧ εἰ μὴ ἀκολουθήσομεν, διαφθεροῦμεν ἐκεῖνο καὶ λωβησόμεθα, ὃ τῷ μὲν δικαίῳ βελτιον ἐγίγνετο, τῷ δὲ ἀδίκῳ ἀπώλλυτο [4]; ἢ οὐδέν ἐστι τοῦ-
8 το; ΚΡ. Οἶμαι ἔγωγε, ὦ Σώκρατες [5]. ΣΩ. Φέρε δὴ, ἐὰν τὸ ὑπὸ τοῦ ὑγιεινοῦ μὲν βέλτιον γιγνόμενον, ὑπὸ τοῦ νοσώδους δὲ διαφθειρόμενον, διολέσωμεν πειθόμενοι μὴ τῇ τῶν ἐπαϊόντων δόξῃ [1], ἆρα βιωτὸν ἡμῖν ἔστι διεφθαρμένου αὐ-

[2] Ita Codd. Clark. Ven. *Π*, Tub. alii. Vulgo deest *λόγους*.

[3] Apud Theodoret. — in cujus *Ἕλλην. παθημ. θεραπ.* 2. p. 27. locus hic inde a *καὶ δὴ καὶ* legitur usque ad *ἀπώλλυτο* — est *τῶν δικαίων τε καὶ ἀδ.*

[4] Horum Imperfectorum rationem hanc memini redditam, significari illis dicta quaedam in colloquiis temporum superiorum, quibus et Crito interfuerit, quaeque hoc capite maxime respiciantur: v. §. 6. b. sqq. Sensus itaque foret hic fere, „pessumdabimus id, quod in sermonibus illis nostris *dicebamus* justo melius fieri etc." De qualibus Imperfectis vide supra Meno. 25. not. 1. Sed illis quidem respiciuntur fere sermones paullo ante ab iisdem interlocutoribus habiti. Ex emplis vero, quale hoc est, quo colloquia pridem habita in superioribus vix memorata hac sola temporis forma indicentur, aliis destituor. Tamen in hac explicatione nunc acquiesco, neque e lectione Theodoreti, *ἐγίνετο — ἀπόλλυται*, veriorem scripturam expiscari amplius experiar.

[5] v. Ind. *οἶσθα*.

[1] Ficinus vertit: *imperitorum potius, quam peritorum secuti judicia*, non male. Est enim hoc loco quoddam Synchyseos sive Hyperbati (Schol. Aristoph. Plut. 259.) genus pro *τῇ τῶν μὴ* —, cujus exemplum simile habet Xenoph. Memor. 3, 9, 6. *τὸ δὲ ἀγνοεῖν ἑαυτὸν καὶ μὴ ἃ οἶδε δοξάζειν τε καὶ οἴεσθαι γιγνώσκειν, ἐγγυτάτω μανίας ἐλογίζετο εἶναι* — pro *καὶ ἃ μὴ οἶδε*. *FISCH.* Rectius, ut nunc mihi videtur,

τοῦ; ἔχει δέ που τοῦτο σῶμα [2]· ἢ οὐχί; ΚΡ. Ναί. ΣΩ. Ἆρ' οὖν βιωτὸν ἡμῖν ἔσται μετὰ μοχθηροῦ καὶ διεφθαρμένου σώματος; ΚΡ. Οὐδαμῶς. ΣΩ. Ἀλλὰ μετ' ἐκείνου ἄρα b.
ἡμῖν βιωτὸν διεφθαρμένου ὄ [3] τὸ ἄδικον μὲν λωβᾶται, τὸ δὲ δίκαιον ὀνίνησιν; ἢ φαυλότερον ἡγούμεθα εἶναι τοῦ σώματος ἐκεῖνο, ὅ,τι ποτ' ἐστὶ τῶν ἡμετέρων, περὶ ὃ ἥ τε ἀδι-
48. κία καὶ ἡ δικαιοσύνη ἔστιν; ΚΡ. Οὐδαμῶς. ΣΩ. Ἀλλὰ τιμιώτερον; ΚΡ. Πολύ γε. ΣΩ. Οὐκ ἄρα, ὦ βέλτιστε, πάνυ c.
ἡμῖν οὕτω φροντιστέον, ὅ,τι [4] ἐροῦσιν οἱ πολλοὶ ἡμᾶς, ἀλλ' ὅ,τι ὁ ἐπαΐων περὶ τῶν δικαίων καὶ ἀδίκων ὁ εἷς, καὶ αὐτὴ ἡ ἀλήθεια. ὥστε πρῶτον μὲν ταύτῃ οὐκ ὀρθῶς εἰσηγεῖ, εἰσηγούμενος τῆς τῶν πολλῶν δόξης δεῖν ἡμᾶς φροντίζειν περὶ τῶν δικαίων καὶ καλῶν καὶ ἀγαθῶν, καὶ τῶν ἐναντίων. ἀλλὰ μέν δή, φαίη γ' ἄν τις, οἶσθα γ' εἰσὶν ἡμᾶς οἱ πολ- d.
λοὶ ἀποκτιννύναι· δῆλα δὴ καὶ ταῦτα. ΚΡ. Φαίη γὰρ ἄν, ὦ Σώκρατες [5]. ΣΩ. Ἀληθῆ λέγεις. ἀλλ', ὦ θαυμάσιε,

tur, utroque loco post rem per *μή* negatam, alterum membrum cogitatione suppletur per *ἀλλά*: apud Platonem, *ἀλλὰ τῇ τῶν μὴ ἐπαϊόντων*, apud Xenophontem, *ἀλλ' ἃ μὴ οἶδεν*. Atque in hunc sensum etiam *E. R. Lange* (in Specim. crit. in Critonem Lips. 1821. 8°.) Platonis locum explicuit: alterum autem Xenophontis ita corrigendum putat idem, ut, contra codices, novissimi nunc editores fecerunt, *ἃ μὴ οἶδε*. Et hoc quidem non recte factum esse non haesitanter pronuntio. At si quis neque in Fischeri neque in nostra ratione acquiescat; sed quae mente supplenda esse diximus, librariorum utrobique vitio, *ob homoeoteleuton excidisse* contenderit, is me adversarium non habebit.

[2] Fischer et Bekker *τοῦτο τὸ σῶμα*: quod quanquam in optimis codd. Clark. Ven. *Π*, Tub. aliis inventum est, levem tamen in talibus, quale est *τὸ* post *τοῦτο*, vel optimorum codicum auctoritatem puto. Et facilius bis a librario legitur simplex syllaba *το*, quam omittitur ubi duplicata est. Legitimum autem esse in talibus neglectum articuli vidimus in Menone §. 7. d.

[3] Libri Platonis habent ᾧ. Sed Euseb. ὅ, ut Stephanus legendum conjecerat, recte. Nam et verbum *λωβᾶται*, et verbum *ὀνίνησιν* requirit hunc casum. Restituimus igitur. *FISCH.* Probum quidem esse *λωβᾶσθαί τινι* docet Phrynichus Bekkeri p. 50. sed hic utique praeferenda lectio Euseb. quam et dant codd. aliquot Stallbaumii, cuique coit usus verbi *ὀνίνησιν*, et ipsius *λωβᾶσθαι* §. 7.

[4] Codd. optimi *τί*. Quod probum esse potest non obstante forma ὅ,τι in altero membro.

[5] Haec est constans librorum omnium lectio. Sed cum Ficinus ultima Socratis verba

οὗτός τε ὁ λόγος ὃν διεληλύθαμεν, ἔμοιγε δοκεῖ ἔτι ὁμοίως εἶναι καὶ πρότερον [6]· καὶ τόνδε δὲ αὖ σκόπει, εἴ σοι ἔτι μένει ἡμῖν, ἢ οὔ, ὅτι οὐ τὸ ζῆν περὶ πλείστου ποιητέον, ἀλλὰ τὸ εὖ ζῆν. ΚΡ. Ἀλλὰ μένει. ΣΩ. Τὸ δὲ εὖ καὶ καλῶς καὶ δικαίως ὅτι ταυτόν ἐστι, μένει ἢ οὐ μένει; ΚΡ. Μένει.

9 ΣΩ. Οὐκοῦν ἐκ τῶν ὁμολογουμένων τοῦτο σκεπτέον, πότερον δίκαιον ἐμὲ ἐνθένδε πειρᾶσθαι ἐξιέναι, μὴ ἀφιέντων [1] Ἀθηναίων, ἢ ο�ὐ δίκαιον· καὶ ἐὰν μὲν φαίνηται δίκαιον, πειρώμεθα· εἰ δὲ μή, ἐῶμεν. ἃς δὲ σὺ λέγεις τὰς σκέψεις περί τε χρημάτων ἀναλώσεως καὶ δόξης καὶ παίδων τροφῆς, μὴ ὡς ἀληθῶς ταῦτα, ὦ Κρίτων, σκέμματα ᾖ τῶν ῥᾳδίως ἀποκτιννύντων καὶ ἀναβιωσκομένων γ' ἄν [2], εἰ οἷόι-
b. τε ἦσαν, οὐδενὶ ξὺν νῷ τούτων τῶν πολλῶν. ἡμῖν δ', ἐπειδὴ ὁ λόγος οὕτως αἱρεῖ [3], μὴ οὐδὲν ἄλλο σκεπτέον ᾖ, ἢ ὅπερ νῦν δὴ ἐλέγομεν, πότερον δίκαια πράξομεν καὶ χρήματα τελοῦντες τούτοις τοῖς ἐμὲ ἐνθένδε ἐξάξουσι καὶ χάριτας [4], καὶ αὐτοὶ ἐξάγοντές τε καὶ ἐξαγόμενοι, ἢ τῇ ἀλη-

verba cum Critonis conflata ita expressisset: *Nimirum dici id potest*, o. S., Cornarius graeca ita constituit: *ΚΡ. Δηλαδὴ καὶ ταῦτα φαίη γ' ἄν τις, ὦ Σ.* quod in textum recepit Stephanus et post eum alii. Atqui deterrere eos debebat optima illa affirmandi forma per *γάρ* (vid. Ind.), quam unice aptam superioribus fortuito errori scilicet tribuebant illi. Retinenda igitur scriptura codicum et disjuncte scribendum *δῆλα δή*. Vide Heindorfium ad Protag. init. optime docentem quando bona et utilis sit scriptura *δηλαδή*, quando non item. Ita non recte scribitur et distinguitur in Aristophanis Vespis 441.

Εἶτα δῆτ' οὐ πόλλ' ἔνεστι δεινὰ τῷ γήρᾳ κακά
Δηλαδή; καὶ νῦν γε τούτῳ τὸν παλαιὸν δεσπότην
Πρὸς βίαν χειροῦσιν.

cum sola vera sit ratio haec:

Εἶτα δῆτ' οὐ πόλλ' ἔνεστι δεινὰ τῷ γήρᾳ κακά;
Δῆλα δή. καὶ νῦν γε τούτῳ κ. τ. λ.

Respici autem hoc nostro loco verba Critonis §. 3. c. monuimus ibi.

[6] De hoc loco qui inde a Stephano sic legebatur, *οὗτός γε ὁ λ. — δοκεῖ ὅμοιος εἶναι τῷ πρότερῳ*, vid. Excursum ad h. lib. primum.

[1] Cod. Tub. *ἐφιέντων, permittentibus.* Vid. ad Alcib. I. 5. extr.

[2] v. Ind. in *ἄν*.

[3] v. Ind. *λόγος*.

[4] Verbum *τελεῖν* tantum nomini *χρήματα* accommodatum est, non item nomini *χάριτας*: nam *χάριν ἔχειν* dicitur et *εἰδέναι* et *προσειδέναι* et *ἀποδιδόναι*, etiam *ἐκτίνειν*, non *χάριν*

θείᾳ ἀδικήσομεν ταῦτα πάντα ποιοῦντες. κἂν φαινώμεθα c.
ἄδικα αὐτὰ ἐργαζόμενοι, μὴ οὐ δέῃ ὑπολογίζεσθαι οὔτ' εἰ
ἀποθνήσκειν δεῖ παραμένοντας καὶ ἡσυχίαν ἄγοντας οὔτε
ἄλλο ὁτιοῦν πάσχειν πρὸ τοῦ ἀδικεῖν. ΚΡ. Καλῶς μέν μοι
δοκεῖς λέγειν, ὦ Σώκρατες· ὅρα δὲ τί δρῶμεν. ΣΩ. Σκο- d.
πῶμεν, ὦ ᾽γαθὲ, κοινῇ. καὶ εἴ πῃ ἔχεις ἀντιλέγειν ἐμοῦ λέ-
γοντος, ἀντίλεγε, καί σοι πείσομαι· εἰ δὲ μή, παῦσαι ἤδη,
ὦ μακάριε, πολλάκις μοι λέγων τὸν αὐτὸν λόγον, ὡς χρὴ
ἐνθένδε ἀκόντων ᾽Αθηναίων ἐμὲ ἀπιέναι. ὡς ἐγὼ περὶ πολ-
λοῦ ποιοῦμαι πεῖσαί σε ταῦτα πράττειν, ἀλλὰ μὴ ἄκοντος [b].

ρὶν τελεῖν. Sed unum verbum etiam a Graecis addi solet pluribus nominibus, quod eorum uni, cui adjunctum est, proprie respondeat, cujus tamen notio tam late pateat, ut contineat notiones etiam verborum, quae ceteris nominibus proprie respondeant. *FISCH.* In scholiis ad h. l. notatur: *Χρήματα πράττοντες*] *ἀπὶ τοῦ, τελοῦντες*, quasi lectum fuerit etiam *πράττοντες*: per errorem haud dubie.

[b] In impedito hoc loco nihil agere possum nisi ut varias variorum rationes apponam, quarum quaeque tamen suo incommodo premitur. Si liceat verbum *πράττειν*, ut saepius *ποιεῖν*, dictum accipere loco cujuscunque verbi vel dictionis repetendae (v. ad Alc. II. 13. not. 4.), hic igitur pro *παύεσθαι κ. τ. λ.*, genitivum *ἄκοντος* excusaverim exemplis mutatae constructionis qualia Dorvillius protulit ad Charit. p. 354. Lips. cf. ad Men. 22. n. 1. Fuerit itaque *πείθειν τινὰ παύεσθαι, ἄκοντος αὐτοῦ* „persuadere alicui ut desinat, ita tamen ut de injustitia actionis dissuasae non simul persuasum sit illi". Quin faciliorem hanc rationem reddas adoptanda lectione codicis Vind. 2. *ἄκοντα*. Certe satis est notum quam sollemnis sit in codd. permutatio syllabarum ος et α: vid. Ind. ad Greg. Cor. Schaeferi. Cujus sermonis insolentia si displicet, aliam rationem ineas consulto Ficino, qui habet: *multi facio, persuaso te hoc agere, non autem invito*: hunc enim ille sensum efficere non potuit nisi aut invenit aut correxit ita: *πεισας σε ταῦτα πράττειν, ἀλλὰ μὴ ἄκοντος* (sc. *σοῦ*). Ita tamen non minus insolenter *πράττειν* dictum esset de Socrate *fugam recusante*. Heindorfius conjiciebat *πεισαντά σε*, ut sit „persuadendo (mihi) te hoc agere, non vero invito me". Wolfius vulgatam ita latine reddidit. „Nam ego magnum ducam, si persuaseris mihi ita facere, modo ne nolenti!" neque aliter Schleiermacher. In quarum rationum utraque mihi quidem non e persona Socratis esse videtur istud *περὶ πολλοῦ ποιοῦμαι*: quod indicativi modi verbum verum votum eloquitur, non id quod dicere fortasse poterat idem, *περὶ πολλοῦ ἂν ποιοίμην εἰ πείσειας* —. Denique Sallierus emendabat *παῦσαι* pro *πεῖσαι*: neque sine exemplis est infinitivus post verbum *παύειν* (v. Steph. Thes. III. 303. c. d.). Quam rationem si conjungas cum lectione memorata

ὅρα δὲ δὴ τῆς σκέψεως τὴν ἀρχήν, ἐάν σοι ἱκανῶς λέγηται, καὶ πειρῶ ἀποκρίνεσθαι τὸ ἐρωτώμενον, ἥ ἂν μάλιστα οἴῃ. p.
10 ΚΡ. Ἀλλὰ πειράσομαι. ΣΩ. Οὐδενὶ [1] τρόπῳ φαμὲν ἑκόντας ἀδικητέον εἶναι; ἢ τινὶ μὲν ἀδικητέον τρόπῳ, τινὶ δὲ οὔ; ἢ οὐδαμῶς τόγε ἀδικεῖν οὔτε ἀγαθὸν, οὔτε καλὸν, ὡς πολλάκις ἡμῖν καὶ ἐν τῷ ἔμπροσθεν χρόνῳ ὡμολογήθη; ὅπερ καὶ ἄρτι ἐλέγετο [2]. ἢ πᾶσαι ἡμῖν ἐκεῖναι αἱ πρόσθεν ὁμολογίαι ἐν ταῖσδε ταῖς ὀλίγαις ἡμέραις ἐκκεχυμέναι εἰσὶ, καὶ πάλαι, ὦ Κρίτων, ἄρα τηλικοίδε γέροντες ἄνδρες πρὸς ἀλλήλους σπουδῇ διαλεγόμενοι ἐλάθομεν ἡμᾶς αὐτοὺς παί-
b. δων οὐδὲν διαφέροντες; ἢ παντὸς μᾶλλον οὕτως ἔχει, ὥσπερ τότε ἐλέγετο ἡμῖν, εἴτε φασὶν οἱ πολλοὶ, εἴτε μή; καὶ εἴτε δεῖ ἡμᾶς ἔτι τῶνδε χαλεπώτερα πάσχειν, εἴτε καὶ πραότερα, ὅμως τόγε ἀδικεῖν τῷ ἀδικοῦντι καὶ κακὸν καὶ αἰσχρὸν τυγχάνει ὂν παντὶ τρόπῳ [3]; φαμὲν, ἢ οὔ; ΚΡ. Φαμέν. ΣΩ.
c. Οὐδαμῶς [4] ἄρα δεῖ ἀδικεῖν. ΚΡ. Οὐ δῆτα. ΣΩ. Οὐδὲ

rata ἄκοντα; sensum certe bonum fundant ista: περὶ πολλοῦ ποιοῦμαι παῦσαί σε ταῦτα πράττειν ἀλλὰ μὴ ἄκοντα, et πράττειν optime dictum sit de Critone hoc *agente* ut Socratem quoquo modo ad fugam compellat. Sed est aliquid molesti in his „*desine* —: nam ego magnum ducam, te *desinere* —". Itaque equidem redeo ad rationem primo loco a me propositam.

[1] Totum hoc caput usque ad vocem ποιητέον legitur in Eusebii Praep. Euang. 13, 7. — De Verbali in τέον cum Accus. Subjecti (ἑκόντας ἀδικητέον) vid. Gramm. §. 134. (121.) Obs. 4. — Denique de turbis quas editores olim fecerant in his ἢ τινὶ μὲν κ. τ. ἑ. vid. Excurs. II.

[2] Incultus sermo: ὡς πολλάκις — ὡμολογήθη· ὅπερ καὶ ἄρτι ἐλέγετο. Quare Heindorfius, indicio lectionis Eusebianae, ubi est μὲν pro ἡμῖν, post πολλάκις emendare conabatur ὡς πολλάκις μὲν ἡμῖν — ὡμολογήθη, ἀτὰρ καὶ — Ego per annos aliquanto religiosior factus, tanto quidem quanto olim opere hanc conjecturam non commendo: sed in vulgata non magis hodie acquiesco, sive majorem ante ὅπερ sive minorem interpunctionem ponas. Sed fortasse non negligenda lectio quae in quibusdam codd. verbo ἐλέγετο superscripta est, ἐγένετο. Ita ὅπερ referendum foret ad solum verbum ὡμολογήθη. Respicere autem videtur Socrates dicta supra §. 8. extr. et §. 9. c.

[3] Sic optimi et plurimi cum Eusebio et Stobaeo (apud quem in Eclog. Eth. 10. p. 129. sunt verba hujus capitis ὅμως τόγε ἀδικεῖν usque ad ἀλλήλων τὰ βουλεύματα). Stephanus cum parte codd. τυγχάνειν ὄν, pendens a seq. φαμέν: quod expressit etiam Ficinus.

[4] Extat hic locus usque ad πάσχῃ ὑπ' αὐτῶν ap. Origenem

ἀδικούμενον ἄρα ἀνταδικεῖν, ὡς οἱ πολλοὶ οἴονται, ἐπειδή γε οὐδαμῶς δεῖ ἀδικεῖν. KP. Οὐ φαίνεται. ΣΩ. Τί δαὶ δή; κακουργεῖν δεῖ, ὦ Κρίτων, ἢ οὔ; KP. Οὐ δεῖ δῆπου, ὦ Σώκρατες. ΣΩ. Τί δαί [5]; ἀντικακουργεῖν κακῶς πάσχοντα, ὡς οἱ πολλοί φασι [6], δίκαιον, ἢ οὐ δίκαιον; KP. Οὐδαμῶς. ΣΩ. Τὸ γάρ που κακῶς ποιεῖν ἀνθρώπους τοῦ ἀδικεῖν οὐδὲν διαφέρει. KP. Ἀληθῆ λέγεις. ΣΩ. Οὔτε d. *ἄρα [7] ἀνταδικεῖν δεῖ, οὔτε κακῶς ποιεῖν οὐδένα ἀνθρώπων, οὐδ' ἂν ὁτιοῦν πάσχῃ ὑπ' αὐτῶν [8]. καὶ ὅρα, ὦ Κρίτων, ταῦτα καθομολογῶν [9] ὅπως μὴ παρὰ δόξαν ὁμολογῇς. οἶδα γὰρ ὅτι ὀλίγοις τισὶ ταῦτα καὶ δοκεῖ καὶ δόξει. οἷς οὖν οὕτω [10] δέδοκται καὶ οἷς μὴ, τούτοις οὐκ ἔχει κοινὴ βουλὴ, ἀλλ' ἀνάγκη τούτους ἀλλήλων καταφρονεῖν, ὁρῶντας τὰ* e. *ἀλλήλων βουλεύματα. σκόπει δὴ, οὖν καὶ σὺ εὖ μάλα, πότερον κοινωνεῖς καὶ ξυνδοκεῖ σοι, καὶ ἀρχώμεθα ἐντεῦθεν βουλευόμενοι, ὡς οὐδέποτε ὀρθῶς ἔχοντος οὔτε τοῦ*

nem contra Cels. 7. p. 370. et ap. Theodoret. *Θ. Π.* 12. p. 171. inque eorum codd. nonnullis verbum *δεῖ* infra in his *Οὐ δεῖ δῆπου* non inventum est. Vid. Fischer.

[5] Vulgo *δέ*. Et mirabar quid accidisset quod hic potissimum e nullo codice enotatum sit illud *δαί*, de quo vid. ad Men. 2. not. 7. Itaque E. R. Langio e Trincavelliana Stobaei editione hanc formam subjicienti et recte commendanti lubens obsecutus sum.

[6] *ὡς οἱ πολλοί φασι*. Archilochi haec sententia, cujus verba sunt ap. Theophil. ad Autol. 2, 37.:

Ἓν δ' ἐπίσταμαι μέγα,
Τὸν κακῶς τι δρῶντα δεινοῖς
ἀνταμείβεσθαι κακοῖς.

Quem secuti sunt veterum plurimi. Ita et Gorgias viri virtutem ponebat in hoc *ἱκανὸν εἶναι τὰ τῆς πόλεως πράττειν, καὶ πράττοντα τοὺς μὲν φίλους εὖ ποιεῖν, τοὺς δ' ἐχθροὺς κακῶς* (Meno. 3.). *JACOBS.*

[7] Theodoret. *οὔτε οὖν ἄρα* bene. *FISCH.*

[8] Eusebius et Theodoretus inserunt *τις* post *πάσχῃ*, quod recte neglexit Fischer. Vid. ad Men. 12. b.

[9] In hac scriptura consentiunt codd. opt. cum Stobaeo et Eusebio. Vulgo *ὁμολογεῖν*. Uni tamen Oxoniensi Eusebii codici, etiam in sequentibus *καθομολογῇς* exhibenti, mos gerendus non est. Molesta enim esset praepositionis iteratio.

[10] Sic Codd. paene omnes cum Euseb. et Stob. Quorum auctoritati ob unum Ven. Ξ, qui dat vulgatum olim *οἷς δ' οὕτω*, refragari nefas duxi: quamquam per sententiarum nexum me unice favere fateor lectioni desertae.

[11] Euse-

ἀδικεῖν, οὔτε τοῦ ἀνταδικεῖν, οὔτε κακῶς [11] πάσχοντα ἀμύνεσθαι ἀντιδρῶντα [12] κακῶς· ἢ ἀφίεσαι καὶ οὐ κοινω-
f. νεῖς τῆς ἀρχῆς. ἐμοὶ μὲν γὰρ καὶ πάλαι οὕτω καὶ νῦν ἔτι δοκεῖ [13]· σοὶ δ' εἴ πῃ ἄλλῃ δέδοκται, λέγε καὶ δίδασκε. εἰ δ' ἐμμένεις τοῖς πρόσθεν, τὸ μετὰ τοῦτο ἄκουε. ΚΡ. Ἀλλ' ἐμμένω τε καὶ ξυνδοκεῖ μοι. ἀλλὰ λέγε. ΣΩ. Λέγω δὴ αὖ τὸ μετὰ τοῦτο· μᾶλλον δ' ἐρωτῶ· πότερον ἃ ἄν τις ὁμολογήσῃ τῳ, δίκαια ὄντα, ποιητέον, ἢ ἐξαπατητέον;
11 ΚΡ. Ποιητέον. ΣΩ. Ἐκ τούτων δὴ ἄθρει. ἀπιόντες ἐνθένδε ἡμεῖς μὴ πείσαντες τὴν πόλιν, πότερον κακῶς τινας ποιοῦμεν, καὶ ταῦτα οὓς ἥκιστα δεῖ, ἢ οὔ; καὶ ἐμμένομεν οἷς p. 11
ὡμολογήσαμεν δικαίοις οὖσιν, ἢ οὔ; ΚΡ. Οὐκ ἔχω, ὦ Σώκρατες, ἀποκρίνασθαι πρὸς ὃ ἐρωτᾷς· οὐ γὰρ ἐννοῶ. ΣΩ. Ἀλλ' ὧδε σκόπει. εἰ μέλλουσιν ἡμῖν ἐνθένδε εἴτε ἀποδιδράσκειν, εἴθ' ὅπως δεῖ ὀνομάσαι τοῦτο, ἐλθόντες οἱ νό-
b. μοι [1] καὶ τὸ κοινὸν τῆς πόλεως [2] ἐπισάντες ἔροιντο· Εἰπέ μοι, ὦ Σώκρατες, τί ἐν νῷ ἔχεις ποιεῖν; ἄλλο τι ἢ τούτῳ τῷ ἔργῳ ᾧ ἐπιχειρεῖς, διανοεῖ τούς τε νόμους ἡμᾶς ἀπολέσαι καὶ ξύμπασαν τὴν πόλιν, τὸ σὸν μέρος; ἢ δοκεῖ σοι οἷόντε ἔτι ἐκείνην τὴν πόλιν εἶναι [3], καὶ μὴ ἀνατετράφθαι, ἐν

[11] Eusebius habet: *τοῦ κακ.* et mox Cod. Tub. *ἀμύνασθαι.*

[12] Ita nunc editur astipulantibus codicibus opt. et plur. atque Eusebio. Olim *ἀντιδρῶντας.*

[13] Boni codices Paris. DS sic haec exhibent: *ἐμοὶ μὲν οὖν καὶ πάλαι καὶ νῦν οὕτω δοκεῖ.*

[1] Praeclarus locus; quem levi imitatione attigit Cicero in Catil. I, 7. *Patria — quae tecum, Catilina, sic agit, et quodammodo tacita loquitur,* etc. At multo gravius atque fortius summus Rex in epistolis de amore erga patriam (Oeuvres de Fréderic II, publiées du vivant de l'Auteur, t. III, p. 54.): *Que pourroient répondre ces coeurs tiédes et lâches, — si la patrie personnifiée se présentoit subitement devant eux, et leur tenoit à peu près ce langage etc. BIE.*

[2] H. e. *ipsa civitas.* Sic in Xenophont. Cyropaed. saepius *τὸ Περσῶν κοινόν,* et apud Ciceron. Verr. II, 46, 63. *commune Siciliae. FISCH.*

[3] *Εἶναι* hic dictum esse pro *σῶν εἶναι* omnes taciti hucusque agnovimus: et fortasse non minus id graviter dictum plurimis videbitur, quam illud Ciceronis (de Off. 1, 12, 38.): *bellum gerebatur, uter esset, non uter imperaret.* Nam e Graecis scriptoribus, nisi illum usum huc vocas, quo *ἔστιν, εἰσίν, ἦν,* sensu verbi *ζῇν* de homine dicebant, exemplum nullum adhuc allatum

ἢ ἂν αἱ γενόμεναι δίκαι μηδὲν ἰσχύωσιν, ἀλλ' ὑπὸ ἰδιωτῶν ἄκυροί τε γίγνωνται καὶ διαφθείρωνται; τί ἐροῦμεν, ὦ Κρί- c.
των, πρὸς ταῦτα καὶ ἄλλα τοιαῦτα; πολλὰ γὰρ ἄν τις ἔχοι, ἄλλως τε καὶ ῥήτωρ, εἰπεῖν ὑπὲρ τούτου τοῦ νόμου ἀπολλυμέ-
νου, ὃς τὰς δίκας τὰς δικασθείσας προστάττει κυρίας εἶναι. ἢ ἐροῦμεν πρὸς αὐτοὺς ὅτι Ἠδίκει [4] γὰρ ἡμᾶς ἡ πόλις, καὶ
οὐκ ὀρθῶς τὴν δίκην ἔκρινε; ταῦτα ἢ τί ἐροῦμεν; ΚΡ. Ταῦτα νὴ Δί', ὦ Σώκρατες. ΣΩ. Τί οὖν; ἂν εἴπωσιν οἱ 12
νόμοι· Ὦ Σώκρατες, ἦ [1] καὶ ταῦτα ὡμολόγητο ἡμῖν τε καὶ σοί, ἢ ἐμμένειν ταῖς δίκαις αἷς ἂν ἡ πόλις δικάζῃ [2]; εἰ οὖν αὐτῶν θαυμάζοιμεν λεγόντων, ἴσως ἂν εἴποιεν, ὅτι Ὦ Σώκρατες, μὴ θαύμαζε τὰ λεγόμενα, ἀλλ' ἀποκρίνου, ἐπειδὴ καὶ εἴωθας χρῆσθαι τῷ ἐρωτᾶν τε καὶ ἀποκρίνεσθαι. φέρε γὰρ τί ἐγκαλῶν ἡμῖν καὶ τῇ πόλει [3] ἐπιχειρεῖς ἡμᾶς b.

latum vidi. Illud enim Demosthenis, de Pace p. 61, 10. Rsk., nemo invocabit, ubi non uno argumento demonstratum est verissimam esse Reiskii emendationem *σῶς τε εἶναι* (quanquam ego cum Augero malim *ὥστε σῶς τε εἶναι*) pro *ὥστε εἶναι*. Quare non est cur suspicionem meam comprimam, oblitteratam esse veram Platonis scripturam hanc: *εἰ οἰόντε ἔτι ἐκείνην τὴν πόλιν πόλιν εἶναι*. Cf. ad Men. 25.

[4] Non sine causa haerebat in Imperfecto Heindorfius, legendumque putabat *ἀδικεῖ*; ut proximum *ἔκρινε* sit aoristum. *Ἠδίκει* enim videtur esse nonnisi ejus, qui in aliena terra interrogaretur, cur legibus patriae se subtraxisset; Socrates autem in ipso carceris limine Leges obviam sibi factas fingit. Sed videtur ita potius statuendum esse, respici isto imperfecto tempus judicii custodiaeque in hunc sensum: „contra omne jus fasque nobiscum agebat civitas, cum nos condemnaret et in carcere retineret, ideoque nunc huic nos injuriae subtraximus tandem". Verbum *ἔκρινε* autem sic quoque aoristum est.

[1] Certissima est Fischeri ratio scripturam *ἦ καὶ* praeferentis alteri, *ἢ καὶ*, et pronomen *ταῦτα* referentis ad objurgationem illam, *ἠδίκει ἡ πόλις* etc. *Καὶ ταῦτα*, nimirum ut judicem ageres ipsius reip. legumque, atque ubi injustae tibi viderentur illis non pareres.

[2] Sic e codd. longe plurimis nunc editur loco vulgati antea *δικάζοι*, quod habet Par. E, quodque videtur esse e correctione facta ob praecedens *ὡμολόγητο*. Sed de re durante conjunctivus saepe ponitur etiam in structura cum praeterito. Vid. supra §. 1. not. 5. Ipsum autem plusquamperfectum (nisi ex Fic. qui vertit *convenit*, perf. *ὡμολόγηται* reponendum censemus) hic quoque e tempore ante fugam dispiciendum est. Nos: *War das die Abrede?*

[3] Be. e codd. Par. BS inseruit *τε* post *ἡμῖν*: quod necessa-

ἀπολλύναι; οὐ πρῶτον μέν σε ἐγεννήσαμεν ἡμεῖς, κ
ἡμῶν ἔλάμβανε [4] τὴν μητέρα σου ὁ πατὴρ, καὶ ἔφ
σε; φράσον οὖν, τούτοις ἡμῶν τοῖς νόμοις τοῖς περ
γάμους μέμφει [5] τι, ὡς οὐ καλῶς ἔχουσιν; Οὐ μέμ
c. φαίην ἄν. Ἀλλὰ τοῖς περὶ τὴν τοῦ γενομένου τροφ
καὶ παιδείαν, ἐν ᾗ καὶ σὺ ἐπαιδεύθης; ἢ [6] οὐ καλῶς τ
ταττον ἡμῶν οἱ ἐπὶ τούτοις [7] τεταγμένοι νόμοι, π
γέλλοντες τῷ πατρὶ τῷ σῷ σε ἐν μουσικῇ καὶ γυμναστι
d. δεύειν [8]; Καλῶς, φαίην ἄν. Εἶεν. ἐπειδὴ δὲ ἐγένου
ἐξετράφης καὶ ἐπαιδεύθης, ἔχοις ἂν εἰπεῖν πρῶτον μὲ
οὐχὶ ἡμέτερος ἦσθα καὶ ἔκγονος καὶ δοῦλος αὐτός τ
οἱ σοὶ πρόγονοι; καὶ εἰ τοῦτο οὕτως ἔχει, ἆρ' ἔξίσο
εἶναι σοὶ τὸ δίκαιον καὶ ἡμῖν, καὶ ἅττ' ἂν ἡμεῖς σε
ρῶμεν ποιεῖν, καὶ σοὶ ταῦτα ἀντιποιεῖν οἴει δίκαιον εἶ

cessarium non videtur. Explicativum enim est *καί* hic ut supra 11. b. *οἱ νόμοι καὶ τὸ κοινὸν τ. π.*

[4] Pro vulg. ἔλαβε ex optimis recepi ἐλάμβανε: quo imperfecto non solum actus simplex uxorem nanciscendi indicatur, sed via praescripta connubii legalis: qualis distinctio in seq. verbo φυτεύειν nihili foret et ridicula.

[5] Formam att. praeter Clark. praebet Ven. *Π.*

[6] Bekkero et Ullrichio ἦ corrigentibus quoniam ejusdem fere argumenti haec interrogatio est et quae praecedit, non accedo. Omni enim interrogationi, quae rem tanquam incertam proponit, alia, quae id quod ipse sentio tanquam certum significat, per ἦ adnectitur. Jam interrogatio *οὐ καλῶς —;* ut omnes novimus, idem valet quod citra interrogationem *δῆλον, ὅτι καλῶς —*. Itaque *ἦ οὐ καλῶς —;* idem est quod *ἦ δῆλον, ὅτι καλῶς —;* quam formulam nemo dubitabit quin illi alteri interrogationi hic subjungi potuerit.

[7] Sic Clark. et praes alii. Antea τούτῳ.

[8] Laudat Forster ad locum Aristot. Polit. Demosth. in Timarch. Petit. Legg. Att. p. 1 Spanh. ad Aristoph. 961. et 969. Addit Fische lialdum ad Theonis S Mathemat. p. 211. s.

[9] Vulgo cum cod. P *ταῦτα καὶ σὺ —*, codd. Vind. et Paris. B effi *καὶ σὺ ταῦτα*. Quae si est scriptoris manus, e per attractionem positu ad verbum finitum *οἴει*, accusativi *σέ* ad infinitivi *ναι*. Conf. Gramm. § (129.) Obs. 3. Tamen ob ipsum nominativum mag re semper inclinabam G. Schneideri conject *δίκαιος* pro *δίκαιον*. Na e talibus forte exemplis lia posui in Gramm. § (138.) I. 7. colligas har quendi formam usurpari nisi de *officio*, adeas

c

ἢ πρὸς μὲν ἄρα σοι τὸν πατέρα οὐκ ἔξεστιν ἣν τὸ δίκαι- e.
ον [10], καὶ πρὸς δεσπότην [11], εἴ σοι ὢν ἐτύγχανεν, ὥστε
ἅπερ πάσχοις, ταῦτα καὶ ἀντιποιεῖν οὔτε κακῶς ἀκούον-
τα ἀντιλέγειν, οὔτε τυπτόμενον ἀντιτύπτειν, οὔτε ἄλλα τοι-
αῦτα πολλά· πρὸς δὲ τὴν πατρίδα ἄρα καὶ τοὺς νόμους
ἔξεστί σοι, ὥστε ἐάν σε ἐπιχειρῶμεν ἡμεῖς ἀπολλύναι, δίκαιον
ἡγούμενοι εἶναι, καὶ σὺ δὲ ἡμᾶς τοὺς νόμους καὶ τὴν πα-
τρίδα κατ' ὅσον δύνασαι ἐπιχειρήσεις ἀνταπολλύναι, καὶ
φήσεις ταῦτα ποιῶν δίκαια πράττειν, ὁ τῇ ἀληθείᾳ τῆς
ἀρετῆς ἐπιμελόμενος; ἢ οὕτως εἶ σοφὸς, ὥστε λέληθέ σε, ὅτι f.
μητρός τε καὶ πατρὸς καὶ τῶν ἄλλων προγόνων ἁπάντων
τιμιώτερόν ἐστι πατρὶς [12] καὶ σεμνότερον καὶ ἁγιώτερον,
καὶ ἐν μείζονι μοίρᾳ καὶ παρὰ θεοῖς καὶ παρ' ἀνθρώποις
τοῖς νοῦν ἔχουσι; καὶ σέβεσθαι δεῖ καὶ μᾶλλον ὑπείκειν καὶ
θωπεύειν πατρίδα χαλεπαίνουσαν ἢ πατέρα; καὶ ἢ πείθειν,
ἢ ποιεῖν ἃ ἂν κελεύῃ, καὶ πάσχειν ἐάν τι προστάττῃ πα-
θεῖν, ἡσυχίαν ἄγοντα, ἐάν τε τύπτεσθαι, ἐάν τε δεῖσθαι; ἐάν g.
τε εἰς πόλεμον ἄγῃ τρωθησόμενον ἢ ἀποθανούμενον, ποιη-
τέον [13] ταῦτα, καὶ τὸ δίκαιον οὕτως ἔχει, καὶ οὐχὶ ὑπει-
πτέον, οὐδὲ ἀναχωρητέον, οὐδὲ λειπτέον τὴν τάξιν, ἀλλὰ καὶ
ἐν πολέμῳ καὶ ἐν δικαστηρίῳ καὶ πανταχοῦ ποιητέον ἃ ἂν
κελεύῃ ἡ πόλις καὶ ἡ πατρὶς, ἢ πείθειν αὐτὴν, ᾗ τὸ δίκαιον
πέφυκε [14]; βιάζεσθαι δὲ οὐχ ὅσιον οὔτε μητέρα οὔτε πα-

ckium ad Aristoph. Plut. 1030. proferentem exempla adhibitae etiam de *jure* et *commodo*, ut Arist. Nub. 1283. *πῶς οὖν ἀπολαβεῖν τἀργύριον δίκαιος εἶ*; A codicibus igitur hujus conjecturae confirmationem olim exspectabam. Sed ex iis qui hodie collati sunt optimi plurimique exhibent quod cum Be. nunc dedimus, *καὶ σοὶ ταῦτα — δίκαιον εἶναι*. Cf. rep. 1. p. 334. c. *Ἀλλ' ὅμως δίκαιον τότε τούτοις, τοὺς μὲν φαύλους ὠφελεῖν, τοὺς δ' ἀγαθοὺς βλάπτειν*. ibid. 341. b. — *οὐ τὸ ξυμφέρον, κρεῖττονος ὄντος, δίκαιον ἴσαι τῷ ἥττονι ποιεῖν*.

[10] Nota hyperbaton: dativus enim *soi* pertinet ad *ἔξεστιν ἦν*.

[11] Codd. opt. *πρὸς τὸν δ.* Nos differentiam quae est inter patrem, quem habent omnes, et dominum, qui hypothetice memoratur, delere noluimus.

[12] Codd. Clark. Tub. aliique *ἐστιν ἢ π.* minus bene. Vid. supra ad §. 8.

[13] Ita opt. et plur.: vulgo *ποιητέα*, per se quidem et hoc recte: ob sequentia tamen illud praeferendum videtur.

[14] Infinitivus *πεῖθειν* per anacoluthiam subjectus est illis

τέρα, πολὺ δὲ τούτων ἔτι ἧττον τὴν πατρίδα [15]; τί φήσομεν πρὸς ταῦτα, ὦ Κρίτων; ἀληθῆ λέγειν τοὺς νόμους
13 ἢ οὔ; ΚΡ. Ἔμοιγε δοκεῖ. ΣΩ. Σκόπει τοίνυν, ὦ Σώκρατες, φαῖεν ἂν ἴσως οἱ νόμοι, εἰ ἡμεῖς ταῦτα ἀληθῆ λέγομεν, ὅτι οὐ δίκαια ἡμᾶς ἐπιχειρεῖς δρᾶν, ἃ νῦν ἐπιχειρεῖς. ἡμεῖς γάρ σε γεννήσαντες, ἐκθρέψαντες, παιδεύσαντες, μεταδόντες ἁπάντων ὧν οἷοίτε ἦμεν καλῶν σοί τε καὶ τοῖς ἄλλοις πᾶσι πολίταις, ὅμως προαγορεύομεν, τῷ ἐξουσίαν πεποιηκέναι, Ἀθηναίων τῷ βουλομένῳ, ἐπειδὰν δοκιμασθῇ [1] καὶ ἴδῃ τὰ ἐν τῇ πόλει πράγματα, καὶ ἡμᾶς τοὺς νόμους, ᾧ ἂν μὴ ἀρέσκωμεν ἡμεῖς, ἐξεῖναι λαβόντα τὰ αὑτοῦ ἀπιέναι ὅποι ἂν
b. βούληται. καὶ οὐδεὶς ἡμῶν τῶν νόμων ἐμποδών ἐστιν οὐδ' ἀπαγορεύει, ἐάν τέ τις βούληται ἡμῶν εἰς ἀποικίαν ἰέναι, ἐὰν μὴ ἀρέσκωμεν ἡμεῖς τε καὶ ἡ πόλις, ἐάν τε μετοικεῖν ἀλλοσέ ποι ἐλθὼν [2], ἰέναι ἐκεῖσε, ὅποι ἂν βούληται, ἔχοντα τὰ αὑτοῦ. ὃς δ' ἂν ὑμῶν παραμείνῃ, ὁρῶν ὃν τρόπον ἡμεῖς τάς τε δίκας δικάζομεν, καὶ τἆλλα τὴν πόλιν διοικοῦμεν, ἤδη φαμὲν τοῦτον ὡμολογηκέναι ἔργῳ ἡμῖν, ἃ ἂν ἡμεῖς κελεύωμεν, ποι-
c. ήσειν ταῦτα. καὶ τὸν μὴ πειθόμενον τριχῇ φαμεν ἀδικεῖν, ὅτι τε γεννήταις οὖσιν ἡμῖν οὐ πείθεται, καὶ ὅτι τροφεῦσι, καὶ ὅτι ὁμολογήσας ἢ μὴν [3] πείθεσθαι οὔτε πείθεται, οὔτε πείθει ἡμᾶς, εἰ μὴ καλῶς τι ποιοῦμεν, προτιθέντων ἡμῶν, καὶ οὐκ ἀγρίως ἡ-

lis ποιητέον etc. quasi praecessisset ποιεῖν δεῖ. Conf. Gorg. 104. et ibi Heind. Xenoph. Mem. 1, 5, 5.

[15] Cic. ad Fam. 1, 9, 4. *Id enim jubet idem ille Plato, quem ego vehementer auctorem sequor, tantum contendere in rep. quantum probare tuis civibus possis; vim neque parenti neque patriae afferre oportere.*

[1] Sic Be. e codd.; *postquam sui juris factus fuerit.* V. Spald. ad Demosth. Mid. 43. editi antiqui cum Ven. Ξ δοκιμάσῃ.

[2] Vid. Ind. in Ἀποικία. — Mox ἔχοντα est e codd. opt. et plur. structura legitima (ἢ πόλις οὐκ ἀπαγορεύει, ἐάν τις βούληται — μετοικεῖν ἄλλοσέ ποι ἐλθὼν, ἰέναι, ὅποι ἂν βούληται, ἔχοντα —); cui post habenda synchysis vulgatae, ἔχων referentis ad alterum βούληται.

[3] Sic Be. e Coisl. aliisque: idemque in Clark. superscriptum vulgato ἡμῖν, quod post eandem in superioribus vocem languidum sane videtur prae gravi illo ἢ μήν. Sed aliud quoque est de quo dubito. Quippe praesens πείθεσθαι sive cum illa asseverandi formula sive sine ea, post ὁμολογεῖν, *promittendi* significatione, suspectum mihi quidem est, veramque Platonis manum fuisse puto, ὁμολογήσας ἢ μὴν πείσεσθαι. Vid. mox ad §. 14.

[4] Cf.

ἐπιταττόντων ποιεῖν ἃ ἄν κελεύωμεν, ἀλλὰ ἐφιέντων [4] δυ-
εῖν θάτερα, ἢ πείθειν ἡμᾶς ἢ ποιεῖν, τούτων οὐδέτερα
ποιεῖ [5]. ταύταις δή φαμεν καὶ σὲ, ὦ Σώκρατες, ταῖς αἰ- 14
τίαις ἐνέξεσθαι, εἴπερ ποιήσεις ἃ ἐπινοεῖς· καὶ οὐχ ἥκιςα
Ἀθηναίων σὲ, ἀλλ' ἐν τοῖς μάλιςα. εἰ οὖν ἐγὼ εἶποιμι, Διὰ
τί δή; ἴσως ἄν μου δικαίως καθάπτοιντο, λέγοντες ὅτι ἐν
τοῖς μάλιςα Ἀθηναίων ἐγὼ αὐτοῖς ὡμολογηκὼς τυγχάνω
ταύτην τὴν ὁμολογίαν. φαῖεν γὰρ ἄν, ὅτι Ὦ Σώκρατες, με- b.
γάλα ἡμῖν τούτων τεκμήριά ἐςιν, ὅτι σοι καὶ ἡμεῖς ἠρέσκο-
μεν καὶ ἡ πόλις· οὐ γὰρ ἄν ποτε τῶν ἄλλων Ἀθηναίων
ἁπάντων διαφερόντως ἐν αὐτῇ ἐπεδήμεις, εἰ μή σοι διαφε-
ρόντως ἤρεσκε· καὶ οὔτ' ἐπὶ θεωρίαν πώποτε ἐκ τῆς πό-
λεως ἐξῆλθες, ὅτι μὴ ἅπαξ εἰς Ἰσθμὸν, οὔτε ἄλλοσε οὐδα-
μόσε, εἰ μή ποι ςρατευσόμενος, οὔτε ἄλλην ἐποιήσω ἀποδη-
μίαν πώποτε, ὥσπερ οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι [1]. οὐδ' ἐπιθυμία c.

[4] Cf. ad Alc. I. 5. extr.

[5] Ficinus vertit: *tu horum neutrum facis;* ita ut legisse videatur ποιεῖς. Sed recte legitur ποιεῖ, estque in his verbis iteratio sermonis ejusmodi, qualem tetigit Heindorfius ad Theaet. 73. Vid. simile exemplum infra Alcib. II. 1. c. (ἴσασθαι — κατηρᾶτο.)

[1] Meminit hujus loci Athenaeus 5, 15. p. 216., et Platonem reprehendit, quod dicat hic, Socratem nunquam peregre profectum, praeterquam cum se contulisset ad Isthmum; et tamen in Apologia 17, et Sympos. 35. tradat, eum militasse ἐν Ποτιδαίᾳ καὶ ἐν Ἀμφιπόλει καὶ ἐπὶ Δηλίῳ. v. Laert. 2, 22. s. Verba Athenaei haec sunt: Ἐν δὲ τῷ Κρίτωνι ὁ τῇ μνημοσύνῃ φίλος Πλάτων οὐδὲ ποιήσασθαί ποτε ἀποδημίαν τὸν Σωκράτην ἔξω τῆς εἰς Ἰσθμὸν πορείας εἴρηκεν. At Casaubonus observat, Athenaeum aut non habuisse in exemplo Critonis suo verba εἰ μή ποι ςρατ., aut ea certe in Excerptis suis, ut fit, praetermisisse. Alia hujusmodi Grammaticorum veterum negligentiae exempla habent Hutchinsonus ad Xen. Anab. p. 301. min., Wesseling. ad Diod. Sic. p. 527. To. 1. Gesner. ad Lucian. p. 866. To. 2. Ceterum quanquam Plato Phaedrum quoque in cognomine dialogo p. 230. d. ita loquentem cum Socrate facit, οὕτως ἐκ τοῦ ἄςεος οὔτ' εἰς τὴν ὑπερορίαν ἀποδημεῖς, οὔτ' ἔξω τείχους ἔμοιγε δοκεῖς τὸ παράπαν ἐξιέναι [vid. et Meno. 13.]: tamen Laertius 2, 23. auctoribus aliis alia omnia de Socrate refert: Ἴων δὲ ὁ Χῖος καὶ νέον ὄντα εἰς Σάμον σὺν Ἀρχελάῳ ἀποδημῆσαι· καὶ Πυθῶδε ἐλθεῖν Ἀριςοτέλης φησίν. *FISCHER.* Archelai in Macedoniam eum invitantis aliorumque itidem principum promissa ipsum neglexisse referunt Seneca., Laertius, Libanius, alii. *FORSTER.* Verba ὅτι μὴ ἅπαξ εἰς Ἰσθμόν desunt in praestantibus codd. Clark. Ven. Π, Vind. 2. Tub. Paris. D S, Huet., nisi quod in Clark. margini allita sunt. Notabile etiam est, hoc Socratis

σε ἄλλης πόλεως οὐδ' ἄλλων νόμων ἔλαβεν εἰδέναι [2], ἀλλὰ ἡμεῖς σοι ἱκανοὶ ἦμεν, καὶ ἡ ἡμετέρα πόλις· οὕτω σφόδρα ἡμᾶς ἤρου, καὶ ὡμολόγεις καθ' ἡμᾶς πολιτεύσεσθαι [3], τά

crątis in Isthmum iter a Diogene La. 2, 23. non e Platonis hoc loco sed e Favorini Commentariis memorari.

[2] Sc. *αὐτούς*, ad cognoscendas eas. Infinitivus ex genere eorum de quibus vid. Gramm. §. 140 (127), 2.

[3] Ter intra parvum spatium Stephanus dedit *πολιτεύσεσθαι*, quod Bekker auctoritate librorum suorum ter in praesens mutavit. Nos primo et tertio loco, ubi infinitivus pendet a verbo *ὁμολογεῖν*, futurum servavimus, secundo autem, ubi a *ξυντίθεσθαι*, praesens adoptavimus. Non quo praesens in illis quoque locum habere posse praefracte negemus; sed quoniam in re non usquequaque certa, rationem aliquam sequi necesse est. Nimirum haud rarenter quidem a viris doctis annotatum est, in sententiis *promittendi*, *sperandi*, *expectandi* infinitivum aoristi quoque et praesentis loco futuri adhiberi: sed in exemplis non satis interdum distinxerunt iidem quae distinguenda tamen erant. Quippe secernenda imprimis sunt illa verba quibus notio ipsa promittendi, sperandi, expectandi inest, ut h. l. *συντίθεσθαι*, ut *ἐλπίζειν*, *ἐλπὶς ἐστί*, ut *προσδοκᾶν*, *ἐπίδοξον εἶναι* et sim. Haec enim omnia infinitivum futuri non respuunt quidem, immo crebrius fortasse asciscunt; sed quoniam sua natura futuras potissimum res spectant, sine perspicuitatis damno infinitivus etiam *praesentis* cum res duratura significanda est, aut *aoristi*, cum res cito absolvenda, his quidem verbis subjungitur. Vid. Heind. ad Phaedo. 32. Lobeck. ad Phryn. p. 133. Contra si verba ejusmodi qualia sunt *οἴεσθαι*, *φάναι*, *ὁμολογεῖν* loco illorum usurpantur, ratio poscit proprie ut sensus expectandi, sperandi, promittendi *addito futuro* declaretur: nam e. g. *ὁμολογῶ οὕτως εἶναι*, *ὁμολογῶ παραγενέσθαι* longe aliud sonant quam si eidem verbo futurum addas: quare *ὁμολογεῖν* sensu promittendi cum futuro e consuetudine linguae est, ut cognoscas ex Stephani Thes., Sturz. Lex. Xenoph. etc. Neque tamen haec regula statui potest: sat multa enim sunt exempla horum quoque verborum cum aoristo vel praesenti loco futuri structorum; v. Heind. ad Protag. 19. Lobeck. ad Phryn. 749. ss. Qualia ubi plura collecta erunt, certius fortasse dignoscentur ea, in quibus per nexum verborum futurum satis declaratur (conf. dicta infra ad Alcib. I. 4. c.), ab iis in quibus per aliquam usus negligentiam tempora non satis distinguuntur, et ab iis denique quae mendosa sunt, librario in unius litterae differentia facile labente. Interim contra consensum codicum nihil mutandum est. Itaque recte Heind. in Euthyd. p. 278. c. *ἐφάτην ἐπιδείξασθαι* sensu promittendi, quod nunc etiam omnes Bekkeri codd. praebent, contra Stephani exiguam sane mutationem *-σεσθαι* tuitus est; et nos modo (13. c.) *ὁμολογήσας — πείθεσθαι* intactum reliquimus, quamvis paucis retro versibus legatur ὡμο-

τε ἄλλα καὶ παῖδας ἐν αὐτῇ ἐποιήσω, ὡς ἀρεσκούσης σοι τῆς πόλεως. ἔτι τοίνυν ἐν αὐτῇ τῇ δίκῃ ἔξῆν σοι φυγῆς τι- d.
μήσασθαι [4], εἰ ἐβούλου, καὶ ὅπερ νῦν ἀκούσης τῆς πόλεως ἐπιχειρεῖς, τότε ἑκούσης ποιῆσαι· σὺ δὲ τότε μὲν ἐκαλλαπί-
ζου, ὡς οὐκ ἀγανακτῶν, εἰ δέοι τεθνάναι σε, ἀλλ' ἡροῦ, ὡς
ἔφησθα, πρὸ τῆς φυγῆς θάνατον· νῦν δὲ οὔτ' ἐκείνους τοὺς
λόγους αἰσχύνει, οὔτε ἡμῶν τῶν νόμων ἐντρέπει, ἐπιχειρῶν
διαφθεῖραι, πράττεις τε ἅπερ ἂν δοῦλος φαυλότατος [5] πρά-
ξειεν, ἀποδιδράσκειν ἐπιχειρῶν παρὰ τὰς ξυνθήκας τε καὶ
τὰς ὁμολογίας, καθ' ἃς ἡμῖν ξυνέθου πολιτεύεσθαι. πρῶ- e.
τον μὲν οὖν ἡμῖν τοῦτ' αὐτὸ ἀπόκριναι, εἰ ἀληθῆ λέγομεν,
φάσκοντές σε ὡμολογηκέναι πολιτεύσεσθαι καθ' ἡμᾶς ἔργῳ,
ἀλλ' οὐ λόγῳ· ἢ οὐκ ἀληθῆ; τί φῶμεν πρὸς ταῦτα, ὦ
Κρίτων; ἄλλο τι ἢ ὁμολογῶμεν; ΚΡ. Ἀνάγκη, ὦ Σώκρα-
τες. ΣΩ. Ἄλλο τι οὖν ἂν φαῖεν [6] ἢ ξυνθήκας τὰς πρὸς f.
ἡμᾶς αὐτοὺς καὶ ὁμολογίας παραβαίνεις; οὐχ ὑπ' ἀνάγκης
ὁμολογήσας, οὐδὲ ἀπατηθείς, οὐδὲ ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ ἀναγκα-
σθεὶς βουλεύσασθαι· ἀλλ' ἐν ἔτεσιν ἑβδομήκοντα, ἐν οἷς
ἔξῆν [7] σοι ἀπιέναι, εἰ μὴ [8] ἠρέσκομεν ἡμεῖς, μηδὲ δίκαιαι

ὁμολογηκέναι — ποιήσειν. Verum hoc de quo nunc cum maxime agimus loco a codd. destituti non sumus. Nam post verbum quidem ξυνέθου praesens est in omnibus Bekkeri codd. et in Clark.; ut fere diffidam Fischeri, qui ter futurum posuit, de cod. Tub. silentio. Sed in verbo ὁμολογεῖν utrobique futurum enotatum est ex parte codicum, et priori quidem loco ex magnae auctoritatis illo Clarkiano, posteriori ex illo quidem, et qui ei sunt consoni fere, non, sed e septem aliis. Add. ad Alc. I. 4, 4.

[4] Τιμᾶν cum dativo personae et genit. poenae verbum est proprium de *litis aestimatione*, cum poena definitur in reum. Hinc τιμήσασθαι valet sibi ipsum poenam statuere. Conf. Indicem Graecit. Demosth. et de hac ipsa Socratis lite Plat. Apol. Socr. p. 36. b. p. 37. b. Licebat autem per leges Atheniensium reo in judiciis capitalibus plerisque, antequam in custodiam mitteretur, judicio se subtrahere atque exilio sese multare voluntario. Vid. supr. 5. not. 4.

[5] Articulum ὁ ante φαυλ. omisi cum Clark. Tub. cet.

[6] Particulam ἄν, quae in omnibus codicibus est, antiquiores editores neglexerant. Junge φαῖεν ἄν, Ἄλλο τι οὖν ἢ —.

[7] Vulg. ἦν. Sed ἔξῆν omnes praeter Coisl. Itaque quod olim interpretamentum mihi visum erat nunc cum Be. reposui.

[8] Boni quidem codices dant εἴπερ δὴ μή: sed Clark. et a prima manu Ven. II vulgatam firmant.

[9] Utrius-

ε. ἐφαίνοντό σοι αἱ ὁμολογίαι εἶναι. σὺ δὲ οὔτε Λακεδαίμονα προηροῦ, οὔτε Κρήτην, ἃς δὴ ἑκάστοτε [9] φὴς εὐνομεῖσθαι, οὔτε ἄλλην οὐδεμίαν τῶν Ἑλληνίδων πόλεων, οὐδὲ τῶν p. 5
βαρβαρικῶν [10]· ἀλλ' ἐλάττω ἐξ αὐτῆς ἀπεδήμησας ἢ οἱ χωλοί τε καὶ τυφλοὶ καὶ οἱ ἄλλοι ἀνάπηροι. οὕτω σοι διαφερόντως τῶν ἄλλων Ἀθηναίων ἤρεσκεν ἡ πόλις τε καὶ ἡμεῖς οἱ νόμοι δηλονότι [11]. τίνι γὰρ ἂν πόλις ἀρέσκοι ἄνευ

[9] Utriusque civitatis instituta laudat Socrates in libr. de Rep. 8. p. 544. c. et in Protag. p. 342. c. Adde de Lacedaemoniis dicta in Alcib. I. 36.

[10] Sic pro vulg. *βαρβάρων*, Clark. Tub. Vind. 2. Paris. S, Huet. e quibus Vind. 2. etiam *Ἑλληνικῶν*: fortasse hoc quoque hic quidem verius. Tum olim quater hic legebatur *οὔτε*. Sed recte inde a Fischero ultimo loco nunc editur *οὐδέ*, quoniam hoc non refertur ad proximum *οὔτε*, sed comprehenditur ab isto una cum illo *οὐδεμίαν*. At minus bene Wolfius etiam primo loco e Parisinis aliquot rescripsit *οὐδέ*. Hoc enim sic in fronte collocatum valeret *ne quidem:* post hanc autem negationem alia, quae sensum non auget, sed minuit (*οὔτε ἄλλαι*), locum non habet.

[11] Stephanus glossatoris esse putabat *οἱ νόμοι δηλονότι*. Et vero habet haec opinio, quo se non mediocriter commendet. Fischerus vero ea Platoni vindicare studet; et cum alias affert rationes, tum hanc etiam efficacissimam, sublatis his nullam fere vim habere quae sequuntur, *τίνι γὰρ ἂν πόλις ἀρέσκοι ἄνευ νόμων;* Quid vero si haec verba una cum illis expungenda judicemus? Additur quidem fere *οἱ νόμοι* post *ἡμεῖς*, ut pag. (Steph.) 50. a. 51. d. 54. a. sed idem saepenumero omittitur, et quidem eadem, quae in hoc loco est, sententia p. 51. d. 52. b. *HEUSD.* Omnis glossematis suspicio inde nata est, quod verba, *οἱ νόμοι δηλονότι* ad explicandum illud *ἡμεῖς* adjecta putarentur, quae sane sive ab ipsis legibus loquentibus addita, sive a Socrate interjecta, nullo modo ferenda essent. Atqui si naturam locutionis *δηλονότι*, quam apud antiquiores servat ubique, considerassent viri docti, neminem fugisset haec verba ita considerenda esse, ac si scriptum esset

οὕτω σοι διαφερόντως — ἤρεσκεν ἡ πόλις τε καὶ ἡμεῖς οἱ νόμοι δῆλον ὅτι·

h. e. *δῆλον, ὅτι καὶ ἡμεῖς οἱ νόμοι ἠρέσκομέν σοι.* Cui sic demum aptissime subjicitur illud *τίνι γὰρ ἂν πόλις ἀρέσκοι ἄνευ νόμων;* — Sic noster in Euthyd. 43. *Οὐδὲ μὴν αὐλοποιικῆς γε δηλονότι δεόμεθα* h. e. *Δῆλον δέ, ὅτι οὐδὲ — δεόμεθα.* Et in Symp. p. 195. a. *Μέγα δὲ τεκμήριον τῷ λόγῳ αὐτὸς παρέχεται φεύγων φυγῇ τὸ γῆρας, ταχὺ ὂν δηλονότι* h. e. *ταχὺ ὄν, δῆλον ὅτι,* vel prolixius: *δῆλον γάρ, ὅτι ταχὺ ὂν τὸ γῆρας φεύγει·* quibus verbis, plane ut in nostro loco, ratio statim subjicitur cur ita de senectute statuatur: *θᾶττον γοῦν τοῦ δέοντος ἡμῖν προσέρχεται.* Adde uberius disputata in indice in *δηλονότι.*

Me-

νόμων; νῦν δὲ δὴ οὐκ ἐμμενεῖς τοῖς ὡμολογημένοις [12]; ἐὰν ἡμῖν γε πείθῃ, ὦ Σώκρατες· καὶ οὐ καταγέλασός γε ἕσει [13] ἐκ τῆς πόλεως ἐξελθών. σκόπει γὰρ δή, ταῦτα παραβὰς, 15
καὶ ἓξαμαρτών [1] τι τούτων, τί ἀγαθὸν ἐργάσει σαυτὸν ἢ τοὺς ἐπιτηδείους τοὺς σαυτοῦ. ὅτι μὲν γὰρ κινδυνεύσουσί γέ σου οἱ ἐπιτήδειοι [2] καὶ αὐτοὶ φεύγειν, καὶ στερηθῆναι τῆς πόλεως, ἢ τὴν οὐσίαν ἀπολέσαι, σχεδόν τι δῆλον. αὐ- b.
τὸς δὲ πρῶτον μὲν ἐὰν εἰς τῶν ἐγγύτατά τινα πόλεων ἔλθῃς, ἢ Θήβαζε ἢ Μέγαράδε· εὐνομοῦνται γὰρ ἀμφότεραι· πολέμιος ἥξεις, ὦ Σώκρατες, τῇ τούτων πολιτείᾳ· καὶ ὅσοιπερ κήδονται τῶν αὑτῶν πόλεων, ὑποβλέψονταί σε, διαφθορέα ἡγούμενοι τῶν νόμων· καὶ βεβαιώσεις τοῖς δικασαῖς τὴν δόξαν, ὥστε δοκεῖν ὀρθῶς τὴν δίκην δικάσαι. ὅστις γὰρ νόμων διαφθορεύς ἐστι, σφόδρα που δόξειεν ἂν νέων γε καὶ ἀνοήτων ἀνθρώπων διαφθορεὺς εἶναι. πότερον οὖν c.
φεύξει τάς τε εὐνομουμένας πόλεις καὶ τῶν ἀνδρῶν τοὺς κοσμιωτάτους; καὶ τοῦτο ποιοῦντι ἆρα ἄξιόν σοι ζῆν ἔσται; ἢ πλησιάσεις τούτοις, καὶ ἀναισχυντήσεις διαλεγόμενος; τίνας λόγους, ὦ Σώκρατες; ἢ οὕσπερ [3] ἐνθάδε, ὡς ἡ ἀρε-

Merito igitur Heusdius reprehensus ab Heindorfio (ad Euthyd. l. l.); qui locum nostrum, quod in schedis ejus mecum communicatis video, dudum illo quem proposuimus modo accepit.

[12] Libri omnes *ἐμμένεις τοῖς ὡμολογημένοις, ἐὰν* —: Steph. autem, Fic. versionem secutus, inseruit *ἐμμενεῖς δὲ* ante *ἐάν*. Sed Schleiermacher tenuissima vel nulla potius mutatione antiquiorem scripturam juvit, cujus rationem jam olim secuti sumus antequam sciremus in Clark. correctum esse *ἐμμενεῖς* a manu secunda. Nimirum ante illa *ἐάν γε* —, quibus sibi ipsae respondent leges, mente repetendum ex ipsa interrogatione, *ἀλλ' ἐμμενεῖς*.

[13] Formam in *ει* praeter Clarkianum hic Angelicus quoque codex dabat.

[1] Codd. optimi *ἐξαμαρτάνων*.

[2] Vid. Ind. Lat. in v. *Genitivus*.

[3] Legebatur olim uno tenore, *καὶ ἀναισχυντήσεις διαλεγόμενός τινας λόγους, ὦ Σ., ἢ οὕσπερ ἐνθάδε* —; quod cum intelligi commode non posset, praeferebam olim eam lectionem quam et Eusebius (Praep. Eu. 13, 9. p. 658.) et nunc Platonis etiam codices aliquot praebent. Sed reperta simul, quam vel solus ille vocativus *ὦ Σώκρατες* indicare nobis debebat, in optimis hodie codicibus scriptura *τίνας*, jure hanc Be. in ordinem recepit, deque vera Platonis manu nulla amplius opi-

τὴ καὶ ἡ δικαιοσύνη πλείζου ἄξιον τοῖς ἀνθρώποις, καὶ τὰ νόμιμα καὶ οἱ νόμοι; καὶ οὐκ οἴει ἄσχημον ἂν φανεῖσθαι [4]
d. τὸ τοῦ Σωκράτους πρᾶγμα; οἰέσθαί γε χρη. ἀλλ' ἐκ μὲν τούτων τῶν τόπων [5] ἀπαρεῖς, ἥξεις δὲ εἰς Θετταλίαν παρὰ τοὺς ξένους τοὺς Κρίτωνος [6]. ἐκεῖ γὰρ δὴ πλείζη ἀταξία καὶ ἀκολασία [7]. καὶ ἴσως ἂν ἡδέως σου ἀκούοιεν, ὡς γελοίως ἐκ τοῦ δεσμωτηρίου ἀπεδίδρασκες σκευήν τέ τινα [8] περιθέμενος, ἢ διφθέραν λαβών, ἢ ἄλλα οἷα δὴ εἰώθασιν ἐνσκευάζεσθαι οἱ ἀποδιδράσκοντες, καὶ τὸ σχῆμα τὸ σαυτοῦ
e. μεταλλάξας. ὅτι δὲ γέρων ἀνὴρ, σμικροῦ χρόνου τῷ βίῳ λοιποῦ ὄντος ὡς τὸ εἰκὸς, ἐτόλμησας οὕτω γλίσχρως ἐπιθυμεῖν ζῆν νόμους τοὺς μεγίζους παραβὰς, οὐδείς δς ἐρεῖ; ἴσως, ἄν μήτινα λυπῇς· εἰ δὲ μὴ [9], ἀκούσει, ὦ Σώκρατες,
f. πολλὰ καὶ ἀνάξια σαυτοῦ. ὑπερχόμενος [10] δὴ βιώσει πάντας ἀνθρώπους καὶ δουλεύων. τί ποιῶν ἢ εὐωχούμενος ἐν Θετταλίᾳ [11], ὥσπερ ἐπὶ δεῖπνον ἀποδεδημηκὼς εἰς Θετται-

opinor cuiquam dubitatio esse potest. Sed augetur vis interrogationis distinctione post verbum *διαλέγεσθαι* posita. „Non erubesces consueto tuo more disserere? Quosnam sermones —?"

[4] Particulam *ἄν* quam codices, non quidem Clarkianus, sed praestantissimi alii Ven. *II*, Tub. Huet. cet. praebent, non haesitantes nos quoque nunc inseruimus. Nam etiam Futuro, quoties certitudo deroganda est, addi hanc particulam satis hodie notum est. Vid. Heind. ad Phaedo. 13. Reisig. in Com. ment. de Partic. *ἄν* (post Aristoph. Nub.) p. 100. Cui tamen, cum putat fiduciam praedicentis hac particula exprimi, equidem non accedo. Hoc enim fit oratione figurata, non vi particulae, quae sicut germ. *wol*, eo ipso quod revera nonnisi verisimilitudinem indicat, figurate inservit etiam fiduciae.

[5] Sic Be. ex optimis libris. Ceteri *πόλεων*.

[6] Ita Cod. Tub. et a manu prima Ven. *II*. Vulgo *τ. ξ. τοῦ Κρ.*

[7] Vid. de Thessalorum ejus temporis licentia et vitiis Athenaeus p. 137. 418. 527. 663. Kuhnius ad Polluc. 7, 112. p. 768. Philostr. Vit. Soph. 1, 16. Schol. Aristoph. Plut. 521. *FISCHER.* Cf. Men. 1. not. 2.

[8] *Τέ* ante *τινά* in omnibus codd. repertum est. Jungendum autem non, quod alibi recte fit, *τε — ἤ —*, sed ut recte monet Ullrichius *σκευήν τε τ. περιθέμενος καὶ τὸ σχῆμα μεταλλάξας.* Illa autem *ἤ — ἤ —* varias *τῆς σκευῆς* species indicant.

[9] *Εἰ δὲ μή*, *sin minus*, notissima formula, post negationes etiam adhibita, ubi valet *alias*, *contra*; v. Gramm. §. 148. (135). Obs. 10.

[10] Vid. Ind.

[11] Merito offendebat Schleiermacher in isto *τί ποιῶν*; quod

λίαν; λόγοι δὲ ἐκεῖνοι οἱ περὶ δικαιοσύνης τε καὶ τῆς ἄλλης
p. 54. ἀρετῆς ποῦ ἡμῖν ἔσονται; ἀλλὰ δὴ τῶν παίδων ἕνεκα βού-
λει ζῇν, ἵνα αὐτοὺς ἐκθρέψῃς καὶ παιδεύσῃς; τί δαί; εἰς g.
Θετταλίαν αὐτοὺς ἀγαγὼν θρέψεις τε καὶ παιδεύσεις ξένους
ποιήσας, ἵνα καὶ τοῦτό σου ἀπολαύσωσιν; ἢ τοῦτο μὲν οὔ,
αὐτοῦ δὲ τρεφόμενοι σοῦ ζῶντος βέλτιον θρέψονται καὶ
παιδεύσονται, μὴ ξυνόντος σου αὐτοῖς; οἱ γὰρ ἐπιτήδειοι
οἱ σοὶ ἐπιμελήσονται αὐτῶν. πότερον ἐὰν [12] μὲν εἰς Θετ-
ταλίαν ἀποδημήσῃς, ἐπιμελήσονται, ἐὰν δὲ εἰς ᾅδου ἀποδη-
μήσῃς, οὐχὶ ἐπιμελήσονται; εἴπερ γέ τι ὄφελος αὐτῶν ἐστι
τῶν σοι φασκόντων ἐπιτηδείων εἶναι, οἴεσθαί γε χρή. Ἀλλ', 16
ὦ Σώκρατες, πειθόμενος ἡμῖν τοῖς σοῖς τροφεῦσι, μήτε παῖ-
δας περὶ πλείονος ποιοῦ, μήτε τὸ ζῆν, μήτε ἄλλο μηδὲν,
πρὸ τοῦ δικαίου· ἵνα εἰς ᾅδου ἐλθὼν ἔχῃς ταῦτα πάντα
ἀπολογήσασθαι τοῖς ἐκεῖ ἄρχουσιν. οὔτε γὰρ ἐνθάδε σοι
φαίνεται ταῦτα πράττοντι ἄμεινον εἶναι [1] οὐδὲ δικαιότερον
οὐδὲ ὁσιώτερον, οὐδὲ ἄλλῳ τῶν σῶν οὐδενί· οὔτε ἐκεῖσε
ἀφικομένῳ ἄμεινον ἕξει. ἀλλὰ νῦν μὲν ἠδικημένος ἄπει, ἐὰν b.
ἀπίῃς, οὐχ ὑφ' ἡμῶν τῶν νόμων, ἀλλ' ὑπ' ἀνθρώπων· ἐὰν
δὲ ἐξέλθῃς οὕτως αἰσχρῶς ἀνταδικήσας τε καὶ ἀντικακουρ-
γήσας, τὰς σαυτοῦ ὁμολογίας τε καὶ ξυνθήκας τὰς πρὸς
ἡμᾶς παραβὰς, καὶ κακὰ ἐργασάμενος τούτους οὓς ἧκιστα
ἔδει, σαυτόν τε καὶ φίλους καὶ πατρίδα καὶ ἡμᾶς, ἡμεῖς τέ
σοι χαλεπανοῦμεν ζῶντι, καὶ ἐκεῖ οἱ ἡμέτεροι ἀδελφοὶ, οἱ

quod non bene cohaeret cum praecedd. maxime post priora illa participia. Acute itaque idem participium *δουλεύων* e glossemate verbi *ὑπερχόμενος* irrepsisse suspicabatur, ut, servata particula *καὶ*, scripserit Plato *ὑπερχόμενος πάντας ἀνθρώπους, καὶ τί ποιεῖν* —. Retineri tamen potest participium *δουλεύων* in hunc modum: *καὶ δουλεύων, καὶ τί ποιεῖν* —: et ita liquido legitur in codd. duobus apud Stallbaumium, Vatic. et Flor. d. Memoranda est etiam lectio cod. Vind. 2. qui loco verborum *ἐν Θετταλίᾳ* habet *εἰς Θετταλίαν*, iisdem verbis post particip. *ἀποδεδημηκὼς* omissis. Ea tamen ratio non est admittenda, cum recte observet Bernhardy invidiose bis addita esse haec verba ad mentionem *τοῦ εὐωχεῖσθαι* et *τοῦ δείπνου*, ob notum Thessalorum luxum.

[12] Eusebius *πότερον δὲ ἐὰν* —, Ficinus *Utrum vero*. Sed fortior mihi quidem videtur oratio sine particula adversativa.

[1] v. Ind. *ἄμεινον*.

[1] Ti-

ἐν ᾅδου νόμοι, οὐκ εὐμενῶς σε ὑποδέξονται εἰδότες ὅτι καὶ ἡμᾶς ἐπεχείρησας ἀπολέσαι, τὸ σὸν μέρος. ἀλλὰ μή σε πεί-
17 σῃ Κρίτων ποιεῖν ἃ λέγει, μᾶλλον ἢ ἡμεῖς. Ταῦτα, ὦ φίλε ἑταῖρε Κρίτων, εὖ ἴσθι ὅτι ἐγὼ δοκῶ ἀκούειν, ὥσπερ οἱ κορυβαντιῶντες [1] τῶν αὐλῶν δοκοῦσιν ἀκούειν· καὶ ἐν ἐμοὶ αὕτη ἡ ἠχὴ τούτων τῶν λόγων βομβεῖ, καὶ ποιεῖ μὴ δύνασθαι τῶν [2] ἄλλων ἀκούειν. ἀλλὰ ἴσθι, ὅσα γε τὰ νῦν ἐμοὶ δοκοῦντα, ἐάν τι λέγῃς παρὰ ταῦτα, μάτην ἐρεῖς. ὅμως μέντοι εἴ τι οἴει πλέον ποιήσειν, λέγε. ΚΡ. Ἀλλ', ὦ Σώκρατες, οὐκ ἔχω λέγειν. ΣΩ. Ἔα τοίνυν, ὦ Κρίτων, καὶ πράττωμεν ταύτῃ, ἐπειδὴ ταύτῃ ὁ θεὸς ὑφηγεῖται.

[1] Timaeus: *Κορυβαντιᾷν· παρεμμαίνεσθαι καὶ ἐνθουσιαστικῶς κινεῖσθαι.* Nimirum *Κορύβαντες* fuere sacerdotes Matris deum in Phrygia, qui saltabant deo pleni. Strab. 10. p. 725. Unde *κορυβαντιᾷν* est *laborare morbo*, qui *κορυβαντιασμός*, *morbus imaginosus*, vocatur, cum aures videntur personare tibiarum cantu: qui morbus putabatur proficisci a Corybantibus. *FISCH.* Horat. 1. Ep. 1. 7. *Est mihi purgatam crebro qui personet aurem.* Quem locum cum hoc Platonico comparat Lambinus. Proprie verbum de aegrotis, qui tibiarum sonum sibi audire visi quasi furiis agitantur et vexantur insomniis, usurpari solitum egregie docuit Jos. Scaliger ad Catull. 38. et Animadv. in Euseb. p. 27. Cujus sententiam pluribus confirmavit Salmasius Exerc. Plin. p. 764. et P. Petit ad Aretae. p. 174. Hanc *τῶν κορυβαντιώντων* insomniam veteres musica curasse tradit Philosophus noster Legg. 7. p. 628. d. [Ed. Steph. p. 790. d.] *RUHNK.* ad Tim. l. l.

[2] Cod. Tub. articulum omittit: rectius fortasse.

EXCURSUS I. *ad* §. 8. *d.*

In edd. ant. sine sensu, ac mero ut videtur Aldinae sphalmate, scriptum erat *ὅμ. εἶναι τῷ προτέλους*, pro quo Stephanus edidit *τῷ προτέρῳ*, quae lectio est codicum Vind. et Ven. *Z*, quamque sequitur Fic. qui habet: *haec ratio, quam percurrimus, superiori similis esse videtur.* Jam quicquid de verbis statuamus, de sensu dubii esse non possumus: quippe *οὗτος ὁ λόγος ὃν διεληλύθαμεν* alius esse non potest quam ille de quo adhuc egerat Socrates, de vulgi opinionibus. De altero autem nunc demum proposito, de vitae amore, idem eum

cum dicat haec, *καὶ τόνδε αὖ σκόπει, εἰ ἔτι μένει ἡμῖν*: apparet, sensum illorum quoque verborum, *δοκεῖ ὅμοιος εἶναι τῷ πρότερον*, esse debere hunc „nihil differre ea quae nunc de vulgi opinionibus disputarint, ab iis quae *de eadem materia olim*." Atqui nemo haec ita intelligere poterat, cum verba *τῷ πρότερον* aliam potius *paulo ante factam* disputationem significare videantur. Quare cum supra §. 6. in universum haec praemiserit Socrates, *ὅμοιοι φαίνονταί μοι (οἱ λόγοι), καὶ τοὺς αὐτοὺς πρεσβεύω, οὔσπερ καὶ πρότερον*; longe commodior cuique hic videbitur lectio codicum opt. Clark. Ven. *Π*, Tub. aliorum, *τῷ καὶ πρότερον*, quam et adoptavit Bekker. Sed neutiquam negligendus erat locus Prisciani l. 18. p. 1192. Putsch. *Attici*, inquit, *ὅμοιός ἐςι λόγος καὶ πρότερον. Πλάτων Κρίτωνι, Ἀλλ' ὦ θαυμάσιε οὗτός τε ὁ λόγος ὃν διεληλύθαμεν ἔμοιγε δοκεῖ. ἀνόμοιος εἶναι καὶ ὁ πρότερος· ἀντὶ τοῦ οἷος πρότερον, et nota quod ex hujusmodi structura graeca frequenter Latini AC et ATQUE in significatione similitudinis accipiunt, ut similis est haec oratio atque ante.* Apparet igitur fuisse jam olim hunc locum in exemplis constructionis vocabulorum similitudinis cum *καί*, de qua vid. Ind. in *καί*. Sed quod ex ipso Prisciani contextu olim docueram, depravata esse, contra grammatici mentem, ipsa Platonis verba, ac pro *καὶ ὁ πρότερος* iterum legendum esse *καὶ πρότερον*, illud nunc confirmatum est ope codicis Prisciani Monacensis, unde Krehlius in sua grammatici editione ita nunc illa edidit: *οὗτός τε ὁ λόγος ὃν διεληλύθαμεν ἔμοιγε δοκεῖ ὅμοιος εἶναι καὶ πρότερον*. Atque illud etiam quod suspicatus eram, verba ista prout antehac ibi vulgata fuerant, derivata fuisse e Platonis aliquo exemplo per malam correctionem ita exhibente, id non minus certum est hodie. Nam non modo illud *καὶ ὁ πρότερος* legitur in cod. Coisl. aliisque; sed in cod. Paris. H totus locus cum omni varietate ita prostat ut e Putschio eum modo exhibuimus. Ne quis autem nimium nos tribuere putet Prisciano, reputandum est, graeca illum sibi, quibus uteretur, exempla non ipsum congessisse sed e graecis grammaticis longe antiquioribus mutuatum esse. Itaque non minus est manifestum, tempore Alexandrinorum grammaticorum locum hunc Platonis ita scriptum, *ὅμοιος εἶναι καὶ πρότερον*, in scholis, ut nobile constructionis hujus exemplum usurpatum fuisse. Habemus igitur lectionem hic antiquam quae in nullo tamen eorum, qui hodie superstites sunt, codice extat. Immo apparet, jam olim alios, loco minus tritae illius formae *ὅμοιος καὶ πρότερον* dativum desiderantes, inseruisse articulum *τῷ*, alios in neutro *πρότερον* haerentes correxisse *καὶ πρότερος* (Paris. B. C.), *καὶ ὁ πρότερος*, et *τῷ πρότερον*. Illud etiam memorabile, vocem *ἔτι* quam e bonis codd. Ven. *Π*, Huetiano, Par. D inseruit Bekker, itidem esse in Prisciano

ciano Monacensi: quanquam incertus est Krehlius, ἔστι ibi legatur an ἔτι. — Denique οὗτός τε, et mox καὶ τόνδε εὖ, cum Bekkero edidimus auctoritate codd. optimorum et ex priori parte Prisciani: quanquam vulgatam lectionem οὗτός γε —, καὶ τόνδε δὲ αὖ —, non omnino malam esse censeamus. Sed praestare videtur artior hic junctura quae fit per τε — καὶ —: praemisso autem τε molesta est formula καὶ — δέ.

EXCURSUS II. *ad* §. 10. *a.*

"Ἢ τινὶ μὲν ἀδικητέον τρόπῳ, τινὶ δὲ οὔ. Sic in antiquis edd. scriptum erat, neque quisquam de veritate ejus lectionis dubitasset, nisi Steph. pro τινὶ μὲν edidisset τοὺς μέν, sine sensu, margini autem apposuisset haec: *Π.* (h. e. πέντερον) τρόπῳ τινὶ, τινὶ δὲ οὔ. Mala haec utique erat conjectura: nam τοὺς μὲν manebat ἀνταπόδοτον et asciticium illud τινί suo μέν carebat. Sed eo minus dubitare quisquam poterat, illud, quod in textu ab eo positum erat, e codice aliquo fluxisse. Jam Forster quamvis veram et antiquam lectionem restituisset, turbas tamen auxit monendo, Stephani conjecturae „accedere quodammodo MS. Reg. habentem τοὺς μὲν ἀδικητέον τρόπῳ τινὶ μέν, τινὶ δὲ οὔ." Itaque ante codices rite inspectos nemo non putare poterat, esse aliquam cum vocibus τοὺς μὲν in codd. varietatem de qua aliquo modo statuendum esset. At in XV quorum lectiones ante oculos hodie habemus codicibus (XIII Bekkerianis, Clark. et Tub.) nihil nisi antiqua illa scriptura reperta est, neque quicquam varietatis est apud Eusebium loco in notis laudato. Et mirum tamen fuisset, si Stephanus et Forster, qui nullam praeterea lectionem protulerunt quae non in parte tamen illorum hodie inventa sit, hic aliquid privum uterque habuerint. Sed nodum solvit Sallieri nota nunc demum attentius lecta. Sic enim ille: *Il y a une note marginale de Henri Etienne qui ne fait qu'indiquer une correction nécessaire pour former un sens net dans l'endroit où elle est placée. Est-il permis, demande Socrate, de faire injustice d'une certaine façon et d'une autre non? Il faut* τρόπῳ τινὶ μὲν, τινὶ δ' οὔ. *Cette correction de H. E. est établie et confirmée par le manuscrit de la Bibl. du Roi.* Apparet Sallierum praeter Stephani textum cognitum habuisse nullum, illius autem in margine correctionem pro indicio tantum habuisse emendationis τινὶ μὲν pro τοὺς μέν. Vides enim eum in sua horum verborum interpretatione nullam horum τοὺς μὲν rationem habere. Hanc autem emendationem confirmatam dicit codice Regio. Nimirum ad manus habuit unum e codicibus illis qui antiquam darent lectionem et pro Stephani his τοὺς μὲν revera exhi-

exhiberent τινὶ μέν: de quorum verborum collocatione securus reliquit illa ubi Stephanus posuerat suum τινί. Supervenit Forster. Is, ut ex praefatione ejus patet, nullum ipse codicem ms. adhibuit sed „MS. Regii" nomine saepe allegat eum, de quo Sallierus in notis monuerat: non intellecta autem ea quam modo apposui Sallieri nota, Stephani istud τοὺς μέν et Sallieri τινὶ μέν in unam conflavit lectionem quam pro Codicis Regii scriptura venditavit. Ita turbae omnes natae ex illo τοὺς μέν quod, ut satis superque nunc patet, mero sphalmate in Stephani chartas irrepserat, cuique hic, dum plagulas festinanter emendaret, tanquam librorum lectioni conjecturam qualemcunque allevit. Haec omnia accuratius explicare opus erat, ne quis in posterum tempus perderet in varietate, quae nulla usquam est.

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ ΠΡΩΤΟΣ

Η

ΠΕΡΙ ΦΥΣΕΩΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥ *).

Loquitur hic
SOCRATES cum
ALCIBIADE,
qui juvenis, elatus pulchritudine, divitiis, genere, etiam natura paulo ferocior, ad capessendam remp. accedere volebat. Socrates, sua methodo utens, ostendit eum non intelligere τὰ πολιτικά, quod ea nec didicerit, neque ipse invenerit. Tandem Alcibiade, conscientia et pudore stimulato, quidnam sibi sit faciendum quaerente, Socrates graviter urget aureum illud Nosce te ipsum. *Qui se ipsum i. e. animum non novit, is neque quidquam e rebus humanis tractare, neque felix esse poterit. Ergo non potentia et imperium, sed virtus primo loco quaerenda est.*

Hic dialogus quem auctores perantiqui et schola Platonica, recentior certe, omnis pro genuino habuit, his novissimis demum temporibus ex hac gentis litteratae opinione deturbatus est; cum Schleiermacher primus gravissimis per totum librum argumentis atque indiciis monstraverit, quantum modus et disserendi et disputandi et inveniendi a Platonis et more et ingenio dissideat: ita tamen ut non derint loci Platone digni, ipsaque disciplina a Platonica nequaquam abhorreat. Unde non temere colligas, multa quae Plato revera docuerit, quin lumina aliquot

*) Sic Diogenes Laert. 3, 59.

aliquot ex ejus disputationibus, a discipulo ejus aliquo in hunc libellum, formam Platonicorum operum imitantem, esse conjecta.

---

103 ΣΩΚΡΑΤΗΣ. Ὦ παῖ Κλεινίου [1], οἶμαί σε θαυμάζειν, 1
ὅτι πρῶτος ἐραςής σου γενόμενος [2], τῶν ἄλλων πεπαυμέ-
νων, μόνος οὐκ ἀπαλλάττομαι· καὶ ὅτι οἱ μὲν ἄλλοι δι'
ὄχλου ἐγένοντό σοι διαλεγόμενοι, ἐγὼ δὲ τοσούτων ἐτῶν
οὐδὲ προσεῖπον. τούτου δὲ τὸ αἴτιον γέγονεν οὐκ ἀνθρώ- b.
πειον [3] ἀλλά τι δαιμόνιον ἐναντίωμα, οὗ σὺ τὴν δύναμιν
καὶ ὕςερον πεύσει [4]· νῦν δ' ἐπειδὴ οὐκέτι ἐναντιοῦται, οὕ-
τω προσελήλυθα. εὔελπις δέ εἰμι καὶ τολοιπὸν μὴ ἐναντιώ-
σεσθαι αὐτό. σχεδὸν οὖν κατανενόηκα ἐν τούτῳ τῷ χρό- c.
νῳ σκοπούμενος, ὡς πρὸς τοὺς ἐραςὰς ἔσχες. πολλῶν γὰρ
γενομένων καὶ μεγαλοφρόνων οὐδεὶς ὃς οὐχ ὑπερβληθεὶς τῷ
φρονήματι ὑπὸ σοῦ πέφευγε. τὸν δὲ λόγον, ᾧ ὑπερπεφρό- d.
104 νηκας, ἐθέλω διελθεῖν. οὐδενὸς φῂς ἀνθρώπων ἐνδεὴς εἶναι

[1] *Clinias* Alcibiadis pater, secundum Herodotum 8, 17. Plut. Alcib. init., sumptu suo ac propria navi cum ducentis viris militavit ad Artemisium: occisus vero fuit in proelio ad Coroneam (v. infr. §. 18.). Matre usus est Alcibiades *Dinomache* (§. 5. et 40. Plut. l. c.). *Alcibiadis* Thucydides primum facit mentionem 5, 43. ad quem locum Duker de ejus aetate disputat, cum quo cf. Valckenar. ad Herod. p. 626. Cum Socrates hunc cum eo sermonem instituerat, nondum implerat ille annos viginti (§. 41.). Tutorem habuit *Periclem* (§. 2.), et praeceptorem Sophilum, Antiphontis patrem, paedagogum autem Zopyrum quendam Thracem (§. 37.). Mores ejus, praeter Platonem, adumbravit Diodorus Sic. 13. (p. 569. Wessel.) et Plutarch. (p. 192.) *GOTTLEBER.*

[2] Cupiditate flagrabat Socrates cum adolescentibus colloquendi, ut eos redderet meliores. Cf. Plut. p. 193. De honesto vocis *ἐραςής* sensu egit Zeunius ad Xenoph. Rep. Lac. 2, 12. *GOTTL.*

[3] Sic Clark. et Vat. Vulgo *ἀνθρώπινον*. Monet autem Steph. jungi posse hanc vocem cum *ἐναντίωμα*.

[4] Sic per *ει* Clark. et Vat. Atque sic per utrumque Alcibiadem Clarkianus in hac scriptura comites fere habet aliquot ex optimis. De qua re non amplius monebimus.

Scholium: *Παραπληρωματικός ἐςιν ὁ καὶ σύνδεσμος, ὡς καὶ παρ' Ὁμήρῳ* (Il. β, 827.), *ᾧ καὶ τόξον Ἀπόλλων αὐτὸς ἔδωκεν.*

εἰς οὐδέν· τὰ γὰρ ὑπάρχοντά σοι μεγάλα εἶναι, ὥστε μηδενὸς δεῖσθαι, ἀπὸ τοῦ σώματος ἀρξάμενα [1], τελευτῶντα εἰς
2 τὴν ψυχήν. οἴει γὰρ δὴ εἶναι πρῶτον μὲν κάλλιςός τε καὶ μέγιςος [2]· καὶ τοῦτο μὲν δὴ παντὶ δῆλον ἰδεῖν, ὅτι οὐ ψεύδει· ἔπειτα νεανικωτάτου γένους ἐν τῇ σεαυτοῦ πόλει, οὔσῃ μεγίςῃ τῶν Ἑλληνίδων· καὶ ἐνταῦθα πρὸς πατρός τέ σοι φίλους καὶ ξυγγενεῖς πλείςους εἶναι καὶ ἀρίςους, οἳ εἴ τι δέοι ὑπηρετοῖεν ἄν σοι [3]· τούτων δὲ τοὺς πρὸς μητρὸς οὐ-
b. δὲν χείρους οὐδ' ἐλάττους. ξυμπάντων δὲ ὧν εἶπον μεῖζω οἴει σοι δύναμιν ὑπάρχειν Περικλέα τὸν Ξανθίππου, ὃν ὁ πατὴρ ἐπίτροπον κατέλιπε σοί τε καὶ τῷ ἀδελφῷ· ὃς οὐ μόνον ἐν τῇδε τῇ πόλει δύναται πράττειν ὅ,τι ἂν βούληται, ἀλλ' ἐν πάσῃ τῇ Ἑλλάδι, καὶ τῶν βαρβάρων ἐν πολλοῖς καὶ μεγάλοις γένεσι. προσθήσω δὲ καὶ ὅτι τῶν πλουσίων [4]·
c. δοκεῖς δέ μοι ἐπὶ τούτῳ ἥκιςα μέγα φρονεῖν [5]. κατὰ πάν-

[1] V. Ind. *ἄρχεσθαι*.

[2] Xenoph. Mem. 1, 2, 24. Plut. in vita ejus init.; Cornel. Alcib. 1.

[3] Priscianus haec verba (*πρὸς πατρὸς — ἄν σοι*) et aliquot ex subsequentibus quoque locos apposuit lib. 18. c. 14. ubi in edd. Ald. Putsch. et aliis quibusdam ita fere leguntur ut in Platonis libris, Krehlius autem (ut ipse ait p. 160. not. 2.) ex illis ea repetivit. In notis vero novissimus hic editor eadem ita apposuit, ut in libris aliquot Prisciani editis aliis, et in mss. leguntur. Jam in his verbis, quae haec nota spectat, varietas ista ex editis ita comparata est, ut afferre pigeat, cum mihi certe exploratum sit natam esse ex male intellecta codicum scriptura, qualem, et quidem contaminatissimam, ex Langeriano codice apposuit Krehlius. Unde haud sane levis oritur suspicio etiam emendata illa quae hic et in proximis apud Aldum et ceteros leguntur non ex Prisciani sed ipsius Platonis libris hausta esse. Certe e septem codicibus quos in edendis postremis illis Prisciani libris contulit Krehlius (vid. Praef tomi sec.), graeca exhibent nonnisi duo, ita tamen ut legi vix possint.

[4] Cod. Cizensis *προσθήσω δ' ὅτι καὶ τῶν πλουσίων*, quod magis placet. De ellipsi autem verbi *εἶ*, quam non puto firmari posse nisi loco Homerico Od. σ, 126. *Τοίου γὰρ καὶ πατρός*, nunc dubito: nam cum menti adhuc inhaereant superiora illa: *οἴει γὰρ δὴ εἶναι κάλλιςος —· ἔπειτα νεανικωτάτου γένους —*: 'verba, *προσθήσω δὲ καὶ ὅτι τῶν πλουσίων*, veram ellipsin non patiuntur, sed intellectu e superioribus supplentur. Longe minus dura, et dubia tamen est omissio in his, *οὐ σὺ δ λέγων (εἶ)*, *ἐγὼ δὲ ὁ ἐρωτῶν*, vid. not. ad §. 26.

[5] Sic Clark. Vat. Ven. *Π*: ed. Be. Vulgo *μεγαλοφρ.*

[6] Duo

τα δὴ ταῦτα σύ τε μεγαλαυχούμενος κεκράτηκας τῶν ἐραζῶν, ἐκεῖνοί τε [6] ὑποδεέστεροι ὄντες, ἐκρατήθησαν. καί σε ταῦτ' οὐ λέληθεν. ὅθεν δὴ εὖ οἶδα ὅτι θαυμάζεις, τί διανοούμενός ποτε οὐκ ἀπαλλάττομαι τοῦ ἔρωτος, καὶ ἥντιν' ἔχων ἐλπίδα ὑπομένω τῶν ἄλλων πεφευγότων. ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ. Καὶ ἴσως γε, ὦ Σώκρατες, οὐκ οἶσθ', ὅτι σμικρόν 3
με ἔφθης. ἐγὼ γάρ τοι ἐν νῷ εἶχον πρότερός σοι προσελθὼν αὐτὰ ταῦτ' [1] ἐρέσθαι, τί ποτε βούλει, καὶ εἰς τίν' ἐλπίδα βλέπων ἐνοχλεῖς με, ἀεὶ ὅπου ἂν ὦ ἐπιμελέσατα παρών. τῷ ὄντι γὰρ θαυμαίζω ὅ,τι ποτ' ἐξὶ τὸ σὸν πρᾶγμα, καὶ ἥδις' ἂν πυθοίμην. ΣΩ. Ἀκούσει μὲν ἄρα μου ὡς τὸ b.
εἰκὸς προθύμως, εἴπερ ὡς φῆς ἐπιθυμεῖς εἰδέναι τί διανοοῦμαι, καὶ ὡς ἀκουσομένῳ καὶ περιμενοῦντι λέγω [2]. ΑΛ. Πάνυ μὲν οὖν. ἀλλὰ λέγε. ΣΩ. Ὅρα δή. οὐ γάρ τοι εἴη c.
ἂν θαυμαζὸν, εἰ ὥσπερ μόγις ἠρξάμην, οὕτω μόγις καὶ παυσαίμην. ΑΛ. Ὠγαθὲ λέγε. ἀκούσομαι γάρ. ΣΩ. Λεκτέον ἂν εἴη. χαλεπὸν μὲν οὖν πρὸς ἄνδρα οὐχ ἥττονα ἐραζῶν προσφέρεσθαι ἐραζῇ· ὅμως δὲ τολμητέον φράσαι τὴν ἐμὴν διάνοιαν. ἐγὼ γὰρ, ὦ Ἀλκιβιάδη, εἰ μέν σε ἑώρων ἃ νῦν 4
δὴ διῆλθον ἀγαπῶντά τε καὶ οἰόμενον δεῖν ἐν τούτοις καταβιῶναι, πάλαι ἂν ἀπηλλάγμην τοῦ ἔρωτος, ὡς γε δὴ ἐμαυτὸν πείθω· νῦν δὲ ἕτερα αὖ κατηγορήσω διανοήματα σὰ πρὸς αὐτόν σε· ᾧ καὶ γνώσει ὅτι προσέχων γέ σοι τὸν νοῦν b.
διατετέλεκα. δοκεῖς γάρ μοι, εἴ τίς σοι εἴποι θεῶν [1], Ὦ Ἀλκιβιάδη, πότερον βούλει ζῆν ἔχων ἃ νῦν ἔχεις, ἢ αὐτίκα τεθνάναι, εἰ μή σοι ἔξέσαι μείζω κτήσασθαι; δοκεῖς [2] ἄν μοι

[6] Duo Procli codices σύ γε — ἐκεῖνοι δὲ —.

[1] Ita Clark. Vat. Ven. Π. Vulgo ταυτὰ ταῦτα. Differunt autem haec eo, quod ταυτὰ ταῦτα valet *eadem*, *quae tu quoque dicis*, αὐτὰ ταῦτα *haec ipsa* (gerade das) *quae tu ais*. — Mox ap. Procl. ὅπου παρ ἂν ᾖ.

[2] Post εἰδέναι insertum olim legebatur καὶ ἀκοῦσαι: admodum inepte, post illud ἀκούσει et sequente ἀκουσομένῳ. Indicium autem adulteratae lectionis hoc jam erat quod in longe maxima codicum parte legitur εἰδέναι ἀκοῦσαι sine καί. In textu autem Procli commentariis apposito importuna illa verba plane desunt. Recte itaque Be. omisit. Tum prius καί ante ὡς, omissum antea, ex omnibus nunc codd. et e Proclo adoptatum est.

[1] Cf. Alcib. II. 6. et ibi not.

[2] Ita codd. opt. et plur. pro soloeco δοκῇς. Partic. ἄν jun-

ἐλέσθαι τεθνάναι. ἀλλὰ νῦν ἐπὶ τίνι δή ποτε ἐλπίδι ζῇς,
c. ἐγὼ φράσω. ἡγεῖ, ἐὰν θᾶττον εἰς τὸν Ἀθηναίων δῆμον
παρέλθῃς· τοῦτο δὲ ἔσεσθαι μάλα ἡμερῶν ὀλίγων [3]· πα-
ρελθὼν οὖν ἐνδείξεσθαι [4] Ἀθηναίοις, ὅτι ἄξιος εἶ τιμᾶσθαι,
ὡς οὔτε Περικλῆς οὔτε ἄλλος οὐδεὶς τῶν πώποτε γεγομένων,
καὶ τοῦτο ἐνδειξάμενος, μέγιστον δυνήσεσθαι ἐν τῇ πόλει·
ἐὰν δ' ἐνθάδε μέγιστος ᾖς, καὶ ἐν τοῖς ἄλλοις Ἕλλησι· καὶ
d. οὐ μόνον ἐν Ἕλλησιν, ἀλλὰ καὶ ἐν τοῖς βαρβάροις, ὅσοι ἐν
τῇ αὐτῇ ἡμῖν οἰκοῦσιν ἠπείρῳ. καὶ εἰ αὖ σοι εἴποι ὁ αὐ-
τὸς οὗτος θεὸς, ὅτι αὐτοῦ σε δεῖ δυναστεύειν ἐν τῇ Εὐρώπῃ,
διαβῆναι δὲ εἰς τὴν Ἀσίαν οὐκ ἔξεσαι σοι, οὐδὲ ἐπιθέσθαι
τοῖς ἐκεῖ πράγμασιν· οὐκ ἂν αὖ μοι δοκεῖς ἐθέλειν οὐδὲ ἐπὶ
τούτοις μόνοις ζῆν, εἰ μὴ ἐμπλήσεις τοῦ σοῦ ὀνόματος καὶ
e. τῆς σῆς δυνάμεως πάντας, ὡς ἔπος εἰπεῖν, ἀνθρώπους. καὶ
οἶμαί σε πλὴν Κύρου καὶ Ξέρξου ἡγεῖσθαι οὐδένα ἄξιον λό-
γου γεγονέναι. ὅτι μὲν οὖν ἔχεις ταύτην ἐλπίδα, εὖ οἶδα,
5 καὶ οὐκ εἰκάζω. ἴσως ἂν οὖν εἴποις, ἅτε εἰδὼς ὅτι ἀληθῆ
λέγω, Τί δὴ οὖν, ὦ Σώκρατες, τοῦτό ἐσί σοι πρὸς λόγον

jungenda infinitivo hic ut mox 4. d. *οὐκ ἂν αὖ μοι δοκεῖς ἐθέλειν*, et Meno 9. (vid. ibi not. 10.) post *οἶμαι*. Vid. et infra 47. a. Alc. II. 1. extr. 3. c. 10. b. 11. a. b. 23. b. quibus locis omnibus eadem constructio in verbis *δοκεῖς, δοκεῖ, οἶει*, idem mendum in aliquibus libris peperit.

[3] Be. cum optimis Clark. Vat. Ven. *Π. μᾶλα ὀλίγων ἡμερῶν*, atque sic etiam Proclus in scholiorum contextu.

Scholium: *Ἰσέον, ὡς Σωκράτης Ἀλκιβιάδῃ ταῦτα διελέγετο πρὸ ἡμερῶν ὀλίγων τῆς ἀρχῆς τοῦ εἰκοσοῦ ἔτους τῆς αὐτοῦ ζωῆς, ὡς δηλοῖ τὸ ῥητόν. Ἀθήνησι γὰρ οἱ νέοι εἰς μὲν τοὺς ἐφήβους εἰσῄεσαν ὀκτωκαίδεκα ἔτη γενόμενοι. δύο δὲ εἰς περιπόλους ἠριθμοῦντο, περιιόντες τὴν χώραν νυκτὸς, φυλακῆς ταύτης ἕνεκα καὶ γυμνασίας πολεμικῆς ἑαυτῶν. εἰκοσῷ δὲ ληξιαρχικῷ ἐνεγράφοντο γραμματείῳ, καθ' ὃ δὴ ἐκκλησιάζοντες παρελάμβανον καὶ τὴν πατρῴων οὐσίαν, ἥτις καὶ λῆξις ἐκαλεῖτο, ὡς Πολυδεύκης ἐν ὀνομαςικοῖς.* Vid. Poll. 8, 9, 23 et 25.

[4] Vulgo *παρελθὼν δέ*. Commodius *οὖν*, quo sicut latino *igitur, ergo* (v. Ernest. Clav. Cic.) oratio post parenthesin resumitur, praeeunte Nurnbergero reposui e Clark. Vat. Ven. *Π.* Ex iisdem nunc demum adoptavi futurum *ἐνδείξεσθαι* pro vulgato *-ασθαι*, quamvis post illa *ἐὰν παρέλθῃς* aoristum etiam futuri locum tenere poterat. Vid. ad Crit. 14, 3.

Schol. *Τὸ ἐνδειξάμενος ἐπὶ τοῦ λογισμοῦ τάττει, τὸ δὲ ἐπιδειξάμενος ἐπὶ τοῦ ἀποιδῆν*, h. e. de eo quod *directe, re ipsa* ostenditur. Ad Scholium hoc conf. Meno 15. c. d. ubi priori loco rogat Socratem Meno, ut velit *ἐνδείξασθαι εἰ ἔχει ὥσπερ λέγει*, quod sim-

ὃν ἔφησθα ἐρεῖν [1], διὸ ἐμοῦ οὐκ ἀπαλλάττει; ἐγὼ δὲ σοίγε ἐρῶ, ὦ φίλε παῖ Κλεινίου καὶ Δεινομάχης. τούτων γάρ σοι ἁπάντων τῶν διανοημάτων τέλος ἐπιτεθῆναι [2] ἄνευ ἐμοῦ ἀδύνατον· τοσαύτην ἐγὼ δύναμιν οἶμαι ἔχειν εἰς τὰ σὰ πράγματα καὶ εἰς σέ. διὸ δὴ καὶ πάλαι οἶομαί [3] με τὸν b. θεὸν οὐκ ἐᾶν διαλέγεσθαί σοι, ὃν ἐγὼ περιέμενον ὁπηνίκα ἐάσει. ὥσπερ γὰρ σὺ ἐλπίδας ἔχεις ἐν τῇ πόλει ἐνδείξασθαι, ὅτι αὐτῇ παντὸς ἄξιος εἶ, ἐνδειξάμενος δὲ, ὅτι οὐδέν, ὅ,τι οὐ παραυτίκα δυνήσεσθαι [4]· οὕτω κἀγὼ παρὰ σοὶ ἐλπίζω

simpliciter valet διδάσκειν *demonstrare:* Socrates autem puerum illum provocari jubet ἵνα ἐν τούτῳ ἐπιδείξηται. Conf. etiam Alc. II. 17. a.

[1] Sic omnes praeter cod. Ven. Ξ et ed. Bas. 2. unde Astius recepit articulum, τὸν λόγον: cujus sententiae accedo. Nam quod dicas fortasse, λόγον ὃν esse pro ὃν λόγον, id non satisfaciat sine exemplis; qualibus Heindorfius quoque, qui vulgatam hujus loci, non diserte tamen, tuetur ad Protag. 36., destitutus fuisse videtur. — Mox pro διό pars codicum δι' ὅν: sed praestat illud, quod est pro διότι. — Tum pro vulg. ἐγὼ δὴ Bc. cum Clark. Vat. Ven. Π. ἐγὼ δέ; recte: v. Erf. ad Soph. Antig. 1181.

[2] Apud Proclum est ἐπιθεῖναι. Ficinus: *has cogitationes tuas ad optatum finem perducere absque me minime potes.* Eundem autem vulgatae quoque sensum esse, Matthiaeo (Gr. §. 532. not. 2.) non credo: nam diversum est hoc nostrum: *harum tibi cogitationum finis* (liceat enim graeca verba pressius imitari) *imponi non potest.* Et in hac quidem sententia commodior genitivus casus mihi videtur: activa dativo aegre careret. II. τ, 107. Ψευσήσεις, οὐδ' αὖτε τέλος μύθῳ ἐπιθήσεις.

[3] Sic pro vulg. οἶμαι hic recte Clark. Vat. Ven. Π. Hic enim Socrates *opinionem* suam profert de numinis illius consilio, in paulo superiori οἶμαι autem suam de se ipso *persuasionem.* Vid. Gramm. ampl. in Ind. conjugg.

[4] Verba ἐνδείξασθαι usque ad prius istud δυνήσεσθαι desunt in Clark. Vat. Ven. Π: cujus omissionis nullum neque ὁμοιοτέλευτον neque ὁμοιόαρκτον causa est. Immo his omissis, ut quae ex superioribus (4. c.) menti audientis sponte recurrunt, cum elegantia et perspicuitate brevior sermo evadit hic: ὥσπερ γὰρ σὺ ἐλπίδας ἔχεις ἐν τῇ πόλει, οὕτω κἀγὼ παρὰ σοὶ ἐλπίζω μέγιστον δυνήσεσθαι ἐνδειξάμενος ὅτι παντὸς ἄξιός εἰμί σοι. Hanc itaque veram scriptoris manum, cetera non interpretamentum, sed male seduli alicujus supplementum esse censeo, antiquum tamen illud, cum Proclus quoque habeat: cf. not. 5. Ceterum in his verbis aoristum ἐνδείξασθαι mendo carere docuimus supra ad Crit. 14.; molestum autem ὅτι ante haec οὐδὲν ὅ,τι οὐ praeeuntibus Proclo et Bekkero omittere poteramus, sed nunc quoque retinuimus ob alia

μέγιζον δυνήσεσθαι, ἐνδειξάμενος ὅτι παντὸς ἄξιός εἰμί σοι [5], καὶ οὔτ' ἐπίτροπος, οὔτε συγγενὴς, οὔτε ἄλλος οὐδεὶς ἱκανὸς παραδοῦναι τὴν δύναμιν ἧς ἐπιθυμεῖς, πλὴν ἐμοῦ· μετὰ
c. τοῦ θεοῦ μέντοι. νεωτέρῳ μὲν οὖν ὄντι σοι, καὶ πρὶν τοσαύτης ἐλπίδος γέμειν, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, οὐκ εἶα ὁ θεὸς διαλέγεσθαι, ἵνα μὴ μάτην διαλεγοίμην· νῦν δὲ ἐφῆκε [6]· νῦν p. 1
6 γὰρ ἂν μου ἀκούσαις. ΑΛ. Πολύ γέ μοι, ὦ Σώκρατες, νῦν ἀτοπώτερος αὖ φαίνει, ἐπειδὴ ἤρξω λέγειν, ἢ ὅτε σιγῶν εἶπου. καίτοι σφόδρα γε ἦσθ' ἰδεῖν καὶ τότε τοιοῦτος. εἰ μὲν οὖν ἐγὼ ταῦτα διανοοῦμαι, ἢ μὴ, ὡς ἔοικε, διέγνωκας· καὶ ἐὰν μὴ φῶ, οὐδέν μοι ἔσαι πλέον πρὸς τὸ πείθειν σε. εἶεν [1]. εἰ δὲ δὴ ὅτι μάλιστα ταῦτα διανενόημαι, πῶς διὰ σοῦ μοι ἔσαι, καὶ ἄνευ σου οὐκ ἂν γένοιτο, ἔχεις λέγειν;
b. ΣΩ. Ἆρα ἐρωτᾷς, εἰ τινα ἔχω εἰπεῖν λόγον μακρὸν, οἷους δὴ ἀκούειν εἴθισαι; οὐ γάρ ἐστι τοιοῦτον τὸ ἐμόν. ἀλλ' ἐνδείξασθαι μέν σοι, ὡς ἐγῷμαι, οἷόστ' ἂν εἴην ὅτι ταῦθ' οὕτως ἔχει, ἐὰν ἓν μόνον μοι ἐθέλῃς βραχὺ ὑπηρετῆσαι. ΑΛ.
c. Ἀλλ' εἴ γε δὴ μὴ χαλεπόν τι λέγεις τὸ ὑπηρέτημα, ἐθέλω. ΣΩ. Ἦ [2] χαλεπὸν δοκεῖ τὸ ἀποκρίνεσθαι τὰ ἐρωτώμενα;

alia hujus anacoluthiae exempla quae collegit Heind. ad Phaedo. 19.

[5] Ita Bekker cum optimis Clark. Vat. Ven. *Π*, cum olim legeretur *παντὸς μᾶλλον ἄξιός εἰμι*, sine *σοι*, et cum voce importuna *μᾶλλον*, quam per incogitantiam librarii, formulam *παντὸς μᾶλλον* (v. Ind.) in animo habentis irrepsisse puto. Est autem mendosa ista scriptura etiam in textu Procli commentariis inserto, in quo proxime subsequentia ita leguntur: *καὶ οὔτε ἐπίτροπος οὔτε σύνεργός τις ἄλλος οὐδεὶς κ. τ. λ.*

[6] Heusdius verbum *ἐφιέναι* ratus *impellentis* tantum esse legendum pronuntiabat *ἀφῆκε*; idque in Procli libris inter varias lectiones est: sed vid. ibi Creuzer p. 161. qui apte etiam admonet praecepti Grammatici in Append. Sturziana ad Etymol. Gud. p. 635. I. 55. *τὸ γὰρ ἐφίημι διπλῶν ἐν ἑαυτῷ περιορίζει σημασίαν. ἐφίημι γὰρ τὸ προτρέπω καὶ ἐνδίδωμι, ὡς τὸ ἐφίημί σοι λέγειν.* Vid. Sturz. Lex. Xenoph. in v. Firmari autem potest vulgata lectio etiam ex Prisciano l. c. ubi mendosum *ἔφη* non modo in Graecis legitur, sed haec quoque sine varietate additur interpretatio „nunc, *inquit*, nunc enim me audias". Conf. Crit. 13. c. quanquam ibi in uno cod. Par. H est *ἀφιέντων*: contra ibid. 9. a. ubi *ἀφιέντων* magis proprie dictum, unus tamen codex habet *ἐφιέντων*, neque hoc ibi male.

[1] Vid. ad Men. 7. not. 6.

[2] Legitur vulgo *Εἰ χαλεπὸν —*: quae est elliptica responsio facilis intellectu post alte-

ΑΛ. Οὐ χαλεπόν. ΣΩ. Ἀποκρίνου δή. ΑΛ. Ἐρώτα. ΣΩ. Οὐκοῦν ὡς διανοουμένου σου ταῦτα ἐρωτῶ, ἃ φημί σε διανοεῖσθαι. ΑΛ. Ἔξω, εἰ βούλει, οὕτως· ἵνα καὶ εἰδῶ, ὅ,τι καὶ ἐρεῖς [3].

ΣΩ. Φέρε δή. διανοεῖ γὰρ, ὡς ἐγὼ φημι, παριέναι 7 *συμβουλεύσων Ἀθηναίοις, ἐντὸς οὐ πολλοῦ χρόνου. εἰ οὖν μέλλοντός σου ἰέναι ἐπὶ τὸ βῆμα λαβόμενος ἐροίμην, Ὦ Ἀλκιβιάδη, ἐπειδὴ περὶ τίνος* [1] *Ἀθηναῖοι διανοοῦνται βουλεύεσθαι, ἀνίσασαι συμβουλεύσων; ἆρ' ἐπειδὴ περὶ ὧν σὺ ἐπίσασαι βέλτιον ἢ οὗτοι; τί ἂν ἀποκρίναιο; ΑΛ. Εὖ οἶσθ' ἂν δήπου, περὶ ὧν οἶδα βέλτιον ἢ οὗτοι. ΣΩ. Περὶ ὧν ἄρ' εἰδὼς τυγχάνεις, ἀγαθὸς ξύμβουλος εἶ.* b. *ΑΛ. Πῶς γὰρ οὔ; ΣΩ. Οὐκοῦν ταῦτα μόνον οἶσθα, ἃ παρ' ἄλλων ἔμαθες ἢ αὐτὸς ἐξηῦρες; ΑΛ. Ποῖα γὰρ ἄλλα; ΣΩ. Ἔξιν οὖν ὅπως ἂν ποτε ἔμαθές τι ἢ ἐξηῦρες, μήτε μανθάνειν ἐθέ-*

alterius interrogationem qualis hic foret ista: *Ἀλλ' ἢ χαλεπὸν λέγεις τὸ ὑπηρέτημα;* Resp. *Εἰ χαλεπὸν τὸ ἀποκρίνεσθαι.* Sed post hujusmodi sermonem, *Ἀλλ' εἰ μὴ χαλεπὸν λέγεις, ἐθέλω ὑπηρετῆσαι,* nemini in mentem venire potest respondere: *Εἰ χαλεπὸν τὸ ἀποκρίνεσθαι*: ut scilicet ex negativa quae praecedit hypothesi mente repetatur *χαλεπόν ἐστιν* idque in negationem convertatur. Contra una consentanea loquendi forma hic est directa interrogatio; ad eamque solam recte respondetur nudo hoc *οὐ χαλεπόν*. Jam cum in antiquissimis aeque atque in recentissimis libris susque deque habeatur distinctio inter ἦ, ἦ, εἰ: reponere hic ἦ eo minus dubitavi, cum manifestius idem mendum in omnibus itidem mss. recurrat infra 12. b. ubi vide. Ficinus nostro loco: *Num difficile tibi videtur — respondere?*

[3] Duplex istud *καί* ad nostrum sane sensum redundat, nihilo secius tamen et quamvis optimi codd. posterius omittant, utrumque servandum est. Nam uti de priori neminem vel mediocriter versatum in his litteris dubitaturum puto, ita posterius etiam seorsum sat multis exemplis defenditur. Est enim idem illud *καί*, quod ad intensionem studii cognoscendi indicandam Interrogativis adjungitur: *τί γὰρ καὶ ἐροῦμεν; — τίνος δὲ καὶ ἕνεκα;* et sim. vid. Heind. ad Theaet. 6.; neque minus Relativis: Legg. 7. p. 821. e. *λέγ' ὅ,τι καὶ φῂς, ὃ ξύμπας*: et in eadem, quam hic habemus, formula posterius tantummodo *καί* positum est Herodoto 2, 114. *ἵνα εἰδῶ, ὅ,τι ποτὲ καὶ λέξει.*

[1] Sic pro vulg. olim *τινὸς* recte Steph., hoc sensu: *τί ἐστι, περὶ οὗ ἐπειδὴ Ἀθ. διανοοῦνται βουλεύεσθαι, ἀνίσασαι συμβουλεύσων;* ut mox § 9. *ὅταν οὖν περί τίνος βουλεύωνται*, pro: *τί οὖν ἐστι περὶ οὗ ὅταν βουλεύωνται.* Add. Ind. v. *Τίς*.

[2] Apud

c. λων, μήτε αὐτὸς ζητεῖν; ΑΛ. Οὐκ ἔχει. ΣΩ. Τί δέ [2]; ἠθέλησας ἂν ζητῆσαι ἢ μαθεῖν, ἃ ἐπίσασθαι ᾠου; ΑΛ. Οὐ δῆτα. ΣΩ. Ἆρα [3] νῦν τυγχάνεις ἐπισάμενος, ἦν χρόνος ὅτε οὐχ ἡγοῦ εἰδέναι; ΑΛ. Ἀνάγκη. ΣΩ. Ἀλλὰ μὴν ἅ γε μεμάθηκας σχεδόν τι καὶ ἐγὼ οἶδα [4]. εἰ δέ τι ἐμὲ λέλη-
d. θεν, εἰπέ. ἔμαθες γὰρ δὴ σύγε, κατὰ μνήμην τὴν ἐμὴν, γράμματα, καὶ κιθαρίζειν, καὶ παλαίειν· οὐ γὰρ δὴ αὐλεῖν γε ἤθελες μαθεῖν [5]. ταῦτ' ἐστὶν ἃ σὺ ἐπίσασαι, εἰ μή πού τι μανθάνων ἐμὲ λέληθας· οἶμαι δέ γε, οὔτε νύκτωρ οὔτε μεθ' ἡμέραν ἔξιων ἔνδοθεν [6]. ΑΛ. Ἀλλ' οὐ πεφοίτη-
8 κα εἰς ἄλλων ἢ τούτων. ΣΩ. Πότερον οὖν, ὅταν περὶ p. 1
γραμμάτων Ἀθηναῖοι βουλεύωνται, πῶς ἂν ὀρθῶς γράφοιεν, τότε ἀναστὰς αὐτοῖς συμβουλεύσων; ΑΛ. Μὰ Δί' οὐκ ἔγωγε. ΣΩ. Ἀλλ' ὅταν περὶ κρουμάτων ἐν λύρᾳ; ΑΛ. Οὐδαμῶς. ΣΩ. Οὐδὲ μὴν οὐδὲ περὶ παλαισμάτων γε εἰώθασι βουλεύεσθαι ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ. ΑΛ. Οὐ μέντοι. ΣΩ.
b. Ὅταν οὖν περὶ τίνος βουλεύωνται; οὐ γάρ που, ὅταν γε περὶ οἰκοδομίας. ΑΛ. Οὐ δῆτα. ΣΩ. Οἰκοδόμος γὰρ ταῦτά γε σοῦ βέλτιον συμβουλεύσει. ΑΛ. Ναί. ΣΩ. Οὐδὲ μὴν, ὅταν περὶ μαντικῆς βουλεύωνται; ΑΛ. Οὔ. ΣΩ. Μάντις γὰρ αὖ ταῦτ' ἄμεινον [1] ἢ σύ. ΑΛ. Ναί. ΣΩ. Ἐάν τέ γε σμικρὸς ἢ μέγας ᾖ, ἐάν τε καλὸς ἢ αἰσχρὸς ἔτι τε γεν-
c. ναῖος ἢ ἀγεννής [2]. ΑΛ. Πῶς γὰρ οὔ; ΣΩ. Εἰδότος γὰρ,

[2] Apud solum Proclum hic est *Τί δαί;*

[3] Sic Be. ex optimis. Vulgo *Ἆρ' ἅ* —.

[4] Ap. Procl. *καὶ αὐτὸς οἶδα.*

[5] Fusius Alcibiadis odium, quo tibiam persequebatur, enarrat Plutarch. in illius vita, c. 2. ubi inter alia: *τὸ δ' αὐλεῖν*, inquit, *ἔφευγεν ὡς ἀγεννὲς καὶ ἀνελεύθερον.*

[6] Sc. *ἐμὲ λέληθας.*

[1] Apud. Procl. *ἀμείνων*, quod possit blandiri: sed melius refertur oratio ad *συμβουλεύσει*: conf mox *ἡ συμβουλή.*

[2] Sic duplici *ν* in optimis et plurimis scripta est haec vox. Sunt tamen qui distinguant inter *ἀγενής* de genere et *ἀγεννής* de indole. Dorv. ad Charit. 3, 5. p. 388. Lips. Fisch. ad Euthyphr. 1. Neque sane de posteriori hujus praecepti parte dubitare nos sinit locus Aristoph. Pac. 748. — *καὶ βωμολοχεύματ' ἀγεννῆ.* Sed *ἀγενής* de non generoso scribendum esse id neque metrice neque ex antiquioris grammatici praecepto probatur. Immo perquam est probabile, sicut *γενναῖος*, ita *ἀγεννής* quoque utraque relatione dixisse Atticos. Neque tamen est quod formam *ἀγενής* suspectam reddat nobis: cum

οἶμαι, περὶ ἑκάστου ἡ συμβουλὴ, καὶ οὐ πλουτοῦντος [3]. ΑΛ. Πῶς γὰρ οὔ; ΣΩ. Ἀλλ' ἐάν τε πένης ἐάν τε πλούσιος ᾖ ὁ παραινῶν, οὐδὲν διοίσει Ἀθηναίοις, ὅταν περὶ τῶν ἐν τῇ πόλει βουλεύωνται πῶς ἂν ὑγιαίνοιεν, ἀλλὰ ζητήσουσιν ἰατρὸν εἶναι τὸν σύμβουλον. ΑΛ. Εἰκότως γε. ΣΩ. Ὅταν 9
οὖν περὶ τίνος σκοπῶνται, τότε σὺ ἀνιστάμενος ὡς συμβουλεύσων, ὀρθῶς ἀναστήσει; ΑΛ. Ὅταν περὶ τῶν ἑαυτῶν πραγμάτων, ὦ Σώκρατες. ΣΩ. Τῶν περὶ ναυπηγίας λέγεις, ὁποίας τινὰς χρὴ αὐτοὺς τὰς ναῦς ναυπηγεῖσθαι; ΑΛ. Οὐκ ἔγωγε, ὦ Σώκρατες. ΣΩ. Ναυπηγεῖν [1] γὰρ, οἶμαι, οὐκ ἐπίστασαι. τοῦτ' αἴτιον, ἢ ἄλλο τι; ΑΛ. Οὔκ, ἀλλὰ τοῦτο. ΣΩ. Ἀλλὰ περὶ ποίων τῶν ἑαυτῶν λέγεις πραγμά- b.
των ὅταν βουλεύωνται; ΑΛ. Ὅταν περὶ πολέμου, ὦ Σώκρατες, ἢ περὶ εἰρήνης, ἢ περὶ [2] ἄλλου του τῶν τῆς πόλεως πραγμάτων. ΣΩ. Ἆρα λέγεις, ὅταν βουλεύωνται πρὸς τίνας χρὴ εἰρήνην ποιεῖσθαι, καὶ τίσι πολεμεῖν, καὶ τίνα τρόπον; ΑΛ. Ναί. ΣΩ. Χρὴ δ' οὐχ οἷς βέλτιον; ΑΛ. Ναί. ΣΩ. Καὶ τότε ὁπότε βέλτιον; ΑΛ. Πάνυ γε. ΣΩ. Καὶ τοσοῦτον χρόνον, ὅσον ἄμεινον; ΑΛ. Ναί. ΣΩ. Εἰ c.
οὖν βουλεύοιντο Ἀθηναῖοι τίσι χρὴ προσπαλαίειν, καὶ τίσιν ἐκχειρίζεσθαι [3], καὶ τίνα τρόπον, σὺ ἄμεινον ἂν συμβουλεύοις ἢ ὁ παιδοτρίβης; ΑΛ. Ὁ παιδοτρίβης δήπου. ΣΩ. Ἔχεις οὖν εἰπεῖν, πρὸς τί βλέπων ὁ παιδοτρίβης συμ- d.
βουλεύσειεν [4] οἷς δεῖ προσπαλαίειν, καὶ οἷς μὴ, καὶ ὁπότε, καὶ ὅντινα τρόπον; λέγω δὲ τὸ τοιόνδε. ἆρα τούτοις δεῖ 108 προσπαλαίειν οἷς βέλτιον, ἢ οὔ; ΑΛ. Ναί. ΣΩ. Ἆρα καὶ τοσαῦτα [5] ὅσ' ἄμεινον; ΑΛ. Τοσαῦτα. ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ τόθ' ὅτε ἄμεινον; ΑΛ. Πάνυ γε. ΣΩ. Ἀλλὰ μὴν καὶ 10
τὸν [1] ᾄδοντα δεῖ κιθαρίζειν ποτὲ πρὸς τὴν ᾠδὴν, καὶ βαί-

cum εὐγενής utraque significatione probum sit.

[3] Tangit, quae antea (§. 2.) recensuerat, capita eorum quibus superbiebat Alcibiades.

[1] Ναυπηγεῖσθαι — ναυπηγεῖν —: vid. Gramm. §. 138 (122), 8.

[2] Omittit praepositionem Be. cum optimis.

[3] Vid. Ind.

[4] Nota ἄν omissum, ut saepius. Vid. Heind. ad Gorg. 37.

[5] Sic Thucyd. 7, 81. ὑποχωρεῖν, τοσαῦτα μαχομένους ὅσα ἀναγκάζονται h. e. retro cedere ita ut milites tantum s. eatenus pugnent, quatenus cogantur.

[1] Artic. insertus indicio Codd. opt. qui habent τὸ.

[2] Inse-

νειν; ΑΛ. Δεῖ γάρ. ΣΩ. Οὐκοῦν τοῦθ' ὁπότε βέλτιον; ΑΛ. Ναί. ΣΩ. Καὶ τοσαῦτα ὅσα βέλτιον; ΑΛ. Φημί.
b. ΣΩ. Τί οὖν; ἐπειδὴ βέλτιον μὲν ὠνόμαζες ἑπ' ἀμφοτέροις, τῷ τε κιθαρίζειν πρὸς τὴν ᾠδὴν, καὶ τῷ προσπαλαίειν, τί καλεῖς τὸ ἐν τῷ κιθαρίζειν βέλτιον [2]; ὥσπερ ἐγὼ τὸ ἐν τῷ παλαίειν καλῶ γυμναστικόν· σὺ δ' ἐκεῖνο [3] τί καλεῖς; ΑΛ.
c. Οὐκ ἐννοῶ. ΣΩ. Ἀλλὰ πειρῶ ἐμὲ μιμεῖσθαι. ἐγὼ γάρ που ἀπεκρινάμην [4] τὸ διὰ παντὸς ὀρθῶς ἔχον. ὀρθῶς δὲ δήπου ἔχει τὸ κατὰ τὴν τέχνην γιγνόμενον· ἢ οὔ; ΑΛ. Ναί. ΣΩ. Ἡ δὲ τέχνη οὐ γυμναστικὴ ἦν; ΑΛ. Πῶς δ' οὔ; ΣΩ. Ἐγὼ δ' εἶπον τὸ ἐν τῷ παλαίειν βέλτιον, γυμναστικόν. ΑΛ. Εἶπες γάρ. ΣΩ. Οὐκοῦν καλῶς; ΑΛ. Ἔμοι-
d. γε δοκεῖ. ΣΩ. Ἴθι δὴ καὶ σύ· πρέποι γὰρ ἄν που καὶ σοὶ τὸ καλῶς διαλέγεσθαι· εἰπὲ πρῶτον, τίς ἡ τέχνη, ἧς τὸ κιθαρίζειν καὶ τὸ ᾄδειν καὶ τὸ ἐμβαίνειν ὀρθῶς· συνάπασα
11 τίς καλεῖται; οὔπω δύνασαι εἰπεῖν; ΑΛ. Οὐ δῆτα. ΣΩ. Ἀλλ' ὅδε πειρῶ. τίνες αἱ θεαὶ ὧν ἡ τέχνη; ΑΛ. Τὰς Μούσας, ὦ Σώκρατες, λέγεις. ΣΩ. Ἔγωγε. ὅρα δὴ, τίνα ἀπ' αὐτῶν ἐπωνυμίαν ἡ τέχνη ἔχει. ΑΛ. Μουσικήν μοι δοκεῖς λέγειν. ΣΩ. Λέγω γάρ. τί οὖν τὸ κατὰ ταύτην [1] ὀρθῶς γιγνόμενόν ἐστιν; ὥσπερ ἐκεῖ ἐγώ σοι τὸ κατὰ τὴν τέχνην ἔλεγον ὀρθῶς τὴν γυμναστικήν. καὶ σὺ δ' οὖν [2] οὕτως ἐνταῦθα τί φῄς; πῶς γίγνεσθαι; ΑΛ. Μουσικῶς μοι δοκεῖ.
b. ΣΩ. Εὖ λέγεις. ἴθι δὴ, καὶ τὸ ἐν τῷ πολεμεῖν βέλτιον καὶ τὸ ἐν τῷ εἰρήνην ἄγειν, τοῦτο τὸ βέλτιον τί ὀνομάζεις; ὥσπερ ἐκεῖ ἐφ' ἑκάζῳ ἔλεγες τῷ ἀμείνονι [3], ὅτι μουσικώ-

[2] Inserebatur antea ὀρθῶς ante κιθαρίζειν, quod damnatum jam a Schneidero nunc omissum auctoritate codd. Clark. Vat. Ven. Π.

[3] Be. e Vat. σὺ δέ γ' ἐκεῖνο.

[4] Ficin. vertit: *equidem ipsum melius responderem*, ut videatur legisse ἀποκριναίμην ἄν. Sed recte habet vulgata. Socrates enim respicit suam de optimo in luctando responsionem, quam vult ut imitetur Alcibiades. Docet hoc vel vocula πού, quae valet *opinor*.

[1] Clark. Vat. Ven. κατ' αὐτήν, quod recepit Be.: mihi ceterorum scriptura aptior videtur.

[2] Ita recte nunc editur e codd. opt. καὶ — δὲ —, *etiam* v. Gramm. §. 149. (136). Vulgo δὴ οὖν.

[3] Proclus: ἑφ' ἑκάςῳ ἔλ. τὸ ἄμεινον, idque recepit Bekker, et jam ante eum Astius; quanquam hic nonnisi ex Cor-

τερον, καὶ ἐπὶ τῷ ἑτέρῳ, ὅτι γυμναστικώτερον· πειρῶ δὴ καὶ ἐνταῦθα λέγειν τὸ βέλτιον. ΑΛ. Ἀλλ' οὐ πάνυ τι ἔχω. ΣΩ. Ἀλλὰ μέντοι αἰσχρόν γε, εἰ μέν τις σε λέγοντα c. καὶ συμβουλεύοντα περὶ σιτίων, ὅτι βέλτιον τόδε τοῦδε, καὶ νῦν, καὶ τοσοῦτον, ἔπειτα ἐρωτήσειε, Τί τὸ ἄμεινον λέγεις, ὦ Ἀλκιβιάδη; περὶ μὲν τούτων ἔχειν εἰπεῖν, ὅτι τὸ ὑγιεινότερον· καίτοι οὐ προσποιεῖ γε ἰατρὸς εἶναι· περὶ δὲ οὗ
109 προσποιεῖ ἐπιζήμιον εἶναι, καὶ συμβουλεύσεις ἀνιζάμενος, ὡς εἰδώς, τούτου δὲ, ὡς ἔοικας, πέρι ἐρωτηθεὶς, ἐὰν μὴ ἔχῃς εἰπεῖν, οὐκ αἰσχύνει; ἢ οὐκ αἰσχρόν φαίνεται [4]; ΑΛ. Πάνυ γε. ΣΩ. Σκόπει δὴ, καὶ προθυμοῦ εἰπεῖν, πρὸς τί τείνει τὸ 12 ἐν τῷ εἰρήνην τε ἄγειν ἄμεινον, καὶ τὸ ἐν τῷ πολεμεῖν οἷς

Cornarii conjectura: qui tamen in una hac mutatione non substiterat, sed locum sic refingebat, ὥσπερ ἐκεῖ ἐφ' ἑτέρῳ ἔλεγες τὸ ἄμεινον —. Hoc certe male. Nam ἐφ' ἑτέρῳ sic nude dictum non respondet proximo καὶ ἐπὶ τῷ ἑτέρῳ. Sed, servato dativo τῷ ἀμείνονι, hodie etiam multum faveo huic vocis ἑκάςῳ mutationi: ἐφ' ἑτέρῳ τῷ ἀμείνονι — καὶ ἐπὶ τῷ ἑτέρῳ —; haec enim legitime sibi respondent. In vulgata autem non moror quidem compendiosum loquendi genus, quo priori loco ante ὅτι μουσικώτερον mente supplendum est ἐπὶ τῷ ἑτέρῳ, vel ἐπὶ τῷ μὲν —, cujusque exempla habes apud Heusdium p. 76., quanquam nullum in illis adeo durum, ut complexivo isti ἕκαςος alterum statim membrum adhaerescat (ἔλεγες ἐφ' ἑκάςῳ ὅτι μουσικώτερον): non tamen hoc inquam moror, sed formam ἕκαςος loco legitimae ἑκάτερος. Verum de his utut statuas, dativum τῷ ἀμείνονι servandum duco ob sollemnem praepositionis ἐπί cum dat. usum in formulis nuncupandi, ut ὀνομάζειν, καλεῖν, λέγειν, εἰπεῖν ἐπί τινι. Vid. Heind. ad Cratyl. 1. et 107. Sophist. 48. Contra in altera illa loci constitutione vereor ne linguae ratio poscat, ἐφ' ἑκάςου ἔλεγες, τὸ ἄμεινον ὅτι —.

[4] Vulgo φανεῖται et superius συμβουλεύεις. Tempora auctoritate codicum a Be. permutata. — Observent autem tirones anacoluthiam in oratione bimembri longiori admodum usitatam. Αἰσχρὸν —, περὶ μὲν τούτων ἔχειν εἰπεῖν: sequi debebat τούτου δὲ πέρι οὗ: sed tum perspicuitatis tum gravitatis gratia orationem pendentem ab αἰσχρόν relinquit collocutor, novamque auspicatur per οὐκ αἰσχύνει;

Formam 2. pers. in ει praeter Clark. hic in priori προσποιεῖ dant Codd. Par. B C, in utroque Coisl. a prima manu: in αἰσχύνει Clark. solus.

Τούτου δὲ —. In oratione bimembri cujus priori parti posterior est opposita, quoties haec et ipsa in protasin et apodosin distincta est, vocula δέ, ad pondus oppositionis augendum, in apodosi post demonstrativum repeti solet: de qua re uberius exposui in Excursu XII. ad Demosthenis Midianam.

[1] Cl.

δεῖ. ΑΛ. Ἀλλὰ σκοπῶν οὐ δύναμαι ἐννοῆσαι [1]. ΣΩ. Οὐδ' οἶσθα, ἐπειδὰν πόλεμον ποιώμεθα, τί [2] ἐγκαλοῦντες ἀλλήλοις πάθημα, ἐρχόμεθα ἐπὶ τὸ πολεμεῖν, καὶ ὅ,τι αὐτὸ ὀνομάζοντες ἐρχόμεθα; ΑΛ. Ἔγωγε, ὅτι γε ἐξαπατώμενοί τι,
b. ἢ βιαζόμενοι, ἢ ἀποστερούμενοι. ΣΩ. Ἔχε. πῶς ἔκαστα τούτων πάσχοντες; πειρῶ εἰπεῖν, τί διαφέρει τὸ ὧδε ἢ ὧδε. ΑΛ. Ἢ [3] τὸ ὧδε λέγεις, ὦ Σώκρατες, τὸ δικαίως ἢ ἀδίκως; ΣΩ. Αὐτὸ τοῦτο. ΑΛ. Ἀλλὰ μὴν τοῦτό γε διαφέρει ὅλον τε καὶ πᾶν. ΣΩ. Τί οὖν; Ἀθηναίοις σὺ πρὸς ποτέρους συμβουλεύσεις πολεμεῖν, τοὺς ἀδικοῦντας, ἢ τοὺς
c. τὰ δίκαια πράττοντας; ΑΛ. Δεινὸν τοῦτό γε ἐρωτᾷς. εἰ γὰρ καὶ διανοεῖταί τις, ὡς δεῖ πρὸς τοὺς τὰ δίκαια πράττοντας πολεμεῖν [4], οὐκ ἄν ὁμολογήσειέ γε. ΣΩ. Οὐ γὰρ νόμιμον τοῦθ', ὡς ἔοικεν. ΑΛ. Οὐ δῆτα· οὐδέ γε καλὸν
13 δοκεῖ εἶναι. ΣΩ. Πρὸς ταῦτ' ἄρα [5] καὶ σὺ, τὸ δίκαιον, τοὺς λόγους ποιήσει; ΑΛ. Ἀνάγκη. ΣΩ. Ἄλλο τι οὖν, ὃ νῦν δὴ ἐγὼ ἠρώτων, βέλτιον πρὸς τὸ πολεμεῖν καὶ μὴ, καὶ οἷς δεῖ καὶ οἷς μὴ, καὶ ὁπότε καὶ μὴ [6], τὸ δικαιότερον
b. τυγχάνει ὄν; ἢ οὔ; ΑΛ. Φαίνεταί γε. ΣΩ. Πῶς οὖν, ὦ φίλε Ἀλκιβιάδη; πότερον σαυτὸν λέληθας, ὅτι οὐκ ἐπίσασαι τοῦτο; ἢ ἐμὲ ἔλαθες μανθάνων καὶ φοιτῶν εἰς διδασκάλου, ὃς σε ἐδίδασκε διαγιγνώσκειν τὸ δικαιότερόν τε καὶ ἀδικώτερον; καὶ τίς ἐστιν οὗτος; φράσον καὶ ἐμοί, ἵν' αὐτῷ φοι-
c. τητὴν προξενήσῃς καὶ ἐμέ. ΑΛ. Σκώπτεις, ὦ Σώκρατες.

[1] Clark. Vat. Ven. *νοῆσαι*.

[2] Ita Codd. opt. Vulgo *ὅ,τι*. — Mox iidem et Proclus *εἰς τὸ πολεμεῖν*, quod recepit Be.

[3] Vulg. *εἰ*: quod servant mss. omnes nisi quod in Coisl. *ἢ* superscriptum est.

[4] Codd. Par. B C hoc verbum omittunt. Non male.

[5] Steph. legendum censebat *τοῦτ' ἄρα*. Rectius Schleiermacher *τὸ δίκαιον* ut epexegesin vocis *ταῦτα* accepit. Conf. Men. 23.

[6] *Καὶ μὴ* pro *καὶ ὁπότε μή*: quod ipsum reponendum censebat Wolfius, cum durior h. l. videretur ellipsis, maxime ob repetitum in praecedentibus *οἷς*. Sed brevitatis studio aliae etiam haud dissimiles omissiones, potissimum in particula *μή* admittuntur. Vid. Gramm. §. 151. (138.) IV, 3. — Quae autem vulgo inseritur ante *τὸ δίκ.* particula *ἤ*, eam Codd. longe plurimi omittunt. Carere potest ea sermo (vid. Ind. in *ἄλλο τι*), et molestissime sane, illa admissa, statim subjungeretur *ἢ οὔ*.

[7] Hom.

ΣΩ. Μὰ τὸν Φίλιον τὸν ἐμόν τε καὶ σόν, ὃν ἐγὼ ἥκιστ' ἂν 14
ἐπιορκήσαιμι [7]. ἀλλ' εἴπερ ἔχεις, εἰπὲ τίς ἐστι. ΑΛ. Τί
δ' [8] εἰ μὴ ἔχω, οὐκ ἄν οἴει με ἄλλως εἰδέναι περὶ τῶν δι-
καίων καὶ ἀδίκων; ΣΩ. Ναὶ, εἴγε εὕροις. ΑΛ. Ἀλλ' οὐκ
ἂν εὑρεῖν με ἡγεῖ; ΣΩ. Καὶ μάλα γε, εἰ ζητήσαις [9]. ΑΛ.
Εἶτα ζητῆσαι οὐκ ἄν οἴει με; ΣΩ. Ἔγωγε, εἰ οἰηθείης γε
μὴ εἰδέναι. ΑΛ. Εἶτα οὐκ ἦν, ὅτε εἶχον οὕτω; ΣΩ. Κα-
λῶς λέγεις. ἔχεις οὖν εἰπεῖν τοῦτον τὸν χρόνον, ὅτε οὐκ ᾤου
εἰδέναι τὰ δίκαια καὶ τὰ ἄδικα; φέρε, πέρυσιν ἐζήτεις τε b.
καὶ οὐκ ᾤου εἰδέναι; ἢ ᾤου; καὶ τἀληθῆ ἀποκρίνου, ἵνα
μὴ μάτην οἱ διάλογοι γίγνωνται. ΑΛ. Ἀλλ' ὠμην εἰδέναι.
ΣΩ. Τρίτον δὲ ἔτος καὶ τέταρτον καὶ πέμπτον, οὐχ οὕτως;
ΑΛ. Ἔγωγε. ΣΩ. Ἀλλὰ μὴν τόγε πρὸ τούτου παῖς ἦ-
σθα [1]. ἦ γάρ; ΑΛ. Ναί. ΣΩ. Τότε μὲν τοίνυν εὖ οἶ-

[7] Hom. Il. ο, 39. (Ἴστω νῦν τόδε —)

Ζεύ θ' ἱερὴ κεφαλὴ καὶ νωΐτερον λέχος αὐτῶν
Κουρίδιον, τὸ μὲν οὐκ ἂν ἐγώ ποτε μάψ ὀμόσαιμι.

Eurip. Or. 1531.

Τὴν ἐμὴν ψυχὴν κατώμοσ', ἣν ἂν εὐορκοῖμ' ἐγώ.

Suidas: *Φίλιος Ζεὺς ὁ τὰ περὶ τὰς φιλίας ἐπισκοπῶν. Μένανδρος Ἀνδρογύνῳ· Μαρτύρομαι τὸν Φίλιον, ὦ Κράτων, Δία.* Plat. Euthyphr. p. 6. b. *ἀλλά μοι εἰπέ, πρὸς Φιλίου.*

Apud Proclum, certe in parte codicum ejus, legitur *Οὐ μὰ τὸν Φίλιον*: sed haec est grammatica explicatio: vid. Hoogev. 25, 9. p. 435.

[8] Excerpsit hunc locum Stobaeus, Sermon. IX, p. 122. usque ad verba *μὴ εἰδέναι.*

[9] Formam magis atticam *ζητήσιας* praebere Isidorum 5. Epist. 387. monebat Schneider.

[1] Sic codd. optimi. Vulgo *πρωτοῦ*, quam formulam sunt qui doceant poni non posse nisi cum relatione ad praesens tempus (vid. Devar. p. 338.). Quod praeceptum ita laudo, si loco praesentis temporis significetur id tempus, ad quod spectat series orationis. Nam in *narratione* quoque usurpari *πρωτοῦ* de eo quod factum est *ante rei narratae tempus*, dubitari nequit. Thuc. 2, 15. *Ἐπεὶ δὲ Θησεὺς ἐβασίλευσεν —, ἐς τὴν νῦν πόλιν — ξυνῴκισε πάντας, καὶ νεμομένους τὰ ἑαυτῶν ἑκάσους, ἅπερ καὶ πρωτοῦ, ἠνάγκασε μιᾷ πόλει ταύτῃ χρῆσθαι.* Sed quando in serie orationis praeteritum tempus memoratur, tunc de eo, quod ante illud etiam fuerit, formula *πρωτοῦ* non videtur adhiberi posse, nisi simul insit relatio ad praesens tempus, hoc est, nisi diserte simul significare quis velit n u n c non amplius ita esse. Symp. init. p. 172. c. *ἀφ' οὗ δ' ἐγὼ Σωκράτει συνδιατρίβω — οὐδέπω τρία ἔτη ἐστίν. πρωτοῦ δὲ περιτρέχων ὅπῃ τύχοιμι — ἀθλιώτερος ἦν ὁτουοῦν, οὐχ ἧττον ἢ σὺ νῦν κ. τ. λ.* ubi manifesta est et data opera ad prae-

c. δα ὅτι ᾧου εἰδέναι. ΑΛ. Πῶς εὖ οἶσθα; ΣΩ. Πολλάκις σου ἐν διδασκάλων ἤκουον παιδὸς ὄντος, καὶ ἄλλοθι, καὶ ὁπότε ἀσραγαλίζοις ἢ ἄλλην τινὰ παιδιὰν παίζοις, οὐχ ὡς ἀποροῦντος περὶ τῶν δικαίων καὶ ἀδίκων, ἀλλὰ μάλα μέγα καὶ θαῤῥαλέως λέγοντος περὶ ὅτου τύχοις τῶν παίδων, ὡς πονηρός τε καὶ ἄδικος εἴη, καὶ ὡς ἀδικοῖ [2]. ἢ οὐκ
d. ἀληθῆ λέγω; ΑΛ. Ἀλλὰ τί ἔμελλον ποιεῖν, ὦ Σώκρατες, ὁπότε τίς με ἀδικοῖ; ΣΩ. Σὺ δ' εἰ τύχοις ἀγνοῶν εἴτε ἀδικοῖο εἴτε μή, τότε λέγεις τί σε χρὴ ποιεῖν [3]; ΑΛ. Μὰ Δί' ἀλλ' οὐκ ἠγνόουν ἔγωγε, ἀλλὰ σαφῶς ἐγίγνωσκον, ὅτι ἠδικούμην. ΣΩ. Ὥιου ἄρ' ἐπίσασθαι καὶ παῖς ὤν, ὡς ἔοικε, τὰ δίκαια καὶ τὰ ἄδικα. ΑΛ. Ἔγωγε· καὶ ἠπιστάμην γε. ΣΩ. Ἐν ὁποίῳ χρόνῳ ἐξευρών; οὐ γὰρ δήπου ἐν ᾧ γε ᾧου εἰδέναι. ΑΛ. Οὐ δῆτα. ΣΩ. Πότε οὖν ἀγνοεῖν
15 ἦγοῦ, σκόπει. οὐ γὰρ εὑρήσεις τοῦτον τὸν χρόνον. ΑΛ.

praesens tempus facta relatio. Phaedo. p. 96. c. d. Socrates suam, antequam rerum causas scrutari coeperit, simplicitatem ironice enarrans ait, *ἐγὼ γὰρ, ἃ καὶ πρότερον σαφῶς ἠπιστάμην, τότε ὑπὸ ταύτης τῆς σκέψεως οὕτω σφόδρα ἐτυφλώθην, ὥςε ἀπίμαθον καὶ ταῦτα ἃ προτοῦ* (*sonst, ehedem*) *ᾤμην εἰδέναι* —. *τοῦτο γὰρ ᾤμην προτοῦ παντὶ δῆλον εἶναι ὅτι διὰ τὸ ἐσθίειν καὶ πίνειν* (*ὁ ἄνθρωπος αὐξάνεται*) *κ. τ. λ.* Jam talem ad praesens tempus relationem hic non habemus; nam hoc certe Socrates dicere non vult, Alcibiadem ante illud quidem tempus puerum fuisse, *nunc vero* non item: sed velut digitum intendens ait „atqui ante *illud* tempus puer eras"; hoc autem, nisi egregie fallor, nonnisi diserto consuetoque demonstrativo enuntiari poterat: quod cum optimi codd. praebeant, recte opinor nunc repositum est.

[2] Ἀδικεῖς inclamatio erat in omni ludorum genere, cum collusorem quis circumveniret. Aristoph. Nub. 25. *Φίλων, ἀδικεῖς.*

[3] Sic omnes omnino codd. quod sententiam praebet quam Ficinus reddidit ita: *Tu, si te ignorare contigerit, utrum inferatur injuria necne, tunc quaeris quid agere te oporteat?* h. e. „Num tu hoc ita dicis et quaeris, quid agere te oporteat, si nescias forte utrum injuria tibi inferatur necne?" Qua ratione, quod de illo tempore dixit Alcibiades, Socrates transfert in tempus indefinitum. Plenius: „Cum tu de te puero ita quaeris, num tu ita loqueris, ut in universum, si nescias forte, utrum injuria afficiaris necne, quaeras, quid tum tibi faciendum sit?" Bekker vocem *τότε* interpungendo rettulit ad priora: sed tum videtur scribendum *τί σ' ἐχρῆν*. Vulgatum olim *λέγοις* ex mera Stephani erat conjectura.

[1] Sic

Μὰ τὸν Δί', ὦ Σώκρατες, οὔκουν ἔχω γ' εἰπεῖν [1]. ΣΩ. Εὑρὼν μὲν [2] ἄρα οὐκ οἶσθα αὐτά. ΑΛ. Οὐ πάνυ φαίνο- b.
μαι. ΣΩ. Ἀλλὰ μὴν ἄρτι γε οὐδὲ μαθὼν ἔφησθα εἰδέναι. εἰ δὲ μήθ' εὗρες μήτε ἔμαθες, πῶς οἶσθα, καὶ πόθεν; ΑΛ. Ἀλλ' ἴσως τοῦτό σοι οὐκ ὀρθῶς ἀπεκρινάμην, τὸ φάναι εἰδέναι αὐτὸς ἐξευρών. τὸ δὲ ὧδέ πως εἶχεν [3]. ἔμαθον, οἶμαι, καὶ ἐγὼ, ὥσπερ καὶ οἱ ἄλλοι. ΣΩ. Πάλιν εἰς τὸν c.
αὐτὸν ἥκομεν λόγον. παρὰ τοῦ; φράζε κἀμοί. ΑΛ. Παρὰ τῶν πολλῶν. ΣΩ. Οὐκ εἰς σπουδαίους γε διδασκάλους καταφεύγεις, εἰς τοὺς πολλοὺς ἀναφέρων. ΑΛ. Τί δαί; οὐχ ἱκανοὶ διδάξαι οὗτοι; ΣΩ. Οὔκουν τὰ πεττευτικά γε καὶ τὰ μή [4]. καίτοι φαυλότερα αὐτὰ οἶμαι τῶν δικαίων εἶναι. 16
τί δέ; σὺ οὐχ οὕτως οἴει; ΑΛ. Ναί. ΣΩ. Εἶτα τὰ μὲν φαυλότερα οὐχ οἷοί τε διδάσκειν [1], τὰ δὲ σπουδαιότερα; ΑΛ. Οἶμαι ἔγωγε. ἄλλα γοῦν πολλὰ οἷοίτ' εἰσὶ διδάσκειν· d.
σπουδαιότερα τοῦ πεττεύειν. ΣΩ. Ποῖα ταῦτα; ΑΛ. Οἷον b.
καὶ τὸ ἑλληνίζειν παρὰ τούτων ἔγωγε ἔμαθον· καὶ οὐκ ἂν ἔχοιμι εἰπεῖν ἐμαυτοῦ διδάσκαλον, ἀλλ' εἰς τοὺς αὐτοὺς ἀναφέρω, οὓς σὺ φῂς οὐ σπουδαίους εἶναι διδασκάλους. ΣΩ. Ἀλλ' ὦ γενναῖε, τούτου μὲν ἀγαθοὶ διδάσκαλοι οἱ πολλοὶ,

[1] Sic Be. e codd. Vulgo *Οὐκ ἔχω ἔγωγε εἰπεῖν.*

[2] Cod. Ven. *Π* omittit *μέν*; male: eo enim opponitur verbum *εὑρών* sequenti *μαθών*. — Excerpsit hunc locum Stobaeus, (p. 122.) usque ad verba: *ἀναφέρων.*

[3] Vulgo haec verba tanquam Socratis ita leguntur: *Τὸ δὲ πῶς εἶχεν;* Quod nos dedimus est quidem in solo cod. Coisl. sed habuit in suo etiam Ficinus, qui posuit: *Id vero in hunc modum se habuit. Didici ipse etc.* Apud Proclum autem est, *τὸ δὲ οὕτω πως εἶχεν*, exigua diversitate, qualia plura tanquam memoriter citantis ibi inveniuntur. Apparet autem quam facile *ὧδε* post *τὸ δέ* excidere potuerit, quamque necessario sic interrogationis formam induerit oratio. Denique est aliquid insoliti in isto *Τὸ δὲ* — sermonem inchoante: contra ad atticam consuetudinem optime incedit nostra lectio, quae latinis verbis ita reddenda est: *cum tamen ita potius res se habeat.* Vid. ad Meno. 38., qui locus similitudine sua nostram hic rationem confirmet.

[4] Ludus latrunculorum non multum dissimilis erat Schahiludio nostro, nec minus intelligentem prudentemque lusorem requirebat. V. Schneid. v. *πεσσός*, et Ruhnk. ad Tim. v. *πεττεία.*

[1] Sic Be. e Ven. *Ξ* et e Proclo. Vulgo *οἷοι διδ.*

[2] Vi-

καὶ δικαίως ἐπαινοῖντ' ἄν αὐτῶν εἰς διδασκαλίαν [2]. ΑΛ.
c. Τί δή; ΣΩ. Ὅτι ἔχουσι περὶ αὐτὰ, ἃ χρὴ τοὺς ἀγαθοὺς διδασκάλους ἔχειν. ΑΛ. Τί τοῦτο λέγεις; ΣΩ. Οὐκ οἶσθ', ὅτι χρὴ τοὺς μέλλοντας διδάσκειν ὁτιοῦν αὐτοὺς πρῶτον εἰδέναι; ἢ οὔ; ΑΛ. Πῶς γὰρ οὔ; ΣΩ. Οὐκοῦν τοὺς εἰδότας ὁμολογεῖν τε ἀλλήλοις καὶ μὴ διαφέρεσθαι; ΑΛ. Ναί. ΣΩ. Ἐν οἷς δ' ἄν διαφέρωνται, ταῦτα φήσεις εἰδέναι αὐτούς; ΑΛ. Οὐ δῆτα. ΣΩ. Τούτων οὖν διδάσκαλοι πῶς [3]
17 ἄν εἶεν; ΑΛ. Οὐδαμῶς. ΣΩ. Τί οὖν; δοκοῦσί σοι διαφέρεσθαι οἱ πολλοὶ, ποῖόν ἐξι λίθος ἢ ξύλον; κἄν τινα ἐρωτᾷς, ἆρ' οὐ [1] ταυτὰ ὁμολογοῦσι, καὶ ἐπὶ ταυτὰ ὁρμῶσιν, ὅταν βούλωνται λαβεῖν λίθον ἢ ξύλον; ὡσαύτως καὶ πάνθ' ὅσα τοιαῦτα; σχεδὸν γάρ τι [2] μανθάνω, τὸ ἔλλη-

[2] Vitiata haec esse nemo non videat. Quae ad dictionis Platonicae sanitatem redigere nobis videmur sic legendo: *δικαίως ἐπαινοίη γ' ἂν αὐτῶν τις διδασκαλίαν.* In quo presse sequimur litterarum vestigia, dum veram sententiam et loquendi usum restituimus. *WOLF.* Ingeniosa conjectura, cui tamen ideo non confido, quod mirum videtur, casu natam esse et sola litterarum permutatione legitimam verbi *ἐπαινεῖν* cum *εἰς* structuram, de qua et similibus aliis vid. Abresch. ad Thuc. p. 795. 796. Viger. IX, 2, 9. Cf. Heind. ad Lysid. 16. Add. hic 17. not. 3. Unicum autem in hoc loco offendiculum cum sit plurale *αὐτῶν* post sing. *τούτου*, parata quidem videri possit medela, ut reponatur singulare *αὐτοῦ*, plane ut in consimili loco infra §. 28., pro *τούτων* forma singularis auctoritate codicum nunc reposita est. Tamen magis equidem adducor ut hic quidem defendam hanc ipsam numerorum mutationem, praesertim in pronomine neutrius generis, quod utroque numero perinde fere usurpatur. Atque en tibi in sequentibus etiam *αὐτά*: (Procl. *αὐτό*) cui statim subjunctum, sed alio spectans, *ἅ* iterum respicitur a singulari *τοῦτο*. Et conf. supra §. 13. a. Quamvis itaque in ipso hoc loco nil sit quod ad mutandam vulgatam compellere nos debeat, non tamen silentio est praetermittendum, apud Proclum ita eum legi: *ἐπαινοῖτ' ἂν αὐτῶν ἡ διδασκαλία.* Quam scripturam, quae sane limpidissima fluit, praefert Schleiermacher, neglecta tamen voce *δικαίως*, cujus omissionis nulla apud Creuzerum mentio.

[3] Stephano videtur particula *πως* enclitice efferenda, pro *τρόπον τινά*. Non male.

[1] Clark. Vat. Ven. *ἆρ' οὖν*, vid. ad Men. 21. not. 4. Sed in re certissima, ab altero sine ullo dubio affirmanda haec etiam interrogandi forma negative videtur esse instituenda. — Mox legendum *Ὡς δ' αὕτως*. V. Heind. ad Phaedo. 118.

[2] Jungendum *σχεδόν τι*, quae usi-

νίζειν ἐπίσασθαι ὅτι τοῦτο λέγειϱ. ἢ οὔ; ΑΛ. Ναί. ΣΩ. Οὐκοῦν εἰς μὲν ταῦτα [3], ὥσπεϱ ἔπομεν, ἀλλήλοις τε ὁμο- b.
λογοῦσι καὶ αὐτοὶ ἑαυτοῖς ἰδίᾳ· καὶ δημοσίᾳ αἱ πόλεις
πϱὸς ἀλλήλας οὐκ ἀμφισβητοῦσιν, αἱ μὲν ταῦθ' αἱ δ' ἄλλα
φάσκουσαι [4]; ΑΛ. Οὐ γάϱ. ΣΩ. Εἰκότως ἄν ἄϱα τού-
των γε καὶ διδάσκαλοι εἶεν ἀγαθοί. ΑΛ. Ναί. ΣΩ. Οὐκ- c.
οῦν εἰ μὲν βουλοίμεθα ποιῆσαί τινα πεϱὶ αὐτῶν εἰδέναι,
ὀϱθῶς ἂν αὐτὸν πέμποιμεν εἰς διδασκαλίαν τούτων τῶν
πολλῶν; ΑΛ. Πάνυ γε. ΣΩ. Τί δ' εἰ βουληθεῖμεν εἰδέ- d.
ναι μὴ μονον ποῖοι ἄνθϱωποί εἰσιν, ἢ ποῖοι ἵπποι, ἀλλὰ
καὶ τίνες αὐτῶν δϱομικοί τε καὶ μή, ἆϱ' ἔτι οἱ πολλοὶ
τοῦτο ἱκανοὶ διδάξαι; ΑΛ. Οὐ δῆτα. ΣΩ. Ἱκανὸν δέ σοι
τεκμήϱιον ὅτι οὐκ ἐπίσανται, οὐδὲ κϱήγυοι [5] διδάσκαλοι εἰσι
τούτων, ἐπειδὴ οὐδὲν ὁμολογοῦσιν ἑαυτοῖς πεϱὶ αὐτῶν; ΑΛ.
Ἔμοιγε. ΣΩ. Τί δ' εἰ βουληθείημεν εἰδέναι μὴ μόνον ποῖοι e.
ἄνθϱωποί εἰσιν, ἀλλ' ὁποῖοι ὑγιεινοὶ ἢ νοσώδεις, ἆϱ' ἱκα-
νοὶ ἂν ἡμῖν ἦσαν [6] διδάσκαλοι οἱ πολλοί; ΑΛ. Οὐ δῆτα.
ΣΩ. Ἦν δ' ἄν σοι τεκμήϱιον ὅτι μοχθηϱοί εἰσι τούτων δι-
δάσκαλοι, εἰ ἑώϱας αὐτοὺς διαφεϱομένους; ΑΛ. Ἔμοιγε.
ΣΩ. Τί δὲ δὴ νῦν; πεϱὶ τῶν δικαίων καὶ ἀδίκων ἀνθϱώ- 18
112 πων καὶ πϱαγμάτων οἱ πολλοὶ δοκοῦσί σοι ὁμολογεῖν αὐ-
τοὶ ἑαυτοῖς ἢ ἀλλήλοις [1]; ΑΛ. Ἧκιϛα νὴ Δί', ὦ Σώκϱα-

usitatissima est formula pro simplici σχεδόν.

[3] Praepos. εἰς hic valet κατά, haec si spectas. Conf. Sympos. 35. εἰς φϱόνησιν.

[4] Codicum scripturam ταῦθ' pro ταὐτά adoptavi cum Bekkero. — In seqq. βουλοίμεθα cum eodem scripsi e Clark. et Ven. pro βουλοίμεθ' ἄν.

[5] Nota vocem, quae praeter h. l. apud Atticos prosae orationis scriptores vix occurrit, poëtis tantum et Ionicis scriptoribus, ut Hippocrati, usitata. Cf. Lexil. I, 10.

[6] Boeckhius ad Plat. Legg. p. 104. s. legendum putabat εἴησαν propter optativum praegressum. Sed non semper hujusmodi sermonis duo membra ad amussim ita sibi respondent, qualiter in grammatica poni debent, quia utriusvis propositionis per se consideratae diversa interdum ab alterius est ratio. Ita hic εἰ βουληθείημεν dixit Socrates, quoniam fieri potest ut haec velit aliquis, sed ἦσαν ideo, ni fallor, quod nunquam idoneum ad talia docenda vulgus est. Ad tutandam autem hoc loco vulgatam hoc etiam non parvum accedit argumentum, quod formae perrarae εἴησαν nonnisi ex Thucydide et Xenophonte pauca afferuntur exempla: v. Gramm. ampl. §. 108. Obs. 14. not.

[1] Codd. opt. et plur. cum

τες. ΣΩ. Τί δαί; μάλιστα περὶ αὐτῶν διαφέρεσθαι; ΑΛ.
b. Πολύ γε. ΣΩ. Οὔκουν οἶμαί γε πώποτέ σε ἰδεῖν οὐδ' ἀκοῦσαι σφόδρ' οὕτω διαφερομένους ἀνθρώπους περὶ ὑγιεινῶν καὶ μὴ, ὥστε διὰ ταῦτα μάχεσθαί τε καὶ ἀποκτιννύναι
c. ἀλλήλους. ΑΛ. Οὐ δῆτα. ΣΩ. Ἀλλὰ περὶ τῶν δικαίων καὶ ἀδίκων ἔγωγε οἶδ' ὅτι, καὶ εἰ μὴ ἑώρακας, ἀκήκοας γοῦν ἄλλων τε πολλῶν καὶ Ὁμήρου· καὶ Ὀδυσσείας γὰρ καὶ Ἰλιάδος ἀκήκοας [2]. ΑΛ. Πάντως δήπου, ὦ Σώκρα-
d. τες. ΣΩ. Οὐκοῦν ταῦτα ποιήματά ἐστι περὶ διαφορᾶς δικαίων τε καὶ ἀδίκων; ΑΛ. Ναί. ΣΩ. Καὶ αἱ μάχαι γε καὶ οἱ θάνατοι διὰ ταύτην τὴν διαφορὰν τοῖς τε Ἀχαιοῖς καὶ τοῖς ἄλλοις Τρωσὶν ἐγένοντο [3], καὶ τοῖς μνησῆρσι τοῖς τῆς Πηνελόπης καὶ τῷ Ὀδυσσεῖ. ΑΛ. Ἀληθῆ λέγεις. ΣΩ.
e. Οἶμαι δὲ καὶ τοῖς ἐν Τανάγρᾳ [4] Ἀθηναίων τε καὶ Λακεδαιμονίων καὶ Βοιωτῶν ἀποθανοῦσι, καὶ τοῖς ὕστερον ἐν Κορωνείᾳ [5], ἐν οἷς καὶ ὁ σὸς πατὴρ Κλεινίας ἐτελεύτησεν,

Ficino ἄλλοις. Sollemni permutatione nata est mendosa lectio hic et in Phaedro p. 237. c. ubi vid. Heind. Veram hic servarunt Par. H et Ven. Ξ cum Proclo. Astius autem in defendenda utroque loco scriptura ἄλλοις operam ludens memor non erat illorum quae paulo ante hic leguntur 17. b. Qui cum hoc ἀλλήλοις jam comprehensum crederet altero ἑαυτοῖς, vellem explicasset, quinam sint ἄλλοι, a quibus diversa sentiant οἱ πολλοί.

[2] Observa, *audisti*, non *legisti*.

[3] V. Ind. ἄλλος.

[4] Hoc bellum Atheniensium, apud Tanagram, adversus Lacedaemonios, pro libertate Boeotorum gestum, memorat Plato etiam in Menexeno p. 242. E quo Thucydides (1, 108.) lucem accipit. Monendum autem, duplicem pugnam fuisse ad Tanagram. In priori (quae Thucydidi tamen est posterior) Myronides hostibus devictis Tanagram expugnat et moenibus exuit; altera ad Oenophyta committitur. Vid. Wesseling. ad Diod. 11, 82. 83. GOTTL.

[5] Pulsi sunt Athenienses ex Boeotia hoc Coroneensi proelio, decem circiter annos post Tanagrense gesto, ducente eos Tolmida; qui, Chaeronea expugnata, deinde apud Coroneam, a Boeotorum et Euboeensium exulibus, ductu et auspiciis Spartanorum, atrocissimo proelio victus est; ut auctor est Thucydides 1, 113. cum quo cf. Diod. 12, 6. et quos laudat Wesseling. Xenophon autem (Mem. 3, 5.) hanc calamitatem ad Lebadeam, quae prope Coroneam inter Heliconem et Chaeroneam sita est, accidisse scribit (v. Strab. 11, 285.). — Hoc etiam notandum videtur, praepositionem ἐν, nominibus locorum additam, τὴν περίχωρον significare.

v.

περὶ ἑνὸς ἄλλου ἡ διαφορὰ ἢ περὶ τοῦ δικαίου τε
δίκου τοὺς θανάτους καὶ τὰς μάχας πεποίηκεν [6]. ἦ
ΑΛ. Ἀληθῆ λέγεις. ΣΩ. Τούτους οὖν φῶμεν ἐπί- f.
α περὶ ὧν οὕτω σφόδρα διαφέρονται, ὥστε ἀμφισβη-
ς ἀλλήλοις τὰ ἔσχατα σφᾶς αὐτοὺς ἐργάζονται; ΑΛ.
κίνεταί γε. ΣΩ. Οὐκοῦν εἰς τοὺς τοιούτους διδασκά- 19
ἀναφέρεις, οὓς ὁμολογεῖς αὐτὸς [1] μὴ εἰδέναι; ΑΛ.
ι. ΣΩ. Πῶς οὖν εἰκός σε εἰδέναι τὰ δίκαια καὶ τὰ
, περὶ ὧν οὕτω πλανᾷ, καὶ οὔτε μαθὼν φαίνει παρ'
ς, οὔτε αὐτὸς ἐξευρών; ΑΛ. Ἐκ μὲν οὖν σὺ λέγεις
κός. ΣΩ. Ὁρᾷς αὖ τοῦθ' ὡς οὐ καλῶς εἶπες, ὦ Ἀλ- b.
η. ΑΛ. Τὸ ποῖον; ΣΩ. Ὅτι ἐμὲ φῂς ταῦτα λέγειν.
Τί δαί; οὐ σὺ λέγεις, ὡς ἐγὼ οὐδὲν ἐπίσαμαι [2] περὶ

ik. ad Thuc. 1, 100.
ΓL.

c codd. Clark. Vat. Ven.
non ideo optimos vo-
olemus quod minus men-
int ceteris: nam eorum
orum quae negligentia
ntium parere solet, per-
in his quoque offen-
r: sed quod antiquiores
lectiones illi exhibent
ius tales quae arbitrio
entium debentur. Ita-
ic quoque non dubita-
lectionem, quae illo-
uctoritate nititur, vul-
οὐδὲ π. ἑ. ἄλλου διαφο-
πεποιηκέναι praeferre.
e hanc arbitror esse
cui post illud οἶμαι ser-
bliquus aptior videretur.
non minus bene habet
etiam, maxime in lon-
a verbo οἶμαι intervallo.
lit quod formula ἦ γάρ;
fere sermoni subjicitur;
upra 14. b. Ἀλλὰ μὴν τό
τούτου παῖς ἦσθα. ἦ γάρ;
ni obliquo, qualis es-
ἴμαί σε τότε γενέσθαι παῖ-
on item. Apud Proclum
m perperam permixta
traque lectio, διαφορὰ
ine articulo) — πεποιη-
κέναι: et confer eundem in commentario p. 274. lin. 4 — 10. — Ejusdem commentatoris autem majores etiam turbas aliquas memorabo: habet enim καὶ τοῖς ὕστερον ἐν Κορωνείᾳ συμβᾶσιν ὅτε καὶ ὁ σὸς πατήρ —: quae cum reliqua oratione nullo modo coëunt: tum in seqq. τὰ ἔσχατα τῶν κακῶν ἐργάζονται omissis his σφᾶς αὐτοὺς, quo accusativo carere sermo non potest. Atque hujus farinae alia fere tacemus apud Creuzerum Bekkerumque cognoscenda.

In illo, οὐδὲ περὶ ἑνός, observent tirones, hanc loquendi formam cum majore vi negandi poni loco hujus περὶ οὐδενός, sicut sine praepositione οὐδὲ εἷς loco vulgaris οὐδείς. Atque sic etiam infra 41. e. οὐδ' ἂν ἑνί, et 37. c. μηδὲ ὑπὸ μιᾶς. Vid. ad Demosth. Mid. 32.

[1] Coisl. et Ven. Ξ αὐτούς; quod hic, opinor, praestat.

[2] Verissima haec scriptura tamen nonnisi in duobus reperta est codd. Ven. Ξ et Paris. H. Ceteri omnes vel

τῶν δικαίων καὶ ἀδίκων; ΣΩ. Οὐ μέντοι. ΑΛ. Ἀλλ' ἐγώ;
c. ΣΩ. Ναί. ΑΛ. Πῶς δή; ΣΩ. Ὧδε εἶσει. ἐάν σε ἔρωμαι τὸ ἓν καὶ τὰ δυο, πότερα πλείω ἐστί, φήσεις ὅτι τὰ δύο; ΑΛ. Ἔγωγε. ΣΩ. Πόσῳ; ΑΛ. Ἑνί. ΣΩ. Πότερος οὖν ἡμῶν ὁ λέγων ὅτι τὰ δύο τοῦ ἑνὸς ἑνὶ πλείω; ΑΛ. Ἐγώ. ΣΩ. Οὐκοῦν ἐγὼ μὲν ἠρώτων, σὺ δὲ ἀπεκρίνου; ΑΛ. Ναί. ΣΩ. Περὶ δὴ τούτων μῶν ἐγὼ φαίνομαι λέγων, ὁ ἐρωτῶν,
d. ἢ σύ, ὁ ἀποκρινόμενος; ΑΛ. Ἐγώ. ΣΩ. Τί δ', ἂν ἐγὼ μὲν ἔρωμαι ποῖα γράμματα Σωκράτους [3], σὺ δὲ εἴπῃς, πότερος ὁ λέγων; ΑΛ. Ἐγώ. ΣΩ. Ἴθι δή, ἑνὶ λόγῳ εἰπέ· ὅταν ἐρώτησίς τε καὶ ἀπόκρισις γίγνηται, πότερος ὁ λέγων, ὁ ἐρωτῶν ἢ ὁ ἀποκρινόμενος; ΑΛ. Ὁ ἀποκρινόμενος, ἔμοιγε
e. δοκεῖ, ὦ Σώκρατες. ΣΩ. Οὐκοῦν ἄρτι διαπαντὸς ἐγὼ μὲν ἦ [4] ὁ ἐρωτῶν; ΑΛ. Ναί. ΣΩ. Σὺ δὲ ὁ ἀποκρινόμενος; ΑΛ. Πάνυ γε. ΣΩ. Τί οὖν; τὰ λεχθέντα πότερος ἡμῶν εἴρηκε; ΑΛ. Φαίνομαι μέν, ὦ Σώκρατες, ἐκ τῶν ὡμολογη-
20 μένων ἐγώ. ΣΩ. Οὐκοῦν ἐλέχθη, ὅτι περὶ δικαίων καὶ ἀδίκων Ἀλκιβιάδης [1] ὁ καλὸς ὁ Κλεινίου οὐκ ἐπίσαιτο, οἴοιτο δὲ, καὶ μέλλοι εἰς ἐκκλησίαν ἐλθὼν συμβουλεύσειν Ἀθηναίοις περὶ ὧν οὐδὲν οἶδεν; οὐ ταῦτ' ἦν; ΑΛ. Φαίνεται.

ἐγὼ οὐ συνεπίσαμαι vel, in quibus optimi, ἐγὼ συνεπίσαμαι.

[3] Vulgo ἐρωτῶ καὶ ποῖα γ. Σ. Ficinus cum scripserit ita, *quot sunt in Socrate litterae*, Schleiermacher inde et ex molesto illo καί conjecit legendum πόσα καὶ ποῖα. Quae emendatio tantum non certa jam olim visa est collato loco gemino in Xenoph. Mem. 4, 4, 7. οἷον περὶ γραμμάτων, ἐάν τις ἔρηταί σε, πόσα καὶ ποῖα Σωκράτους ἐστίν. Jam cum in codd. longe plurimis hodie repertum sit ἐρῶ καὶ ποῖα, manifestum est, vulgatam, ἐρωτῶ καὶ π. quam praebent Coisl. et Ven. Ξ, hujus esse emendationem: et malam quidem illam: conjunctivum enim aoristi et sententiarum nexus requirit et proximum εἴπῃς. Itaque Bekker id saltem quod hinc et ex collatione loci Xenophontei certissimum fit, ἔρωμαι ποῖα, reposuit. Neque ego his non contentus esse volui. Quanquam fere persuasum mihi sit, veram scripturam ἔρωμαι πόσα καὶ ποῖα γ. bifariam jam olim mutilatam fuisse: ἔρωμαι πόσα γ., quod in suo cod. habuit Ficinus, et ἐρῶ καὶ ποῖα γ., quod est in ceteris.

[4] Sic pro vulg. ἦν Be. ex mss.: quod nunc itaque exemplum accedit iis de quibus vid. Heind. ad Protag. 5. Choerob. ap. Bekk. in Ind. p. 1379. nos in Gramm. ampl. §. 108. p. 552. not. — Pro διαπαντὸς Clark. Vat. Ven. plene διὰ παντὸς τοῦ λόγου.

[1] Clark. Vat. Ven. ἐλέχθη περὶ δ. κ. α. ὅτι Ἀλκιβ.

[2] Hip-

Τὸ τοῦ Εὐριπίδου [2] ἄρα συμβαίνει, ὦ Ἀλκιβιάδη· b.
άδε κινδυνεύεις, ἀλλ' οὐκ ἐμοῦ, ἀκηκοέναι· οὐδ' ἐγώ
ταῦτα λέγων, ἀλλὰ σύ· ἐμὲ δὲ αἰτιᾷ μάτην. καὶ μέν-
ιὶ εὖ λέγεις [3]. μανικὸν γὰρ ἐν νῷ ἔχεις ἐπιχείρημα,
ιεῖν, ὦ βέλτιςε, διδάσκειν ἃ οὐκ οἶσθα, ἀμελήσας μαν-
. ΑΛ. Οἶμαι μὲν, ὦ Σώκρατες, ὀλιγάκις Ἀθηναίους c.
ἔσθαι καὶ τοὺς ἄλλους Ἕλληνας, πότερα δικαιότερα
κώτερα. τὰ μὲν γὰρ τοιαῦτα ἡγοῦνται δῆλα εἶναι.
τες οὖν περὶ αὐτῶν σκοποῦσιν, ὁπότερα συνοίσει πρά-
οὐ γὰρ ταυτὰ, οἶμαι, ἐςὶ τά τε δίκαια καὶ τὰ συμ-
τα· ἀλλὰ πολλοῖς δὴ ἐλυσιτέλησεν ἀδικήσασι μεγάλα
ατα, καὶ ἑτέροις γέ, οἶμαι, δίκαια ἐργασαμένοις οὐ
γκε. ΣΩ. Τί οὖν; εἰ ὅτι μάλιςα ἕτερα μὲν τὰ δί- 21
υγχάνει ὄντα, ἕτερα δὲ τὰ συμφέροντα, οὔτι που [1]
οἴει ταῦτ' εἰδέναι ἃ συμφέρει τοῖς ἀνθρώποις, καὶ
ΑΛ. Τί γὰρ κωλύει, ὦ Σώκρατες; εἰ μή με αὖ

ippol. v. 352. Σοῦ τάδ', οῦ κλύεις. Quae verba uoque §. 23. in animo cum dicit, καὶ ἂν μὴ ὺ σαυτοῦ ἀκούσῃς — ἄλ- ντι μὴ πιςεύσῃς.

rba haec sic scripta, ντοι εὖ λέγεις, Alcibiadi tribuuntur. Alterum . auctoritate codd. op- m et Procli addidit. pponenda sunt verba iodori ad h. l., qui- iorum Neo-Platonico- nterpretum de eodem ias memorat. Τὸ εὖ ; ὁ μὲν Δημόκριτος ἐπί- νᾶ, διότι μετρούμενον τὸ αὐτοῦ χνά (651) ποιεῖ, Σωκράτους ἐκδέχεται, ὁ άσκιος ὡς ἀπὸ Ἀλκιβιά- αὶ ἄμεινον τὸ δεύτερον. scius satis notus: vid. to. 13. p. 784.: de De- o, Longini aequali, vid. r. Prooem. ad Procl. V.) Priorem rationem alterius ut videtur pror- narus, sequitur Proclus his verbis (p. 293.): προσκεί- μενον δὲ τούτοις καὶ τὸ εὖ λέ- γεις μίγνυσι τὸν ἔπαινον ἐμμε- λῶς τῷ ψόγῳ. Et sic Fici- nus: *neque ego haec, sed tu dixisti: me autem frustra accusas. Et profecto bene dicis. Furiosum enim* etc. Veram autem esse hanc ra- tionem de eo semel monitus nemo opinor dubitabit. Nam assensum alterius neque par- ticulae καὶ μέντοι recte indu- cunt, neque quae sequuntur μανικὸν γὰρ κ. τ. ἑ. huic re- spondent. Contra perquam facete hoc Alcibiadis de se ipso judicium primum laudat Socrates, dein probat etiam. Καὶ μέντοι autem idem esse quod alias καὶ μὴν docebit il- lud Οὐ μέντοι ἀλλὰ (vid. Ind.) quod eodem sensu, quo Οὐ μὴν ἀλλά usurpatur. Alterum autem καί ita intelligendum est: „Tu hoc dicis, non ego: et profecto *recte quoque* di- cis."

[1] V. Ind. in οὔτι.

[2] De

b. ἐρήσει, παρ' ὅτου ἔμαθον, ἢ ὅπως αὐτὸς εὗρον. ΣΩ. τοῦτο ποιεῖς. εἴ τι μὴ ὀρθῶς λέγεις, τυγχάνει δὲ δυνατ
ἀποδεῖξαι δι' οἵπερ καὶ τὸ πρότερον λόγου, οἴει δὴ
ἄττα δεῖν ἀκούειν ἀποδείξεις τε ἑτέρας, ὡς τῶν προ
οἷον σκευαρίων κατατετριμμένων, καὶ οὐκέτ' ἂν σὺ
ἀμπίσχοιο, εἰ μή τίς σοι τεκμήριον καθαρὸν καὶ ἄχι
c. οἴσει [2]; ἐγὼ δὲ χαίρειν ἐάσας τὰς σὰς προδρομὰς [3]
λόγου, οὐδὲν ἧττον ἐρήσομαι πόθεν μαθὼν αὖ τὰ
ροντα ἐπίσασαι [4], καὶ ὅστις ἐστὶν ὁ διδάσκαλος, καὶ
ἐκεῖνα τὰ πρότερον ἐρωτῶ μιᾷ ἐρωτήσει. ἀλλὰ γὰρ
ὡς εἰς ταυτὸν ἥξεις, καὶ οὐχ ἕξεις ἀποδεῖξαι, οὔθ' ὡς
22 ρὼν οἶσθα τὰ συμφέροντα, οὔθ' ὡς μαθών. ἐπειδὴ δ
φᾷς, καὶ οὐκέτ' ἂν ἡδέως τοῦ αὐτοῦ γεύσαιο λόγου, τ
μὲν ἐῶ χαίρειν, εἴτε οἶσθα, εἴτε μή, τὰ Ἀθηναίοις
ροντα· πότερον δὲ ταυτὰ ἐστὶ δίκαιά τε καὶ συμφέρον
ἕτερα, τί οὐκ ἀπέδειξας [5]; εἰ μὲν βούλει, ἐρωτῶν με,

[1] De voce τὰ *σκευάρια* ad apparatum vestiarium hic spectante egi in indice. Lepor autem orationis in eo est quod ob illam comparationem ipsi *τεκμηρίῳ* omnia junguntur quae ad vestimentum spectant. Jam etsi recte et facete hoc fieret: tamen praeferendam nunc duco rationem Astii qui e Ficini tralatione, *quibus quidem tu non amplius induaris, nisi quis aliud quiddam purum immaculatumque afferat*, recte colligit, eum in suo cod. vocem *τεκμήριον* non habuisse, eamque ut glossema ejiciendam censet. Non tamen, quae illius est sententia, *σκευάριον* intelligendum puto, quod e grammatica ratione ne fieri quidem recte potest. Sed sicut in superioribus plurale neutrum sine substantivo positum est, *καινὰ ἄττα ἀποδείξεις τε ἑτέρας*, pronomenque, quod refertur ad intercedentia haec, *ὡς τῶν προτέρων κατατετριμμένων*, iterum neutro genere prolatum est, *αὐτά*: ita haec etiam *κ καὶ ἄχρηστον* recte sin stantivo inferuntur: imm gantius hoc pacto ve vestimentum spectanti *πίσχοιο*, *καθαρόν*, *ἄχ* velut in medio suspens quam si aut *τεκμήρι σκευάριον* (nam hoc q fuerunt qui reponere v diserte iis additum ess

[3] Schol. *Προδρομή ἐς ἐν πολέμῳ καταλάβῃ τις ριον, ἐξ οὗ δύναται ἐ πολεμεῖν.*

[4] Codd. Vind. et l *ἐπίσαι*, unde per correc natum quod habent *ΞΣ ἐπίσαιο*. Sed ill *ἐπίσῃ*, de qua forma Soph. Philoct. 798.

[5] Clark. Vat. Ven. minus bene. *τοῦτο* spe sequentia.

[2] H. e. hoc mihi d strato; v. ad Men. 3 6. — Mox ad *εἰ δέ* vi in *Ei*.

ἐγὼ σέ· εἰ δὲ, καὶ αὐτὸς ἐπὶ σεαυτοῦ λόγῳ διέξελθε. ΑΛ. Ἀλλ' οὐκ οἶδα, εἰ οἷόστ' ἂν εἶην, ὦ Σώκρατες, πρὸς σὲ b. διελθεῖν. ΣΩ. Ἀλλ', ὠγαθὲ, ἐμὲ ἐκπλησίαν νόμισον καὶ ὅπηον· καὶ ἐκεῖ τοί σε δεήσει ἕνα ἕκαστον πείθειν [3]. ἦ γάρ; ΑΛ. Ναί. ΣΩ. Οὐκοῦν τοῦ αὐτοῦ ἕνα τε οἷόντε εἶναι c. κατὰ μόνας πείθειν καὶ ξυμπόλλους, περὶ ὧν ἂν εἰδῇ; ὥσπερ ὁ γραμματιστὴς ἕνα τέ που πείθει περὶ γραμμάτων καὶ πολλούς. ΑΛ. Ναί. ΣΩ. Ἆρ' οὖν [4] καὶ περὶ ἀριθμοῦ ὁ αὐτὸς ἕνα τε καὶ πολλοὺς πείσει; ΑΛ. Ναί. ΣΩ. Οὗτος δ' ἔστι ὁ εἰδὼς, ὁ ἀριθμητικός; ΑΛ. Πάνυ γε. ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ σὺ ἅπερ καὶ πολλοὺς οἷόστε πείθειν εἶ, ταῦτα καὶ d. ἕνα; ΑΛ. Εἰκός γε. ΣΩ. Ἔχει δὲ ταῦτα δηλονότι ἃ οἶσθα; ΑΛ. Ναί. ΣΩ. Ἄλλο τι οὖν τοσοῦτον μόνον διαφέρει τοῦ ἐν τῷ δήμῳ ῥήτορος ὁ ἐν τῇ τοιᾷδε ξυνουσίᾳ, ὅτι ὁ μὲν ἀθρόους πείθει τὰ αὐτὰ, ὁ δὲ καθ' ἕνα; ΑΛ. Καὶ συνεύει. ΣΩ. Ἴθι νῦν, ἐπειδὴ τοῦ αὐτοῦ φαίνεται πολ- 23
λούς τε καὶ ἕνα πείθειν, ἐν ἐμοὶ ἐμμελέτησον [1] καὶ ἐπιχείρησον ἐπιδείξαι, ὡς τὸ δίκαιον ἐνίοτε οὐ ξυμφέρει. ΑΛ. Ὑβρισὴς εἶ, ὦ Σώκρατες. ΣΩ. Νῦν γοῦν ὑφ' ὕβρεως μέλλω σε πείθειν τἀναντία οἷς σὺ ἐμὲ οὐκ ἐθέλεις. ΑΛ. Λέγε δή. ΣΩ. Ἀποκρίνου μόνον τὰ ἐρωτώμενα. ΑΛ. Μή· ἀλ- b. λὰ σὺ αὐτὸς λέγε. ΣΩ. Τί δαί [2]; οὐχ ὅτι μάλιστα βούλει πεισθῆναι; ΑΛ. Πάντως δήπου. ΣΩ. Οὐκοῦν εἰ λέγεις ὅτι ταῦθ' οὕτως ἔχει, μάλις' ἂν εἴης πεπεισμένος. ΑΛ. Ἔμοιγε δοκεῖ. ΣΩ. Ἀποκρίνου δή [3]. καὶ ἐὰν μὴ αὐτὸς σὺ σαυτοῦ c.

[3] Schleiermacher emendandum censet ἓν ἕκαστον: quoniam turbatur sane aliquantum oppositio, vocabulo ἕνα et hic, ubi de *omnibus*, et mox, ubi de *uno*, usurpato. Mihi tamen hac observatione ipse scriptor emendari videtur, qui negligentius hic ἕνα ἕκαστον posuit pro ἅπαντας.

[4] Cum Be. optimos sequendos putavi: quanquam vulgatum Ἆρ' οὐ probum etiam est. Vid. ad Men. 21. not. 4.

[1] Vid. Excursum ad h. dial. priorem.

[2] Hanc formam hic praebent Vind. Veneti ΣΣ, al. Nam Clark. Vat. cet. dant τί δ' οὐχ —.

[3] Hic locus est ap. Stob. p. 122. usque ad *συμφέροντά ἐστιν*. Ἔοικε (§. 26.). Quae ibi variant lectiones, de iis si veriores vel saltem alicujus momenti sunt, ad ipsa loca monebimus, ceteras hic apponere placet. 23. c. pro οἶομαι — οἶμαι. 24. c. in ὅρα τοίνυν εἰ ἡ, vocula εἰ omissa; pro ὁμολόγεις — ὁμολογεῖς. 25. c. d. pro *Ναί*. Τὴν ἄρα —, *Πάνυ γε*. *T. ἄ*. 26. a. pro οὐκοῦν εὖ δαί-

ἀκούσῃς [4] ὅτι τὰ δίκαια συμφέροντά ἐστιν, ἄλλῳ γε λέγοντι μὴ πιστεύσῃς. ΑΛ. Οὔ τοι. ἀλλ' ἀποκριτέον. καὶ γὰρ οὐ-
1. δὲν οἶομαι βλαβήσεσθαι. ΣΩ. Μαντικὸς γὰρ εἶ. καί μοι μὴ λέγε· τῶν δικαίων φῂς ἔνια μὲν συμφέρειν, ἔνια δ' οὔ. ΑΛ. Ναί. ΣΩ. Τί δαί; τὰ μὲν καλὰ αὐτῶν εἶναι, τὰ δ' οὔ; ΑΛ. Πῶς τοῦτ' ἐρωτᾷς; ΣΩ. Εἴ τις ἤδη σοι ἔδοξεν αἰ-
e. σχρὰ μὲν δίκαια δὲ πράττειν; ΑΛ. Οὐκ ἔμοιγε. ΣΩ. Ἀλλὰ παντα τὰ δίκαια καὶ καλά; ΑΛ. Ναί. ΣΩ. Τί δ' αὖ τὰ καλά; πότερον πάντα ἀγαθὰ, ἢ τὰ μὲν, τὰ δ' οὔ; ΑΛ. Οἶμαι [5] ἔγωγε, ὦ Σώκρατες, ἔνια τῶν καλῶν κακὰ εἶναι.
14 ΣΩ. Ἦ καὶ αἰσχρὰ ἀγαθά; ΑΛ. Ναί. ΣΩ. Ἆρα λέγεις τὰ τοιάδε; οἷον, πολλοὶ ἐν πολέμῳ βοηθήσαντες ἑταίρῳ ἢ οἰκείῳ τραύματά τε [1] ἔλαβον καὶ ἀπέθανον· οἱ δ' οὐ βοηθήσαντες, δέον, ὑγιεῖς ἀπῆλθον. ΑΛ. Πάνυ μὲν οὖν. ΣΩ.
b. Οὐκοῦν τὴν τοιαύτην βοήθειαν καλὴν μὲν λέγεις κατὰ τὴν ἐπιχείρησιν τοῦ σῶσαι οὓς ἔδει· τοῦτο δ' ἐστὶν ἀνδρία. ἢ οὔ; ΑΛ. Ναί. ΣΩ. Κακὴν δέ γε κατὰ τοὺς θανάτους τε καὶ τὰ ἕλκη. ἦ γάρ; ΑΛ. Ναί. ΣΩ. Ἆρ' οὖν οὐκ ἄλλο μὲν ἡ ἀνδρία, ἄλλο δὲ ὁ θάνατος; ΑΛ. Πάνυ γε. ΣΩ. Οὐκ ἄρα κατὰ ταυτόν γέ ἐστι καλὸν καὶ κακὸν τὸ τοῖς φίλοις
c. βοηθεῖν. ΑΛ. Οὐ φαίνεται. ΣΩ. Ὅρα τοίνυν εἰ, ἤν γε καλὸν, καὶ ἀγαθὸν, ὥσπερ καὶ ἐνταῦθα· κατὰ τὴν ἀνδρίαν γὰρ ὡμολόγεις καλὸν εἶναι τὴν βοήθειαν. τοῦτ' οὖν αὐτὸ σκόπει, τὴν ἀνδρίαν, ἀγαθὸν ἢ κακόν; ὧδε δὲ σκόπει· σὺ πότερ' ἂν δέξαιό σοι εἶναι; ἀγαθὰ ἢ κακά; ΑΛ. Ἀγαθά. ΣΩ. Οὐκοῦν τὰ μέγιστα μάλιστα [2]· καὶ ἥκιστα τῶν τοι-
d. ούτων δέξαι' ἂν ἑρέσθαι; ΑΛ. Πῶς γὰρ οὔ; ΣΩ. Πῶς

εὐδαίμονες — ο. ἡ εὐδαιμονία· pro Τὸ εὖ ἄρα π. — Τὸ γοῦν καλῶς π.

[4] Vid. ad 20. not. 2. — Nurnberger e cod. Ven. diserte enotavit σαυτοῦ ἀκούσῃς omisso σύ: quod non displicebat. Sed nunc in Bekkeri comment. invenio, non σύ sed σαυτοῦ omitti in Ven. II (quem eundem esse codicem certum est) et in Vat. Ejusque rei fidem facit quod eadem omissio ex Clarkiano quoque enotata est. Itaque nihil hic mutandum.

[5] Clark. Vat. Ven. οἴομαι.

[1] Vocula τε e Stob. inserta: nam sine illa sermo esset de iis qui *vulnerati moriuntur*: res autem poscit id, quod plenius etiam enuntiari poterat per ἄλλοι — ἄλλοι καὶ —.

[2] Sic Be. e mss. et e Fic. In vulg. μάλιστα tanquam Alcibiadis affirmatio scriptum.

[3] Nota

οὖν λέγεις περὶ ἀνδρίας; ἐπὶ πόσῳ ἄν αὐτοῦ [3] δέξαιο ςέρεσθαι; ΑΛ. Οὐδὲ ζῆν ἂν ἐγὼ δεξαίμην δειλὸς ὤν. ΣΩ. Ἔσχατον ἄρα κακῶν εἶναί σοι δοκεῖ [4] ἡ δειλία. ΑΛ. Ἔμοιγε. ΣΩ. Ἐξίσου τῷ τεθνάναι, ὡς ἔοικε. ΑΛ. Φημί. ΣΩ. Οὐκοῦν θανάτῳ τε καὶ δειλίᾳ ἐναντιώτατον [5] ζωὴ καὶ ἀν- 25
δρία; ΑΛ. Ναί. ΣΩ. Καὶ τὰ μὲν μάλις' ἂν εἶναι βούλοιό σοι, τὰ δὲ ἧκιςα. ΑΛ. Ναὶ. ΣΩ. Ἆρ' ὅτι τὰ μὲν ἄριςα ἡγεῖ, τὰ δὲ κάκιςα; ΑΛ. Πάνυ γε. ΣΩ. Ἐν τοῖς ἀρίςοις ἄρα σὺ ἡγεῖ ἀνδρίαν εἶναι, κἂν τοῖς κακίςοις θάνατον; ΑΛ. Ἔγωγε [6]. ΣΩ. Τὸ ἄρα βοηθεῖν ἐν πολέμῳ τοῖς φίλοις, b.
ᾗ μὲν καλὸν κατ' ἀγαθοῦ πρᾶξιν τὴν τῆς ἀνδρίας, καλὸν αὐτὸ προσεῖπας. ΑΛ. Φαίνομαί γε. ΣΩ. Κατὰ δέ γε κα- c.
κοῦ πρᾶξιν τὴν τοῦ θανάτου, κακόν. ΑΛ. Ναί. ΣΩ. Οὐκ-
οὖν ὧδε δίκαιον προσαγορεύειν ἑκάςην τῶν πράξεων; εἴ-
περ ᾗ κακὸν ἀπεργάζεται κακὴν καλεῖς, καὶ ᾗ ἀγαθὸν ἀγα-
116 θὴν κλητέον. ΑΛ. Ἔμοιγε δοκεῖ. ΣΩ. Ἆρ' οὖν καὶ ᾗ ἀγαθὸν, καλόν· ᾗ δὲ κακὸν, αἰσχρόν; ΑΛ. Ναί. ΣΩ. Τὴν d.
ἄρα ἐν τῷ πολέμῳ τοῖς φίλοις βοήθειαν λέγων καλὴν μὲν εἶναι, κακὴν δὲ, οὐδὲν διαφερόντως [7] λέγεις ἢ εἰ προσ-
έπες αὐτὴν ἀγαθὴν μὲν, κακὴν δέ. ΑΛ. Ἀληθῆ μοι δοκεῖς λέγειν, ὦ Σώκρατες. ΣΩ. Οὐδὲν ἄρα τῶν καλῶν, καθόσον καλὸν, κακόν· οὐδὲ τῶν αἰσχρῶν, καθόσον αἰ-
σχρὸν, ἀγαθόν. ΑΛ. Οὐ φαίνεται. ΣΩ. Ἔτι τοίνυν καὶ 26
ὧδε σκέψαι. ὅστις καλῶς πράττει, οὐχὶ καὶ εὖ πράττει; ΑΛ. Ναί. ΣΩ. Οἱ δ' εὖ πράττοντες οὐκ εὐδαίμονες;

[3] Nota neutrum, respiciens proxime praegressum ἀνδρίας. V. ad Men. 12. not. 9.

[4] Ita tres optimi. Vulgo: Ἔσχατον ἄρα σοι κακὸν εἶναι δοκεῖ.

[5] Sic Be. ex omnibus praeter Paris. E, qui habet vulgatum ἐναντιώτατα, melius quidem illud, sed de correctione suspectum.

[6] Verba haec, Ἐν τοῖς — Ἔγωγε, e Stob. inserta sunt. Genuina haec quin sint, dubitari nequit, tum quia non apparet quomodo in Stobaeum irrepserint; tum quia optime inserviunt argumentationi. Fortitudo enim et mors e superioribus quattuor potissimum secernenda erant, quoniam duobus his solis statim usurus erat Socrates. Merae autem omissionis hoc quoque est indicium quod in Clark. Vat. Ven. non Πάνυ γε servatum est, sed inferius illud Ἔγωγε, quo minus recte respondetur illis Ἆρ' ὅτι.

Stob. οὐδαμῶς οὐδὲν δ.

[7] Inse-

ΑΛ. Πῶς γὰρ οὔ; ΣΩ. Οὐκοῦν εὐδαίμονες δι' ἀγαθῶν κτῆσιν; ΑΛ. Μάλιστα. ΣΩ. Κτῶνται δὲ ταῦτα τῷ εὖ καὶ καλῶς πράττειν; ΑΛ. Ναί. ΣΩ. Τὸ εὖ ἄρα πράττειν ἀγαθόν; ΑΛ. Πῶς δ' οὔ; ΣΩ. Οὐκοῦν καλὸν ἡ εὐπραγία; ΑΛ. Ναί. ΣΩ. Ταυτὸν ἄρ' ἐφάνη ἡμῖν πάλιν αὖ καλόν τε καὶ ἀγαθόν. ΑΛ. Φαίνεται. ΣΩ. Ὅτι ἂν ἄρα εὕρωμεν καλὸν, καὶ ἀγαθὸν εὑρήσομεν ἔκ γε τούτου τοῦ λόγου. ΑΛ. Ἀνάγκη. ΣΩ. Τί δέ; τὰ ἀγαθὰ συμφέρει, ἢ οὔ; ΑΛ. Συμφέρει. ΣΩ. Μνημονεύεις οὖν περὶ τῶν δικαίων πῶς ὡμολογήσαμεν; ΑΛ. Οἶμαί γε τοὺς τὰ δίκαια πράττοντας ἀναγκαῖον εἶναι καλὰ πράττειν. ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ τοὺς τὰ καλὰ ἀγαθά; ΑΛ. Ναί. ΣΩ. Τὰ δὲ ἀγαθὰ συμφέρειν. ΑΛ. Ναί. ΣΩ. Τὰ δίκαια ἄρα, ὦ Ἀλκιβιάδη, συμφέροντά ἐστιν; ΑΛ. Ἔοικε. ΣΩ. Τί οὖν; ταῦτα οὐ σὺ ὁ λέγων [1], ἐγὼ δὲ ὁ ἐρωτῶν; ΑΛ. Φαίνομαι, ὡς ἔοικα. ΣΩ. Εἰ οὖν τις ἀνίσταται ξυμβουλεύσων εἴτε Ἀθηναίοις, εἴτε Πεπαρηθίοις [2], οἰόμενος γιγνώσκειν τὰ δίκαια καὶ τὰ ἄδικα, φήσει δ' εἶναι [3] τὰ δίκαια κακὰ ἐνίοτε, ἄλλο τι ἢ καταγελᾷης ἂν αὐτοῦ; ἐπειδήπερ τυγχάνεις καὶ σὺ λέγων, ὅτι ταυτά ἐστι δίκαιά τε καὶ ξυμφέροντα; ΑΛ. Ἀλλὰ μὰ τοὺς θεούς, ὦ Σώκρατες, οὐκ οἶδ' ἔγωγε οὐδ' ὅτι λέγω, ἀλλ' ἀτεχνῶς ἔοικα ἀτόπως ἔχοντι. τοτὲ μὲν γάρ μοι ἕτερα δοκεῖ, σοῦ ἐρωτῶντος, τοτὲ δὲ ἄλλα. ΣΩ. Εἶτα τοῦτο, ὦ φίλε, ἀγνοεῖς τὸ πάθημα τί ἐστι; ΑΛ. Πάνυ γε. ΣΩ. Οἴει ἂν οὖν, εἴ τις ἐρωτῴη σε, δύο ὀφθαλμοὺς ἢ τρεῖς

[1] Inserunt εἶ omnes praeter tres opt., et edd. ante Be. Vid. §. 2. not. 4.

[2] Peparethus insula fuit vini oleique praestantissimi ferax inter Cycladas; civitas ignobilis, et ob id ipsum hic Athenis opposita.

[3] Servavit Be. scripturam εἰδέναι, quam Ficinus quoque sequitur (*dicatque scire se, justa interdum esse mala*). Me adoptatae lectionis εἰ-ει, quae est in tribus optimis, nondum paenitet. Quod tutanti Schleiermacher e Par. F commendat etiam καὶ κακά. — Tum haereas in fut. φήσει, pro quo vel reponendum putes φῃσὶ, ut respondeat praegresso ἀνίσατας, vel, quae Schneideri est sententia, utrumque verbum mutandum ita: ἀνίσαιτο — φήσειε. Sed sunt talia fortasse negligentiae non condemnandae. Temporum certe haec consecutio, εἰ φήσει (in hypothesi) — καταγελᾷης ἄν, alibi quoque occurrit: v. supra 21. b. (οἴοιτ) Heind. ad Phaedo. 129. extr. Sed cf. etiam Alc. II. 11. a.

[1] Sex

ἥκεις; καὶ, δύο χεῖρας ἢ τέτταρας; ἢ ἄλλο τι τῶν τοιούτων, τοτὲ μὲν ἕτερ' ἂν ἀποκρίνασθαι, τοτὲ δὲ ἄλλα, ἢ ἀεὶ τὰ αὐτά; ΑΛ. Δέδοικα μὲν ἔγωγε ἤδη περὶ ἐμαυτοῦ, οἶμαι μέντοι τὰ αὐτά. ΣΩ. Οὐκοῦν ὅτι οἶσθα [1], τοῦτ' αἴτιον; ΑΛ. Οἶμαι ἔγωγε. ΣΩ. Περὶ ὧν ἄρα ἄκων τἀναντία ἀποκρίνει, δῆλον ὅτι περὶ τούτων οὐκ οἶσθα. ΑΛ. Κινδυνεύει γε. ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ περὶ τῶν δικαίων καὶ ἀδίκων, καὶ καλῶν καὶ αἰσχρῶν, καὶ κακῶν καὶ ἀγαθῶν, καὶ συμφερόντων καὶ μὴ ἀποκρινόμενος φῂς πλανᾶσθαι [2]; εἶτα οὐ δῆλον, ὅτι διὰ τὸ μὴ εἰδέναι περὶ αὐτῶν, διὰ ταῦτα πλανᾷ; ΑΛ. Ἔμοιγε. ΣΩ. Ἆρ' οὖν οὕτω καὶ ἔχει [3]; ἐπειδάν τίς τι μὴ εἰδῇ, ἀναγκαῖον περὶ τούτων [4] πλανᾶσθαι τὴν ψυχήν; ΑΛ. Πῶς γὰρ οὔ; ΣΩ. Τί οὖν; οἶσθα ὁντινα τρόπον ἀναβήσει εἰς τὸν οὐρανόν; ΑΛ. Μὰ Δί' οὐκ ἔγωγε. ΣΩ. Ἦ καὶ πλανᾶταί σου ἡ δόξα [5] περὶ ταῦτα; ΑΛ. Οὐ δῆτα. ΣΩ. Τὸ δ' αἴτιον οἶσθα, ἢ ἐγὼ φράσω [6]; ΑΛ. Φράσον. ΣΩ. Ὅτι, ὦ φίλε, οὐκ οἴει αὐτὸ ἐπίσασθαι, οὐκ ἐπισάμενος. ΑΛ. Πῶς αὖ τοῦτο λέγεις; ΣΩ. Ὅρα καὶ σὺ κοινῇ. ἃ μὴ ἐπίστασαι, γιγνώσκεις δὲ ὅτι οὐκ ἐπίσασαι, πλανᾷ περὶ τὰ τοιαῦτα; ὥσπερ περὶ ὄψου σκευασίας οἶσθα δήπου ὅτι οὐκ οἶσθα. ΑΛ. Πάνυ γε. ΣΩ. Πότερον οὖν αὐτὸς περὶ ταῦτα δοξάζεις ὅπως χρὴ σκευάζειν, καὶ

117

a.

c.

28

b.

c.

[1] Sex codd. et in his optimi, οἶσθας: quanquam Clark. cum duobus punctis super ultimo σ, quae tamen videntur esse ab aliquo qui puriori Atticismo timeret. Vid. Moer. et Piers. p. 283. Certe τῶν κοινῶν nunquam fuit haec forma; ut non facile dicas quomodo irrepserit. Sane sexcenties in Platone occurrit οἶσθα sine hac varietate. Sed ob id ipsum quod toties sine vi sermoni haec vox inseritur, si quando significantius usurparetur, ponderosius etiam prolatam fuisse non inepte suspiceris.

[2] Omittitur vulgo interrogationis nota; male: nam si citra interrogationem haec intelligenda essent, dicendum esset οὐκοῦν valere *jam vero*, contra ingenium linguae.

[3] Legendum censeo καὶ ἀεὶ ἔχει. Distinguenda enim nunc sunt haec duo, cum quis aliquid se ignorare *scit*, et cum *nescit*. SCHLEIERM.

[4] Codd. longe plurimi περὶ τούτου· vid. ad §. 16. Sed vera videtur Schneideri emendatio περὶ τοῦτο; nam etiam in seqq. ubique πλανᾶσθαι περί τι.

[5] Vid. Ind. Lat. *Genitivus*.

[6] Clark. Vat. Ven. omittunt ἐγώ. — Ad φράσω vid. Gramm. §. 139. (126.) Obs. 7.

[1] Arti-

d. πλανᾷ, ἢ τῷ ἐπισταμένῳ ἐπιτρέπεις; ΑΛ. Οὕτω. ΣΩ. Τί δ', εἰ ἐν νηῒ πλέοις, ἆρα δοξάζοις ἂν πότερον χρὴ τὸν οἴακα εἴσω ἄγειν ἢ ἔξω, καὶ ἅτε οὐκ εἰδὼς πλανῷο ἄν, ἢ τῷ κυβερνήτῃ ἐπιτρέψας ἂν ἡσυχίαν ἄγοις; ΑΛ. Τῷ κυβερνήτῃ. ΣΩ. Οὐκ ἄρα περὶ ἃ μὴ οἶσθα πλανᾷ, ἅπερ εἰδῆς
29 ὅτι οὐκ οἶσθα; ΑΛ. Οὐκ ἔοικα. ΣΩ. Ἐννοεῖς οὖν, ὅτι καὶ τὰ ἁμαρτήματα ἐν τῇ πράξει διὰ ταύτην τὴν ἄγνοιάν ἐστι, τὴν τοῦ μὴ εἰδότα οἴεσθαι εἰδέναι. ΑΛ. Πῶς αὖ λέγεις τοῦτο; ΣΩ. Τότε που ἐπιχειροῦμεν πράττειν, ὅταν οἰώμεθα εἰδέναι ὅ,τι πράττομεν. ΑΛ. Ναί. ΣΩ. Ὅταν δέ γέ πού τινες μὴ οἴωνται εἰδέναι, ἄλλοις παραδιδόασι.
b. ΑΛ. Πῶς δ' οὔ; ΣΩ. Οὐκοῦν οἱ τοιοῦτοι τῶν μὴ εἰδότων ἀναμάρτητοι ζῶσι διὰ τὸ ἄλλοις περὶ αὐτῶν ἐπιτρέπειν; ΑΛ. Ναί. ΣΩ. Τίνες οὖν οἱ ἁμαρτάνοντες; οὐ γάρ που οἵ γε εἰδότες. ΑΛ. Οὐ δῆτα. ΣΩ. Ἐπειδὴ δὲ οὔθ' οἱ εἰδότες, οὔθ' οἱ τῶν μὴ εἰδότων εἰδότες ὅτι οὐκ ἴσασιν, ἦ ἄλλοι λείπονται ἢ οἱ μὴ εἰδότες, οἰόμενοι δ' εἰδέναι;
c. ΑΛ. Οὔκ· ἀλλ' οὗτοι. ΣΩ. Αὕτη ἄρα ἡ ἄγνοια τῶν κακῶν αἰτία, καὶ ἡ ἐπονείδιστος [1] ἀμαθία. ΑΛ. Ναί. ΣΩ. Οὐκοῦν ὅταν ᾖ περὶ τὰ μέγιστα, τότε κακουργοτάτη καὶ αἰσχίστη; ΑΛ. Πολύ γε. ΣΩ. Τί οὖν; ἔχεις μεῖζω εἰπεῖν δικαίων τε καὶ καλῶν καὶ ἀγαθῶν καὶ ξυμφερόντων; ΑΛ.
d. Οὐ δῆτα. ΣΩ. Οὐκοῦν περὶ ταῦτα σὺ φῂς πλανᾶσθαι; ΑΛ. Ναί. ΣΩ. Εἰ δὲ πλανᾷ, ἆρ' οὐ δῆλον ἐκ τῶν ἔμπροσθεν, ὅτι οὐ μόνον ἀγνοεῖς τὰ μέγιστα, ἀλλὰ καὶ οὐκ εἰ-
30 δὼς οἴει αὐτὰ [2] εἰδέναι; ΑΛ. Κινδυνεύω. ΣΩ. Βαβαὶ ἄρα, ὦ Ἀλκιβιάδη, οἷον [3] πάθος πέπονθας. ὃ ἐγὼ ὀνομάζειν μὲν ὀκνῶ, ὅμως δὲ, ἐπειδὴ μόνω ἐσμὲν, ῥητέον. ἀμαθίᾳ γὰρ ξυνοικεῖς, ὦ βέλτιστε, τῇ αἰσχίστῃ, ὡς ὁ λόγος σου
b. κατηγορεῖ, καὶ σὺ σαυτοῦ. διὸ καὶ ἄττεις ἆρα πρὸς τὰ πολιτικὰ πρὶν παιδευθῆναι. πέπονθας δὲ τοῦτο οὐ σὺ μόνος, ἀλλὰ καὶ οἱ πολλοὶ τῶν πραττόντων τὰ τῆσδε τῆς πόλεως, πλὴν ὀλίγων γε [4] καὶ ἴσως τοῦ σοῦ ἐπιτρόπου Περικλέους.

[1] Articulum ἡ abesse malim.

[2] Vulg ταῦτα. Tres optimi αὐτά, bene; perperam tamen omisso οἴει.

[3] Clark. Vat Ven. ποῖον: tum iid. cum Par. F, ἐσχάτῃ pro αἰσχίστῃ.

[4] Sic recte Be. e tribus opt. pro vulg. τε, quod locum non

ΑΛ. Λέγεταί γέ τοι, ὦ Σώκρατες, οὐκ ἀπὸ ταὐτομάτου c. *σοφὸς γεγονέναι, ἀλλὰ πολλοῖς καὶ σοφοῖς συγγεγονέναι· καὶ γὰρ Πυθοκλείδῃ καὶ Ἀναξαγόρᾳ* [3] *· καὶ νῦν ἔτι τηλικοῦτος ὢν Ἀάμωνι ξύνεσιν αὐτοῦ τούτου ἕνεκα* [4]. *ΣΩ. Τί* d. *οὖν; ἤδη τινὰ εἶδες σοφὸν ὁτιοῦν ἀδυνατοῦντα ποιῆσαι ἄλλον σοφὸν ἅπερ αὐτός; ὥσπερ ὅς σε ἐδίδαξε γράμματα, αὐτός τε ἦν σοφὸς καὶ σὲ ἐποίησε, τῶν τε ἄλλων ὅντιν' ἐβούλετο. ἦ γάρ; ΑΛ. Ναί; ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ σὺ ὁ παρ' ἐκείνου μαθὼν ἄλλον οἵόστε ἔσει; ΑΛ. Ναί. ΣΩ. Καὶ ὁ κιθαριστὴς δὲ καὶ ὁ παιδοτρίβης ὡσαύτως. ΑΛ. Πάνυ γε.* *ΣΩ. Καλὸν γὰρ δήπου τεκμήριον τοῦτο τῶν ἐπιστημένων* 31 *ὁτιοῦν, ὅτι ἐπίστανται, ἐπειδὰν καὶ ἄλλον οἵοίτ' ὦσιν ἀποδεῖξαι ἐπιστάμενον. ΑΛ. Ἔμοιγε δοκεῖ. ΣΩ. Τί οὖν; ἔχεις εἰπεῖν, Περικλῆς τίνα ἐποίησε σοφὸν ἀπὸ τῶν υἱέων ἀρξάμενος* [1]; *ΑΛ. Τί δ' εἰ τὼ Περικλέους υἱέε* [2] *ἠλιθίω* b. *ἐγενέσθην, ὦ Σώκρατες; ΣΩ. Ἀλλὰ Κλεινίαν, τὸν σὸν ἀδελφόν. ΑΛ. Τί δ' ἂν αὖ Κλεινίαν λέγοις, μαινόμενον ἄνθρωπον* [3]; *ΣΩ. Ἐπειδὴ τοίνυν Κλεινίας μὲν μαίνεται,*

non habet, quoniam in his ὀλίγοις comprehensus est Pericles.

[3] Sc. *συγγέγονεν*. Hanc scripturam solus Ven. Ξ servavit. Vulgo *γάρ* omittitur: quod bene haberet si in superioribus esset *ἀλλ' ἄλλοις τε πολλοῖς*.

[4] Schol. *Πυθοκλείδης μουσικὸς ἦν τῆς σεμνῆς μουσικῆς διδάσκαλος καὶ Πυθαγόρειος· οὗ μαθητὴς Ἀγαθοκλῆς, οὗ Δαμπροκλῆς, οὗ Δάμων*. Vid. et Protag. p. 316. e. et ibi Heind.

De *Damone* v. Plut. Pericl. 4. qui narrat, simulasse illum se esse musicum, cum insignis esset sophista, qui Pericli velut athletae aliptes in rep. adesset; ejectus tandem urbe per ostracismum *ὡς μεγαλοπράγμων καὶ φιλοτύραννος*. [Cf. Diog. La. 2, 19.] — *Anaxagoram* Periclis praeceptorem fuisse, e Platone, Plutarcho l. l. et Cicerone Brut. 11. notum est. *GOTTL.*

[1] Vid. Ind. *ἄρχεσθαι*.

[2] Paralus atque Xanthippus. Vid. Meno. 33. Protag. p. 319. extr. Plut. Pericl. 36. In vulgus nota erat fatuitas filiorum Periclis, qui *βλιττομάμμαι* ideo appellati sunt, de qua voce vid. schol. ad h. l. et Schneid. in Lex. Sustulit utrumque pestilens ille, qui Athenis tum grassabatur, morbus, vivo adhuc patre.

[3] Schol. *Ὁ Κλεινίας αὐθάδης οὕτως, ὡς μηδενὶ τῶν συμβούλων προσέχειν*. Plat. Protag. p. 320. *Εἰ δὲ βούλει, Κλεινίαν τὸν Ἀλκιβιάδου τουτουΐ νεώτερον ἀδελφὸν ἐπιτροπεύων ὁ αὐτὸς οὗτος ἀνὴρ Περικλῆς, δεδιὼς περὶ αὐτοῦ μὴ διαφθαρῇ δὴ ὑπὸ Ἀλκιβιάδου, ἀποσπάσας ἀπὸ τούτου κατεθήμενος ἐν Ἀφίφρο-*

τῷ δὲ Περικλέους υἱέϊ ἠλιθίῳ ἐγενέσθην, σοὶ τίν' αἰτίαν ἀναθῶμεν, διότι σε οὕτως ἔχοντα περιορᾷ [4]; ΑΛ. Ἐγὼ, c. οἶμαι, αἴτιος, οὐ προσέχων τὸν νοῦν. ΣΩ. Ἀλλὰ τῶν ἄλ- p. 1
λων Ἀθηναίων ἢ τῶν ξένων δοῦλον ἢ ἐλεύθερον εἰπέ, ὅστις αἰτίαν ἔχει διὰ τὴν Περικλέους συνουσίαν σοφώτερος γεγονέναι· ὥσπερ ἐγὼ ἔχω σοι εἰπεῖν, διὰ τὴν Ζήνωνος Πυθόδωρον τὸν Ἰσολόχου, καὶ Καλλίαν τὸν Καλλιάδου· ὧν ἑκάτερος Ζήνωνι ἑκατὸν μνᾶς τελέσας σοφός τε καὶ ἐλλόγιμος γέγονεν [5]. ΑΛ. Ἀλλὰ μὰ Δί' οὐκ ἔχω.

32 ΣΩ. Εἶεν. τί οὖν διανοεῖ περὶ σαυτοῦ; πότερον ἐᾷν, ὡς νῦν ἔχεις, ἢ ἐπιμέλειάν τινα ποιεῖσθαι; ΑΛ. Κοινῇ

φρονος ἐπαίδευε. καὶ πρὶν ἐξ μῆνας γεγονέναι ἀπέδωκε τοίτῳ (sc. ὁ Ἀρίφρων τῷ Περικλεῖ) οὐκ ἔχων ὅ,τι χρήσαιτο αὐτῷ.

[4] Admodum usitata est locutio *ἀναθεῖναί τινι αἰτίαν τινός causam alicujus rei conferre in aliquem* (v. Steph. Thes. Indices Xenoph. Demosth. etc.). Itaque Socratis haec interrogatio superioribus accommodari possit ita: „quamnam causam *in te* conferamus h. e. in te esse dicamus, qualis illa est Cliniae insania et P. filiorum fatuitas?" Qua ratione non recte videtur responderi, Ἐγὼ αἴτιος. Verum hanc objectionem ita solvendam esse nunc video, ut, qui illorum insaniam atque fatuitatem physicas causas esse reputet, suam socordiam in voluntate sua sitam judicet, et ita recte *se ipsum* in causa esse dicat.

[5] Schol. *Ζήνων ὁ Ἐλεάτης Παρμενίδου μαθητὴς, φυσικὸς φιλόσοφος καὶ πολιτικὸς ὡς ἀληθῶς κ. τ. λ.* — *Pythodorus* autem et *Callias* nobiles Athenienses, quorum illius etiam in Parmenidis exordio mentionem fecit Plato. Deverterant enim apud eum Parmenides et Zeno. *Callias* autem *Calliadae* f. Atheniensium dux in proelio ad Potidaeam occubuit, teste Thucyd. 1, 59 — 63. aliunde mihi quidem non notus. Nam quod suspicatur J. Fr. Gronovius (Obss. 4, 7. p. 595), nostrum tamen locum non respiciens, Calliam hunc Calliadae non diversum esse a notissimo illo Callia divite, *Hipponici* filio, tum quod Hipponicus, pater Calliae, ipse fuerit Calliae antiquioris filius et proinde Calliades appellari potuerit; tum quod Diodorus lib. 12., mentione facta (c. 4) Calliae Hipponici f., mox (c. 37) eum, qui ad Potidaeam cecidit, nomine patris non addito, memoret; id per se parum probabile hoc ipso nostro loco videtur confutari. Illum enim Calliam, quem Hipponici filium Plato ubique nominat, quique sophistis omnibus se tradidit, omnes ditavit, non ita tantum hic memoraret Socrates ut qui C minarum didactro numerato a Zenone eruditus esset. Ut illud taceam, inesse huic Pythodori et Calliae mentioni aliquid seriae laudis, qualem Hipponici filio non tribuisset Socrates. In Scholiis hoc tantum notatur: *Καλλίας, Ἀθηναίων στρατηγὸς, ἔνδοξός τε πολιτικὸς καὶ αὐτός.*

[1] Vid.

βουλῇ [1], ὦ Σώκρατες. καίτοι ἐννοῶ σου εἰπόντος καὶ ξυγχωρῶ. δοκοῦσι γάρ μοι οἱ τὰ τῆς πόλεως πράττοντες ἐκτὸς ὀλίγων, ἀπαίδευτοι εἶναι. ΣΩ. Εἶτα τί δὴ τοῦτο; ΑΛ. Εἰ μέν που ἦσαν πεπαιδευμένοι, ἔδει ἂν τὸν ἐπι- b. χειροῦντα αὐτοῖς ἀνταγωνίζεσθαι μαθόντα καὶ ἀσκήσαντα ἱκανῶς ὡς ἐπ' ἀθλητάς· νῦν δ', ἐπειδὴ καὶ οὗτοι ἰδιωτικῶς ἔχοντες ἐληλύθασιν ἐπὶ τὰ τῆς πόλεως, τί δεῖ ἀσκεῖν καὶ μανθάνοντα πράγματ' ἔχειν; ἐγὼ γὰρ εὖ οἶδα, ὅτι τούτων τῇ γε φύσει πάνυ πολὺ περιέσομαι. ΣΩ. Βαβαί, οἷον, ὦ c. ἄριστε, τοῦτ' εἴρηκας. ὡς ἀνάξιον τῆς ἰδέας καὶ τῶν ἄλλων τῶν σοι ὑπαρχόντων. ΑΛ. Τί μάλιστα, καὶ πρὸς τί τοῦτο λέγεις, ὦ Σώκρατες; ΣΩ. Ἀγανακτῶ ὑπέρ τε τοῦ σοῦ καὶ τοῦ ἐμοῦ ἔρωτος [2]. ΑΛ. Τί δή; ΣΩ. Εἰ ἠξίωσας τὸν ἀγῶνά σοι εἶναι πρὸς τοὺς ἐνθάδε ἀνθρώπους. ΑΛ. Ἀλλὰ πρὸς τίνας μήν; ΣΩ. Ἄξιον τοῦτό γε καὶ ἐρέσθαι ἄνδρα οἰόμενον μεγαλόφρονα εἶναι. ΑΛ. Πῶς λέγεις; οὐ πρὸς 33 τούτους μοι ὁ ἀγών; ΣΩ. Ἀλλὰ κἂν εἰ τριήρη διενοοῦ κυβερνᾶν μέλλουσαν ναυμαχεῖν, ἦρκει ἄν σοι τῶν συνναυτῶν βελτίσιν εἶναι τὰ κυβερνητικά; ἢ ταῦτα μὲν ὅπου ἂν δεῖν ὑπάρχειν, ἀπέβλεπες δ' ἂν εἰς τοὺς ὡς ἀληθῶς ἀνταγωνι- b. σὰς, ἀλλ' οὐχ ὡς νῦν εἰς τοὺς συναγωνιστάς; ὧν δήπου πε- ριγενέσθαι σε δεῖ τοσοῦτον, ὥστε μὴ ἀξιοῦν ἀνταγωνίζε- σθαι [1], ἀλλὰ καταφρονηθέντας συναγωνίζεσθαί σοι πρὸς τοὺς πολεμίους· εἰ δὴ τῷ ὄντι γε καλόν τι ἔργον ἀποδεί- ξασθαι διανοεῖ καὶ ἄξιον σαυτοῦ τε καὶ τῆς πόλεως. ΑΛ.

[1] Vid. Ind. — Mox Steph. malebat *καί τι*· et sic est correctum in Coisl. Male. *Καίτοι* hic est corrigentis se. Vix enim opus esse putat *κοινῆς βουλῆς*, jam enim perspicere se verum sensum eorum quae dixerit Socrates (§. 30. *πέπον- θας δὲ κ. τ. λ.*).

[2] Nescio unde in interpo- lata Ficina exemplaria vene- rit haec translatio: *Dolet enim mihi tum propter te, tum ob mutuam no- stram benevolentiam.* Nam in genuinis ita legitur: *Gra- viter enim fero ob mutu- am inter nos benivolentiam.* Quicquid autem est, vix du- bito quin expuncto priori τοῦ legendum sit: *ὑπέρ τε σοῦ, καὶ τοῦ ἐμοῦ ἔρωτος.* — Be. cum Clark. Vat. Ven. *τοῦ σοῦ καὶ τοῦ ἐμαυτοῦ* ἔ.

[1] Sic recte nunc ex optimis. In vulgata *ὥςε μὴ συν- αναγων.* vox *συν* nata ex omisso verbo *ἀξιοῦν*. Itaque haec bis composita vox e Lexicis rursus ejicienda est. Ad verbum autem *ἀνταγωνί- ζεσθαι* intelligendum *σοί*, ut recte sensum cepit Schleierm.

[2] Ita

c. Ἀλλὰ μὲν δὴ διανοοῦμαί γε. ΣΩ. Πάνυ σοι ἄρα ἄξιον ἀγαπᾶν [2], εἰ τῶν ϛρατιωτῶν βελτίων εἶ, ἀλλ' οὐ πρὸς τοὺς τῶν ἀντιπάλων ἡγεμόνας ἀποβλέπειν, ὁπότε ἐκείνων βελτίων γένοιο [3] σκοποῦντα, καὶ ἀσκοῦντα πρὸς ἐκείνους. ΑΛ. Λέγεις δὲ τίνας τούτους, ὦ Σώϰρατες; ΣΩ. Οὐκ p. 11
οἶσθα ἡμῶν τὴν πόλιν Λακεδαιμονίοις τε καὶ τῷ μεγάλῳ
d. βασιλεῖ πολεμοῦσαν ἑκάϛοτε; ΑΛ. Ἀληθῆ λέγεις. ΣΩ. Οὐκοῦν, εἴπερ ἐν νῷ ἔχεις ἡγεμὼν εἶναι τῆσδε τῆς πόλεως, πρὸς [4] τοὺς Λακεδαιμονίων βασιλεῖς καὶ τοὺς Περσῶν τὸν ἀγῶνα ἡγούμενός σοι εἶναι, ὀρθῶς ἂν ἡγοῖο; ΑΛ. Κινδυ-
34 νεύεις ἀληθῆ λέγειν. ΣΩ. Οὐκ, ὠγαθέ· ἀλλὰ πρὸς Μειδίαν [1] σε δεῖ τὸν ὀρτυγοτρόφον ἀποβλέπειν, καὶ ἄλλους

[2] Ita Be. e tribus opt. pro *Π. ἄρα σοι ἄ. ἀ.* — Schleiermacher qui ironiam, qua mox utitur Socrates, hic commode incipere negat, legendum censet *ἆρ' ἀνάξιον*: sed ita asper foret orationis decursus ob sequens *ἀλλ' οὐ* —. Ironiam ego interruptam puto Alcibiadis interrogatione, moxque resumptam.

[3] Be. in loco impedito satius duxit lectionem dare codicum fere omnium *γίγονας*. Quod tamen commodum sensum non fundit. Sic enim *ἐκείνων* iterum referendum esset ad milites „quandoquidem inter illos praecellis"; in quo ut taceam miseram tautologiam post illa *εἰ τῶν ϛρατιωτῶν*, quis ferat *ἐκείνων* et *ἐκείνους* in eodem sermone ad diversos spectantia? quis ferat haec *πρὸς τοὺς τ. ἀ. ἡγεμόνας ἀποβλέπειν, σκοποῦντα — πρὸς ἐκείνους*? Itaque redeundum ad vulgatam *γένοιο*, quae monstrat tamen quid velit scriptor, quamque cod. Ven. Σ praebet et a prima manu Coisl. Hanc si aliquo modo explicari mavis, illius quod olim proposui, ut *σκοπεῖν ὁπότε* sit „spectare, quando aliquando —" atque sic idem valeat quod, *ὥς ποτε*, non me paenitet. Certe eo ducunt talia quale est illud Homericum Il. *σ*, 524. de speculatoribus, *Δέγμενοι ὁππότε μῆλα ἰδοίατο καὶ ἕλικας βοῦς*. Neque multum dissimile est illud Pindari Ol. 2, 60. *βροτῶν κέκριται πεῖρας οὔτε θανάτου, οὐδ' ἀσύχιμον ἄμέραν ὁπότε ἀτειρεῖ σὺν ἀγαθῷ τελευτάσομεν*· ubi *ὁπότε*, ut nexus sententiarum docet, non definitum tempus maxime spectat, sed illum tranquillum finem, ut sit simul pro *εἴποτε*: vid. Boeckh. ad l. et conf. Herm. ad Vig. p. 918. Quae si non satisfaciunt, nil ego facilius reperio ingeniosa Heindorfii conjectura, *ὅπῃ τε ἐ. β. γένοιο σκοποῦντα, καὶ ἀσκοῦντα π. ἐ.*

[4] Vulgo *ὡς πρὸς*, moleste. Omittunt *ὡς* tres optimi, quod e praecedente voce adhaesisse in vulgata recte judicat Nurnberger.

[1] Athenaeus 11. p. 506. d. memorat hinc, Midiam *ὀρτυγοκόπον* a Platone dictum esse. Non tamen ideo necessarium, ut hic quoque reponas *ὀρτυγοκόπον*, quod volebat Toupius in Cur. Noviss. pag. 266. Ed.

ους, οἳ τὰ τῆς πόλεως πράττειν ἐπιχειροῦσιν ἔτι τὴν ποδώδη, φαῖεν ἂν αἱ γυναῖκες, τρίχα ἔχοντες ἐν τῇ ὑπ' ἀμουσίας καὶ οὔπω ἀποβεβληκότες [2], ἔτι δὲ ρίζοντες ἐληλύθασι κολακεύσοντες τὴν πόλιν, ἀλλ' ρξοντες. πρὸς τούτους σε δεῖ οὔσπερ λέγω βλέποντα b. ὃ δὲ ἀμελεῖν [3]· καὶ μήτε μανθάνειν, ὅσα μαθήσεως

ips. ubi vid. Conf. igh. ad Ath. l. c. Apud h. in Avib. 1297. di- Μειδίας ὄρτυξ, ubi v. — Schol. ad h. l. Οὖ- κύκλῳ τοὺς ὄρτυγας πα- κόπτειν αὐτοὺς ἀλλήλους ιε. Vid. et Pollux 9, Suid. in Ὀρτυγοκοπεῖν. de Legg. 7. p. 789. b.: σιν (Ἀθηναῖοι) οὐ μό- ίδες ἀλλὰ καὶ πρεσβύτε- νες ὀρνίθων θρέμματα : μάχας τὰς πρὸς ἄλληλα τες τὰ τοιαῦτα τῶν θη- — πρὸς τούτοις, λαβόν- τοὺς μὲν ἐλάττονας εἰς ίρας, μείζους δ' ὑπὸ τὴν ν ἐντὸς, πορεύονται πε- ῦντες ςαδίους παμπόλλους ῆς εὐεξίας — — τῆς τού- ν θρεμμάτων. — Ironia ύc salsa, quod et Alci- ipse coturnices alebat in gremio fovebat. V. n Alcib. p. 195. e.

Timaeus: Ἀνδραποδώδη τὴν τῶν ἀνδραπό- διον κουρὰν, ἣν ἀπε- ωθέντες ἥλλασσον Ἀθήνη- δοῦλαί τε καὶ οἱ δοῦλοι. iod. in Schol. in hunc um: Παροιμία ἐςὶ γυ- ἐπὶ τῶν ἐλευθερουμένων καὶ ἐπιμενόντων ἐν τῇ :, ὅτι Ἔχεις τὴν ἀνδρα- τρίχα ἐν τῇ κεφαλῇ, ν, ἔτι τὴν δουλικὴν τρίχα πάλαι γὰρ καὶ τοῖς ὀνό- διεκέκριντο οἱ ἐλεύθεροι ύλων καὶ ταῖς θριξί· Γέ- ρ καὶ Λάοι καὶ Φρύγες οντο· νῦν δὲ καὶ ταῦτα θησαν. ὁ δὲ ἀντὶ τοῦ εἰ- πεῖν ἐν τῇ κεφαλῇ, φησὶν, ὅτι τὴν ἀνδραποδώδη τρίχα ἔχεις ἐν τῇ ψυχῇ ὑπ' ἀμουσίας. Schol. Ruhnk. Παροιμίαν εἶναί φασιν οἱ μὲν ἀπὸ τῶν ἀρτιγενῶν πώ- λων, οἱ δὲ ἀπὸ εἴδους κουρᾶς προσηκούσης ἀνδραπόδοις· παρ' ὃ καὶ αἱ γυναῖκες τοὺς ἀπὸ δούλων ἐλευθέρους γεγο- νότας, οὔπω δὲ τὸ ἦθος μεταβαλόντας, ταύτην ἔτι ἔχειν τὴν τρίχα ἔλεγον σκώπτου- σαι. οἱ δὲ, ὅτι τας ἐν τῷ ςήθει τρίχας φρένας οὕτως (duo verba φ. ο. delenda videntur) ὁ Πλάτων μεταβαλὼν. τὰς ἀνδρα- ποδώδεις φρένας οὕτως ἐκάλε- σεν. — Ex Aristoph. Av. 911. ἔπειτα δῆτα δοῦλος ὢν κόμην ἔχεις, apparet, servis comam alere non licuisse. Ad cu- tem igitur tondebantur. Con- tra liberi adolescentes pro- missam comam gerebant Athe- nis: ab anno autem XVIII modice attonsam. Hanc ita- que justam liberorum tonsu- ram libertini statim repra- esentare non poterant. — De mulieribus proverbia jactan- tibus v. Heind. ad Gorg. 145.

[3] Sunt quidem exempla particulae δὲ in participiali etiam structura positae; de qua re dixi in Exc. ad De- mosth. Midianam Ed. Spald- ding. sed ut ibidem monui, inesse debet sermoni oppo- sitio aliqua eo se manifestans, quod participio resoluto adjici potest μέν; hoc autem in nostro loco salvo sensu fieri nequit. Nam si dicas πρὸς τούτους μὲν βλέπειν δεῖ σαυτοῦ

ἔχεται, μέλλοντα τοσοῦτον ἀγῶνα ἀγωνίζεσθαι, μήτε
ὅσα δεῖται ἀσκήσεως· καὶ πᾶσαν παρασκευὴν παρεσκε
c. νον [1] οὕτως ἰέναι ἐπὶ τὰ τῆς πόλεως. ΑΛ. Ἀλλ', ὦ
κρατες, δοκεῖς μέν μοι ἀληθῆ λέγειν· οἶμαι μέντοι τ
Λακεδαιμονίων στρατηγοὺς καὶ τὸν Περσῶν βασιλέα
διαφέρειν τῶν ἄλλων. ΣΩ. Ἀλλ', ὦ ἄριστε, τὴν οἴησιν
d. σκόπει οἵαν ἔχεις. ΑΛ. Τοῦ πέρι; ΣΩ. Πρῶτον μέν,
ρως ἂν οἷός σαυτοῦ μᾶλλον ἐπιμεληθῆναι, φοβούμενός
οἰόμενος δεινοὺς αὐτοὺς εἶναι, ἢ μή; ΑΛ. Δῆλον ὅτι
νοὺς οἰοίμην. ΣΩ. Μῶν οὖν οἴει τι βλαβήσεσθαι ἐπ
θεὶς σαυτοῦ; ΑΛ. Οὐδαμῶς, ἀλλὰ καὶ μεγάλα ὀνή
ΣΩ. Οὐκοῦν ἓν μὲν τοῦτο τοσοῦτο κακὸν ἔχει ἡ οἴηο
35 τη. ΑΛ. Ἀληθῆ λέγεις. ΣΩ. Τὸ δεύτερον τοίνυ
καὶ ψευδής ἐστιν, ἐκ τῶν εἰκότων σκέψαι. ΑΛ. Πῶ
ΣΩ. Πότερον εἰκὸς ἀμείνους γίγνεσθαι φύσεις ἐν γε
γένεσιν, ἢ μή; ΑΛ. Δῆλον ὅτι ἐν τοῖς γενναίοις. ΣΩ
οὖν τοὺς εὖ φύντας, ἐὰν καὶ εὖ τραφῶσιν, οὕτω
b. γίγνεσθαι πρὸς ἀρετήν; ΑΛ. Ἀναγκη. ΣΩ. Σκεψ
δὴ τοῖς ἐκείνων τὰ ἡμέτερα ἀντιτιθέντες, πρῶτον μὲν
κοῦσι φαυλοτέρων γενῶν εἶναι οἱ Λακεδαιμονίων καὶ Ι
βασιλεῖς. ἢ οὐκ ἴσμεν ὡς οἱ μὲν Ἡρακλέους, οἱ δὲ
μένους ἔκγονοι, τὸ δὲ Ἡρακλέους τε γένος καὶ τὸ
c. μένους εἰς Περσέα τὸν Διὸς ἀναφέρεται [1]; ΑΛ. Κ
τὸ ἡμέτερον, ὦ Σώκρατες, εἰς Εὐρυσάκη [2]· τὸ δ' Ε

δὲ ἀμελεῖν, hoc dicas: *Hos respicere, hos observare debes, te autem negligere;* quod hinc esset alienissimum. Illud enim σαυτοῦ ἀμελεῖν effectus tantum est τοῦ πρὸς τούτους βλέπειν: *Hos respicere debes et* (vilitatem eorum considerans) *teipsum negligere.* Rectius igitur δὲ in Cod. Ven. *Π* deletum, in Coisl. omissum est. Sed vide an natum illud e δή, quae particula hujus plane loci est, praesertim si, quod fieri debet omnino, post ἀμελεῖν minimam interpunctionem ponas pro media, quam libri exhibent.

[1] Sic Be. ex tribus opt. pro vulg. παρασκευασάμενον: quam probum utrum sollemnis haec varietas bris. Xenoph. Cyrop. ἐκεινάκην πάλαι παρεσκε (al. παρασκευασαμένη) ἑαυτήν. — De sensu vo ρασκευή v. Ind.

[1] Scholiastes ad h. sum *Achaemenem*, a autem antiqui (v. He 150. Apollod. 2, 4, 5. *sen*, Achaemenidarum nitorem, filium faciu sei ex Andromeda.

[2] Plut. Alcib. init. κιβιάδου γένος ἄνωθεν σάκρι τὸν Αἴαντος ἀρχηγ δοκεῖ.

εἰς Δία. ΣΩ. Καὶ γὰρ τὸ ἡμέτερον, ὦ γενναῖε Ἀλη, εἰς Δαίδαλον· ὁ δὲ Δαίδαλος εἰς Ἥφαιστον τὸν [5]. ἀλλὰ τὰ μὲν τούτων, ἀπ' αὐτῶν ἀρξάμενα, βασιλσιν ἐκ βασιλέων [4], μέχρι Διός· οἱ μὲν Ἄργους τε Λακεδαίμονος, οἱ δὲ τῆς Περσίδος τὸ αἰεί, πολλάκις δὲ ης Ἀσίας, ὥσπερ καὶ νῦν· ἡμεῖς δὲ αὐτοί τε ἰδιῶται ὶ πατέρες. εἰ δὲ καὶ τοὺς προγόνους σε [6] δέοι καὶ d. τρίδα Εὐρυσάκους ἐπιδεῖξαι Σαλαμῖνα ἢ τὴν Αἰακοῦ τι προτέρου Αἴγιναν Ἀρτοξέρξῃ τῷ Ξέρξου, πόσον

ituperat *Schleiermacher* em dialogi aliena haec antem, cum nonnisi de li genere hic agi pos- ophroniscum igitur So- patrem statuarium, per iam putat genus repe- Daedalo statuariorum

Verum hoc: sed con- unt talia in ipsa anti- , ut patet exemplo iadarum, qui non ar- olum sed genus etiam sculapio repetebant. obstat autem, quo mi- miliam aliquam Athe- isse credamus, quae per artifices ad Daeda- eroem Atticae indige- originem suam refer- eque enim assentiri pos- *ischero* ad Euthyphr. Steph. 11. b.) putanti et illo loco jocantem serere Socratem. Qui licit ibi, *Τοῦ ἡμετέρου ου, ὦ Εὐθύφρον, ἔοικεν αιδάλου τὰ ὑπὸ σοῦ λε- καὶ εἰ μὲν αὐτὰ ἐγὼ καὶ ἐτιθέμην, ἴσως ἂν πωπτες, ὡς ἄρα καὶ ἐμοὶ ἦν ἐκείνου συγγένειαν τὰ λόγοις ἔργα ἀποδιδρά-* jocum sane habemus, i periret, si ipsam hanc riginem per jocum ibi t, non traditam a ma- memoraret. — Fuisse talem familiam sive (γένος) Athenis, de- monstratur vel solo nomine unius e pagis (δήμοις) Atticae *Δαιδαλίδαι* (Steph. Byz.); qui pagus sedes videtur fuisse primitus generis illius. Neque obstat nostrae sententiae quod Socrates δήμῳ fuit non *ἐκ Δαιδαλιδῶν* sed *Ἀλωπεκῆθεν*. Longe diversa enim erat distributio populi Attici in δήμους ab altera in *φρατρίας καὶ γένη*. Conferatur Demosth. c. Neaer. p. 1365. ubi unius generis, *τῶν Βρυτιαδῶν*, participes enumerantur sex e diversis omnes pagis. Cf. similia de Philaidis et de Butadis in not. ad Demosth. Mid. 40. et 49. — Daedali autem proavum *Erechtheum* Scholium ad h. l. facit Vulcani filium, alii Pandionis filium Erichthoniique, quem Vulcanus genuerat, nepotem. Nimirum haud diversi proprie Erichthonius et Erechtheus, ut diserte traditur in Schol. ad Il. β, 547.

[4] *Τὰ μὲν τούτων — βασιλεῖς εἰσι*, notus graecismus pro *οὗτοι μὲν — εἰσὶν*. Vid. Gramm. §. 128. (115.) Obs. 2. De his autem, *ἀπ' αὐτῶν ἀρξάμενα*, v. Ind. *ἄρχεσθαι*.

[5] Omittunt pronomen tres optimi.

 [6] For-

36 ἂν οἴει γέλωτα ὀφλεῖν [6]; ἀλλ' ὅρα μὴ τοῦ τε [7] γένους ὄγκῳ ἐλαττώμεθα τῶν ἀνδρῶν καὶ τῇ ἄλλῃ τροφῇ. ἢ οὐκ ἤσθησαι, τοῖς τε [1] Λακεδαιμονίων βασιλεῦσιν ὡς μεγάλα τὰ ὑπάρχοντα; ὧν αἱ γυναῖκες δημοσίᾳ φυλάττονται ὑπὸ τῶν ἐφόρων, ὅπως εἰς δύναμιν μὴ λάθῃ ἐξ ἄλλου γενόμενος ὁ
b. βασιλεὺς ἢ ἐξ Ἡρακλειδῶν. ὁ δὲ Περσῶν τοσοῦτον ὑπερβάλλει, ὥστε οὐδεὶς ὑποψίαν ἔχει, ὡς ἐξ ἄλλου ἂν βασιλεὺς γένοιτο ἢ ἐξ αὐτοῦ. διὸ οὐ φρουρεῖται ἡ βασιλέως [2] γυνὴ
c. ἀλλ' ἢ ὑπὸ φόβου. ἐπειδὰν δὲ γένηται ὁ παῖς ὁ πρεσβύτατος, οὗπερ ἡ ἀρχὴ, πρῶτον μὲν ἑορτάζουσι πάντες οἱ ἐν τῇ βασιλέως, ὧν ἂν ἄρχῃ, εἶτα εἰς τὸν ἄλλον χρόνον ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ βασιλέως γενέθλια [3] ἅπασα θύει καὶ ἑορτάζει ἡ Ἀσία· ἡμῶν δὲ γενομένων, τὸ τοῦ κωμῳδοποιοῦ, οὐδ' οἱ
d. γείτονες σφόδρα τι αἰσθάνονται [4], ὦ Ἀλκιβιάδη. μετὰ

[6] Formam Ἀρτοξέρξῃ loco alterius per α Be. hic et infra §. 40. dedit e codd. opt. et plur. Idem eadem auctoritate pro vulg. ὄφλειν reposuit ὀφλεῖν, aorista omnia haec ὤφλον, ὄφλῃ etc. recte censens; de qua re v. nos in Gramm. ampl.

[7] Vulgo τῷ τε, quod deterius non est: sed nos secuti sumus auctoritatem codicum longe plurimorum.

[1] Τέ positum est, quia sequi debebat καὶ τοῖς τῶν Περσῶν. Sed hoc ob inserta illa ὧν αἱ γυν. κ. τ. λ. mox mutatur.

[2] Vulgo ἡ τοῦ β.; sed opt. et plur. rectius omittunt alterum articulum, ut mox ἐν τῇ βασιλέως, et alibi, ubi de rege Persarum.

[3] Clark. Vat. Ven. γενέσια. Schol. Γενέθλιά ἐστιν ἡ δι' ἐνιαυτοῦ ἐπιφοιτῶσα τοῦ τεχθέντος ἑορτὴ, γενέσια δὲ ἡ δι' ἐνιαυτοῦ ἐπιφοιτῶσα τοῦ τεθνεῶτος μνήμη. Sic et alii; nisi quod Γενέσια sunt etiam qui festum esse Athenis celebratum in honorem mortuorum doceant, quae et Νεκύσια. Omnes vetant forma hac uti de γενεθλίοις, quod verum sit apud antiquos nomen natalium. Vid. Lex. Rhetor. ap. Bekk. p. 231., Ammonium, Tho. M. et Phrynichum cum annot. Lobeckii p. 104. Antiatticista autem Bekkeri p. 86. huic atticistarum praecepto derogare studens firmare potius illud videtur: non enim, ut alias solet, usum atticorum scriptorum, affert, sed suo tantum τί καλύει; rem decidit. Usus autem recentiorum Graecorum (Philonem, Josephum, Alciphronem, Dionem Cassium excitat Lobeck. l. c.) facile potuit etiam sat antiquum aliquem Platonis codicem, unde tres illi optimi nostri, intrare. Quare nos, quamvis rem minime confectam esse censemus, illis solis tamen morem gerere noluimus.

[4] Proverbium hoc Scholiastes Platoni comico tribui dicit. Muretus (V. L. 8, 12.) comparat illud Phocionis apud Plut.

τρέφεται ὁ παῖς, οὐχ ὑπὸ γυναικὸς τροφοῦ ὀλίγου
ἀλλ' ὑπ' εὐνούχων, οἳ ἂν δοκῶσι τῶν περὶ βασιλέα
εἶναι. οἷς τά τε ἄλλα προστέτακται ἐπιμέλεσθαι
ενομένου [5], καὶ ὅπως ὅτι κάλλιςος ἔςαι μηχανᾶσθαι,
άττοντας τὰ μέλη τοῦ παιδὸς καὶ κατορθοῦντας [6].
ῦτα δρῶντες ἐν μεγάλῃ τιμῇ εἰσιν. ἐπειδὰν δὲ ἑπτέ- 37
ίωνται οἱ παῖδες, ἐπὶ τοὺς ἵππους καὶ ἐπὶ τοὺς τού-
ιδασκάλους φοιτῶσι, καὶ ἐπὶ τὰς θήρας ἄρχονται ἰέ-
ὶς ἑπτὰ δὲ γενομένων * ἐτῶν τὸν παῖδα παραλαμβά- b.
οὓς ἐκεῖνοι βασιλείους παιδαγωγοὺς ὀνομάζουσιν. εἰ-
ἐξειλεγμένοι Περσῶν οἱ ἄριςοι δόξαντες ἐν ἡλικίᾳ τέτ-
ὅ,τε σοφώτατος, καὶ ὁ δικαιότατος, καὶ ὁ σωφρονέ-
, καὶ ὁ ἀνδρειότατος. ὧν ὁ μὲν μαγείαν τε διδά-
ὴν Ζωροάςρου τοῦ Ὡρομάζου [1] (ἔςι δὲ τοῦτο θεῶν c.
είᾳ)· διδάσκει δὲ καὶ τὰ βασιλικά· ὁ δὲ δικαιότατος
κειν διὰ παντὸς τοῦ βίου· ὁ δὲ σωφρονέςατος μηδ'
ἂς [2] ἄρχεσθαι τῶν ἡδονῶν, ἵνα ἐλεύθερος εἶναι ἐθί-
καὶ ὄντως βασιλεὺς, ἄρχων πρῶτον τῶν ἐν αὐτῷ,

10): *Δημέᾳ δὲ τῷ υἱῷ νύμ-*
όμενος, Ἐμοῦ μὲν, εἶπεν,
τὴν σὴν μητέρα γαμοῦν-
ὃ γείτων ἤσθετο· τοῖς
γάμοις καὶ βασιλεῖς καὶ
συγχορηγοῦσιν. — Mox
em *τροφοῦ* Schol. ha-
aec: *Αὕτη Λάκαινα τὸ*
ν, Λανικὴ καλουμένη. Al-
s nutricem dicit. Scri-
n autem videtur *Λανί-*
e. *Λακονίκη*: nisi me-
lud est mendum: nam
Plutarchum, Alcib. init.
ox not. 4.) et Lycurg.
f. nomen mulieris est
.

c tres opt. Vulgo *ἐπιμε-*
: vid. infra §. 56. et
mm. ampl. v. *μέλω.* —
γενομένου vid. Ind. *γί-*
. Priscianus (qui h.
at, p. 1194) post *γενο-*
addit *παιδός.* — Mox,
lgo *τά τε μέλη*, copula
tate plurimorum co-
et Prisciani omissa.
Quanquam praestat fortasse *τε τὰ* —.

[6] Olympiodorus inter alia narrat eos nasum illi fecisse aquilinum ut qui regius esset qualemque habuisset Cyrus.

* Leg. vid. *γενόμενον*; quamvis vulgata hodie etiam legatur apud Apul. Apol. p. 290.

[1] Zoroastres an alibi quoque ipsius Oromazis filius dicatur ignoro. Notum est, bonum deum Persas Oromazem (*Ormusd*), malum Arimanium (*Ahriman*) vocasse. V. Plut. de Is. et Osir. p. 369. Locis autem de Zoroastre (Plin. 30, 1. Laert. 1, 2. Suid. in v. etc.) adde Scholium ad nostrum locum haud vulgaria continens. Vid. et Hemst. ad Luc. Necyom. 6. Sturz. ad Empedocl. p. 36.

[2] Vid. ad 18. e.

[3] Par-

ἀλλὰ μὴ δουλεύων· ὁ δὲ ἀνδρειότατος ἄφοβον καὶ ἀδεᾶ
d. παρασκευάζων [3], ὡς ὅταν δείσῃ δοῦλον ὄντα. σοὶ δ', ὦ
Ἀλκιβιάδη, Περικλῆς ἐπέστησε παιδαγωγὸν τῶν οἰκετῶν τὸν
ἀχρειότατον ὑπὸ γήρως, Ζώπυρον τὸν Θρᾷκα [4]. διῆλθον
δὲ καὶ τὴν ἄλλην ἄν σοι τῶν ἀνταγωνιστῶν τροφήν τε καὶ
παιδείαν, εἰ μὴ πολὺ ἔργον ἦν· καὶ ἅμα ταῦτα ἱκανὰ δη-
e. λῶσαι καὶ τἆλλα ὅσα τούτοις ἀκόλουθα. τῆς δὲ σῆς γενέ-
σεως, ὦ Ἀλκιβιάδη, καὶ τροφῆς καὶ παιδείας, ἢ ἄλλου
ὁτουοῦν Ἀθηναίων, ὡς ἔπος εἰπεῖν, οὐδενὶ μέλει, εἰ μὴ εἴ
τις ἐραστής σου τυγχάνει ὤν. εἰ δ' αὖ ἐθέλεις [5] εἰς πλού-
τους ἀποβλέψαι καὶ τρυφὰς καὶ ἐσθῆτας, ἱματίων θ' ἕλ-
ξεις, καὶ μύρων ἀλοιφὰς, καὶ θεραπόντων πλήθους ἀκολου-
θίας, τήν τε ἄλλην ἁβρότητα τὴν Περσῶν, αἰσχυνθείης ἂν
38 ἐπὶ σεαυτῷ, αἰσθόμενος [6] ὅσον αὐτῶν ἐλλείπεις [1]. εἰ δ'
αὖ ἐθελήσεις εἰς σωφροσύνην τε καὶ κοσμιότητα ἀποβλέψαι,
καὶ εὐχέρειαν, καὶ εὐκολίαν, καὶ μεγαλοφροσύνην, καὶ εὐτα-
ξίαν, καὶ ἀνδρίαν, καὶ καρτερίαν, καὶ φιλοπονίαν, καὶ φί-
λονεικίαν [2], καὶ φιλοτιμίας τὰς Λακεδαιμονίων, παῖδα ἂν
b. ἡγήσαιο σαυτὸν πᾶσι τοῖς τοιούτοις [3]. εἰ δ' αὖ τι καὶ
πλούτῳ προσέχεις, καὶ κατὰ τοῦτο οἴει τι εἶναι, μηδὲ τοῦ-
το ἡμῖν ἄῤῥητον ἔστω [4], ἐὰν πως αἴσθῃ οὗ εἶ [5]. τοῦτο

[3] Participium *Schleiermacher*, ob molestam anacoluthiam, mutandum putat in παρασκευάζει: atque sic edidit Bo.

[4] Plut. Alcib. init. Ἀλκιβιάδου δὲ καὶ τίτθην γένος Λάκαιναν Ἀμύκλαν ὄνομα, καὶ Ζώπυρον παιδαγωγὸν ἴσμεν, ὧν τὸ μὲν Ἀντισθένης τὸ δὲ Πλάτων ἱστόρηκεν.

[5] Tres optimi ἐθέλοις. Sed cf. §. 38. a. b.

[6] Clark. αἰσθανόμενος.

[1] Schol. Ὅτι καὶ τὴν ἱματίων ἕλξιν, ᾗ φησι Πλούταρχος, διαφερόντως Ἀλκιβιάδης ἐπετήδευεν. Plut. Alcib. p. 198. e. memorat multiplicem ejus τρυφὴν τῆς διαίτης — καὶ θηλύτητας ἐσθήτων ἁλουργῶν ἑλκομένων δι' ἀγορᾶς, καὶ πολυτέλειαν ὑπερήφανον κ. τ. λ.

[2] Vocabulum proprium huc maxime pertinens: cf. Xenoph. Laced. 4, 2. Ages. 2, 8. Itaque scripturam nonnullorum codd. φιλονικίαν, quam sequitur et explicat Schol., rejiciendam duco, cum Boeckhio ad Pind. Pyth. 9, 32., nihil motus codice optimo, cujus auctoritate Bekker scripturam illam admisit apud Isocr. Philipp. p. 106.

[3] Vide de tali dativo, qui facilis tamen est intellectu, Matth. Gramm. §. 404, 6.

[4] Vulgo τοῦτο ἂν ἡμῖν, mendose. Vid. Praef.

[5] V. Ind. in ἐάν et οὗ.

[6] Ver-

ρ [6] εἰ βούλεις τοὺς Λακεδαιμονίων πλούτους ἰδεῖν, ὅτι πολὺ ταὐθάδε τῶν ἐκεῖ ἐλλείπει. γῆν μὲν γὰρ c.
ουσι τῆς Θ' ἑαυτῶν καὶ Μεσήνης οὐδ' ἂν εἷς ἀμ-
σειε τῶν τῇδε πλήθει [7], οὐδὲ ἀρετῇ, οὐδ' αὖ ἀν-
ων κτήσει τῶν τε ἄλλων καὶ τῶν εἰλωτικῶν, οὐδὲ
ων γε, οὐδ' ὅσ' ἄλλα βοσκήματα κατὰ Μεσήνην νέ-
. ἀλλὰ ταῦτα μὲν πάντα ἐῶ χαίρειν· χρυσίον δὲ καὶ 39
ν οὐκ ἔχειν ἐν πᾶσιν Ἕλλησιν, ὅσον ἐν Λακεδαίμονι
ολλὰς γὰρ ἤδη γενεὰς εἰσέρχεται μὲν αὐτόσε ἐξ ἁπάν-
ὶν Ἑλλήνων, πολλάκις δὲ καὶ ἐκ τῶν βαρβάρων [1],
ι δὲ οὐδαμόσε· ἀλλ' ἀτεχνῶς, κατὰ τὸν Αἰσώπου b.
ὃν ἡ ἀλώπηξ πρὸς τὸν λέοντα εἶπε [2], καὶ τοῦ εἰς
ίμονα νομίσματος εἰσιόντος μὲν τὰ ἴχνη τὰ ἐκεῖσε τε-

ba τοῦτο μὲν adverbiant posita et exspecoprie suum τοῦτο δὲ -partim, primum-den animo autem habetor inferre mox haec ῦτο δὲ τοὺς Περσικούς. Sed ob longiorem rcedit sermonem, mustea oratio (ὡς δὲ πρὸς σικοὺς κ. τ. λ.). — Post autem inserendum es- *Schneider* monet. Veor.

τῆς Θ' ἑαυτῶν καὶ Metruvius emendandum ήν Θ' ἑ. κ. *Μεσήνην*, ne causa; atque ita n in cod. Etwelli. In ad τῆς intelligendum ut γῆ sit *ager*, χώρα Sed in verbo ἀμφισ- neminem haesisse quod hic valet „de ntia alicujus rei cum collatae ambigere": sus exemplum aliud pinor, inveniet. Quacor verba aliquot hic isse.

ήνης, *Μεσήνην*, ita lic et alibi. Scripturer σσ servant codd. et Vat.

Schol. Ὡς Τυρταῖός φησι, *Μεσσήνην ἀγαθὸν μὲν ἀροῦν, ἀγαθὸν δὲ φυτεύειν.* Augeri potest hoc fragmento collectio Klotziana. Suspicor autem adhaesisse illud distichо, quod e Pausaniae Messeniacis Klotzius exhibuit p. 126., in hunc modum

Ἡμέτερον βασιλῆα, θεοῖσι φίλον Θεόπομπον,
Ὃν διὰ, *Μεσσήνην* εἴλομεν εὐρύχορον,
Μεσσήνην ἀγαθὴν μὲν ἀρῆν, ἀγαθὴν δὲ φυτεύειν.

[1] Auctoritate codd. longe plurimorum ante βαρβ. adoptandum nunc erat ἐκ τῶν, quod omittunt soli Paris. E F, me alias non invito. — Paulo superius Clark. Vat. Ven. habent πολλαῖς — γενεαῖς.

[2] Mendum apertum. Nam μῦθον Homerice de ipsis verbis vulpis ad leonem usurpare Plato non potuit: et nimis sollemne jam erat hoc vocabulum de fabulis ipsis quales sunt Aesopicae. Itaque accedendum videtur emendationi *Schneideri*, ὃ ἡ ἀλώπηξ — εἶπε, quae verba sequentibus sunt jungenda. Ficinus: *quemadmodum apud Aeso-*

c. τραμμένα δῆλα, ἔξιόντος δὲ οὐδαμῇ ἄν τις ἴδοι [3]. ὥσ
χρὴ εἰδέναι, ὅτι καὶ χρυσῷ καὶ ἀργύρῳ οἱ ἐκεῖ πλουσιώ
εἰσι τῶν Ἑλλήνων, καὶ αὐτῶν ἐκείνων ὁ βασιλεύς. ἔκ τ
τῶν τοιούτων μέγιστα λήψεις καὶ πλεῖστα εἰσι τοῖς βασι
ἔτι δὲ καὶ ὁ βασιλικὸς φόρος οὐκ ὀλίγος γίγνεται,
d. λοῦσιν οἱ Λακεδαιμόνιοι τοῖς βασιλεῦσι. καὶ τὰ μὲν
κεδαιμονίων, ὡς πρὸς Ἑλληνικοὺς μὲν πλούτους,
λα· ὡς δὲ πρὸς τοὺς Περσικούς, καὶ τοῦ ἐκείνων
40 λέως, οὐδέν. ἐπεί ποτ' ἐγὼ ἤκουσα ἀνδρὸς ἀξιοπίστου
ἀναβεβηκότων παρὰ βασιλέα, ὃς ἔφη παρελθεῖν χώραν
πολλὴν καὶ ἀγαθὴν, ἐγγὺς ἡμερησίαν ὁδὸν, ἣν καλεῖν
ἐπιχωρίους ζώνην τῆς βασιλέως γυναικός· εἶναι δὲ κα
λην, ἣν αὖ καλεῖσθαι καλύπτραν *, καὶ ἄλλους πολλο
πους καλοὺς καὶ ἀγαθοὺς εἰς τὸν κόσμον ἐξηρημένου
τῆς γυναικὸς, καὶ ὀνόματ' ἔχειν ἑκάστους τῶν τόπω
b. ἑκάστου τῶν κόσμων [1]. ὥστε οἶμαι ἐγὼ, εἴ τις εἴποι τ
σιλέως μητρὶ Ξέρξου δὲ γυναικὶ Ἀμήστριδι [2], ὅτι
ἔχει σου τῷ υἱεῖ ἀντιτάττεσθαι ὁ Λεινομάχης υἱὸς,
κόσμος ἴσως ἄξιος μνῶν πεντήκοντα, εἰ πάνυ πολλοῦ,
υἱεῖ αὐτῆς γῆς πλέθρα Ἐρχίασιν [3] οὐδὲ τριακόσια·

Aesopum vulpes — dixit —, sic et —. Quanquam pro ὅ malit aliquis ὅπερ.

[3] Vid. Boeckh. Staatshaush. der Ath. I, 6. p. 32. IV. 19. p. 138.

* De his Infinitivis vid. Gramm. §. 141. (128.) Obs.

[1] Cic. Verr. 3. 33. (76.) *Solere ajunt barbaros reges Persarum ac Syrorum plures uxores habere, his autem uxoribus civitates attribuere hoc modo: haec civitas mulieri redimiculum praebeat, haec in collum, haec in crines.* Xenoph. Anab. 1, 4, 9. αἱ δὲ κῶμαι ἐν αἷς ἐσκήνουν Παρυσάτιδος ἦσαν εἰς ζώνην δεδομέναι: ubi vid. Schneid. Fuerunt autem, teste Olympiodoro, qui putarent Platonem hac viri fide dig pellatione ipsum Xen tem significare.

[2] Sic codd. longe p nam qui ι habent pr differre putandi sunt Parisienses soli Ἀμάσ ta diversitate de qu Intpp. ad Diod. 20, An fuerit haec Xerxi Esthera scriptorum He rum examinat Wessel. 2, 24. p. 251. — Mox nit. σοῦ v. Ind. Lat. *tivus.*

[3] Male vulgo Ἐρχιά que melius Coisl. et Ἐρχιᾶσιν. Paenultim producitur, accentus quitur accentum form mitivae, nomen auten Atticae pagi traditur χεια vel Ἔρχια (Harp

μᾶσαι ἄν, ὅτῳ ποτὲ πιστεύων ἐν νῷ ἔχει οὗτος ὁ Ἀλκιβιά-
δης τῷ Ἀρτοξέρξῃ διαγωνίζεσθαι. καὶ οἶμαι ἄν αὐτὴν εἰ- c.
πεῖν, ὅτι οὐκ ἔσθ' ὅτῳ ἄλλῳ πιστεύων οὗτος ἀνὴρ [4] ἐπιχει-
ρεῖ, πλὴν ἐπιμελείᾳ τε καὶ σοφίᾳ· ταῦτα γὰρ μόνα ἄξια
λόγου ἐν Ἕλλησιν. ἐπεὶ εἴ γε πύθοιτο, ὅτι Ἀλκιβιάδης 41
οὗτος [1] πρῶτον μὲν ἔτη οὐδέπω γεγονὼς σφόδρα εἴκοσιν,
ἔπειτα παντάπασιν ἀπαίδευτος, πρὸς δὲ τούτοις, τοῦ ἔραστοῦ
αὐτῷ λέγοντος ὅτι χρὴ πρῶτον μαθόντα καὶ ἐπιμεληθέντα
αὐτοῦ καὶ ἀσκήσαντα οὕτως ἰέναι διαγωνιούμενον βασιλεῖ,
οὐκ ἐθέλει, ἀλλά φησιν ἐξαρκεῖν καὶ ὡς ἔχει [2]· οἶμαι ἄν
αὐτὴν θαυμάσαι τε καὶ ἐρέσθαι· Τί οὖν ποτέ ἐστιν, ὅτῳ πι- b.
στεύει τὸ μειράκιον; εἰ οὖν λέγοιμεν, ὅτι κάλλει τε καὶ μεγέ-
θει, καὶ γένει, καὶ πλούτῳ, καὶ φύσει τῆς ψυχῆς· ἡγήσαιτ'
ἄν ἡμᾶς, ὦ Ἀλκιβιάδη, μαίνεσθαι, πρὸς τὰ παρὰ σφίσιν
ἀποβλέψασα πάντα τὰ τοιαῦτα. οἶμαι δὲ κἂν Λαμπιδὼ, c.
τὴν Λεωτυχίδου μὲν θυγατέρα Ἀρχιδάμου δὲ γυναῖκα Ἄγι-
δος δὲ μητέρα [3], οἳ πάντες βασιλεῖς γεγόνασι, θαυμάσαι ἄν
καὶ ταύτην εἰς τὰ παρὰ σφίσιν ὑπάρχοντα ἀποβλέψασαν, εἰ
σὺ ἐν νῷ ἔχεις τῷ υἱεῖ αὐτῆς διαγωνίζεσθαι, οὕτω κακῶς
ἠγμένος. καίτοι [4] οὐκ αἰσχρὸν δοκεῖ εἶναι, εἰ αἱ τῶν πολε- d.
μίων γυναῖκες βέλτιον περὶ ἡμῶν διανοοῦνται, οἵους χρὴ ὄν-
τας σφίσιν ἐπιχειρεῖν, ἢ ἡμεῖς περὶ ἡμῶν αὐτῶν; ἀλλ', ὦ

sych. Suid.). Vid. Gramm. ampl. §. 116. Obs. 7. Non accurate de hac re tradidit Duker ad Thucyd. 8, 92. — De mensuris hisce vid. Ind. in *μνᾶ* et *πλέθρον*.

[4] Sic pro vulg. *οὗτος ὁ ἀ.* dedi e Vat. et e Clark. in quo *ὁ* erasum est.

[1] Codd. omnes praeter Paris. E F hic inserunt *νῦν ἐπιχειρεῖ*. Est tamen cur huic emblemati diffidam. Eo enim admisso duo habes verba, *ἐπιχειρεῖ* et *οὐκ ἐθέλει*, non bene coeuntia. Contra omissis illis posteriora haec *οὐκ ἐθέλει, ἀλλὰ φησιν* — sensum probe explent, etsi accommodata illis tantum verbis quae propius praecedunt. Interpretamentum igitur sapiunt verba *νῦν ἐπιχειρεῖ* effictum ex antecedentibus *οὗτος ἀνὴρ ἐπιχειρεῖ*. — In superioribus *ὅτι* pro vulg. *ὡς* scripsi e codd.

[2] Vid. Ind. *ἔχειν*.

[3] Schol. *Λεωτυχίδης ὁ κατὰ Μήδου στρατηγήσας, Ἀρχίδαμος, ἐφ' οὗ ὁ Πελοποννησιακὸς πόλεμος, Ἄγις δὲ, ἐφ' οὗ ἐκράτησαν Λακεδαιμόνιοι.* — Codd. tres optimi *Λευτυχίδου*. Nomen autem reginae apud Herodotum scriptum est *Λαμπιτώ*; neque aliter Lacaenae ap. Comicum in Lysistrata. Cf. var. lect. ad Plut. Ages. 1.

[4] In Ven. *Π* correctum est *καὶ πῶς*.

[5] Il-

μακάριε, πειθόμενος ἐμοί τε καὶ τῷ ἐν Δελφοῖς γράμματι
e. γνῶθι σαυτον [5]. ὅτι οὗτοι ἡμῖν εἰσιν ἀντίπαλοι, ἀλλ' οὐχ
οὓς σὺ οἴει. ὧν ἄλλῳ μὲν οὐδ' ἂν ἑνὶ περιγενοίμεθα, εἰ μὴ
ἐπιμελείᾳ τε ἂν καὶ τέχνῃ [6]. ὧν σὺ εἰ ἀπολειφθήσει, καὶ
τοῦ ὀνομαζὸς γενέσθαι ἀπολειφθήσει ἐν Ἕλλησί τε καὶ βαρ-
βάροις, οὗ μοι δοκεῖς ἐρᾷν, ὡς οὐδεὶς ἄλλος ἄλλου.
42 ΑΛ. Τίνα οὖν χρὴ τὴν ἐπιμέλειαν, ὦ Σώκρατες, ποι-
εῖσθαι, ἔχεις ἐξηγήσασθαι; παντὸς γὰρ μᾶλλον ἔοικας ἀλη-
θῆ εἰρηκότι. ΣΩ. Ναί. ἀλλὰ γὰρ κοινῇ βουλῇ, ·ᾗτινι [1]
τρόπῳ ἂν ὅτι βέλτιστοι γενοίμεθα. ἐγὼ γάρ τοι οὐ περὶ μὲν
σοῦ λέγω ὡς χρὴ παιδευθῆναι, περὶ ἐμοῦ δὲ οὔ. οὐ γὰρ
b. ἔσθ' ὅτῳ σου διαφέρω, πλήν γε ἑνί. ΑΛ. Τίνι; ΣΩ. Ὁ
ἐπίτροπος ὁ ἐμὸς βελτίων ἐστὶ καὶ σοφώτερος, ἢ Περικλῆς,
ὁ σός. ΑΛ. Τίς οὗτος, ὦ Σώκρατες. ΣΩ. Θεὸς, ὦ Ἀλ-
κιβιάδη· ὅσπερ σοί με οὐκ εἴα πρὸ τῆσδε τῆς ἡμέρας δια-
λεχθῆναι. ᾧ καὶ πιστεύων λέγω ὅτι ἡ ἐπιφάνεια [2] δι' οὐδε-
τὸς ἄλλου σοι ἔσται ἢ δι' ἐμοῦ. ΑΛ. Παίζεις, ὦ Σώκρα-
c. τες. ΣΩ. Ἴσως. λέγω μέντοι ἀληθῆ, ὅτι ἐπιμελείας δεόμε-
θα· μᾶλλον μὲν πάντες ἄνθρωποι, ἀτὰρ νώ γε καὶ μάλα
σφόδρα [3]. ΑΛ. Ὅτι μὲν ἐγὼ, οὐ ψεύδει. ΣΩ. Οὐδὲ μὴν,

[5] Illud *Γνῶθι σαυτὸν* quod in foribus Apollinis Delphici scriptum erat, a plurimis tribuebatur Chiloni, ab aliis alii e septem, ab aliis ipsi Pythiae: v. Menag. ad Diog. Laert. 40.

[6] Observa, voculae *μέν* loco sui *δέ* respondere *εἰ μή*: unde, ut monet Struvius, factum ut *ἄν*, quod alias hypothetico *εἰ* adhaerere non solet, in altero etiam hoc membro positum sit. Sunt enim haec instar horum: *ἄλλῳ μὲν οὐδ' ἂν ἑνὶ* (vid. supra ad 18. e.) *περιγενοίμεθα, ἐπιμελείᾳ δ' ἄν*: vid. Ind. in *ἄν*.

[1] Pendet hoc a verbo quod latet in elliptico *κοινῇ βουλῇ*: v. Ind.

[2] Notat hoc vocabulum Schleiermacher ut hoc *claritatis* et *nobilitatis* sensu in Platonico certe sermone insolens.

[3] Schol. *Ἀγνοεῖ ἑαυτὸν ὁ Σωκράτης ἐνθουσιαστικῶς.*
Μᾶλλον μὲν et *Μάλιστα μὲν*, quod me fugiebat olim, differunt. *Μάλιστα μὲν* rei cui praefigitur, diffidit, et, quod ea deficiente fiet, subjungit per *εἰ δὲ μή*; e. g. Xenoph. Hell. 1, 4, 4. *ἐβούλοντο μὲν μάλιστα μὲν ἀναβῆναι, εἰ δὲ μή, ἀπελθεῖν*. Add. Gramm. §. 150. in v. *Μᾶλλον μὲν* praefigitur propositioni generaliori, cui subjungitur illud, de quo potissimum res valet, hoc loco per *μάλα σφόδρα*: alibi per *μάλιστα*, e. g. Plat. leg. 6. p. 775. *διὸ μᾶλλον μὲν ὅλον τὸν ἐνιαυτὸν καὶ βίον χρὴ, μάλιστα δὲ ὁπόσον ἂν γεννᾷ* (scil. *τέκνα*) *χρόνον, σύλαβέσθαι κ. τ. λ.*

[4] Plu-

ὅτι γε ἐγώ. ΑΛ. Τί οὖν ἂν ποιοῖμεν; ΣΩ. Οὐκ ἀποκνητέον [4], οὐδὲ μαλθακιστέον, ὦ ἑταῖρε. ΑΛ. Οὕτοι δὴ πρέπει γε, ὦ Σώκρατες. ΣΩ. Οὐ γάρ· ἀλλὰ σκεπτέον κοινῇ. 43
καί μοι λέγε. φαμὲν γὰρ δὴ ὡς ἄριστοι βούλεσθαι γενέσθαι. ἦ γάρ; ΑΛ. Ναί. ΣΩ. Τίνα ἀρετήν; ΑΛ. Δῆλον ὅτι ἥνπερ οἱ ἄνδρες οἱ ἀγαθοί. ΣΩ. Οἱ τί ἀγαθοί; ΑΛ. Δῆλον ὅτι οἱ πράττειν τὰ πράγματα. ΣΩ. Ὁποῖα [1]; ἆρα τὰ ἱππικά; ΑΛ. Οὐ δῆτα. ΣΩ. Παρὰ τοὺς ἱππικοὺς γὰρ ἂν ἦμεν; ΑΛ. Ναί. ΣΩ. Ἀλλὰ τὰ ναυτικὰ λέγεις; ΑΛ. Οὔ. ΣΩ. Παρὰ τοὺς ναυτικοὺς γὰρ ἂν ἦμεν; ΑΛ. Ναί. ΣΩ. Ἀλλὰ ποῖα; ἃ τίνες πράττουσιν; ΑΛ. Ὅπερ Ἀθηναίων οἱ κα- b.
p.125 λοὶ κἀγαθοί. ΣΩ. Καλοὺς δὲ κἀγαθοὺς λέγεις τοὺς φρονίμους ἢ τοὺς ἄφρονας; ΑΛ. Τοὺς φρονίμους. ΣΩ. Οὐκοῦν ὃ ἕκαστος φρόνιμος, τοῦτο ἀγαθός; ΑΛ. Ναί. ΣΩ. Ὁ δὲ ἄφρων, πονηρός; ΑΛ. Πῶς γὰρ οὔ; ΣΩ. Ἆρ' c.
οὖν ὁ σκυτοτόμος φρονιμος εἰς ὑποδημάτων ἐργασίαν; ΑΛ. Πάνυ γε. ΣΩ. Ἀγαθὸς ἄρα εἰς ταῦτα [2]. ΑΛ. Ἀγαθός. ΣΩ. Τί δέ; εἰς ἱματίων ἐργασίαν οὐκ ἄφρων ὁ σκυτοτόμος; ΑΛ. Ναί. ΣΩ. Κακὸς ἄρα εἰς τοῦτο. ΑΛ. Ναί. ΣΩ. Ὁ αὐτὸς ἄρα, τούτῳ γε τῷ λόγῳ, κακός τε καὶ ἀγα-

[4] Plurimi Codd. habent ἀπορητέον. Conspirat Ficinus qui vertit *nec haesitandum*. Nimirum haec vulgatior est vis verbi ἀπορεῖν et ἀπορεῖσθαι, quod tamen de ipsa animi desponsione etiam usurpatur. Xen. Hellen. 4, 5, 17. οἱ δ' ἀπορούντες ἤδη, ὅτι ἔπασχον μὲν κακῶς καὶ ἀπέθνησκον, — ἐγκλίνουσι, καὶ οἱ μὲν πίπτουσιν αὐτῶν εἰς τὴν θάλατταν κ. τ. λ. Id. Venat. 9, 20. (de cervis) ἀπαγορεύουσι γὰρ σφόδρα, ὥςτε ἐςῶσαι ἀκοντίζονται· ῥιπτοῦσι δὲ καὶ εἰς τὰ ὕδατα ἀπορούμενοι. Jam cum in Scholiis sit: οὐκ ἀπορητέον] οὐκ ἀποκνητέον, hoc illius interpretamentum in textum migrasse dicas. Sed quoniam ἀποκνητέον est in tribus optimis: verbum autem ἀποκνεῖν satis Platoni quoque familiare, quanquam leniori fere sensu *gravandi, detrectandi* (vid. Phaed. p. 84. d. μηδὲν ἀποκνήσητε καὶ αὐτοὶ εἰπεῖν. Rep. 1. p. 349. a. ἀλλ' οὐ μέντοι ἀποκνητέον γε τῷ λόγῳ ἐπεξελθεῖν σκοπούμενον); vulgatam intactam relinquere satius visum. — Mox tres opt. μαλακιστέον.

[1] Codd. quidem plurimi et opt. Ποῖα: vulgatum tamen servandum duxi. V. ad Men. 6. n. 8.

[2] Be. αὐτά e Vat. et Ven. II. Sed non conspirat Clarkianus. Neque εἰς αὐτά videtur referri posse ad εἰς ὑ. ἐργασίαν, sed solummodo ad ὑποδήματα: quod displiceret. Contra ταῦτα in tali usu sollemne est perinde ut τοῦτο.

[1] Be.

θός. ΑΛ. Φαίνεται. ΣΩ. Ἦ οὖν λέγεις, τοὺς ἀγαθοὺς
44 ἄνδρας εἶναι καὶ κακούς; ΑΛ. Οὐ δῆτα. ΣΩ. Ἀλλὰ τί-
νας ποτὲ τοὺς ἀγαθοὺς λέγεις; ΑΛ. Τοὺς δυναμένους ἔ-
γωγε ἄρχειν ἐν τῇ πόλει. ΣΩ. Οὐ δήπου ἵππων γε; ΑΛ.
Οὐ δῆτα. ΣΩ. Ἀλλ' ἀνθρώπων; ΑΛ. Ναί. ΣΩ. Ἆρα
καμνόντων; ΑΛ. Οὔ. ΣΩ. Ἀλλὰ πλεόντων; ΑΛ. Οὔ
φημι. ΣΩ. Ἀλλὰ θεριζόντων; ΑΛ. Οὔ. ΣΩ. Ἀλλ' οὐ-
δὲν ποιούντων, ἤ τι ποιούντων; ΑΛ. Ποιούντων λέγω.
b. ΣΩ. Τί [1]; πειρῶ καὶ ἐμοὶ δηλῶσαι. ΑΛ. Οὐκοῦν τῶν καὶ
συμβαλλόντων ἑαυτοῖς, καὶ χρωμένων ἀλλήλοις, ὥσπερ ἡμεῖς
ζῶμεν ἐν ταῖς πόλεσιν. ΣΩ. Οὐκοῦν ἀνθρώπων λέγεις ἄρ-
χειν ἀνθρώποις χρωμένων; ΑΛ. Ναί. ΣΩ. Ἆρα κελευ-
στῶν χρωμένων ἐρέταις; ΑΛ. Οὐ δῆτα. ΣΩ. Κυβερνητικὴ
γὰρ αὕτη γε ἀρετή; ΑΛ. Ναί. ΣΩ. Ἀλλ' ἀνθρώπων λέ-
γεις ἄρχειν αὐλητῶν ἀνθρώποις ἡγουμένων ᾠδῆς, καὶ χρω-
μένων χορευταῖς; ΑΛ. Οὐ δῆτα. ΣΩ. Χοροδιδασκαλικὴ
c. γὰρ αὕτη γ' αὖ; ΑΛ. Πάνυ γε. ΣΩ. Ἀλλὰ τί ποτε λέ-
γεις χρωμένων ἀνθρώπων ἀνθρώποις οἵοντ' εἶναι ἄρχειν [2];
ΑΛ. Κοινωνούντων ἔγωγε λέγω πολιτείας, καὶ συμβαλλόν-
των πρὸς ἀλλήλους τούτων ἄρχειν τῶν ἐν τῇ πόλει. ΣΩ.
45 Τίς οὖν αὕτη ἡ τέχνη; ὥσπερ ἂν εἰ σε ἐροίμην πάλιν τὰ
νῦν δή· κοινωνούντων ναυτιλίας ἐπίσασθαι ἄρχειν τίς ποιεῖ
τέχνη; ΑΛ. Κυβερνητική. ΣΩ. Κοινωνούντων δὲ ᾠδῆς,
ὡς νῦν δὴ ἐλέγετο, τίς ἐπιστήμη ποιεῖ ἄρχειν; ΑΛ. Ὑπερ
b. σὺ ἄρτι ἔλεγες, ἡ χοροδιδασκαλία. ΣΩ. Τί δέ; πολιτείας
κοινωνούντων τίνα καλεῖς ἐπιστήμην; ΑΛ. Εὐβουλίαν ἔγω-
γε, ὦ Σώκρατες. ΣΩ. Τί δέ; μῶν ἀβουλία δοκεῖ εἶναι ἡ
τῶν κυβερνητῶν; ΑΛ. Οὐ δῆτα. ΣΩ. Ἀλλ' εὐβουλία [1];
ΑΛ. Ἔμοιγε δοκεῖ, εἴς γε τὸ σώζεσθαι πλέοντας. ΣΩ. p.1
Καλῶς λέγεις. τί δέ; ἣν σὺ λέγεις εὐβουλίαν, εἰς τί ἐστιν;
ΑΛ. Εἰς τὸ ἄμεινον τὴν πόλιν διοικεῖν καὶ σώζεσθαι. ΣΩ.

[1] Be. Τί δή; e Ven. Π solo.

[2] Τί monente Steph. jungendum non cum λέγεις sed cum χρωμ., in hunc fere sensum: *Cum dicis imperare posse, quemnam cum hominibus usum habent illi homines quibus imperandum est?*

[1] *Scheierm.*, duce partim Ficino, haec ita olim distribuit: ΣΩ. Ἀλλ' εὐβουλία, ἔμοιγε δοκεῖ, εἴς γε τὸ σώζεσθαι πλέοντας. ΑΛ. Καλῶς λέγεις. ΣΩ. Τί δὲ κ. τ. λ. — Mox λέγεις pro vulg. καλεῖς reposui auctoritate codicum opt. et plur.

[2] Hunc

Ἄμεινον δὲ διοικεῖται καὶ σώζεται τίνος παραγιγνομένου ἢ c. ἀπογιγνομένου; ὥσπερ ἂν εἰ σύ με ἔροιο, ἄμεινον διοικεῖται σῶμα καὶ σώζεται τίνος παραγιγνομένου ἢ ἀπογιγνομένου; εἰποιμ' ἄν, ὅτι ὑγιείας μὲν παραγιγνομένης νόσου δὲ ἀπογιγνομένης. οὐ καὶ σὺ οἴει οὕτω; ΑΛ. Ναί. ΣΩ. Καὶ εἴ d. με αὖ ἔροιο, τίνος δὲ ἄμεινον ὄμματα; ὡσαύτως εἰποιμ' ἄν, ὅτι ὄψεως μὲν παραγιγνομένης τυφλότητος δὲ ἀπογιγνομένης, καὶ ὦτα δὲ, κωφότητος μὲν ἀπογιγνομένης ἀκοῆς δὲ ἐγγιγνομένης, βελτίω τε γίγνεται καὶ ἄμεινον θεραπεύεται. ΑΛ. Ὀρθῶς. ΣΩ. Τί [2] δὲ δὴ πόλις; τίνος παραγιγνομέ- 46
νου καὶ ἀπογιγνομένου βελτίων τε γίγνεται καὶ ἄμεινον θεραπεύεται καὶ διοικεῖται; ΑΛ. Ἐμοὶ μὲν δοκεῖ, ὦ Σώκρατες, ὅταν φιλία μὲν αὐτοῖς γίγνηται πρὸς ἀλλήλους [3], τὸ δὲ μισεῖν τε καὶ ϛασιάζειν ἀπογίγνηται. ΣΩ. Ἆρ' οὖν φιλίαν λέγεις ὁμόνοιαν ἢ διχόνοιαν; ΑΛ. Ὁμόνοιαν. ΣΩ. Διὰ b. τίνα οὖν τέχνην ὁμονοοῦσιν αἱ πόλεις περὶ ἀριθμούς; ΑΛ. Διὰ τὴν ἀριθμητικήν. ΣΩ. Τί δαί; οἱ ἰδιῶται οὐ διὰ τὴν αὐτήν; ΑΛ. Ναί. ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ αὐτὸς αὑτῷ ἕκαϛος; ΑΛ. Ναί. ΣΩ. Διὰ τίνα δὲ τέχνην ἕκαϛος αὐτὸς αὑτῷ ὁμονοεῖ περὶ σπιθαμῆς καὶ πήχεως, ὁπότερον μεῖζον; οὐ διὰ τὴν μετρητικήν; ΑΛ. Τί μήν; ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ οἱ ἰδιῶται ἀλλήλοις καὶ αἱ πόλεις; ΑΛ. Ναί. ΣΩ. Τί δέ; περὶ ϛαθμοῦ οὐχ ὡσαύτως; ΑΛ. Φημί. ΣΩ. Ἦν δὲ δὴ c. σὺ λέγεις ὁμόνοιαν, τίς ἐϛι, καὶ περὶ τοῦ, καὶ τίς αὐτὴν τέχνη παρασκευάζει; καὶ ἆρα, ἥπερ πόλει, αὕτη καὶ ἰδιώτῃ αὐτῷ τε πρὸς αὐτὸν καὶ πρὸς ἄλλον; ΑΛ. Εἰκὸς γέ τοι. ΣΩ. Τίς οὖν ἐϛι; μὴ κάμῃς ἀποκρινόμενος, ἀλλὰ προθυμοῦ εἰπεῖν. ΑΛ. Ἐγὼ μὲν οἶμαι φιλίαν τε λέγειν καὶ ὁμόνοιαν [4], ἥνπερ πατήρ τε υἱὸν φιλῶν ὁμονοεῖ καὶ μήτηρ, καὶ

[2] Hunc locum excerpsit Stobaeus p. 270. usque ad *περὶ ϛαθμοῦ οὐχ ὡσαύτως;*

[3] Notetur schema *πρὸς τὸ σημαινόμενον* (vid. ad Philoct. 713.) in vocibus *αὐτοῖς* et *ἀλλήλους*, quae referuntur ad *πολίτας* latentes in voce *πόλει*.

[4] *Οἶμαι λέγειν* idem est ferme quod *λέγω*, quasi dicas *in animo habeo ut dicam, dicere volo;* plane ut in loco Demosth. Mid. 21. *ὅτι ὁ τύπτων αὐτὸν ὑβρίζειν ᾤετο* h. e. injuria affecit ita ut animus simul quem dicunt injuriandi appareret. Xen. Hell. 5, 1, 15. (14.) *οἴεσθε καρτερεῖν* h. e. *καρτερεῖτε* vel potius *in animo habeatis tolerare;* et quae similia habet Sturzius in Lex. Xenoph. in v. num. 3. Proficiscuntur haec omnia e simplicissima verbi *οἴεσθαι* notione:

47 ἀδελφὸς ἀδελφῷ, καὶ γυνὴ ἀνδρί. ΣΩ. Οἴει ἄν [1] οὖν, ὦ Ἀλκιβιάδη, ἄνδρα γυναικὶ περὶ ταλασιουργίας δύνασθαι ὁμονοεῖν, τὸν μὴ ἐπιστάμενον τῇ ἐπιστατούσῃ; ΑΛ. Οὐ δῆτα. ΣΩ. Οὐδέ γε δεῖ οὐδέν· γυναικεῖον γὰρ τοῦτό γε μάθημα. ΑΛ. Ναί. ΣΩ. Τί δέ; γυνὴ ἀνδρὶ περὶ ὁπλιτικῆς δύναιτ' ἂν ὁμονοεῖν μὴ μαθοῦσα; ΑΛ. Οὐ δῆτα. ΣΩ. Ἀνδρεῖον p. 1
γὰρ τοῦτό γε ἴσως αὖ φαίης ἂν εἶναι. ΑΛ. Ἔγωγε. ΣΩ.
b. Ἔξιν ἄρα τὰ μὲν γυναικεῖα, τὰ δὲ ἀνδρεῖα μαθήματα, κατὰ τὸν σὸν λόγον. ΑΛ. Πῶς δ' οὔ; ΣΩ. Οὐκ ἄρα ἔν γε τούτοις ἐξὶν ὁμόνοια γυναιξὶ πρὸς ἄνδρας. ΑΛ. Οὔ. ΣΩ. Οὐδ' ἄρα φιλία, εἴπερ ἡ φιλία ὁμόνοια ἦν. ΑΛ. Οὐ φαί-
c. νεται. ΣΩ. Ἦι ἄρα αἱ γυναῖκες τὰ αὑτῶν πράττουσιν, οὐ φιλοῦνται ὑπὸ τῶν ἀνδρῶν. ΑΛ. Οὐκ ἔοικεν. ΣΩ. Οὐδ' ἄρα οἱ ἄνδρες ὑπὸ τῶν γυναικῶν, ᾗ τὰ αὑτῶν. ΑΛ. Οὔ. ΣΩ. Οὐδ' αὖ [2] ἄρα ταύτῃ οἰκοῦνται αἱ πόλεις, ὅταν τὰ αὑτῶν ἕκαστοι πράττωσιν. ΑΛ. Οἶμαι ἔγωγε, ὦ Σώκρατες.
d. ΣΩ. Πῶς λέγεις, φιλίας μὴ παρούσης, ἧς ἔφαμεν ἐγγιγνομένης εὖ οἰκεῖσθαι τὰς πόλεις, ἄλλως δὲ οὔ; ΑΛ. Ἀλλά μοι δοκεῖ καὶ κατὰ τοῦτο αὐτοῖς φιλία ἐγγίγνεσθαι, ὅτι τὰ αὖ-
48 τῶν ἑκάτεροι πράττουσιν. ΣΩ. Οὐκ ἄρτι γε. νῦν δὲ πῶς αὖ λέγεις; ὁμονοίας μὴ ἐγγιγνομένης [3] φιλία ἐγγίγνεται; ἢ οἱόντε ὁμόνοιαν ἐγγίγνεσθαι περὶ τούτων ὧν οἱ μὲν ἴσασιν,

tione: *mente concipere, cogitare*, quam habes in Homerico *γόον δ' ὦΐστο θυμός* (Od. κ, 248.), et in illo *οἶμαι* infra Alcib. II. 11. *ἀλλ' εἰ, οἶμαι, δόξειέ σοι*, ubi non ut alias est *puto, opinor*, sed, *hoc volo, hoc sentio, inquam*, nihilque fere differt ab eo quod alibi est *λέγω*, et in nostro loco *οἶμαι λέγειν*. Nos etiam: *ich meine, ich sage, ich will sagen* h. e. *ich verstehe das so*.

[1] Particula pertinet ad Infinitivum. Vid. supra ad §. 4, not. 2.

[2] *Schleierm.* et *Astius* emendandum censent *αὖ*; quod prorsus necessarium: et sic bis legitur locus apud Olympiodorum p. 189. et p. 195. Ficinus: *Non ergo tunc optime civitates instituuntur* —? Vid. post pauca *εὖ οἰκεῖσθαι*, et Men. 3. b. *τὴν οἰκίαν εὖ οἰκεῖν*. — Mox ad *οἶμαι ἔγ.* v. Ind. in *οἴεσθαι*.

[3] Ita nunc cum Be. reposui ex optimis. Antea deficiente vocula *μή*, verba *ὁμονοίας ἐγγ. φ. ἐγγίγνεται* intelligenda erant tanquam positio e superioribus, cui statim subjungendum erat *ἢ οἱόντε* —. Nunc ista *ἢ οἱόντε* rationem reddunt illorum *ὁμ. μὴ ἐγγιγνομένης*. — Mox post *ὧν οἱ μὲν ἴσασι* in iisdem iterum inseritur *περὶ τούτων*: perperam.

[4] Be.

οἱ δ' οὔ; ΑΛ. Ἀδύνατον. ΣΩ. Δίκαια δὲ πράττουσιν ἢ ἄδικα, ὅταν τὰ αὑτῶν ἕκαστοι πράττωσι; ΑΛ. Δίκαια· πῶς γὰρ οὔ; ΣΩ. Τὰ δίκαια οὖν πραττόντων ἐν τῇ πόλει τῶν πολιτῶν, φιλία οὐκ ἐγγίγνεται πρὸς ἀλλήλους; ΑΛ. Ἀνάγκη αὖ μοι δοκεῖ εἶναι, ὦ Σώκρατες. ΣΩ. Τίνα οὖν b. ποτε λέγεις τὴν φιλίαν ἢ ὁμόνοιαν, περὶ ἧς δεῖ ἡμᾶς σοφούς τε εἶναι καὶ εὐβούλους, ἵν' ἀγαθοὶ ἄνδρες ὦμεν; οὐ γὰρ δύναμαι μαθεῖν οὔθ' ἥτις οὔτ' ἐν οἷστισιν. τοτὲ μὲν γὰρ ἐν τοῖς αὐτοῖς φαίνεται ἐνοῦσα, τοτὲ δ' οὔ, ὡς ἐκ τοῦ σοῦ λόγου. ΑΛ. Ἀλλὰ μὰ τοὺς θεούς, ὦ Σώκρατες, οὐδ' αὐ- c. τὸς οἶδα ὅ,τι λέγω. κινδυνεύω δὲ καὶ πάλαι λελῆθέναι ἐμαυτὸν αἰσχιστ' ἔχων. ΣΩ. Ἀλλὰ χρὴ θαρρεῖν. εἰ μὲν γὰρ αὐτὸ ἤσθου πεπονθὼς πεντηκονταετής, χαλεπὸν ἂν ἦν σοι ἐπιμεληθῆναι σαυτοῦ· νῦν δὲ ἣν ἔχεις ἡλικίαν, αὕτη ἐστὶν ἐν ᾗ δεῖ αὐτὸ αἰσθέσθαι. ΑΛ. Τί οὖν τὸν αἰσθόμενον χρὴ d. ποιεῖν, ὦ Σώκρατες; ΣΩ. Ἀποκρίνεσθαι τὰ ἐρωτώμενα, ὦ Ἀλκιβιάδη. καὶ ἐὰν τοῦτο ποιῇς, ἄν θεὸς ἐθέλῃ, εὖ τι δεῖ καὶ τῇ ἐμῇ μαντείᾳ πιστεύειν, σύ τε κἀγὼ βέλτιον σχήσομεν [4]. ΑΛ. Ἔστι ταῦτα, ἕνεκά γε τοῦ ἐμὲ ἀποκρίνεσθαι. 49

ΣΩ. Φέρε * δὴ, τί ἐστι τὸ ἑαυτοῦ ἐπιμελεῖσθαι; μὴ p.128 πολλάκις λάθωμεν οὐχ ἡμῶν αὐτῶν ἐπιμελούμενοι, οἰόμενοι δέ. καὶ πότε ἄρα αὐτὸ ποιεῖ ἄνθρωπος; ἆρ', ὅταν τῶν αὑτοῦ ἐπιμελῆται, τότε καὶ αὐτοῦ [1]; ΑΛ. Ἐμοὶ γοῦν δοκεῖ. ΣΩ. Τί δαί; ποδῶν ἄνθρωπος πότε ἐπιμελεῖται; ἆρα ὅταν ἐκείνων ἐπιμελῆται, ἃ ἐστι τῶν ποδῶν; ΑΛ. Οὐ μανθάνω. ΣΩ. Καλεῖς δέ τι χειρός [2]; οἷον δακτύλιον ἔστιν b.

[4] Be. e Coisl. *βελτιόνως*: et sic habet etiam a pr. m. Cod. Flor. d.

* Excerpsit hunc sermonem Stobaeus p. 178. — De v. *πολλάκις* v. Ind.

[1] Sic Clark. Vulgo ἑαυτοῦ.

[2] Be. e Vat. et Ven. *Π χειρός*, quod e Clark. tamen non est enotatum. — In seqq. a librariis videtur aliquid turbatum fuisse. Sic enim Ficinus: „Dicisne esse aliquid ipsius manus, quemadmodum annulus est? *Dico equidem.* Num alterius membri, quam *digiti*, *annulum* esse censes?" In extremis his convenit illi cum Paris. F, qui pro *δακτύλου* habet *δακτύλιον* et a rec. manu *δακτύλου δακτύλιον*. Scribendum utique censeo: *Καλεῖς δέ τι χειρός· οἷον δακτύλιον· ἔστιν ὅτου — φαίης ἢ δακτύλου δακτύλιον;* Nimirum in vulgata manus et digitus ut diversa memorari videntur: quod esse non debet, ut apparet e consecutione sententiarum.

[3] Ver-

ὅτου ἂν ἄλλου τῶν τοῦ ἀνθρώπου φαίης ἢ δακτύλου; ΑΛ. Οὐ δῆτα. ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ ποδὸς ὑπόδημα τὸν αὐτὸν τρόπον; ΑΛ. Ναί. ΣΩ. Καὶ ἱμάτια καὶ ῥώματα τοῦ ἄλλου σώματος ὁμοίως; ΑΛ. Ναί [3]. ΣΩ. Ἆρ' οὖν, ὅταν ὑποδημάτων ἐπιμελώμεθα, τότε ποδῶν ἐπιμελούμεθα; ΑΛ. c. Οὐ πάνυ μανθάνω, ὦ Σώκρατες. ΣΩ. Τί δὲ, ὦ Ἀλκιβιάδη; ὀρθῶς ἐπιμελεῖσθαι καλεῖς τι ὁτουοῦν πράγματος; ΑΛ. Ἔγωγε. ΣΩ. Ἆρ' οὖν, ὅταν τίς τι βέλτιον ποιῇ, τότε ὀρθὴν λέγεις ἐπιμέλειαν; ΑΛ. Ναί. ΣΩ. Τίς οὖν τέχνη ὑποδήματα βελτίω ποιεῖ [4]; ΑΛ. Σκυτική. ΣΩ. Σκυτικῇ ἄρα d. ὑποδημάτων ἐπιμελούμεθα. ΑΛ. Ναί. ΣΩ. Ἡ καὶ ποδὸς σκυτικῇ, ἢ ἐκείνῃ ᾗ πόδας βελτίους ποιοῦμεν; ΑΛ. Ἐκείνῃ. ΣΩ. Βελτίους δὲ πόδας οὐχ ᾗπερ καὶ τὸ ἄλλο σῶμα; ΑΛ. Ἔμοιγε δοκεῖ. ΣΩ. Αὕτη δ' οὐ γυμναστική; ΑΛ. e. Μάλιστα. ΣΩ. Γυμναστικῇ μὲν ἄρα ποδὸς ἐπιμελούμεθα, σκυτικῇ δὲ τῶν τοῦ ποδός. ΑΛ. Πάνυ γε. ΣΩ. Καὶ γυμναστικῇ μὲν χειρῶν, δακτυλιογλυφίᾳ δὲ τῶν τῆς χειρός. ΑΛ. Ναί. ΣΩ. Καὶ γυμναστικῇ μὲν σώματος, ὑφαντικῇ δὲ καὶ ταῖς ἄλλαις τῶν τοῦ σώματος. ΑΛ. Παντάπασι μὲν οὖν. 50 ΣΩ. Ἄλλῃ μὲν ἄρα τέχνῃ αὐτοῦ ἑκάστου ἐπιμελούμεθα, ἄλλῃ δὲ τῶν αὐτοῦ [1]. ΑΛ. Φαίνεται. ΣΩ. Οὐκ ἄρα, ὅταν τῶν σαυτοῦ ἐπιμελῇ, σαυτοῦ ἐπιμελεῖ. ΑΛ. Οὐδαμῶς. ΣΩ. Οὐ γὰρ ἡ αὐτὴ τέχνη, ὡς ἔοικεν, ᾗ τις [2] ἂν αὐτοῦ τε ἐπιμε-

[3] Verba *Καὶ ἱμάτια — — Ναί.* inserta e Stobaeo. Rejecerunt ea Ast. et Be. quasi fieri posset, ut sive Stob. sive quisquam alius haec animi causa inferserit. Aliud argumentum, textoriae in seqq. mentionem, indicat Schl. Manifestum autem, excidisse ea ob duplex *Ναί.* Sunt autem talia certissimo argumento, codices omnes istos quorum varietatem hic ponimus derivatos esse ex u n o perantiquo quidem, sed in quo illa lacuna jam esset. — Porro in sequentibus (c.) *Ἆρ' οὖν, ὅταν τίς τι βέλτιον*, Stob. omittit *τι*.

[4] Sophistae saepe riserunt Socratem exempla a sutoribus et aliis opificibus petentem; veluti in Gorg. p. 491. a. *ἀεὶ σκυτέας τε καὶ κναφέας — λέγων οὐδὲν παύει.* Vid. et Xenoph. Mem. 1, 2, 37. et ibi Ruhnk. et Schneid.

[1] Sic pars codicum recte: male alii *αὑτοῦ* vel *ἑαυτοῦ*. Schleiermacher: *Durch eine andre Kunst also besorgen wir jedes selbst, und durch eine andere das was ihm angehört.* — Mox Stob. *ὅταν τῶν ἑαυτοῦ.*

[2] Ita Faber correxit vulg. *ἥτις.*

[3] Ita

λοῖτο καὶ τῶν αὑτου. ΑΛ. Οὐ φαίνεται. ΣΩ. Φέρε δὴ, b.
ποίᾳ ποτ' ἂν ἡμῶν αὐτῶν ἐπιμεληθείημεν; ΑΛ. Οὐκ ἔχω
λέγειν. ΣΩ. Ἀλλὰ τοσόνδε γε ὡμολόγηται, ὅτι οὐχ ἧ ἄν
τῶν ἡμετέρων καὶ ὁτιοῦν βέλτιον ποιοῖμεν [3], ἀλλὰ ᾗ ἡμᾶς
αὐτούς. ΑΛ. Ἀληθῆ λέγεις. ΣΩ. Ἦ οὖν ἔγνωμεν ἄν
ποτε, τίς τέχνη ὑπόδημα βέλτιον ποιεῖ, μὴ εἰδότες ὑπόδημα;
ΑΛ. Ἀδύνατον. ΣΩ. Οὐδέ γε, τίς τέχνη δακτυλίους βελ-
τίους ποιεῖ, ἀγνοοῦντες δακτύλιον. ΑΛ. Ἀληθῆ. ΣΩ. Τί c.
δέ; τίς τέχνη βελτίω ποιεῖ αὐτὸν, ἆρ' ἄν ποτε γνοῖμεν, ἀ-
γνοοῦντες τί ποτ' ἐσμὲν αὐτοί; ΑΛ. Ἀδύνατον. ΣΩ.
Πότερον οὖν δὴ ῥᾴδιον τυγχάνει [4] τὸ γνῶναι ἑαυτὸν, καί
τις ἦν φαῦλος ὁ τοῦτο ἀναθεὶς εἰς τὸν ἐν Πυθοῖ νεών; ἢ
χαλεπόν τι καὶ οὐχὶ παντός; ΑΛ. Ἐμοὶ μὲν, ὦ Σώκρα-
τες, πολλάκις μὲν ἔδοξε παντὸς εἶναι, πολλάκις δὲ παγχάλε-
πον. ΣΩ. Ἀλλ', ὦ Ἀλκιβιάδη, εἴτε ῥᾴδιον εἴτε μή ἐστιν, d.
ὅμως γε ἡμῖν ὧδε ἔχει· γνόντες μὲν αὐτὸ τάχ' ἂν γνοῖμεν *
τὴν ἐπιμέλειαν ἡμῶν αὐτῶν, ἀγνοοῦντες δὲ οὐκ ἄν ποτε.
ΑΛ. Ἔοικε ταῦτα. ΣΩ. Φέρε δὴ, τίν' ἂν τρόπον εὑρεθείη 51
αὐτὸ τὸ αὐτό [1]; οὕτω μὲν γὰρ ἂν τάχ' εὕροιμεν τί ποτ'
ἐσμὲν αὐτοί. τούτου δὲ ἔτι ὄντες ἐν ἀγνοίᾳ, ἀδύνατοί που [2].
ΑΛ. Ὀρθῶς λέγεις. ΣΩ. Ἔχε οὖν πρὸς Διός. τῷ διαλέγει
σὺ νῦν; ἄλλο τι ἢ ἐμοί [3]; ΑΛ. Ναί. ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ

[3] Ita scripsi Struvio monente, ut supra ἐπιμελοῖτο. Junge ἐπιμελοῖτ' ἄν, ποιοῖμεν ἄν. Vulgo ποιῶμεν.

[4] Vulgo οὖν ἂν ῥ. τυγχάνοι. Nostrum est in libris optimis et in lemmate scholii Ruhnkeniani, nisi quod ibi est τυγχάνειν, per sphalma, opinor. Alias sequeretur genitivus τοῦ γνῶναι. Sed probum est ῥᾴδιον τυγχάνει, non inserto ὄν; quod demonstraverunt Heind. ad Gorg. 124. Lob. ad Phryn. p. 277. Infra 57. e. τυγχάνει ὅμοιον.

* Clark. Vat. Ven. γνοίημεν.

[1] E Parmenide discimus, idem discrimen esse inter αὐτὸ τὸ αὐτὸ et αὐτὸ ἕκαστον (§. 53.), atque inter Ideam Platonicam et id quod secundum Ideam istam formatum est. Per αὐτὸ τὸ αὐτὸ igitur intelligere possumus *universalem rerum essentiam* ac per αὐτὸ ἕκαστον *essentiam rerum particularem. FAB.* Schleiermachero αὐτὸ τὸ αὐτὸ (sive τὸ αὐτοαυτὸ ut ὁ αὐτοάνθρωπος) est *die Idee der Selbstheit im Gegensaz irgend eines einzelen Selbst.* — Stob. αὐτὸ τοῦτο, corruptum ex eo quod est in Clark. Vat. Ven. αὐτὸ ταὐτό.

[2] Ita nunc scribitur ex optimis pro vulgato ὄντος ἐν ἀ., ἀδύνατόν που.

[3] Sic libri: Stob. ἄλλῳ τῳ: vul-

ἐγὼ σοί; ΑΛ. Ναί. ΣΩ. Σωκράτης ἄρ' ἐστὶν ὁ διαλεγόμενος. ΑΛ. Πάνυ γε. ΣΩ. Ἀλκιβιάδης δὲ ὁ ἀκούων. ΑΛ. Ναί. ΣΩ. Οὐκοῦν λόγῳ διαλέγεται ὁ Σωκράτης; ΑΛ.
b. Τί μήν; ΣΩ. Τὸ δὲ διαλέγεσθαι καὶ τὸ λόγῳ χρῆσθαι ταυτόν που καλεῖς; ΑΛ. Πάνυ γε. ΣΩ. Ὁ δὲ χρώμενος καὶ ᾧ χρῆται οὐκ ἄλλο; ΑΛ. Πῶς λέγεις; ΣΩ. [c]Ὥσπερ σκυτοτόμος τέμνει που τομεῖ [4] καὶ σμίλῃ καὶ ἄλλοις ὀργάνοις. ΑΛ. Ναί. ΣΩ. Οὐκοῦν ἄλλο μὲν ὁ τέμνων καὶ χρώμενος, ἄλλο δὲ οἷς τέμνων χρῆται [5]; ΑΛ. Πῶς
c. γὰρ οὔ; ΣΩ. [5]Ἆρ' οὖν οὕτω καὶ οἷς ὁ κιθαρισὴς κιθαρίζει, καὶ αὐτὸς ὁ κιθαρισὴς ἄλλο ἂν εἴη; ΑΛ. Ναί. ΣΩ. Τοῦτο τοίνυν ἀρτίως ἠρώτων, εἰ ὁ χρώμενος καὶ ᾧ χρῆται ἀεὶ δοκεῖ ἕτερον εἶναι. ΑΛ. Δοκεῖ. ΣΩ. Τί οὖν φῶμεν τὸν σκυτοτόμον; τέμνειν ὀργάνοις μόνον, ἢ καὶ χερσίν; ΑΛ. Καὶ χερσί. ΣΩ. Χρῆται ἄρα καὶ ταύταις. ΑΛ. Ναί. ΣΩ. [5]Ἦ καὶ τοῖς ὀφθαλμοῖς χρώμενος σκυτοτομεῖ; ΑΛ. Ναί. ΣΩ. Τὸν δὲ χρώμενον καὶ οἷς χρῆται
d. ἕτερα ὁμολογοῦμεν. ΑΛ. Ναί. ΣΩ. [c]Ἕτερον ἄρα σκυτοτόμος καὶ κιθαρισὴς χειρῶν καὶ ὀφθαλμῶν οἷς ἐργάζονται. ΑΛ. Φαίνεται. ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ παντὶ τῷ σώματι χρῆται ἄνθρωπος; ΑΛ. Πάνυ γε. ΣΩ. [c]Ἕτερον δ' ἦν [6] τό,τε χρώμενον καὶ ᾧ χρῆται. ΑΛ. Ναί. ΣΩ. [c]Ἕτερον ἄρα ἄνθρω-
52 πός ἐστι τοῦ σώματος τοῦ ἑαυτοῦ [7]. ΑΛ. [c]Ἔοικε. ΣΩ. Τί ποτ' οὖν ἐστιν ἄνθρωπος; ΑΛ. Οὐκ ἔχω λέγειν. ΣΩ.

vulgo ἄλλῳ τινὶ, quod a rec. manu est in Paris. E. Nurnberger e Veneto (*Π*) falso, opinor, enotavit ἄλλῳ τι.

[4] Pollux 10, 141. *Τὰ σκυτοτόμου σκεύη, τομεὺς ἐν Πλάτωνος Ἀλκιβιάδῃ εἰρημένος* —. Schol. ad nostrum l. *Τομεύς ἐστιν ἐργαλεῖον τὴν βάσιν ἔχον κυκλικὴν, σμίλη δὲ ἡμικυκλικήν* (sive secundum Olympiodorum *ἰσόπεδον* vel *εὐθεῖαν*).

[5] Articulum ante *χρώμενος* cum Stobaeo omisi: eundem inter *οἷς* et *τέμνων* ponit Ven. Ξ non necessarium. — Mox Stob. *πῶς οὖ*.

[6] Vulgo *Ἕτερον δή*. Verius dederunt tres optimi et Stob. Vid. de hoc Imperf. Meno. 25. n. 1.

[7] Sic pro vulg. *ὁ ἄνθρωπός ἐστι τοῦ ἑαυτοῦ σώματος* tres opt. His autem melius congruunt quae mox dedi e Stobaeo, *Τί ποτ' οὖν ἐστιν ἄνθρωπος* pro vulg. *Τί ποτ' οὖν ὁ ἄνθρωπος*. Quamquam *ἄνθρωπος* et *ὁ ἄνθρωπος* de homine in universum aeque usitatum esse observat Heind. ad Gorg. 110. Illud tamen ubi libri praebent praefero. Cf. Men. 7. not. 4.

[1] Fici-

130 Ἔχεις μὲν οὖν, ὅτι γε τὸ τῷ σώματι χρώμενον; ΑΛ. Ναί. ΣΩ. Ἦ οὖν ἄλλο τι χρῆται αὐτῷ ἡ ψυχή; ΑΛ. Οὐκ ἄλλο. ΣΩ. Οὐκοῦν ἄρχουσα; ΑΛ. Ναί. ΣΩ. Καὶ μὴν τόδε γε οἶμαι οὐδένα ἂν ἄλλως οἰηθῆναι. ΑΛ. Τὸ ποῖον; ΣΩ. Μὴ οὐ τριῶν ἓν γέ τι εἶναι τὸν ἄνθρωπον. ΑΛ. Τίνων; ΣΩ. Ψυχὴν, ἢ σῶμα, ἢ ξυναμφότερον, τὸ ὅλον τοῦτο [1]. ΑΛ. Τί μήν; ΣΩ. Ἀλλὰ μὴν αὐτό γε b. τὸ τοῦ σώματος ἄρχον ὡμολογήσαμεν ἄνθρωπον εἶναι; ΑΛ. Ὡμολογήσαμεν. ΣΩ. Τίς οὖν ὁ ἄνθρωπος [2]; ἆρ' οὖν σῶμα αὐτὸ αὑτοῦ ἄρχει; ΑΛ. Οὐδαμῶς. ΣΩ. Ἄρχεσθαι γὰρ αὐτὸ εἴπομεν. ΑΛ. Ναί. ΣΩ. Οὐκ ἂν δὴ τοῦτό γε εἴη ὃ ζητοῦμεν. ΑΛ. Οὐκ ἔοικεν. ΣΩ. Ἀλλ' ἆρα [3] τὸ ξυναμφότερον τοῦ σώματος ἄρχει, καὶ ἔστι δὴ τοῦτο ἄνθρωπος; ΑΛ. Ἴσως δῆτα. ΣΩ. Πάντων γε c. ἥκιστα. μὴ γὰρ συνάρχοντος [4] τοῦ ἑτέρου, οὐδεμία που μηχανὴ τὸ ξυναμφότερον ἄρχειν. ΑΛ. Ὀρθῶς. ΣΩ. Ἐπειδὴ δὲ οὔτε τὸ σῶμα [5] οὔτε τὸ ξυναμφότερόν ἐστιν ἄνθρωπος, λείπεται, οἶμαι, ἢ μηδὲν αὐτὸ εἶναι, ἢ, εἴπερ τι ἔστι, μηδὲν ἄλλο τὸν ἄνθρωπον συμβαίνειν ἢ ψυχήν [6]. ΑΛ. Κομιδῇ μὲν οὖν. ΣΩ. Ἔτι οὖν τι σαφέστερον δεῖ ἀποδειχθῆναί σοι, 53 ὅτι ἡ ψυχή ἐστιν ἄνθρωπος; ΑΛ. Μὰ Δί' ἀλλ' ἱκανῶς μοι δοκεῖ ἔχειν. ΣΩ. Εἰ δέ γε μὴ ἀκριβῶς, ἀλλὰ καὶ μετρίως ἐξαρκεῖ ἡμῖν. ἀκριβῶς μὲν γὰρ τότε εἰσόμεθα, ὅταν εὕρωμεν ὃ νῦν δὴ παρήλθομεν διὰ τὸ πολλῆς εἶναι σκέ-

[1] Ficinus, qui habet *aut totum ipsum ex utrisque compositum*, legisse videtur ἢ καὶ ἐξ ἀμφοτέρων τὸ ὅλον τοῦτο, nec male, ut praeparetur ita vox ξυναμφότερον, qua mox utitur Socr. *SCHLEIERM.* Nimirum vulgo hic legitur ἢ καὶ ξυναμφότερον. Nos autem cum Be. vocula καί, quae deest in opt. et plur. omisimus: non tamen derogantes eo conjecturae Schleiermacheri.

[2] Haec verba Τίς οὖν ὁ ἄνθρωπος, quae commode et commodius fortasse absint, non leguntur in tribus optimis, nisi in Ven. *II* recentiori manu ad marginem appicta.

[3] Vulgo ἀλλ' ἆρα: quod non probamus. Vid. Heind. ad Sophist. 60. Ἆρα sermonem continuat; interrogatio est in tenore solo.

[4] Ita, pro vulg. οὖν ἄρχοντος, recte Stob. et codd. tres optimi.

[5] Artic. omittunt Clark. Vat. Ven.

[6] V. Ind. συμβαίνειν.

b. ψεως. ΑΛ. Τί τοῦτο; ΣΩ. Ὅ ἄρτι οὕτω πως ἐῤῥήθη, ὅτι πρῶτον σκεπτέον εἴη αὐτὸ τὸ αὐτό· νῦν δὲ ἀντὶ τοῦ αὐτοῦ αὐτὸ ἕκαστον ἐσκέμμεθα ὅ,τι ἐστί [1]. καὶ ἴσως ἐξαρκέσει. οὐ γάρ που κυριώτερόν γε οὐδὲν ἂν ἡμῶν αὐτῶν φήσαιμεν ἢ τὴν ψυχήν. ΑΛ. Οὐ δῆτα. ΣΩ. Οὐκοῦν καλῶς ἔχει οὕτω νομίζειν, ἐμὲ καὶ σὲ προσομιλεῖν ἀλλήλοις, τοῖς λόγοις χρωμένους, τῇ ψυχῇ πρὸς τὴν ψυχήν. ΑΛ.
c. Πάνυ μὲν οὖν. ΣΩ. Τοῦτ' ἄρ' ἦν, ὃ καὶ ὀλίγῳ ἔμπροσθεν εἴπομεν, ὅτι Σωκράτης Ἀλκιβιάδῃ διαλέγεται λόγῳ χρώμενος· οὐ πρὸς τὸ σὸν πρόσωπον, ὡς ἔοικεν, ἀλλὰ πρὸς τὸν Ἀλκιβιάδην ποιούμενος τοὺς λόγους. τοῦτο δ' ἐστὶν ἡ ψυχή. ΑΛ. Ἔμοιγε [2] δοκεῖ.

54 ΣΩ. Ψυχὴν ἄρα ἡμᾶς κελεύει γνωρίσαι ὁ ἐπιτάττων γνῶναι ἑαυτόν. ΑΛ. Ἔοικεν. ΣΩ. Ὅστις ἄρα τῶν τοῦ p. 1
σώματός τι γιγνώσκει [1], τὰ αὑτοῦ, ἀλλ' οὐχ αὑτόν, ἔγνωκεν. ΑΛ. Οὕτως. ΣΩ. Οὐδεὶς ἄρα τῶν ἰατρῶν ἑαυτὸν γιγνώσκει καθ' ὅσον ἰατρός· οὐδὲ τῶν παιδοτριβῶν καθ'
b. ὅσον παιδοτρίβης. ΑΛ. Οὐκ ἔοικε. ΣΩ. Πολλοῦ ἄρα δέουσιν οἱ γεωργοὶ καὶ οἱ ἄλλοι δημουργοὶ γιγνώσκειν ἑαυτούς· οὐδὲ γὰρ τὰ ἑαυτῶν οὗτοί γε, ὡς ἔοικεν [2], ἀλλ' ἔτι πορῥωτέρω τῶν ἑαυτῶν, κατά γε τὰς τέχνας ἃς ἔχουσι. τὰ γὰρ τοῦ σώματος γιγνώσκουσιν, οἷς τοῦτο θεραπεύεται.
c. ΑΛ. Ἀληθῆ λέγεις. ΣΩ. Εἰ ἄρα σωφροσύνη ἐστὶ τὸ ἑαυτὸν γιγνώσκειν, οὐδεὶς τούτων σώφρων κατὰ τὴν τέχνην. ΑΛ. Οὔ μοι δοκεῖ. ΣΩ. Διὰ ταῦτα δὴ καὶ βάναυσοι αὗται αἱ τέχναι δοκοῦσιν εἶναι, καὶ οὐκ ἀνδρὸς ἀγαθοῦ μαθήματα.
d. ΑΛ. Πάνυ μὲν οὖν. ΣΩ. Οὐκοῦν πάλιν ὅστις αὖ σῶμα

[1] Pro τοῦ αὐτοῦ Schleierm. emendat αὐτοῦ τοῦ αὐτοῦ, quod reddit Ficini translatio. Sed pro αὐτὸ ἕκαστον, quod ex re ipsa est certissimum, quodque latine reddit Fic., non modo Stobaeus, sed codd. a Bekkero collati omnes, αὐτὸν ἕκαστον. Steph. primus correxit.

[2] Stob. ἔμοιγ' οὖν. Idem mox γνωρίζειν pro γνωρίσαι.

[1] Τί insertum e Stob. praeeunte Schleiermachero, qui simul jubet induci articulum τῶν, quod eo servato unum pereat de gradatione in superioribus significata.

[2] Stob. ὡς ἔοικε, γιγνώσκουσιν. — Τῶν ἑαυτῶν, ut infra τῶν ἑαυτοῦ. Adverbium πορῥωτέρω negligentius adjectum, pro τὰ πορῥωτέρω — γιγνώσκουσιν, sicut infra πορῥωτέρω pro τὰ πορῥωτέρω θεραπεύει. Nolim enim hic, ἃς omittens quod, per spalma opinor, deest in Clark. Vat. Ven., jungere πορῥωτέρω ἔχουσιν.

[3] Ita

ἑαυτοῦ ἀλλ' οὐχ ἑαυτὸν θεραπεύει. ΑΛ. Ὅστις δέ γε τὰ χρήματα, οὔθ' ἑαυτὸν, οὐδ' ἔτι πορρωτέρω τῶν ἑαυτοῦ. ΑΛ. τὰ αὐτοῦ ἄρ' ἔτι πράττει ὁ χρη- Ω. Εἰ ἄρα τις γέγονεν ἐραςὴς 55 Ἀλκιβιάδου ἠράσθη [3], ἀλ- ΑΛ. Ἀληθῆ λέγεις. ΣΩ. ς ἐρᾷ; ΑΛ. Ἀνάγκη φαίνεται ἐκ υκοῦν ὁ μὲν τοῦ σώματός σου ἐρῶν, b. ον, ἀπιὼν οἴχεται; ΑΛ. Φαίνεται. ΣΩ. μυχῆς ἐρῶν, οὐκ ἄπεισιν, ἕως ἂν ἐπὶ τὸ βέλ- ΑΛ. Εἰκός γε. ΣΩ. Οὐκοῦν ἐγώ εἰμι ὁ οὐκ λλὰ παραμένων, λήγοντος τοῦ σώματος, τῶν ἄλ- ἀπεληλυθότων. ΑΛ. Εὖ γε ποιῶν, ὦ Σώκρατες· καὶ c. μηδὲ ἀπέλθοις [5]. ΣΩ. Προθυμοῦ τοίνυν ὅτι κάλλιστος εἶναι. ΑΛ. Ἀλλὰ προθυμήσομαι. ΣΩ. Ὡς οὕτω γέ σοι ἔχει· οὔτ' ἐγένετ', ὡς ἔοικεν, Ἀλκιβιάδῃ τῷ Κλεινίου ἐραςὴς, οὔτ' ἔξιν, ἀλλ' ἦ εἷς μόνος, καὶ οὗτος ἀγαπητὸς [6], Σωκράτης ὁ Σωφρονίσκου καὶ Φαιναρέτης. ΑΛ. Ἀληθῆ. ΣΩ. Οὐκοῦν ἔφησθα, σμικρὸν φθῆναί με προσελθόντα σοι, d.

[3] Ita Be. cum Clark. Vat. Ven. Vulgo ἆρα repetitum ante ἠράσθη.

[4] Hanc librorum lectionem solus Steph. correxerat ita, ᾖς: cui assentiebar olim. Nunc ᾖ ad animum relatum concinnius esse agnosco, propter superius λήγει ἀνθοῦν ad corpus. — Mox Stob. περιμένων, male. — Heusdio praeeunte ascribemus duo locos simillimos. Plat. Sympos. p. 183. e. ἅμα γὰρ τῷ τοῦ σώματος ἄνθει λήγοντι, οὗπερ ἦρα, οἴχεται ἀποπτάμενος πολλοὺς λόγους καὶ ὑποσχέσεις καταισχύνας· ὁ δὲ τοῦ ἤθους χρηςοῦ ὄντος ἐραςὴς διὰ βίου μένει, ἅτε μονίμῳ συντακείς. Xenoph. Symp. 8. 14. ἦν δὲ καὶ ἀμφότερα σέρξωσι, τὸ μὲν τῆς ὥρας ἄνθος ταχὺ ὑπου παρακμάζει· ἀπολείποντος δὲ τούτου ἀνάγκη καὶ τὴν φιλίαν συναπομαραίνεσθαι· ἡ δὲ ψυχὴ ὅσονπερ ἂν ἧ ἐπὶ τὸ φρονιμώτερον, καὶ ἀξιεραςοτέρα γίγνεται.

[5] Sic codd. plur. nisi quod Clark. Vat. Ven. dant μή, per correctionem, opinor, ejus cui καὶ μηδέ displiceret. Sed καί est mera copula, in μηδέ autem latet *etiam*. Optativus autem hic est vere optantis, non jubentis. *Und möchtest du auch nicht wieder weggehn!* Vulg. ἀπέλθῃς est in Par. E F.

[6] Lepide utitur Socrates dictione Homerica de filio unico, Od. β, 365. de Telemacho, μοῦνος ἐὼν ἀγαπητός. Conf. Demosth. Mid. 45. et ibi Spald.

[7] Nota

ἐπεὶ πρότερος ἄν μοι προσελθεῖν [7] βουλόμενος πυθέσθαι, διότι μόνος οὐκ ἀπέρχομαι; ΑΛ. Ἦν γὰρ οὕτω. ΣΩ. Τοῦτο τοίνυν αἴτιον, ὅτι μόνος ἐραστὴς ἦν σὸς, οἱ δ' ἄλλοι, τῶν σῶν· τὰ δὲ σὰ λήγει ὥρας, σὺ δ' ἄρχει ἀνθεῖν. p. 56 καὶ νῦν γε, ἂν μὴ διαφθαρῇς ὑπὸ τοῦ Ἀθηναίων δήμου, καὶ αἰσχίων γένῃ, οὐ μή σε ἀπολίπω [1]. τοῦτο γὰρ δὴ μάλις' ἐγὼ φοβοῦμαι, μὴ δημεραστὴς ἡμῖν γενόμενος διαφθαρῇς. πολλοὶ γὰρ ἤδη καὶ ἀγαθοὶ αὐτὸ πεπόνθασιν Ἀθηναίων. εὐπρόσωπος γὰρ ὁ τοῦ μεγαλήτορος δῆμος Ἐρεχθέως [2]· ἀλλ' ἀποδύντα χρὴ αὐτὸν θεάσασθαι. εὐλαβοῦ οὖν τὴν b. εὐλάβειαν, ἣν ἐγὼ λέγω. ΑΛ. Τίνα; ΣΩ. Γύμνασαι πρῶτον, ὦ μακάριε, καὶ μάθε ἃ δεῖ μαθόντα ἰέναι ἐπὶ τὰ τῆς πόλεως, πρότερον δὲ μή· ἵν' ἀλεξιφάρμακα ἔχων ἴῃς, καὶ μηδὲν πάθῃς δεινόν. ΑΛ. Εὖ μοι δοκεῖς λέγειν, ὦ Σώκρατες· ἀλλὰ πειρῶ ἐξηγεῖσθαι, ὄντινα τρόπον ἐπιμεληθεῖμεν [3] c. ἡμῶν αὐτῶν. ΣΩ. Οὐκοῦν τοσοῦτον μὲν ἡμῖν εἰς τὸ πρόσθεν πεπέρανται [4]; ὃ γάρ ἐσμεν, ἐπιεικῶς ὡμολόγηται. ἐφοβούμεθα δὲ μὴ, τούτου σφαλέντες, λάθωμεν ἑτέρου τινὸς ἐπιμελόμενοι [5], ἀλλ' οὐχ ἡμῶν. ΑΛ. Ἔχει ταῦτα. ΣΩ. Καὶ μετὰ τοῦτ' ἤδη τῆς ψυχῆς ἐπιμελητέον [6], καὶ εἰς τοῦτο

[7] Nota sermonem obliquum continuatum per alteram propositionem, quae pendet a conjunctione *ἐπεί*. Sermo rectus ex Alcibiadis persona est, ἔφθης προσελθών μοι, ἐπεὶ πρότερος ἂν προσῆλθόν σοι. V. Gramm. §. 141. (128) obs. et inf. Alc. II. 20. a. Charm. p. 175. extr. οἶομαι — ἐμὲ φαῦλον εἶναι ζητητὴν, ἐπεὶ τήν γε σωφροσύνην μέγα τι ἀγαθὸν εἶναι κ. τ. λ.

[1] Vid. Gramm. §. 139. (126), 4. cum not.

[2] Iliad. β, 547. Δῆμος Ἐρεχθῆος μεγαλήτορος, ὃν ποτ' Ἀθήνη Θρέψεν· ubi v. Clark. Mentionem .hujus loci cum vituperio facit Athen. 11, p. 506. τὸν Ἀθηναίων δῆμον εἰκαῖον εἴρηκε (Plato) κριτὴν εὐπρόσωπον· et paulo post: καὶ τὸν Ἀθηναίων δῆμον εὐπρόσωπον μὲν εἶναι, δεῖν δ' αὐτὸν ἀποδύσαντας θεωρεῖν.

[3] Conf. §. 9. not. 4.

[4] Stob. πεπέραται, male. — Mox particulà γάρ inserta more graeco ei ipsi sermoni, qui introducitur illo τοσοῦτον. V. Gramm. §. 149. (136.) ubi de voce γάρ.

[5] Hanc formam pro vulg. ἐπιμελούμενοι hic dant optimi et plurimi. Vid. §. 36. n. 5.

[6] Sic Be. cum Clark. Vat. Ven. Vulgo καὶ μετὰ τοῦτο δὲ ὅτι ψυχῆς ἐ.; cui sermoni (*confectum, perspectum est nobis, quod* —) non apta est responsio, Δῆλον. Sensus verborum Καὶ μετὰ τοῦτο — est: *Atque his praemissis* animo est opera danda etc.

[1] Hoc

βλεπτέον. ΑΛ. Δῆλον. ΣΩ. Σωμάτων δὲ καὶ χρημάτων τὴν ἐπιμέλειαν ἑτέροις παραδοτέον. ΑΛ. Τί μήν; ΣΩ. Τίν' οὖν ἂν τρόπον γνοίημεν αὐτὰ [1] ἐναργέστατα; ἐπειδὴ 57
τοῦτο γνόντες, ὡς ἔοικε, καὶ ἡμᾶς αὐτοὺς γνωσόμεθα. ἆρα, πρὸς θεῶν, εὖ λέγοντος, οὗ νῦν δὴ ἐμνήσθημεν, τοῦ Δελφικοῦ γράμματος οὐ ξυνίεμεν [2]; ΑΛ. Τὸ ποῖόν τι διανοούμενος λέγεις, ὦ Σώκρατες; ΣΩ. Ἐγώ σοι φράσω, ὅτι b.
ὑποπτεύω λέγειν καὶ ξυμβουλεύειν ἡμῖν τοῦτο τὸ γράμμα. κινδυνεύει γὰρ οὐδὲ πολλαχοῦ εἶναι παράδειγμα αὐτοῦ, ἀλλὰ κατὰ τὴν ὄψιν μόνον. ΑΛ. Πῶς τοῦτο λέγεις; ΣΩ. Σκόπει καὶ σύ. εἰ ἡμῶν τῷ ὄμματι, ὥσπερ ἀνθρώπῳ, ξυμβουλεύων εἶπεν, Ἰδὲ σαυτὸν [3], πῶς ἂν ὑπελάβομέν τι παραιτεῖν; ἆρ' οὐχὶ εἰς τοῦτο βλέπειν, εἰς ὃ βλέπων ὀφθαλμὸς ἔμελλεν αὑτὸν ἰδεῖν; ΑΛ. Δῆλον. ΣΩ. Ἐννοῶμεν δή, εἰς τί c.
βλέποντες τῶν ὄντων, ἐκεῖνό τε ὁρῷμεν ἅμ' ἂν καὶ ἡμᾶς αὐτούς. ΑΛ. Δῆλον δή, ὦ Σώκρατες, ὅτι εἰς κάτοπτρά τε καὶ τὰ τοιαῦτα. ΣΩ. Ὀρθῶς λέγεις. οὐκοῦν καὶ τῷ ὀφθαλμῷ ᾧ ὁρῶμεν ἔν ἐσι τῶν τοιούτων [4]. ΑΛ. Πάνυ

[1] Hoc αὐτά non habet ad quod commode referatur. Quare recte, opinor, Schleierm. legi jubet αὐτό, ut cum superiori εἰς τοῦτο referatur ad animum. Eoque ducit illud etiam quod in tribus opt. mox omisso καὶ legitur ἔοικεν, ἡμῶς —: bene opinor: τοῦτο (τὴν ψυχὴν) γνόντες, ἡμᾶς αὐτοὺς γν.

[2] Sic tribus opt. addicentibus nunc legitur loco vulgati olim ξύνιαμεν, quod per sensum non satis aptum insolite etiam structum est. Nusquam enim invenitur σύνοιδα ἐκείνου ποιοῦντος, sed σύνοιδα ἐκείνῳ ποιοῦντι vel σύνοιδα ὅτι ἐκεῖνος ποιεῖ. — Subjecta autem Alcibiadis interrogatio male vulgo distinguitur ita: Τὸ ποῖον; τί διαν. Scribendum Τὸ ποῖόν τι διανοούμενος. Sophist. p. 240. c. Πῇ καὶ τὸ ποῖόν τι φοβούμενος οὕτω λέγεις; et ib. p. 217. a. Τί δὲ μάλιςα καὶ τὸ ποῖόν τι περὶ αὐτῶν διαπορηθὲις ἐρέσθαι διενοήθης;

[3] Stob. male ἰδὲ ἑαυτόν. Mox Clark. et Vat. ὃ ὀφθαλμός: quo non opus: vid. Men. 7. Not. 4.

[4] Legendum censemus ἔνεςί τι τῶν τοιούτων, aut certe ἔν ἐςί τι τῶν τοιούτων. Vulgatum suspectum nobis fecit bene loquentium consuetudo. *WOLFIUS.* Apparet virum doctum diffisum fuisse isti ἔν pro τί. Sed certa quaedam hujus generis obversantur animo Socratis, ut ipsum speculum, aquae superficies, pupilla. Earum autem unam speciem recte dici posse ἓν τῶν κατοπτροειδῶν nemo dubitabit. Sed illud dubito, an si dixisset Socrates καὶ τῷ ὀφθαλμῷ ἓν vel ἔν τί ἐςι τῶν τοιούτων, Alcibiades Dativum hunc, qui Commodi esse videtur, neque

d. γε. ΣΩ. Ἐννενόηκας οὖν, ὅτι τοῦ ἐμβλέποντος εἰς τὸν ὀφθαλμὸν τὸ πρόσωπον ἐμφαίνεται ἐν τῇ τοῦ καταντικρὺ ὄψει, ὥσπερ ἐν κατόπτρῳ· ὃ δὴ καὶ κόρην καλοῦμεν, εἴδωλον ὄν τι [5] τοῦ ἐμβλέποντος. ΑΛ. Ἀληθῆ λέγεις. ΣΩ. Ὀφθαλμὸς ἄρα ὀφθαλμὸν θεώμενος, καὶ ἐμβλέπων εἰς τοῦτο ὅπερ βέλτιστον αὐτοῦ, καὶ ᾧ ὁρᾷ, οὕτως ἂν αὐτὸν ἴδοι. e. ΑΛ. Φαίνεται. ΣΩ. Εἰ δέ γε εἰς ἄλλο τῶν τοῦ ἀνθρώπου βλέποι, ἢ τι τῶν ὄντων, πλὴν εἰς ἐκεῖνο ᾧ τοῦτο τυγχάνει ὅμοιον, οὐκ ὄψεται ἑαυτόν. ΑΛ. Ἀληθῆ λέγεις. ΣΩ. Ὀφθαλμὸς ἄρα εἰ μέλλει ἰδεῖν ἑαυτὸν, εἰς ὀφθαλμὸν αὐτῷ βλεπτέον, καὶ τοῦ ὄμματος εἰς ἐκεῖνον τὸν τόπον ἐν ᾧ τυγχάνει ὀφθαλμοῦ ἀρετὴ ἐγγιγνομένη. ἔστι δὲ τοῦτό που 58 ὄψις [6]. ΑΛ. Οὕτως. ΣΩ. Ἆρ' οὖν, ὦ φίλε Ἀλκιβιάδη, καὶ ψυχὴ εἰ μέλλει γνώσεσθαι αὑτὴν, εἰς ψυχὴν αὐτῇ βλεπτέον, καὶ μάλις' εἰς τοῦτον αὐτῆς τὸν τόπον, ἐν ᾧ ἐγγίγνεται ἡ ψυχῆς ἀρετὴ, σοφία [1], καὶ εἰς ἄλλο ᾧ τοῦτο τυ-

que tamen esse debet, statim ita intellexisset, ut respondere potuisset *Πάνυ γε*. Quod si tamen credimus, acquiescendum videtur in vulgata: nam illud *ἔνεστι*, quod praebent cod. Clark. et alii nonnulli, ex illo *ἔν ἐστι* sponte nasci debuit. Sin minus, cum Be. adoptanda prior Wolfii correctio, *ἔνεστί τι*, aut etiam legendum: *καὶ ἐν* sive *κἀν τῷ ὀφθαλμῷ — ἔν ἐστι τ. τ. Schleiermachero* verba haec *ᾧ ὁρῶμεν* sejuncta a superioribus pupillam significare videntur: quod absque inserta voce *ἐκεῖνο* fieri posse non puto. Et sic demum dativus iste commodi *καὶ τῷ ὀφθαλμῷ* vere otiosus esset, quod in altera ratione de his *ᾧ ὁρῶμεν* illi videbatur. Verum adjecta haec puto ad oppositionem speculi vulgaris. Plenius: „ille ipse oculus, quo videmus, inspici etiam pro speculo potest." Vid. Ind. in *κόρη*: et cf. Schleiermacheri responsionem novissimam.

[5] Vocula *ὄν* inserta a Be. e Vat. (Clark. *ὄντι*, Ven. II *ὅτι*). — Paulo inferius pro *τοῦτο* Stob. *τουτί*. Pro, *οὐκ ὄψεται ἑαυτὸν*, Stob. *οὐχὶ ὅ. ἑ.*

[6] Articulum *ἡ* ante *ὀφθαλμοῦ ἀρετή* et ante *ὄψις* addunt Clark. Vat. Ven., quibus tamen hic quoque, ut in eadem re aliquoties, morem gerendum esse non arbitrabar.

[1] Non recte olim Heusde Astioque assenseram, vocem *σοφία* ut glossema rejicientibus, quoniam in sequentibus demum doceat Socrates, animi virtutem in sapientia sitam esse: quod verum non est; sed illud mox dicet, animi virtutem esse in eo, circa quod sit *τὸ εἰδέναι καὶ τὸ φρονεῖν*. Jam sicut in proxime superioribus de oculi virtute sermo erat, quam *ὄψιν* nominabat; ita nunc, de animi virtute loquens, *σοφίαν* eam appellat. Itaque respondent sibi *ὄψις* et *σοφία*. Jam sic-

ut

χάνει ὅμοιον ὄν; ΑΛ. Ἔμοιγε δοκεῖ, ὦ Σώκρατες. ΣΩ. Ἔχομεν οὖν εἰπεῖν ὅ,τι ἐξὶ τῆς ψυχῆς νοερώτερον, ἢ τοῦτο b.
περὶ ὃ τὸ εἰδέναι τε καὶ φρονεῖν ἐξιν; ΑΛ. Οὐκ ἔχομεν.
ΣΩ. Τῷ θείῳ ἄρα τοῦτ' ἔοικεν αὐτῆς· καί τις εἰς τοῦτο
βλέπων, καὶ πᾶν τὸ θεῖον γνοὺς, θεόν τε καὶ φρόνησιν, οὕ-
τω καὶ ἑαυτὸν ἂν γνοίη μάλιστα. ΑΛ. Φαίνεται [2]. ΣΩ.
Τὸ δὲ γιγνώσκειν αὐτὸν, ὁμολογοῦμεν σωφροσύνην εἶναι. c.
ΑΛ. Πάνυ γε. ΣΩ. Ἆρ' οὖν μὴ γιγνώσκοντες ἡμᾶς αὐ-
τοὺς, μηδὲ σώφρονες ὄντες, δυναίμεθ' ἂν εἰδέναι τὰ ἡμέ-
τερα αὐτῶν κακά τε καὶ ἀγαθά; ΑΛ. Καὶ πῶς ἂν τοῦτο
γένοιτο, ὦ Σώκρατες; ΣΩ. Ἀδύνατον γὰρ ἴσως σοι φαί- d.

ut τῆς ὄψεως sedes est in pupilla, ita nunc sedem quaerit etiam τῆς σοφίας. Quo pacto simul apparet certissime veram esse lectionem νοερώτερον, quam e tribus optimis (non e Stobaeo etiam, ut per errorem olim addebam) in sequentibus adoptavimus pro vulgato antea θειότερον. Nam sic tandem ab omni parte absolvitur comparatio oculi. Sicut enim virtus oculi, ὄψις, sita est in eo ᾧ ὁρᾷ; ita virtus animi, σοφία, sita est in eo ᾧ νοεῖ sive in eo quod est τῆς ψυχῆς τὸ νοερώτατον. Hoc autem dicet esse illud περὶ ὃ τὸ εἰδέναι τε καὶ φρονεῖν ἐξιν, pro quo mox una voce φρόνησις utitur. Ἡ σοφία itaque est ἐν τῇ φρονήσει, sicut ἡ ὄψις ἐν τῇ κόρῃ: *sapientia* in *mente*, sicut *visus* in *pupilla*.

Observat Schleiermacher, τὴν ὄψιν verius esse non virtutem oculi, sed locum, in quo habitet illa: sicut paulo ante §. 57. d. Non respondere igitur τὴν ὄψιν τῇ σοφίᾳ, sed loco, in quo habitet ἡ σοφία, qui dicatur τὸ περὶ ὃ τὸ εἰδέναι — ἐστίν.

Restat alia varietas. Quippe pro istis τῷ θείῳ Nurnberger e codice Vpn. (*Π*) affert τῳ Θωι (sic ille, sine accentibus ut solet) h. e. τῷ Θεῷ: Bekker autem ex eodem et Vatic. diserte enotavit et ipse dedit, τῷ Θεῷ. Verum probe notandum, in Clarkiano, a quo duo illi alias non recedunt nisi in exiguis scripturae diversitatibus vel mendis manifestis, hanc varietatem non esse: cujus rei fidem facit summa alias in minutissimis diligentia ejus qui hunc codicem contulit. De sententia horum verborum cf. Excursum ad not. sq.

[2] Apud Stob. p. 181. et Euseb. P. E. p. 551. haec praeterea, ut ex hoc loco sumpta leguntur: ΣΩ. Ἆρ' οὖν ὥσπερ κάτοπτρα σαφέστερά ἐστι τοῦ ἐν τῷ ὀφθαλμῷ ἐνόπτρου, καὶ καθαρώτερά τε καὶ λαμπρότερα, οὕτω καὶ ὁ θεὸς τοῦ ἐν τῇ ἡμετέρᾳ ψυχῇ βελτίστου καθαρώτερόν τε καὶ λαμπρότερον τυγχάνει ὄν; ΑΛ. Ἔοικέ γε, ὦ Σώκρατες. ΣΩ. Εἰς τὸν θεὸν ἄρα βλέποντες, ἐκείνῳ καλλίστῳ ἐνόπτρῳ χρώμεθ' ἂν, καὶ τῶν ἀνθρωπίνων εἰς τὴν ψυχῆς ἀρετήν. καὶ οὕτως ἂν μάλιστα ὁρῷμεν καὶ γιγνώσκοιμεν ἡμᾶς αὐτούς. ΑΛ. Ναί. Ea hic post Φαίνεται revera esse inserenda in Exc. II. ad hunc dialogum probare conabimur,

[3] Σοὶ

νεται [3], μὴ γιγνώσκοντα Ἀλκιβιάδην τὰ Ἀλκιβιάδου γιγνώσκειν ὅτι Ἀλκιβιάδου ἐξίν. ΑΛ. Ἀδύνατον μέντοι νὴ Δία. ΣΩ. Οὐδ' ἄρα τὰ ἡμέτερα, ὅτι ἡμέτερα, εἰ μηδ' ἡμᾶς αὐτούς [4]; ΑΛ. Πῶς γάρ; ΣΩ. Εἰ δ' ἄρα μηδὲ τὰ ἡμέτερα, οὐδὲ τὰ τῶν ἡμετέρων. ΑΛ. Οὐ φαίνεται.
e. ΣΩ. Οὐκ ἄρα πάνυ τι ὀρθῶς ὡμολογοῦμεν, ὁμολογοῦντες ἄρτι εἶναί τινας, οἳ ἑαυτοὺς μὲν οὐ γιγνώσκουσι, τὰ δὲ ἑαυτῶν, ἄλλους δὲ τὰ τῶν ἑαυτῶν [5]. ἔοικε γὰρ πάντα ταῦτα εἶναι κατιδεῖν ἑνός τε καὶ μιᾶς τέχνης, αὐτὸν, τὰ αὑτοῦ, τὰ
59 τῶν ἑαυτοῦ. ΑΛ. Κινδυνεύει. ΣΩ. Ὅστις δὲ τὰ αὑτοῦ ἀγνοεῖ, καὶ τὰ τῶν ἄλλων που ἂν ἀγνοοῖ [1] κατὰ ταυτά.
ΑΛ. Τί μήν; ΣΩ. Οὐκοῦν εἰ τὰ τῶν ἄλλων, καὶ τὰ τῶν
b. πόλεων ἀγνοήσει. ΑΛ. Ἀνάγκη. ΣΩ. Οὐκ ἄρ' ἂν γένοιτο ὁ τοιοῦτος ἀνὴρ πολιτικός. ΑΛ. Οὐ δῆτα. ΣΩ. Οὐ μὴν οὐδ' οἰκονομικός γε. ΑΛ. Οὐ δῆτα. ΣΩ. Οὐδέ γε εἴσε- p.134
ται ὅ,τι πράττει. ΑΛ. Οὐ γὰρ οὖν. ΣΩ. Ὁ δὲ μὴ εἰδὼς οὐχ' ἁμαρτήσεται; ΑΛ. Πάνυ γε. ΣΩ. Ἐξαμαρτάνων δὲ οὐ κακῶς πράξει ἰδίᾳ τε καὶ δημοσίᾳ [2]; ΑΛ. Πῶς δ' οὔ; ΣΩ. Κακῶς δὲ πράττων οὐκ ἄθλιος; ΑΛ. Σφόδρα γε. ΣΩ. Τί δ', οἷς οὗτος πράττει; ΑΛ. Καὶ οὗτοι. ΣΩ.
c. Οὐκ ἄρ' οἵόντε, ἐὰν μή τις σώφρων καὶ ἀγαθὸς ᾖ, εὐδαίμονα εἶναι. ΑΛ. Οὐχ οἵόντε. ΣΩ. Οἱ ἄρα κακοὶ τῶν ἀνθρώπων ἄθλιοι. ΑΛ. Σφοδρα γε. ΣΩ. Οὐκ ἄρα οὐδ'

[3] *Σοί* insertum e Clark. Vat. Ven. et Stob. Sed *γάρ*, quod Stob. servat, auctoritate eorundem codd. abjicere non sustinuimus.

[4] Certissimam hanc Fabri emendationem confirmat Ficini versio atque optimi hodie codices. Vulgo *εἰ μὴ δι' ἡμᾶς αὐτούς*. In seqq. autem aeque necessarium *μηδὲ* post *εἰ δ' ἄρα*, in vulgatis plane omissum, e Stobaeo insertum est.

[5] Ita optime Stobaeus. Respicitur enim §. 54. ubi pronuntiatum erat, medicos, qui corpus curant, non *ἑαυτοὺς*, sed *τὰ ἑαυτῶν*, agricolas autem et ceteros opifice ne *τὰ ἑαυτῶν* quidem, sed *τὰ τοῦ σώματος*, itaque *τὰ τῶν ἑαυτῶν*, cognoscere. Vulgo h. l., maxima interpunctione post *τὰ δὲ ἑαυτῶν* posita, ita scribitur: *ἀλλ' οὐδὲ τὰ τῶν ἑαυτῶν*, quod etsi non prorsus ineptum est, longe tamen concinnior et aptior est Stobaei scriptura.

[1] Stob. *που ἀγνοεῖ*. Clark. Vat. Ven. *που ἀγνοοῖ*. Vulgatam recte servat Be.

[2] De hac argumentatione, cum formula *κακῶς πράττειν* vide Heind. ad Charm. 42.

[3] Clark.

ὁ πλουτήσας ἀθλιότητος [3] ἀπαλλάττεται, ἀλλ' ὁ σωφρονήσας. ΑΛ. Φαίνεται. ΣΩ. Οὐκ ἄρα τειχῶν, οὐδὲ τριήρων, οὐδὲ νεωρίων δέονται αἱ πόλεις, ὦ Ἀλκιβιάδη, εἰ μέλλουσιν εὐδαιμονήσειν, οὐδὲ πλήθους, οὐδὲ μεγέθους ἄνευ ἀρετῆς. ΑΛ. Οὐ μέντοι. ΣΩ. Εἰ δὴ μέλλεις τὰ τῆς πόλεως πράξειν ὀρθῶς καὶ καλῶς, ἀρετῆς σοι μεταδοτέον τοῖς πολίταις. ΑΛ. Πῶς γὰρ οὔ; ΣΩ. Δύναιτο δ' ἄν τις μεταδιδόναι ὃ μὴ ἔχει [4]; ΑΛ. Καὶ πῶς; ΣΩ. Αὐτῷ ἄρα σοι πρῶτον κτητέον ἀρετὴν, καὶ ἄλλῳ, ὃς μέλλει μὴ ἰδίᾳ μόνον αὑτοῦ τε καὶ τῶν αὑτοῦ ἄρξειν καὶ ἐπιμελήσεσθαι, ἀλλὰ πόλεως καὶ τῶν τῆς πόλεως. ΑΛ. Ἀληθῆ λέγεις. ΣΩ. Οὐκ ἄρα ἐξουσίαν σοι οὐδ' ἀρχὴν παρασκευαζέον σαυτῷ ποιεῖν ὅ,τι ἂν βούλῃ, οὐδὲ τῇ πόλει, ἀλλὰ δικαιοσύνην καὶ σωφροσύνην. ΑΛ. Φαίνεται. ΣΩ. Δικαίως μὲν γὰρ πράττοντες καὶ σωφρόνως σύ τε καὶ ἡ πόλις θεοφιλῶς πράξετε. ΑΛ. Εἰκός γε. ΣΩ. Καὶ, ὅπερ γε ἐν τοῖς πρόσθεν ἐλέγομεν, εἰς τὸ θεῖον καὶ λαμπρὸν ὁρῶντες πράξετε. ΑΛ. Φαίνεται. ΣΩ. Ἀλλὰ μὴν ἐνταῦθά γε βλέποντες * ὑμᾶς τε αὐτοὺς καὶ τὰ ὑμέτερα ἀγαθὰ κατόψεσθε καὶ γνώσεσθε. ΑΛ. Νάι. ΣΩ. Οὐκοῦν ὀρθῶς τε καὶ εὖ πράξετε; ΑΛ. Ναί. ΣΩ. Ἀλλὰ μὴν οὕτω γε πράττοντας ὑμᾶς ἐθέλω ἐγγυήσασθαι ἢ μὴν εὐδαιμονήσειν. ΑΛ. Ἀσφαλὴς γὰρ εἶ ἐγγυητής. ΣΩ. Ἀδίκως δέ γε [1] πράττοντες, εἰς τὸ ἄθεον καὶ τὸ σκοτεινὸν βλέποντες, ὡς τὰ εἰκότα, ὅμοια τούτοις πράξετε, ἀγνοοῦντες ὑμᾶς αὐτούς. ΑΛ. Ἔοικεν. ΣΩ. Ὧι γὰρ [2], ὦ φίλε Ἀλκιβιάδη, ἐξουσία μὲν ᾗ ποιεῖν ὃ

[3] Clark. Vat. Ven. ματαιότητος: sed Ven. vulgatam habet in margine.

[4] Struvius corrigit οὗ μὴ ἔχει: neque id ego repudiem, ob proximum illud ἀρετῆς μεταδοτέον. Nihil tamen contra libros novandum est, cum accusativus non prorsus alienus sit ab hoc verbo, etiam ubi nonnisi partem suae rei aliquis impertit. Sic enim Xenoph. Anab. 4, 5, 5. — εἰ μὴ μεταδοῖεν αὐτοῖς πυροὺς ἢ ἄλλο τι ὧν ἔχοιεν βρωτῶν. Qui locus variati quoque, sicut hoc nostro, casus exemplum praebet; sic enim statim continuatur ibi narratio: ἔνθα δὴ μετεδίδοσαν ἀλλήλοις ὧν εἶχον ἕκαστοι.

* De ἐνταῦθα et similibus pro adverbiis in locum vid. Gramm. ampl. §. 116. Obs. 18.

[1] Vocem γέ omittunt Clark. Vat. Ven.

[2] *Astius* sine libris Ὧι γὰρ ἄν —. In quo sequitur ille quidem normam mille locorum consensu firmatam. Tamen

βούλεται, νουν δὲ μὴ ἔχῃ [3], τί τὸ εἰκὸς συμβαίνειν ἰδιώτῃ
ἢ καὶ πόλει; οἷον νοσοῦντι ἐξουσίας οὔσης δρᾶν ὃ βού-
λεται, νοῦν ἰατρικὸν μὴ ἔχοντι, τυραννοῦντι δὲ, ὡς μηδεὶς
ἐπιπλήττοι [4] τις αὐτῷ, τί τὸ συμβησόμενον; ἆρ' οὐχ,
ὡς τὸ εἰκὸς, διαφθαρῆναι τὸ σῶμα; ΑΛ. Ἀληθῆ λέγεις.
e. ΣΩ. Τί δ'; ἐν νηῒ εἴ τῳ ἐξουσία εἴη ποιεῖν ὃ δοκεῖ, νοῦ
τε καὶ ἀρετῆς κυβερνητικῆς ἐξερημένῳ, καθορᾷς ἃ ἂν ξυμ-
βαίη [5] αὐτῷ τε καὶ τοῖς ξυνναύταις; ΑΛ. Ἔγωγε, ὅτι
γε ἀπόλοιντο πάντες ἄν. ΣΩ. Οὐκουν ὡσαύτως ἐν πόλει
τε καὶ πάσαις ἀρχαῖς καὶ ἐξουσίαις ἀπολειπομέναις ἀρετῆς
61 ἕπεται τὸ κακῶς πράττειν. ΑΛ. Ἀναγκη. ΣΩ. Οὐκ ἄρα
τυραννίδα χρὴ, ὦ ἄριστε Ἀλκιβιάδη, παρασκευάζεσθαι οὔθ'
ἑαυτῷ οὔτε τῇ πόλει, εἰ μέλλετε εὐδαιμονεῖν, ἀλλ' ἀρετήν.
ΑΛ. Ἀληθη λέγεις. ΣΩ. Πρὶν δέ γε ἀρετὴν ἔχειν, τὸ ἄρ-
χεσθαι ἄμεινον ὑπὸ τοῦ βελτίονος, ἢ τὸ ἄρχειν, ἀνδρὶ, οὐ
b. μόνον παιδί. ΑΛ. Φαίνεται. ΣΩ. Οὐκοῦν τό γε ἄμεινον
καὶ κάλλιον; ΑΛ. Ναί. ΣΩ. Τὸ δὲ κάλλιον πρεπωδέστε-
ρον; ΑΛ. Πῶς δ' οὔ; ΣΩ. Πρέπει ἄρα τῷ κακῷ δου-
λεύειν. ἄμεινον γάρ. ΑΛ. Ναί. ΣΩ. Δουλοπρεπὲς ἄρα ἡ
κακία. ΑΛ. Φαίνεται. ΣΩ. Ἐλευθεροπρεπὲς δὲ ἡ ἀρετή.
c. ΑΛ. Ναί. ΣΩ. Οὐκοῦν φεύγειν χρὴ, ὦ ἑταῖρε, τὴν δου-
λοπρέπειαν; ΑΛ. Μάλιστά γε, ὦ Σώκρατες. ΣΩ. Αἰσθά-
νει δὲ νῦν πῶς ἔχεις; ἐλευθεροπρεπῶς, ἢ οὔ; ΑΛ. Δοκῶ
d. μοι καὶ μάλα σφόδρα αἰσθάνεσθαι [1]. ΣΩ. Οἶσθα οὖν

men cum in aliis verborum structuris hanc particulam sibi exposcentibus subinde omittant eam scriptores, et in hac ipsa tragici (vid. Pors. ad Eur. Or. 141. Heind. ad Protag. 87.), meum certe non duxi ut sine libris quidquam hic agerem.

[3] Vid. Gramm. §. 151. (138.) II, 4.

[4] Optativi hujus ratio quaerenda videtur in sermone hypothetico: nam ἐξουσίας οὔσης hic valet idem quod εἰ ἐξουσία εἴη αὐτῷ. Est tamen aliquid insoliti in hac dictione, cui medelam non invenio in hac trium optimorum scriptura ἐπιπλήττοντι ἑαυτῷ. Nisi non nimium forte inde recedere censes hoc, ὡς μηδεὶ ἐπιπλήττειν τινὰ αὐτῷ.

[5] Cum Be. ἃ scripsimus pro vulg. ὃ ex plurimis, ξυμβαίη autem pro vulg. ξυμβαίνῃ cum Stallbaumio e tribus: Be. ξυμβαίνοι e Coisl.

[1] Plutarchus narrat Alcibiadem, victum sermone Socratis, illacrimasse, seque ipsi totum dedidisse. Quare, quamvis ferox fuerit Alcibiades, neque hic locus, neque alter ille §. 48. κινδυνεύω καὶ πά-

πῶς ἀποφεύξει τοῦτο τὸ περὶ σὲ νῦν; ἵνα μὴ ὀνομάζωμεν αὐτὸ ἐπὶ καλῷ ἀνδρί. ΑΛ. Ἔγωγε. ΣΩ. Πῶς; ΑΛ. Ἐὰν βούλῃ σὺ, ὦ Σώκρατες. ΣΩ. Οὐ καλῶς λέγεις, ὦ Ἀλκιβιάδη. ΑΛ. Ἀλλὰ πῶς χρὴ λέγειν; ΣΩ. Ὅτι ἐὰν θεὸς ἐθέλῃ. ΑΛ. Λέγω δή. καὶ πρὸς τούτοις μέντοι τόδε e. λέγω, ὅτι κινδυνεύσομεν μεταβαλεῖν τὸ σχῆμα, ὦ Σώκρατες, τὸ μὲν σὸν ἐγὼ, σὺ δὲ τοὐμόν. οὐ γὰρ ἔξιν ὅπως οὐ παιδαγωγήσω σε ἀπὸ τῆσδε τῆς ἡμέρας, σὺ δ' ὑπ' ἐμοῦ παιδαγωγήσει [2]. ΣΩ. Ὦ γενναῖε, πελαργοῦ ἄρα ὁ ἐμὸς ἔρως οὐδὲν διοίσει, εἰ παρὰ σοὶ ἐννεοττεύσας ἔρωτα ὑπόπτερον ὑπὸ τούτου πάλιν θεραπεύσεται. ΑΛ. Ἀλλ' οὕτως ἔχει· f. καὶ ἄρξομαί γε ἐντεῦθεν τῆς δικαιοσύνης ἐπιμέλεσθαι. ΣΩ. Βουλοίμην ἄν σε καὶ διατελέσαι· ὀρρωδῶ δὲ, οὔτι τῇ σῇ φύσει ἀπιςῶν, ἀλλὰ τὴν τῆς πόλεως ὁρῶν ῥώμην, μὴ ἐμοῦ τε καὶ σοῦ κρατήσῃ.

πάλαι λελῆθέναι ἐμαυτὸν αἰσχίσα ἔχων similitudine veri destituitur. *BIESTER.*

Cic. Tusc. 3, 32. *Quid enim dicemus, cum Socrates Alcibiadi persuasisset, ut accepimus, eum nihil hominis esse, nec quidquam inter Alcibiadem summo loco natum, et quemvis bajulum interesse, cum se Alcibiades afflictaret, lacrimansque Socrati supplex esset, ut sibi virtutem traderet, turpitudinemque depelleret,* et q. s.

[2] Faber tautologiam, puto, in his verbis reperire sibi visus corrigebat, ὡς ὑπὸ σοῦ ἐπαιδαγωγήθην sive ὡς σὺ ἐμὲ ἐπαιδαγώγησας. Ferri tamen potest vulgata, si hac paraphrasi eam explanes: Personas jam mutabimus: ego enim fiam ὁ παιδαγωγῶν, tu vero ὁ παιδαγωγούμενος. De hoc verbo autem v. Ind.

EXCURSUS I. *ad* §. 23.

De verbis quibusdam compositis.

Breviter in Grammatica §. 147. (134.) Obs. 12. egi de ea verborum compositionis ratione qua verbi ipsius vis non afficitur, sed mente semper separanda est praepositio ita, ut ad nomen aliquod proximum vel totam sermonis partem referatur. Ut συμπίνειν, συνηβᾶν τινι· οὗτος συνεξαιρεῖ αὐτοῖς τὴν Σελλασίαν (Xenoph.) h. e. ἐξαιρεῖ σὺν αὐτοῖς: — ἀλλὰ καὶ προσδιέβαλέ με h. e. „ad *omnia quae modo exposita sunt*, etiam obtrectavit me". Quae omnia sunt notissima. In his itaque sunt etiam composita qaedam cum praepositionibus ἀπό et ἐν, quae

quae non facile invenias nisi adjecta alii propositioni in modo infinitivo. Plat. Phaedr. p. 260. b. *συντιθεὶς λόγον, ἔπαινον κατὰ τοῦ ὄνου, λέγων ὡς παντὸς μᾶλλον ἄξιον τὸ θρέμμα —, ἀποπολεμεῖν τε χρήσιμον* h. e. *χρήσιμόν ἐςι τὸ θρέμμα πολεμεῖν ἀπ' αὐτοῦ* (sedentem in eo pugnare): Thuc. 1, 2. *νεμόμενοι τὰ αὑτῶν ἕκαςοι ὅσον ἀποζῆν, καὶ περιουσίαν χρημάτων οὐκ ἔχοντες.* Quem locum apparet non recte intellexisse qui ipsum verbum *ἀποζῆν* hic verterent *parce vivere, aegre vitam tolerare,* cum hoc tantum dicat Thucydides, homines illos suis bonis fruitos esse in tantum, quantum opus fuerit, ut *ex iis* (*ἀπ' αὐτῶν*) *victum haberent.* Sed in errorem induxerat interpretes illos usus scriptorum posterioris aevi; qui, cum huic loquendi formae, *ὅσον ἀποζῆν*, revera inesset circumscriptio opposita luxui et opulentiae, ipsi verbo *ἀποζῆν* talem vim sensim tribuebant; ut patet ex Luciani locis his. Dial. Meretr. 6. *ἐξ οὗ τέθνηκεν ὁ πατὴρ οὐκ οἶδα ὅπως ἀπεζήσαμεν;* h. e., ut ad primarium verbi usum haec revocem, „quam aegre habuerimus *ὅσον ἀποζῆν*": Fugit. 17. *μόγις ἀποζῶντας ἐκ τῆς τοιαύτης μισθαρνίας* h. e. *ἔχοντας ἐκ τῆς μισθαρνίας ὅσον μόγις ἀποζῆν.* Toxar. 59. *πονήρως τὸ μεταξὺ ἀποζήσαντες.* — Sed redeamus ad legitimi illius usus exempla, et quidem in praepositione *ἐν*. Aeschin. c. Ct. 75, 1. *διώμνυτο τὴν Ἀθηνᾶν, ἣν ὡς ἔοικε Φειδίας ἐνεργολαβεῖν εἰργάσατο καὶ ἐνεπιορκεῖν Δημοσθένει* h. e. *εἰργάσατο τῷ Δ. ὥςε ἐργολαβεῖν καὶ ἐπιορκεῖν ἐν αὐτῇ.* Plat. Phaedr. p. 228. e. *παρόντος δὲ Λυσίου ἐμαυτόν σοι ἐμμελετᾶν παρέχειν οὐ πάνυ δέδοκται* h. e. *παρέχειν ἐμαυτόν σοι ὥςε μελετᾶν ἐν ἐμοί* (ut in me exercearis) *.

His praemissis quemque puto mecum mirari quod in hoc nostro dialogo legimus (23. a.) *ἐν ἐμοὶ ἐμμελέτησον καὶ ἐπιχείρησον ἐπιδεῖξαι.* Nam quod in aliis compositis non admodum eleganter fit, ut praepositio cum casu suo repetatur, id in his, quorum praepositio ad ipsum verbum nihil spectat sed velut seorsum prolata auditur, fieri plane non posse dixeris. Neque sane unquam profecto Graecus quis dixit, *ἀφ' ἵππου ἀπεπολέμησεν, ἀπ' ἰχθύων ἀποζῶσιν*, in illo nimirum primario verbi *ἀποζῆν* sensu, *ἔν τινι πράγματι ἐνεργολαβεῖν*: sed *ἀφ' ἵππου ἐπολέμησεν, ἀπ' ἰχθύων ζῶσιν, ἐν τοῖς κηρύγμασιν ἐργολαβεῖν* (ut idem Aeschines loquitur ibid. 58, 26.). Ut illud *ἐν ἐμοὶ ἐμμελέτησον* negligentiae cuidam minime gratae tribuendum sit, et fortasse futuri sint qui, quandoquidem hic dialogus, non contemnendis de causis Platoni abjudicatur, in his verbis malam loci e Phaedro supra allati imitationem agnoscant.

Quae

* Schneider in Lexico *λόγον* e superioribus durissime intelligit: posuit enim „(*ἐμμελετᾶν*) *λόγον τινί*, einem eine Rede vordeklamiren": cum tamen *μελετᾶν* absolute de quavis exercitatione usitatissimum sit.

Quae cum ita sint, minime negligenda est, quamvis inutilis videri possit, unica in hoc loco varietas ex optimo codice Clarkiano enotata haec, *ἐν ἐμοὶ ἓν μελέτησον*. Nam id ipsum quod omni sensu prorsus destituta est haec scriptura haud levem suspicionem movet, latere verius quid in ea. Jam si consideramus verba proxime superiora: *ἐπειδὴ τοῦ αὐτοῦ φαίνεται πολλοὺς καὶ ἕνα πείθειν*: satis opinor est probabile, apodosin his se applicuisse ita: *ἐν ἐμοὶ ἑνὶ μελέτησον καὶ ἐπιχείρησον ἐπιδεῖξαι, ὡς τὸ δίκαιον ἐνίοτε οὐ ξυμφέρει.*

EXCURSUS II. *ad* §. 58. *not.* 2.

De particula hujus dialogi ap. Stobaeum inventa.

De his verbis e Platonis libris hodie exulantibus olim jam sententia mea fuerat ut cum Conr. Gesnero et Gottlebero recipienda censerem, quoniam et alia quaedam, quanquam breviora, in solis his Stobaeanis excerptis inventa sint. Accedebat quod in his verbis demum illud *cui mens similis sit* (58. a. *καὶ εἰς ἄλλο ᾧ τοῦτο τυγχάνει ὅμοιον ὄν*), Deus nimirum, disertius indicatur: quo carere non posse disputatio videbatur, ob praemissa illa de pupilla et speculo, quibus respondent mens et deus. Postea tamen transibam in sententiam eorum qui tanquam insiticia haec rejicerent, quanquam rationibus extrinsecus maxime ductis. Nam primum in litteris verbisque nihil eorum videbam quae ansam ejusmodi omissioni dare solent, *ὁμοιοτέλευτον* maxime. Sane verba Socratis et Alcibiadis haec, *Τὸ δὲ γιγνώσκειν — Πάνυ γε*, apud Stobaeum bis leguntur, et ante et post controversa illa verba. Sed bis haec, etiamsi genuinam insertam illam partem putamus, scriptor nullo modo ponere potuit. Ut hoc ipsum, quod tam fatue tamen apud Stobaeum ea repetuntur, indicio potius esse videatur textus interpolati. Quin apud ipsum Stobaeum, dubia haec particula et a superioribus et a subsequentibus sejuncta legitur, adjecta marginali nota „Ejusdem", qua novum alias fragmentum indicari solet: verba autem illa, *Τὸ δὲ γιγνώσκειν — Πάνυ γε*, ut superiorem partem ibi (post — *γνοίη μάλιστα. Φαίνεται*) claudunt, ita proxime sequentem ordiuntur. Unde satis videbatur patere, Stobaeum, sive quicunque verba de quibus agimus inseruerit, brevius illud diverbium utroque loco, ad seriem orationis illo emblemate interruptae, necessarium putasse. Ad illam autem quam modo tetigi sententiarum concinnitatem efficiendam, vulgata quoque quamvis breviora videbantur tamen sufficere posse: modo ne jungeretur in superioribus *τῷ θείῳ αὐτῆς*, sed *τοῦτο αὐτῆς ἔοικε τῷ θείῳ*, hoc est hic ut alibi, *τῷ θεῷ*. Ob id ipsum autem, quod

quod nimis breviter haec tractata vidérentur, alium aliquem e Platonicis forsitan Stobaeana illa inseruisse autumabat Schleiermacher.

Verum ex hoc ipso, quod Platonicus hic quoque fuisse censendus est, apparet, quam parvi tota quaestio sit momenti, quamque nulla fere ex ipsa re sententiisque indicia duci possint. Quod longe sane aliter esset, si, quod nemo facile hodie contendet, ipse Plato hunc dialogum scripsisset. Illa autem externa indicia facile removeas ita ut, quod profecto nihil mirum, in consarciendis Stobaeanis illis excerptis, turbatum hic aliquo modo esse putes. Certe de hoc dubitari nequit, auctorem horum verborum inserta voluisse ea statim post illa, *οὕτω καὶ αὐτὸν ἂν γνοίη μάλιςα. Φαίνεται.* Atqui eo ipso loco revera leguntur apud *Eusebium*, verbis tamen in ipsa commissura corruptis in hunc modum: *φαίνεται γὰρ οὖν ὅθ' ὥσπερ* —, quae facile emendantur ita: *Φαίνεται. Ἆρ' οὖν ὥσπερ* —: cum apud Stobaeum molesto asyndeto scriptum sit *Ἆρ' ὥσπερ*. Illa autem minor colloquii particula, quae bis legitur apud Stobaeum, apud Eusebium, qui in his, — *ἡμᾶς αὐτούς. Ναί.* — excerptionem suam absolvit, non comparet. Itaque non est cur, quae a duobus antiquorum scriptorum decerptoribus diversimode nobis porriguntur, rejiciamus. Posse enim etiam sine homoeoteleuto mera scribae supinitate particulas dialogi alicujus, longiores, breviores, excidere, quis quaeso negarit? Atque sic tandem huic nostrae sententiae haud spernendum documentum accedit in iis quae leguntur inferius §. 60. b. *Καὶ, ὅπερ γε ἐν τοῖς πρόσθεν ἐλέγομεν, εἰς τὸ θεῖον καὶ λαμπρὸν ὁρῶντες πράξετε.* Nam haec *τοῦ λαμπροῦ* appellatio in superioribus non legitur nisi in controversa illa sermonis parte; neque admodum satisfacit Schleiermacheri observatio, verba *ὅπερ — ἐλέγομεν* referri posse ad solum hoc *εἰς τὸ θεῖον*, ut *τὸ λαμπρὸν* hic demum a scriptore additum sit.

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ
Η
ΠΕΡΙ ΠΡΟΣΕΥΧΗΣ *).

Colloquuntur et hic soli
SOCRATES et
ALCIBIADES.

Quorum illo coronatum Alcibiadem offendente, precandique causa in templum proficiscentem, sermo fit de Precibus sive de Voto. Docet autem juvenem Socrates, preces esse rem maximi momenti; debere enim prius nos scire, quid sit bonum, quid malum, ne inviti et inscii mala nobis apprecemur. Nescire vero id homines plerosque. Quare deos simpliciter esse rogandos, ut bona dent, mala depellant. Non autem splendida donaria, neque ipsa rite peracta sacrificia placere diis, sed mentem piam, bonam, modestam; quod exemplo Lacedaemoniorum probat.

Hunc dialogum Diogenes quidem Laërtius sine ulla suspicionis nota in genuinis Platonis operibus recensuit, laudantque ut Platonicum Aelianus V. H. 8, 7. *et Grammatici e. g. Thomas Mag. v.* εὔχομαι. *Verum ex Athenaeo* 11. *p.* 506. *c. discimus fuisse jam inter antiquos qui Xenophonti tribuerent. Quae opinio etsi nemini quod sciam e recentioribus criticis se probavit, in eo tamen omnes fere quibus hodie aliquid in hisce rebus auctoritatis est consentiunt, Platonis hunc librum non esse; quippe qui ab illius disserendi ratione multum dissideat et plurima tanquam certa*

* Inscriptio e Diog. Laert. 3, 59. petita.

ponat, quae doctrinae Socratis Platonici, qualem ex aliis libris cognovimus, plane adversentur; de qua re videatur qui uberius eam tractavit Schleiermacher. *De antiquitate tamen libri nemo adhuc dubitavit (cf. not. 4. ad §. 2. et not 1. ad §. 20.; idemque res multas continet non sine vario fructu legendas, modo ne Platonem esse credas qui haec doceat.*

---

1 ΣΩΚΡΑΤΗΣ. Ὦ [1] Ἀλκιβιάδη, ἆρά γε πρὸς τὸν θεὸν προσευξόμενος πορεύει; ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ. Πάνυ μὲν οὖν, ὦ Σώκρατες. ΣΩ. Φαίνει γέ τοι ἐσκυθρωπακέναι τε καὶ εἰς γῆν βλέπειν, ὡς τι ξυννοούμενος. ΑΛ. Καὶ τί ἂν τις ξυννοοῖτο, ὦ Σώκρατες; ΣΩ. Τὴν μεγίστην, ὦ Ἀλκιβιάδη, b. ξύννοιαν, ὡς γ' ἐμοὶ δοκεῖ. ἐπεὶ φέρε πρὸς Διὸς οὐκ οἴει τοὺς θεοὺς, ἃ τυγχάνομεν εὐχόμενοι καὶ ἰδίᾳ καὶ δημοσίᾳ, ἐνίοτε τούτων τὰ μὲν διδόναι, τὰ δ' οὔ; καὶ ἔστιν οἷς μὲν αὐτῶν, ἔστι δὲ οἷς οὔ; ΑΛ. Πάνυ μὲν οὖν. ΣΩ. Οὐκοῦν δοκεῖ σοι πολλῆς προμηθείας γε προσδεῖσθαι, ὅπως μὴ λήσει τις αὑτὸν εὐχόμενος μεγάλα κακὰ [2], δοκῶν δ' ἀγαθά;

[1] Doctrinam de precibus ipsamque Socraticarum precum summam commemoravit et Xenophon Memor. 1, 3. Conferantur praeterea, qui ex hoc dialogo multum profecere, Juvenalis Sat. 10. Persius Sat. 2. Lucianus Icarom. c. 25. et Navigio s. Votis c. 13. sqq.

[2] Vulgo cum Ven. Ξ, ὅπως μὴ λήσῃ τις: ceteri λήσεταί omisso τίς. At §. 18. ubi eadem verba repetuntur in omnibus legitur λήσῃ τις. Istarum lectionum altera soloeca, altera barbara. Nam λήσεται futurum est verbi λανθάνομαι, cui hic non est locus: λήσῃ autem conjunctivus esset aoristi primi, qualem de hoc verbo non formarunt antiqui. Legitimae sunt tantum hae duae locutiones, altera per futurum ὅπως μὴ λήσω, altera per aoristum ὅπως μὴ λάθῃ (vid. Gramm. §. 139. (126), 4. cum not.): quarum haec est §. 22: ὅπως μὴ λάθῃς σεαυτὸν εὐχόμενος κακὰ, δοκῶν δὲ ἀγαθά. Futurum autem λήσει corruptum hucusque latebat in λήσῃ hic et §. 18. quem posteriorem locum emendate jam posuit Steph. in Thes. v. μάργος. Cf. Plat. Gorg. p. 487. c. d. ὅπως μὴ λήσετε διαφθαρέντες. Altera vero nostri loci corruptela λήσεται nata e λήσει τις.

Juvenal. 10, 7: *Evertere domos totas optantibus ipsis Di faciles.* et v. 111. *Magna-*

οἱ δὲ θεοὶ τύχωσιν ἐν ταύτῃ ὄντες τῇ ἕξει ἐν ᾗ διδύασιν αὐτοὶ [3] ἃ τις εὐχόμενος τυγχάνει; ὥσπερ τὸν Οἰδίπουν αὐτὰ φασὶν εὔξασθαι χαλκῷ διελέσθαι τὰ πατρῷα τοὺς υἱεῖς [4], ἐξὸν αὐτῷ τῶν παρόντων αὐτῷ κακῶν ἀποτροπήν τινα εὔξασθαι, ἕτερα πρὸς τοῖς ὑπάρχουσι κατηρᾶτο [5]. τοιγαροῦν ταῦτά τε ἐξετελέσθη, καὶ ἐκ τούτων ἄλλα πολλὰ καὶ δεινά, ἃ τί δεῖ καθ' ἕκαστα [6] λέγειν; ΑΛ. Ἀλλὰ σὺ μέν, ὦ Σώκρατες, μαινόμενον ἄνθρωπον εἴρηκας. ἐπεὶ τίς ἄν σοι δοκεῖ [7] τολμῆσαι ὑγιαίνων τοιαῦτ' εὔξασθαι; ΣΩ. Τὸ μαίνεσθαι ἆρα ὑπεναντίον σοι δοκεῖ τῷ φρονεῖν [1]; ΑΛ. Πάνυ μὲν οὖν. ΣΩ. Ἄφρονες δὲ καὶ φρόνιμοι δοκοῦσιν ἄνθρωποι εἶναί τινές σοι; ΑΛ. Εἶναι μέντοι. ΣΩ. Φέρε δὴ ἐπισκεψώμεθα, τίνες ποτ' εἰσὶν οὗτοι. ὅτι μὲν γάρ εἰσί τινες ὡμολόγηται ἄφρονές τε καὶ φρόνιμοι, καὶ μαινόμενοι ἕτεροι. ΑΛ. Ὡμολόγηται γάρ. ΣΩ. Ἔτι δὲ ὑγιαίνοντές εἰσί τινες; ΑΛ. Εἰσίν. ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ ἀσθενοῦντες ἕτεροι; ΑΛ. Πάνυ γε. ΣΩ. Οὐκοῦν οὐχ οἱ αὐτοί. ΑΛ. Οὐ γάρ. ΣΩ. Ἆρ' οὖν καὶ ἕτεροί τινές εἰσιν, οἳ μηδέτερα τούτων πεπάνθασιν; ΑΛ. Οὐ δῆτα. ΣΩ. Ἀνάγκη γάρ ἐστιν ἄνθρωπον ὄντα ἢ νοσεῖν ἢ μὴ νοσεῖν. ΑΛ. Ἔμοιγε δοκεῖ. ΣΩ. Τί δέ; περὶ φρονήσεως καὶ ἀφροσύνης ἆρά γε τὴν αὐ-

gnaque numinibus vota exaudita malignis.

[3] *Αὐτοὶ, sponte*, hoc est, etiamsi quis ea non precaretur. *BERNHARDY.* Mox de v. *αὐτίκα* Vid. Ind.

[4] Vid. Eurip. Phoeniss. 66. ubi Iocasta narrans filios inclusisse patrem domi suae, ait:

— — *πρὸς δὲ τῆς τύχης νοσῶν*
Ἀρὰς ἀρᾶται παισὶν ἀνοσιωτάτας,
Θηκτῷ σιδήρῳ δῶμα διαλαχεῖν τόδε.

[5] Ut haec melius cohaerere viderentur, viri docti legendum conjecerunt *ἐξὸν οὖν*, aut duce Ficino, *καὶ ἐξόν*. Neutro opus. Nam illud *ἐξόν* cohaeret quidem cum praecedentibus, sed, more prorsus Platonico, eidem mox ea ipsa quae praecesserant, ut fortius illa animo inculcentur, paulo aliter enuntiata iterum subjiciuntur. Vid. ad Crit. 13. extr.

[6] Coisl. *καθ' ἕκαστον.*

[7] Vid. ad Alc. I, 4. not. 2.

[1] Vulgo *τῷ σωφρονεῖν*, quod est in solo Par. E. Et sane alias opponitur *ὁ σώφρων τῷ μαινομένῳ.* Xenoph. Mem. 1, 1, 16. *τί δίκαιον, τί ἄδικον; τί σωφροσύνη, τί μανία;* Sed hic certe scripturam codicum *φρονεῖν* recte praelatam esse docent prima §phi 3. verba et tota disputatio.

 [2] Sic

τὴν ἔχεις γνώμην; ΑΛ. Πῶς λέγεις; ΣΩ. Εἰ δοκεῖς οἷόντε εἶναι ἢ φρόνιμον, ἢ ἄφρονα [2]; ἢ ἔξι τι διὰ μέσου τρίτον πάθος, ὃ ποιεῖ τὸν ἄνθρωπον μήτε φρόνιμον μήτε ἄφρονα; ΑΛ. Οὐ δῆτα. ΣΩ. Ἀνάγκη ἄρα ἐξὶ τὸ ἕτερον
3 τούτων πεπονθέναι. ΑΛ. Ἔμοιγε δοκεῖ. ΣΩ. Οὐκοῦν μέμνησαι ὁμολογήσας ὑπεναντίον εἶναι μανίαν φρονήσει; ΑΛ. Ἔγωγε. ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ μηδὲν εἶναι διὰ μέσου τρίτον πάθος, ὃ ποιεῖ τὸν ἄνθρωπον μήτε φρόνιμον μήτε ἄφρονα εἶναι; ΑΛ. Ὡμολόγησα γάρ. ΣΩ. Καὶ μὴν δύο γε ὑπεναντία ἑνὶ πράγματι πῶς ἂν εἴη; ΑΛ. Οὐδαμῶς. ΣΩ. Ἀφροσύνη ἄρα καὶ μανία κινδυνεύει ταυτὸν εἶναι. ΑΛ.
b. Φαίνεται. ΣΩ. Πάντας οὖν ἂν φάντες [3], ὦ Ἀλκιβιάδη, τοὺς ἄφρονας μαίνεσθαι, ὀρθῶς ἂν φαίημεν [4]. αὐτίκα τῶν σῶν

[2] Sic tres opt.: alii *Εἰ δοκεῖ σοι οἷόντε*: alii *Δοκεῖ σοι οἷόντε*. Quae omnia manifesto sunt corrupta. Nos autem melius quidquam afferre non possumus eo, quod olim proposuimus: *Εἰ δοκεῖ σοι ἀνάγκη, εἶναι ἢ φρόνιμον ἢ ἄφρονα*. Quanquam exemplum non suppetat ejus breviloquentiae pro: *Εἰ δοκεῖ σοι ἀνάγκη εἶναι, ἄνθρωπον ὄντα εἶναι ἢ φρόνιμον ἢ ἄφρονα*. Vocem tamen *ἀνάγκη* requirere videntur praecedentia, et expressit eandem Ficinus, vertens: *Opinaris hominem aut prudentem aut imprudentem esse oportere?* et mox ipse Socr. repetit in his: *Ἀνάγκη ἄρα ἐξὶ* —.

[3] Prius hoc *ἄν* ad *φάντες* proprie non pertinet cum hoc sit pro *εἰ φαίημεν*: ita infra §. 14. *ἆρ' οὐκ ἂν ὀρθῶς λέγοιμεν, φάντες* —. Verum hic ubi primum locum habet *φάντες*, ne absolute id positum videatur, praecipitur statim vocula *ἄν*, quae nihilominus suo loco repetitur. Sic etiam §. 8. *οἱ δὲ πολλοὶ οὐδὲ ἂν τυραννίδος διδομένης ἀπόσχοιντο ἄν*. STRUV. Conf. Ind. *ἄν*.

[4] *Schleiermachero* interrogative haec videntur efferenda, quoniam, ut e sequentibus patet, haec non est ipsius Socratis sententia. Recte sane. Tamen veram interrogationem, signo etiam suo notandam, in talibus non agnosco, quale est etiam praecedens illud *Ἀφροσύνη ἄρα κ. τ. λ.* Quippe per voculas *ἄρα* et *οὖν* in tali colloquio nihil revera asseritur, sed enthymemata tantum proponuntur quae alterius sive affirmationem sive exceptionem expectant. Quae tamen in vulgatis Platonis exemplis hic post *φαίημεν* inseritur ejusmodi Alcibiadis affirmatio *Ναί*, ea praeter Ven. *ΞΣ* in nullo codice comparet: neque expressit Ficinus. Quos sequimur. Melius enim vox *αὐτίκα* praecedenti sermoni statim subnectitur; quo facto Socrates affirmationem Alcibiadis praeripit iterum, sermonem suum continuans illo *ἐπεί*. Tunc autem non amplius locus est illi affirmationi, quae in superioribus jam continetur: quare sententiae huic, *ἄφρονας εἶναι τοὺς πολλούς*, statim addit Socrates haec, *οὕς δὴ σὺ μαι-*

ἡλικιωτῶν εἴ τινες τυγχάνουσιν ἄφρονες ὄντες, ὥσπερ εἰσὶ, καὶ τῶν ἔτι πρεσβυτέρων. ἐπεὶ, φέρε πρὸς Διὸς, οὐκ οἴει τῶν ἐν τῇ πόλει ὀλίγους μὲν εἶναι τοὺς φρονίμους, ἄφρονας δὲ [5] τοὺς πολλοὺς, οὓς δὴ σὺ μαινομένους καλεῖς; ΑΛ. Ἔγωγε. ΣΩ. Οἴει [6] ἂν οὖν χαίροντας ἡμᾶς εἶναι μετὰ τοσούτων μαινομένων πολιτευομένους, καὶ οὐκ ἂν παιομένους καὶ βαλλομένους, καὶ ἅπερ εἰώθασιν οἱ μαινόμενοι διαπράττεσθαι, πάλαι δὴ δίκην δεδωκέναι; ἀλλ᾽ ὅρα, ὦ μακάριε, μὴ οὐχ οὕτω ταῦτ᾽ ἔχει [7]. ΑΛ. Πῶς ἂν οὖν ποτ᾽ ἔχοι, ὦ Σώκρατες; κινδυνεύει γὰρ οὐχ οὕτως ἔχειν ὥσπερ ᾠήθην. ΣΩ. Οὐδ᾽ ἐμοὶ δοκεῖ. ἀλλὰ τῇδέ πη ἀθρητέον. ΑΛ. Πῇ ποτε λέγεις; ΣΩ. Ἐγὼ δὴ σοίγε ἐρῶ. ὑπολαμβάνομέν τινας εἶναι νοσοῦντας, ἢ οὔ; ΑΛ. Πάνυ μὲν οὖν. ΣΩ. Ἆρ᾽ οὖν δοκεῖ σοι ἀναγκαῖον εἶναι τὸν νοσοῦντα ποδαγρᾶν, ἢ πυρέττειν, ἢ ὀφθαλμιᾶν; ἢ οὐκ ἄν δοκεῖ σοι, καὶ μηδὲν τούτων πεπονθὼς, ἑτέραν νόσον νοσεῖν; πολλαὶ γὰρ δήπου γέ εἰσι, καὶ οὐχ αὗται μόναι. ΑΛ. Ἔμοιγε δοκοῦσιν. ΣΩ. Ὀφθαλμία οὖν σοι δοκεῖ πᾶσα, νόσος εἶναι; ΑΛ. Ναί. ΣΩ. Ἆρ᾽ οὖν καὶ πᾶσα νόσος, ὀφθαλμία; ΑΛ. Οὐ δῆτα ἔμοιγε. ἀπορῶ μέντοι πῶς λέγω. ΣΩ. Ἀλλ᾽ ἐὰν ἔμοιγε προσέχῃς τὸν νοῦν, σύν τε δύο σκεπτομένω τυχὸν εὑρήσομεν [1].

μαινομένους καλεῖς, ut eo citius eluceat illius assertionis paradoxia.

Cum hoc sit notum illud Stoicorum paradoxon (Cic. Parad. 4.), ὅτι πᾶς ἄφρων μαίνεται, tempore illius sectae scriptus videri potest hic dialogus. *BOECKH.*

[5] Be. cum Clark. Vat. Ven. δὲ δή.

[6] V. ad Alcib. I. 4. not. 2.

[7] Indicativum particulae μή additum, quando certum est loquenti quod verendum esse dicit, supra vidimus Meno. 26. not. 1. in Aoristo. In Praesenti lubrica res, cum tam facilis sit lapsus inter ἔχει et ἔχῃ; quare hic non tantum consensum omnium codicum memoramus, sed exemplum quoque simillimum, quod e Lachete ministravit Heindorfius: (p. 196. c.) ἀλλ᾽ ὁρῶμεν μὴ Νικίας οἴεταί τι λέγειν καὶ οὐ λόγου ἕνεκα ταῦτα λέγει. Nam alterum ib. 187. b. a codicum scriptura nunc non amplius certum, ubi Bekker reposuit κινδυνεύηται, Stephano et uno cod. dantibus — εται, et συμβαίνῃ cum Steph., codicibus tamen omnibus dantibus —ει. Adde locum Luciani D. Mort. 16, 2. ὅρα γοῦν μὴ τὸ ἐναντίον ἐστί. σὺ μὲν εἶ ὁ Ἡρακλῆς, τὸ δὲ εἴδωλον γεγάμηκε τὴν Ἥβην.

[1] Homerica imitatio. Iliad. κ, 224: Σύν τε δύ᾽ ἐρχομένω καί τε πρὸ ὃ τοῦ ἐνόησεν. — σύν τε δύο H. e. καὶ σύνδυο. — Pro vulg. σχεδὸν aptius τυχὸν dederunt optimi.

[2] Ita

ΑΛ. Ἀλλὰ προσέχω, ὦ Σώκρατες, εἰς δύναμιν τὴν ἐμήν. ΣΩ. Οὐκοῦν ὡμολογήθη ἡμῖν ὀφθαλμία μὲν πᾶσα, νόσος εἶναι, νόσος μέντοι οὐκ εἶναι πᾶσα, ὀφθαλμία; ΑΛ. Ὡμολογήθη. ΣΩ. Καὶ ὀρθῶς γέ μοι δοκεῖ ὁμολογηθῆναι. καὶ γὰρ οἱ πυρέττοντες πάντες νοσοῦσιν, οὐ μέντοι οἱ νοσοῦντες πάντες πυρέττουσιν, οὐδὲ ποδαγρῶσιν[2], οὐδέ γε ὀφθαλμιῶσιν, οἶμαι· ἀλλὰ νόσος μὲν πᾶν τὸ τοιοῦτόν ἐστι, διαφέρειν δέ[3] φασιν οὓς δὴ καλοῦμεν ἰατροὺς τὴν ἀπεργασίαν αὐτῶν. οὐ γὰρ πᾶσαι οὔθ' ὅμοιαι οὔτε ὁμοίως διαπράττονται, ἀλλὰ κατὰ τὴν αὐτῆς δύναμιν ἑκάστη[4]· νόσοι μέντοι πᾶσαί εἰσιν. ὥσπερ δημιουργούς τινας ὑπολαμβάνομεν, ἢ οὔ; ΑΛ. Πάνυ μὲν οὖν. ΣΩ. Οὐκοῦν τοὺς σκυτοτόμους, καὶ τέκτονας, καὶ ἀνδριαντοποιούς, καὶ ἑτέρους παμπληθεῖς, οὓς τί δεῖ καθ' ἕκαστα λέγειν; ἔχουσι δ' οὖν διειληφότες δημιουργίας μέρη, καὶ πάντες οὗτοί εἰσι δημιουργοί· οὐ μέντοι εἰσὶ τέκτονές γε, οὐδὲ[5] σκυτοτόμοι, οὐδὲ ἀνδριαντοποιοί, οἳ ξύμπαντές εἰσι δημιουργοί. ΑΛ. Οὐ δῆτα. ΣΩ. Οὕτω μὲν τοίνυν καὶ τὴν ἀφροσύνην διειληφότες εἰσί· καὶ τοὺς μὲν πλεῖστον αὐτῆς μέρος ἔχοντας μαινομένους καλοῦμεν, τοὺς δ' ὀλίγον ἔλαττον, ἠλιθίους τε καὶ ἐμβροντήτους· οἱ δὲ ἐν εὐφημοτάτοις ὀνόμασι βουλόμενοι κατονομάζειν, οἱ μὲν μεγαλοψύχους, οἱ δὲ εὐήθεις, ἕτεροι δὲ ἀκάκους, καὶ ἀπείρους, καὶ ἐνεούς. εὑρήσεις δὲ καὶ ἕτερα πολλὰ ἀναζητῶν ὀνόματα. πάντα δὲ ταῦτα ἀφροσύνη ἐστί· διαφέρει δὲ, ὥσπερ τέχνη τέχνης ἡμῖν

[2] Ita iidem pro vulg. *ποδαγριῶσιν*, quae non videtur esse legitima apud antiquiores forma. Nam formam in *ᾶν*, quam amant haec verba, simpliciorem, *ποδαγρᾶν* praebet ipsum nomen *ποδάγρα*: quod secus est in *ὕδερος*, *ὑδρωψ* al. quae formam in *ιᾶν* mutuantur ab illo *ὀφθαλμιᾶν* et similibus, derivatis a subst. in *ία*. Cf. *ψωρᾶν* in comment. Bekk. ad Gorg. p. 494. Steph.

[3] Vulgo *δή*, pro quo *δέ*, quod requirit series orationis et exprimit Ficini versio, non inventum tamen est nisi in Par. B et e corr. in Coisl.

[4] Ficinum, et qui eum olim sequebamur, de curatione haec intelligentes, Schneider correxit in Lexico v. *διαπράττω* (v. Ind. in *ἀπεργ.* et *διαπρ.*), certissimam simul proponens emendationem *ὅμοια* pro *ὅμοιαι*. Nam istud *οὐχ ὅμοιαι* in superioribus jam satis superque comprehensum est: particula *γάρ* autem, quae spectat ad *διαφέρειν τὴν ἀπεργασίαν*, necessario introducere debet hunc sensum, morbos diversa diversimode operari. Codd. optimi *ὅμοιοι* quod eodem ducit: vid. Bast. App. ad Greg. Cor. p. 769.

[5] Clark. Vat. Ven. *καί*.

[6] In-

κατεφαίνετο, καὶ νόσος νόσου. ἢ πῶς σοι δοκεῖ; ΑΛ. Ἐμοὶ μὲν οὕτως. ΣΩ. Οὐκοῦν ἀπ᾽ ἐκείνου πάλιν ἐπανέλθωμεν. ἦν γὰρ δήπου καὶ ἐν ἀρχῇ τοῦ λόγου, σκεπτέον εἶναι τοὺς ἄφρονάς τε καὶ φρονίμους, τίνες ποτ᾽ εἰσίν. ὡμολόγητο γὰρ εἶναί τινας· ἦ γὰρ οὔ [6]; ΑΛ. Ναὶ, ὡμολόγηται [7]. ΣΩ. Ἆρ᾽ οὖν τούτους φρονίμους ὑπολαμβάνεις, οἳ ἂν εἰδῶσιν d. ἅττα δεῖ πράττειν καὶ λέγειν; ΑΛ. Ἔγωγε. ΣΩ. Ἄφρονας δὲ ποτέρους; ἆρά γε τοὺς μηδέτερα τούτων εἰδότας; ΑΛ. Τούτους. ΣΩ. Οὐκοῦν οἵγε μὴ εἰδότες μηδέτερα τούτων λήσουσιν αὐτοὺς καὶ λέγοντες καὶ πράττοντες [8] ἅττα μὴ δεῖ; ΑΛ. Φαίνεται. ΣΩ. Τούτων μέντοι ἔλεγον, ὦ Ἀλ- 6
p.141 κιβιάδη, καὶ τὸν Οἰδίπουν εἶναι τῶν ἀνθρώπων. εὑρήσεις δὲ καὶ τῶν νῦν ἔτι πολλοὺς, οὐκ ὀργῇ κεχρημένους, ὥσπερ ἐκεῖνον, οὐδ᾽ οἰομένους κακά σφισιν εὔχεσθαι, ἀλλ᾽ ἀγαθά. ἐκεῖνος μὲν, ὥσπερ οὐδ᾽ ἠύχετο [1], οὐδ᾽ ὤετο· ἕτεροι δέ τινές εἰσιν οἳ τἀναντία τούτων πεπόνθασιν. ἐγὼ [2] μὲν γὰρ b. οἶμαί σε πρῶτον [3], εἴ σοι ἐμφανὴς γενόμενος ὁ θεὸς, πρὸς ὃν τυγχάνεις πορευόμενος, ἐρωτήσειε, πρὶν ὁτιοῦν εὔξασθαί σε, εἰ ἔξαρκέσει σοι τύραννον γενέσθαι τῆς Ἀθηναίων πόλεως· εἰ δὲ τοῦτο φαῦλον ἡγήσαιο καὶ μὴ μέγα τι, προσ-

[6] Insolita formula: cum alias subjici soleat ἦ γάρ; possit etiam ἦ οὔ. Quare multum faveo manui corrigenti in Coisl. ἦ γάρ; ἦ οὔ;

[7] Steph. vult: Ναὶ ὡμολόγητο, quod Socrates interrogans hoc tempore utatur. Sed nimia haec esset diligentia in respondendo. Socrates ob nexum sui sermonis interrogare debuit ita, *Conveneratne* (tum) *inter nos* —? Responderi potest absolute tempore perfecto *Convenit*.

[8] Ita pro vulg. λέγοντας καὶ πράττοντας nunc recte editur e Stob. p. 60. et cod. Ven. Ξ. Conf. supra 1. b. et infra 9. c.

[1] Ἠύχετο, intell. ἀγαθά. Prius autem οὐδέ, quod habent libri omnes, nunc restitui loco ejus quod suadente Stephano olim resposueram, οὐκ. Etiamsi enim ratio hoc poscere videtur, est tamen in his aliquid reciproci, quod in affirmativa sententia certe ita enuntiaret Atticus sermo: ὥσπερ καὶ ηὔχετο, οὕτω καὶ —.

[2] Eadem fere quae hinc sequuntur leguntur etiam in Alc. I. 4. vixque dubium esse potest quin ex horum locorum altero in alterum haec transumpta sint. Sed cum neuter dialogus legitimus Platonis fetus habendus sit, lubricum est quidquam ulterius statuere. Id tamen Schleiermachero concedendum puto, hic melius quam illic haec cum ceteris cohaerere.

[3] Πρῶτον insertum ex opt. et plur.

[4] Cod.

c. θείη, καὶ πάντων τῶν Ἑλλήνων· εἰ δέ σε ὁρῴη ἔτι ἔλαττον δοκοῦντα ἔχειν, εἰ μὴ καὶ πάσης Εὐρώπης ὑποχαίη σοι [4], καὶ τοῦτο μὴ μόνον ὑποχαίη, αὐθήμερόν σου βουλομένου ὡς πάντας αἰσθέσθαι, ὅτι Ἀλκιβιάδης ὁ Κλεινίου τύραννός ἐξιν· αὐτὸν οἶμαι ἂν σε ἀπιέναι περιχαρῆ γενόμε-
d. νον, ὡς τῶν μεγίστων ἀγαθῶν κεκυρηκότα. [5] ΑΛ. Ἐγὼ μὲν οἶμαι, ὦ Σώκρατες, κἂν ἄλλον ὁντινοῦν, εἴπερ τοιαῦτα ξυμβαίη αὐτῷ. ΣΩ. Ἀλλὰ μέντοι ἀντί γε τῆς σῆς ψυχῆς οὐδ' ἂν τὴν πάντων Ἑλλήνων τε καὶ βαρβάρων χώραν τε καὶ τυραννίδα βουληθείης σοι γενέσθαι. ΑΛ. Οὐκ οἶμαι ἔγωγε· πῶς γὰρ ἄν, μηδέν γέ τι μέλλων αὐτοῖς χρήσεσθαι; ΣΩ. Τί δ', εἰ μέλλοις κακῶς τε καὶ βλαβερῶς χρῆσθαι, ἢ οὐδ' ἂν οὕτως; ΑΛ. Οὐ δῆτα. ΣΩ. Ὁρᾷς οὖν, ὡς οὐκ ἀσφαλὲς οὔτε τὰ διδόμενα εἰκῇ δέχεσθαί σε [4], οὔτε αὐτὸν

[4] Cod. Par. G. pro *ὑποχαίη σοι*: *καταχήσοι*, unde si feceris *καταχήσεις* sc. *τύραννον*, melius cohaereat oratio.

[5] Paulo implicatior est structura horum verborum, ita tamen ut diligentem lectorem ratio eorum fugere non possit. Quare duo tantum monebo. Nam primum verba *μὴ μόνον ὑποχαίη* carent suo *ἀλλὰ καὶ*, ideo quod e sequentibus his *αὐθήμερόν σου βουλομένου* — mente illud facile suppleatur; ut si quis dicat „togam non modo concessi, cum ille tunicam quoque peteret." Deinde vocula *ὡς* ante *πάντας* structuram impedit, cum neque *βούλομαι ὡς αἰσθέσθαι* usu firmetur (quamquam conferri tamen possit illa codicum scriptura, *δόξω ὡς ἀμελῆσαι* in Crit. 3.), neque *ὡς πάντας* pro simplici *πάντας*. Nam Thucydideum illud *ὡς ἕκαστοι* huc trahere nolim, cum nonnisi Nominativo casu usurpetur, quod manifestum est ellipsis indicium, de qua vid. Abresch. Diluc. Thucyd. ad 4, 93: neque locutiones alias, de quibus egit Heindorf. ad Cratyl. 27. Phaedo. 90. *ὡς δεινόν, ὡς ὠμά*, et similes, quas nemo non videt natas esse exclamatione; omnium autem minime superlativos *ὡς τάχιστα* etc. — Codicum Cl. Vat. Ven. scripturam *αἰσθήσεσθαι* merum sphalma esse arbitror.

[4] Schneidero importunum videbatur *σέ*, quo tamen non offendor magnopere. Certe nihil impedit, quo minus pronomini definito subjiciatur communius *τὶς*. Ceterum in solis Codd. Par. E, Ven. *Σ*, haec est scriptura, in reliquis omnibus prorsus mendose *τι*. Mox indicativus *μέλλει* nititur ille quidem solo cod. E, sed vindicare eum non dubito contra optativum ceterorum omnium. Nam *εἰ μέλλοις* hypotheticum est, ut in superioribus illis *εἰ μέλλοις*, quod idem est ac si dixisset „si scias cum tuo malo te illis usurum esse, non tibi ea appreceris." Contra hic *εἴ γε*, ut plerumque, valet *siquidem, quandoquidem*, remque respicit superius demonstratam. Sensus est: *Non tutum*

αι γενέσθαι, εἴ γέ τις βλάπτεσθαι μέλλει διὰ ταῦτα, ιράπαν τοῦ βίου ἀπαλλαγῆναι. πολλοὺς δ' ἂν ἔχοι- b.
τεῖν ὅσοι τυραννίδος ἐπιθυμήσαντες ἤδη [2], καὶ σπου-
τες τοῦτ' αὐτοῖς παραγενέσθαι, ὡς ἀγαθόν τι πρά-
[3], διὰ τὴν τυραννίδα ἐπιβουλευθέντες τὸν βίον ἀφῃ-
αν. οἶμαι δέ σε οὐκ ἀνήκοον εἶναί ἔνιά γε χθιζά τε c.
ωϊζὰ γεγενημένα [4]· ὅτε Ἀρχέλαον [5] τὸν Μακεδόνων

bi est, temere accipere a quidem quae offe- — siquidem fieri po- t damno aliquis inde ur. Istud fieri *potest* hic est *μέλλει*. Sane id fere, quod certe rum esse putat qui lo-, indicat verbum *μέλ-* verum hanc certitudi- i tollere voluisset au- ita opinor scripsisset, *μέλλοις ἄν* (vid. Meno. not. 6.): solo autem o ponendo, hypotheti- tiam cum illo *γε*, ora- reddidisset, quae hinc est. Maluit autem scri- psum verbum *μέλλειν* ob iam habet futuri, per se , usurpare de eo quod otest, ut fecit etiam in- c. in his, *ἢ μέλλων δι' εύξεσθαι*: quod in pe- praemonendis gravius emo non sentit.

t insolentius quid in maxime hujus *ἤδη*, ecit ut insolentem etiam ationem olim ei tri- n: nunc non dubito ta intelligendum sit ac ptum esset hic quidem *λλοὺς ἔχοιμεν ἂν εἰπεῖν ας ἤδη, οἳ — ἐπιθυμή- — — ἀφῃρέθησαν*: et ratione etiam mox d.

. Vat. Ven. *πράξαντες*, adoptavit Be.: ego il- ne *ἂν* hic stare posse tem.

[4] Homerica locutio. Il. *β*. 303: *Χθιζά τε καὶ πρώϊζ', ὅτ' ἐς Αὐλίδα νῆες Ἀχαιῶν Ἠγερέθοντο.* Attici *χθὲς καὶ πρώην*. Usurpant autem de re cujus recens memoria est. Sic in Gorgia p. 470. d. de eodem Archelao per scelera regnum adepto, *τὰ ἐχθὲς καὶ πρώην γεγονότα*.

[5] Archelaus apud quem fuit gratiosus Plato teste Athenaeo 11, 21., occisus est ab amasio, qui apud Aelianum quidem V. H. 8, 9. [et ap. Plutarchum in Amatorio p. 768.] vocatur *Crateuas*, apud Diodorum Sic. vero 14, 37. et in Man. Moschopuli Vita Eurip. (p. 53. ed. Lips.) *Craterus*. Tradit autem Diodorus quidem, imprudenter in venatione ab amasio interfectum esse, post eumque regnasse Orestem filium. Sed Aristoteli (Polit. 5, 10. Ed. Schneid. 5, 8, 11.) major fides habenda, qui *Crataeum* (sic enim ab illo nominatur) dicit conjurasse in amatoris caput una cum Hellanocrate. *GOTTL.*

Interiit Archelaus Ol. 95, 1. post mortem Socratis, Alcibiade jam IV annos antea anno aetatis circiter quadragesimo mortuo, quem tamen etiam in hoc dialogo juvenem admodum fingi satis apparet. Neque enim anachronismos in scriptionibus hoc genus refugiebant veteres. Quanquam hunc quidem nimium et ignorantiae potius scrip-

τύραννον τὰ παιδικὰ, ἐρασθέντα τῆς τυραννίδος οὐδὲν ἧττον ἢπερ ἐκεῖνος τῶν παιδικῶν, ἀπέκτεινε τὸν ἐραστὴν, ὡς τύραννός τε καὶ εὐδαίμων ἀνὴρ ἐσόμενος. κατασχὼν δὲ τρεῖς ἢ τέτταρας ἡμέρας τὴν τυραννίδα, πάλιν αὐτὸς ἐπιβουλευ-
d. θεὶς ὑφ᾽ ἑτέρων τινῶν ἐτελεύτησεν. ὁρᾷς δὴ καὶ τῶν ἡμετέρων πολιτῶν· ταῦτα γὰρ οὐκ ἄλλων ἀκηκόαμεν, ἀλλ᾽ αὐτοὶ παρόντες οἴδαμεν [6], ὅσοι στρατηγίας ἐπιθυμήσαντες ἤδη, καὶ τυχόντες αὐτῆς, οἱ μὲν ἔτι καὶ νῦν φυγάδες τῆσδε τῆς
e. πόλεως εἰσιν, οἱ δὲ τὸν βίον ἐτελεύτησαν· οἱ δὲ ἄρισα δοκοῦντες αὐτῶν πράττειν, διὰ πολλῶν κινδύνων ἐλθόντες καὶ φόβων, οὐ μόνον ἐν ταύτῃ τῇ στρατηγίᾳ, ἀλλ᾽ ἐπεὶ εἰς τὴν ἑαυτῶν κατηλθον, ὑπὸ τῶν συκοφαντῶν πολιορκούμενοι πολιορκίαν οὐδὲν ἐλάττω τῆς ὑπὸ τῶν πολεμίων διετέλεσαν· ὥστε ἐνίους αὐτῶν εὔχεσθαι ἀστρατηγήτους [7] εἶναι μᾶλλον
8 ἢ ἐστρατηγηκέναι. εἰ μὲν οὖν ἦσαν οἱ κίνδυνοί τε καὶ πόνοι φέροντες εἰς ὠφέλειαν, εἶχεν ἄν τινα λόγον· νῦν δὲ καὶ πολὺ τοὐναντίον. εὑρήσεις δὲ καὶ περὶ τέκνων τὸν αὐτὸν τρόπον, εὐξαμένους τινὰς ἤδη γενέσθαι, καὶ γενομένων εἰς ξυμφορὰς
b. τε καὶ λύπας τὰς μεγίστας καταστάντας. οἱ μὲν γὰρ, μοχθηρῶν διὰ τέλους ὄντων τῶν τέκνων, ὅλον τὸν βίον λυπούμενοι διήγαγον· τοὺς δὲ, χρηστῶν μὲν γενομένων, συμφορᾶς δὲ χρησαμένων, ὥστε στερηθῆναι, καὶ τούτους οὐδὲν εἰς ἐλάττονας δυστυχίας καθεστηκότας ἢπερ ἐκείνους, καὶ βουλομένους
c. ἂν ἀγέννητα [1] μᾶλλον εἶναι ἢ γενέσθαι. ἀλλ᾽ ὅμως, τοίτων τε καὶ ἑτέρων πολλῶν ὁμοιοτρόπων τούτοις οὕτω σφόδρα καταδήλων ὄντων, σπάνιον εὑρεῖν ὅστις ἂν ἢ διδομένων ἀπόσχοιτο, ἢ μέλλων δι᾽ εὐχῆς τεύξεσθαι παύσαιτ᾽ ἂν εὐχόμενος,
d. οἱ δὲ πολλοὶ οὔτε ἂν τυραννίδος διδομένης ἀπόσχοιντ᾽ ἄν, οὔτε στρατηγίας, οὐδ᾽ ἑτέρων πολλῶν, ἃ παρόντα βλάπτει μᾶλλον ἢ ὠφελεῖ· ἀλλὰ κἂν εὔξαιντ᾽ ἂν γενέσθαι, εἴ τῳ μὴ παρόντα τυγχάνει. ὀλίγον δὲ ἐπισχόντες ἐνίοτε παλινῳδοῦσι,

scriptoris aetate ab his temporibus remoti tribuendum esse censet Schleiermacher.

[6] Nota *οἴδαμεν* in hoc potissimum scriptore hic et §. 13. Cf. Gramm. ampl. §. 109, 4.

[7] *Ἀστρατήγητοι* spreta analogia h. l. sunt qui nunquam *ἐστρατήγησαν*, ut docet collatio *τῶν ἀγεννήτων* §. seq.

[1] Sic optimi: quod cum Stallbaumio praefero vulgato *ἀγένητα*: vid. Schaefer. ad Apoll. Rhod. II. p. 119. Cf. in Indice *γίγνεσθαι*. — In proximis (c. d.) observetur iteratio particulae *ἄν*.

[2] Sic

ενοι ἄττ' ἂν τοπρῶτον εὔξωνται. ἐγὼ μὲν οὖν ἀπο- e.
ὡς ἀληθῶς μάτην θεοὺς ἄνθρωποι αἰτιῶνται, ἐξ
φάμενοι κακά σφισιν εἶναι· οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ σφῆσιν
τσθαλίαισιν, εἴτε ἀφροσύναισιν [2] χρὴ εἰπεῖν, ὑπὲρ μό-
γε' ἔχουσι [3]. κινδυνεύει γοῦν, ὦ Ἀλκιβιάδη, φρόνι- 9
εἶναι ἐκεῖνος ὁ ποιητὴς, ὃς δοκεῖ μοι φίλοις ἀνοή-
ὶ χρησάμενος, ὁρῶν αὐτοὺς καὶ πράττοντας καὶ εὐ-
ς ἅπερ οὐ βέλτιον ἦν, ἐκείνοις δὲ ἐδόκει, κοινῇ ὑπὲρ
ν αὐτῶν εὐχὴν ποιήσασθαι. λέγει δέ πως ὧδί· Ζεῦ b.
, τὰ μὲν ἐσθλὰ, φησὶ, καὶ εὐχομένοις καὶ ἀνεύκτοις
ίδου, τὰ δὲ δεινὰ καὶ εὐχομένοις ἀπαλέξειν κελεύει [4].
ἐν οὖν καλῶς δοκεῖ καὶ ἀσφαλῶς λέγειν ὁ ποιητής·
εἴ τι ἐν νῷ ἔχεις πρὸς ταῦτα, μὴ σιώπα. ΑΛ. Χα- c.
ὦ Σώκρατες, ἔξιν ἀντιλέγειν πρὸς τὰ καλῶς εἰρη-
κεῖνο δ' οὖν ἐννοῶ, ὅσων κακῶν αἰτία ἡ ἄγνοια τοῖς
τοις· ὁπόθ', ὡς ἔοικε, λελήθαμεν ἡμᾶς αὐτοὺς διὰ
καὶ πράττοντες καὶ τόγε ἔσχατον εὐχόμενοι ἡμῖν αὐ-
κάκιστα· ὅπερ οὖν οὐδεὶς ἂν οἰηθείη [5]. ἀλλὰ τοῦτό
ἂν οἴοιτο ἱκανὸς εἶναι, αὐτὸς αὑτῷ τὰ βέλτιστα εὖ-
, ἀλλ' οὐ τὰ κάκιστα. τοῦτο μὲν γὰρ ὡς ἀληθῶς κα-
ινὶ, ἀλλ' οὐκ εὐχῇ, ὅμοιον ἂν εἴη. ΣΩ. Ἀλλ' ἴσως, d.
ισε, φαίη ἄν τις ἀνὴρ ὃς ἐμοῦ τε καὶ σοῦ σοφώτερος
χάνοι [6], οὐκ ὀρθῶς ἡμᾶς λέγειν, οὕτως εἰκῇ ψέγον-

c tres optimi. Vulgo

l. α, 32. ubi Juppiter:

όποι, οἷον δή νυ θεοὺς
ιστοὶ αἰτιόωνται.
ἡμέων γάρ φασι κάκ'
μεναι· οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ
σιν ἀτασθαλίῃσιν ὑπὲρ
ρον ἄλγε' ἔχουσιν.

guntur hi duo versus in
og. Gr. (Brunck. *Ἀδεσπ.*
im hac varietate, *τὰ δὲ*
ταὶ εὐχομένων ἀπερύκοις.
ique scriptura praela-
les ob metricas ratio-
d. Herm. Doctr. Metr.
) Imperativo in *ε* gra-
vel Optativi vel Infi-
formam. Vix enim
quin noster scriptor

hoc *ἀπαλέξειν* tanquam ipsius poetae protulerit; etsi maluit idem sermoni suo illud intexere ope verbi *κελεύει*. — De voce *δεινά* hoc sensu in heroico versu usurpata dubitare me dixi in Lexil. I. 32, 5. et in nota suspicatus sum legendum hic forsitan esse *δειλά*: quam suspicionem tantum non confirmatam nunc invenio a codd. opt. qui infra §. 18., ubi haec verba repetuntur, exhibent *δῖλα*.

[5] Vid. Ind. *οὖν*. Particula *ἄν* addita e Prisciano locum laudante p. 1148. Ibidem mox additur *καὶ* ante *κατάρα*.

[6] Ita nunc editur Stephani monitu pro vulg. *τυγχάνει*.

[1] Be.

τας ἄγνοιαν, εἴ γε μὴ προσθείημεν τὴν ἕξιν ὧν τε
καὶ ἔξιν οἷς, καὶ ἔχουσί πως ἀγαθὸν, ὥσπερ ἐκείνοι
ΑΛ. Πῶς λέγεις; ἔξι γὰρ ὁτιοῦν πρᾶγμα ὁτῳδὴ
ἔχοντι ἄμεινον ἀγνοεῖν ἢ γιγνώσκειν; ΣΩ. Ἔμοιγ
10 σοὶ δ' οὔ; ΑΛ. Οὐ μέντοι μὰ Δία. ΣΩ. Ἀλλὰ μ
ἐκεῖνό σου καταγνώσομαι, ἐθέλειν ἄν σε πρὸς τὴν ἐ
μητέρα διαπεπρᾶχθαι, ἅπερ Ὀρέσην φασὶ καὶ τὸν
ωνα, καὶ εἰ δή τινες ἄλλοι ἐκείνοις τυγχάνουσι ται
πεπραγμένοι. ΑΛ. Εὐφήμει πρὸς Διὸς, ὦ Σώκρατε
b. Οὗτοι τὸν λέγοντα, ὦ Ἀλκιβιάδη, ὡς οὐκ ἄν ἐθέ
ταῦτα πεπρᾶχθαι, εὐφημεῖν δεῖ σε κελεύειν, ἀλλὰ
πολὺ εἴ τις τὰ ἐναντία λέγοι. ἐπειδὴ [2] οὕτω σοι δοκ
δρα δεινὸν εἶναι τὸ πρᾶγμα, ὥστ' οὐδὲ ῥητέον εἶναι
εἰκῇ, δοκεῖς [3] δ' ἄν τὸν Ὀρέσην, εἰ ἐτύγχανε φρόνι
καὶ εἰδὼς ὅτι βέλτιον ἦν αὐτῷ πράττειν, τολμῆσα
c. τούτων διαπράξασθαι; ΑΛ. Οὐ δῆτα. ΣΩ. Οὐδὲ
λον οἶμαι οὐδένα. ΑΛ. Οὐ μέντοι. ΣΩ. Κακὸν ἄ
ἔοικεν, ἐξὶν ἡ τοῦ βελτίζου ἄγνοια καὶ τὸ ἀγνοεῖν τ
ζον [4]. ΑΛ. Ἔμοιγε δοκεῖ. ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ ἐκε
d. τοῖς ἄλλοις ἅπασι; ΑΛ. Φημί. ΣΩ. Ἔτι τοίνυν
ἐπισκεψώμεθα· εἴ σοι αὐτίκα μάλα παραξαίη, οἰηθέ
τιον εἶναι, Περικλέα, τὸν σεαυτοῦ ἐπίτροπόν τε κα

[1] Be. ex solo Paris. F reposuit σαυτοῦ, quod in re nondum satis explorata factum nollem. Vid. Ind. in ἑαυτοῦ.

[2] Cum vocem ἐπειδή nulla alia conjunctio hic comitetur, Schleiermacher atque Bekker, omnia haec, ἐπειδὴ — — εἰκῇ, superioribus adhuc continuant. Male: etiam in hoc scriptore. Nam prorsus ἀσύ-ατον est dicere, eum, cui *ne pronuntiandum quidem* hoc videatur, ferre debere si quis dicat, se *hoc fecisse nolle*. Contra qui vel negando hoc de se pronuntiari vetat, is recte censetur dicere, ne pronuntiandum quidem esse temere. Atqui hoc, quod solum recte incedere Ficinus quoque sensit, revera crates, si post ἐπειδ δέ. Nihilominus aut vandum est alterum δέ in apodosi, quoni hae propositiones ex taseos et apodoseos oppositae sibi sunt. V ad Demosth. Mid.

[3] Mendose vulgo Vid. ad Alcib. I. 4. n. cula ἄν pertinet ad Infi τολμῆσαι, ubi ob inte sermonem repetita es

[4] Tautologia, cuju rior pars scholio nc dem absimilis, non ideo expungenda, cu scriptores sua interdun ita explicent.

ον λαβόντα, ἐλθόντα ἐπὶ τὰς θύρας, εἰπεῖν εἰ ἔν-
[5], βουλόμενον ἀποκτεῖναι αὐτὸν ἐκεῖνον, ἄλλον δὲ
οἱ δὲ φαῖεν, ἔνδον εἶναι· καὶ οὐ λέγω ἐθέλειν ἄν 11
ον τι πράττειν· ἀλλ' εἰ, οἶμαι, δόξειέ [1] σοι, ὅπερ
ολύει δήπου τῷ γε ἀγνοοῦντι τὸ βέλτιςον παραςῆ-
δόξαν, ὥστε οἰηθῆναι καὶ τὸ κάκιςόν ποτε βέλτι-
ι· ἢ οὐκ ἂν δοκεῖ σοι [2]; ΑΛ. Πάνυ μὲν οὖν.
οὖν παρελθὼν εἴσω, καὶ ἰδὼν αὐτὸν ἐκεῖνον, ἀγνο- b.
: καὶ οἰηθείης ἂν [3] ἄλλον εἶναί τινα, ἆρ' ἔτι ἂν
ολμήσαις ἀποκτεῖναι; ΑΛ. Οὐ μὰ τὸν Δί', οὐκ
δοκῶ [4]. ΣΩ. Οὐ γὰρ δήπου τὸν ἐντυχόντα ἀλλ'
εῖνον ὃν ἠβούλου [5]. ἦ γάρ; ΑΛ. Ναί. ΣΩ. Οὐκ-

e Περικλέα εἰπεῖν εἰ
pro εἰπεῖν h. e. ἐρέ-
ἰ ἔνδον ἐςὶ Περικλῆς.
tructura vid. Gramm.
138.) I, 6. Hic au-
ene monet Struvius,
est haec structura
accusativus Περικλέα
ndere praemitti pos-
n in animo haberet
dicere, Περικλέα τὸν
ἐπίτροπον ἀποκτεῖ-
Mox post verba ἔνδον
umpitur sermo, et
ferius resumitur ver-
ν.

i omnes δόξει: et su-
lem ad Alc. I. 26. d.
in hypothesi tueba-
oniam id quod ibi a
ponebatur ex iis erat
i solent. Verum in
lem hic habemus fi-
iturum indicativi ab-
plane et inurbanum
que scripsimus δόξειε,
ante εἴ σοι — πα-
- In seqq. autem est
hia nata Epexegesi.
ere volebat εἰ δόξειέ
οὐδὲν κωλύει (sc. δοκεῖν)
νοοῦντι τὸ β., tum ad
onem pronominis ὅ-
jicit hoc παραςῆναί
ξαν etc. plane ut in
3. ad pronomen τοι-
οὗτόν τι additur per epexegesin ναρκᾷν. Ita ut sejungere possis verbum παραςῆναι a superioribus, et latine vertere addito *nimirum*.

[2] Δοκεῖ editum e mss. pro vulg. δοκῇ. Infinitivus ad quem spectat particula ἂν (v. ad Alc. I. 4. n. 2.) e proximis hic repetendus est, οἰηθῆναι.

[3] Soli huic optativo e tot aliis qui a conjunctione εἰ hic pendent, additum est ἄν, contra morem: quare Struvio delenda videbatur particula quae facile sane hic ante ἄλλον irrepere potuit. Sed vid. ad Men. 40. not. 2. Nimirum in hoc οἰηθῆναι ἄλλον τινὰ εἶναι, quod tam parum credibile erat, imprimis inculcandum erat, poni hoc ideo, quoniam *fieri* tamen *possit*.

[4] Ad ἄν intell. τολμῆσαι. Sed Clark. Vat. Ven. Coisl. omittunt haec οὐκ ἄν μ. δ.

[5] Non amplius assentior Schleiermachero ὅν istud delenti: nam primum non ita dura est, quam mihi videbatur olim repetitio, quae mente facienda est e superioribus ad illud ἐκεῖνον, sc. τολμήσαις ἂν ἀπο-

οὖν καὶ εἰ παλλάκας ἐγχειροῖς [6], αἰεὶ δὲ ἀγνοοῖς τὸν
κλέα, ὁπότε μέλλοις τοῦτο πράττειν, οὔπατε ἂν ἐπίθου
c. τῷ. ΑΛ. Οὐ δῆτα. ΣΩ. Τί δέ; τὸν Ὀρέσην δοκ
ποτε τῇ μητρὶ ἐπιθέσθαι, εἴ γε ὡσαύτως ἠγνόησεν;
Οὐκ οἶμαι ἔγωγε. ΣΩ. Οὐ γὰρ δήπου οὐδ' ἐκεῖνος
προστυχοῦσαν γυναῖκα, οὐδὲ τὴν ὁτουοῦν μητέρα
εἴτο ἀποκτεῖναι, ἀλλὰ τὴν αὐτὸς αὑτοῦ. ΑΛ. Ἔξι
τα. ΣΩ. Ἄγνοειν ἄρα τάγε τοιαῦτα βέλτιον τοῖς
διακειμένοις, καὶ τοιαύτας δόξας ἔχουσι. ΑΛ. Φ
ται. ΣΩ. Ὁρᾷς οὖν, ὅτι ἡ ἔξις ὧν τε ἄγνοια,
ἔξιν οἷς, καὶ ἔχουσί πως, ἀγαθὸν, ἀλλ' οὐ κακὸν,
12 ἄρτι σοι ἐδόκει; ΑΛ. Ἔοικεν. ΣΩ. Ἔτι τοίνυν εἰ
τὸ μετὰ τοῦτο ἐπισκοπεῖν, ἄτοπον ὂν ἴσως ἄν σοι δ
εἶναι [1]. ΑΛ. Τί μάλιστα, ὦ Σώκρατες; ΣΩ. Ὅτι

ἀποκτεῖναι. Deinde, non primaria illa positio, velle Alcibiadem interficere Periclem, hic repetenda erat; quod quam inepte fieret addito ἢ γάρ; et ineptius etiam inserto δήπου, vix monere opus est: sed ponendum erat aliquid quod inde sequitur. „Non enim (illa nimirum hypothesi) quem sors offerret obtruncare sustineres, sed illum ipsum quem ab initio voluisses."

[6] Optativi recepti sunt e maxima codicum parte pro vulgatis ἐγχειρεῖς, ἀγνοεῖς, μέλλεις: et paullo post δοκεῖς pro δοκῇς: v. ad Alc. I. 4. n. 2.

[1] Hanc vulgatam et plurimorum codd. scripturam adhuodum servo equidem, quia de emendanda ea nondum liquet. Quippe e tribus optimis Clark. et Ven. cum Par. G (qui in hoc dialogo tribus illis plerumque se associat) habent ἄτοπον ἂν ἴσως ἂν σοι δόξειεν: Vat. ἄτ. ἂν ἴσως δόξειεν: et hanc quidem lectionem, servato tamen σοί, adoptavit Bekker, approbavit Schleierm. Cui rationi si sensus quoque ab parte satisfaceret, et ei cederem. Sed nunc, tumvis ἄτοπος haec sen videri debeat, omnes no scientias plerumqu cere, admodum tamen tur ἀτοπία illa, cum tur, *siquidem sine cogn optimi illas adeptus sis* cum eo jam adductus cibiades, ut superior concedat, quomodo fieri potest ut hoc potis etiamnum ἄτοπον ei debeat? Immo post illa οὖν —, hoc transitu Ἔ νυν —, nihil aliud int potest, quam quod quidem per se, nunc probabile Alcibiadi vide bet. Atque sic plane nus: *Praeterea si vol quod deinceps in medi feretur mirabile dict cutere, forte probabi bi videbitur.* Unde istud *probabile?* Quod sensum complendum insertum esse putas; eg dem necessitatem senti que excidisse hic aliqu spicor. Verum hoc q suspicari licet, integric

ἔπος εἰπεῖν, κινδυνεύει τό γε τῶν ἄλλων ἐπιχειρημάτων κτῆμα, ἐάν τις ἄνευ τοῦ βελτίστου κεκτημένος ᾖ, ὀλιγάκις μὲν ὠφελεῖν, βλάπτειν δὲ τὰ πλείω τὸν ἔχοντα αὐτά [2]. σκόπει δὲ b. ὧδε. ἆρ' οὐκ ἀναγκαῖόν σοι δοκεῖ εἶναι, ὅταν τι μέλλωμεν ἢ πράττειν ἢ λέγειν, οἰηθῆναι δεῖν [3] πρῶτον ἡμᾶς εἰδέναι, ἢ τῷ ὄντι εἰδέναι, τοῦτο ὃ ἂν προχειροτέρως μέλλωμεν ἢ λέγειν ἢ πράττειν; ΑΛ. Ἔμοιγε δοκεῖ. ΣΩ. Οὐκοῦν οἱ c. ῥήτορες αὐτίκα, ἤτοι εἰδότες ξυμβουλεύειν, ἢ οἰηθέντες εἰδέναι, ξυμβουλεύουσιν ἡμῖν ἑκάστοτε, οἱ μὲν περὶ πολέμου τε καὶ εἰρήνης, οἱ δὲ περὶ τειχῶν οἰκοδομίας ἢ λιμένων κατα- 138 σκευῆς. ἐνὶ δὲ λόγῳ, ὅσα δήποτε ἡ πόλις πράττει πρὸς ἄλλην πόλιν, ἢ αὐτὴ καθ' αὑτήν, ἀπὸ τῆς τῶν ῥητόρων ξυμβουλῆς ἅπαντα γίγνεται; ΑΛ. Ἀληθῆ λέγεις. ΣΩ. Ὅρα d. τοίνυν καὶ τὰ ἐπὶ τούτοις, ἂν δυνηθῶ [4]. καλεῖς γὰρ δήπου φρονίμους τε καὶ ἄφρονας; ΑΛ. Ἔγωγε. ΣΩ. Οὐκοῦν τοὺς μὲν πολλοὺς ἄφρονας, τοὺς δ' ὀλίγους φρονίμους; ΑΛ. Οὕτως. ΣΩ. Οὐκοῦν πρός τι ἀποβλέπων, ἀμφοτέρους; ΑΛ. Ναί. ΣΩ. Ἆρ' οὖν τὸν τοιοῦτον, ξυμβουλεύ- 13 ειν εἰδότα, χωρὶς τοῦ πότερον βέλτιον καὶ ὅτε βέλτιον [1], φρόνιμον καλεῖς; ΑΛ. Οὐ δῆτα. ΣΩ. Οὐδέ γε, οἶμαι, ὅστις τὸ πολεμεῖν αὐτὸ οἶδε, χωρὶς τοῦ ὁπότε βέλτιον, καὶ τοσοῦτον χρόνον ὅσον βέλτιον. ἦ γάρ; ΑΛ. Ναί. ΣΩ. Οὐκοῦν οὐδὲ εἴτις τινὰ ἀποκτιννύναι οἶδεν, οὐδὲ χρήματα b. ἀφαιρεῖσθαι, καὶ φυγάδα ποιεῖν τῆς πατρίδος, χωρὶς τοῦ

lum textu usum esse, in quo fuerit, quod aptissimum Stallbaumius invenit, ἕως ἂν σοὶ δοκῇ. ε.

[2] *Schleierm.* monet legendum esse ἄνευ τῆς τοῦ βελτίστου, et in fine sententiae *Schneider* αὐτό pro αὐτά. Recte uterque. Vid. §. 15. d.

[3] Vid. Ind. *Οἴεσθαι.* — Ante οἰηθῆναι inserunt ἢ codd. omnes praeter Clark. Vat. Ven.

[4] Ficinus vertendo omisit ἂν δυνηθῶ, quod sane adeo est a Socratis oratione alienum, ut ineptum facile atque expungendum videri possit. Sed blandiorem adhibere medicinam licet. Scribe — τούτοις. ΑΛ. Ἂν δυνηθῶ. ΣΩ. Καλεῖς γὰρ κ. τ. λ. Heusdius. Non omisit Ficinus sed vertit, *si fieri potest.* Mihi videtur pro δυνηθῆς urbanius dictum esse δυνηθῶ intell. σαφῶς διηγεῖσθαι.

[1] Vulgo τοιοῦτο. Verum restituit Bekker e Vat. et Ven. *Π.*, ut ὁ τοιοῦτος sit rhetor aliquis: v. §. 12. c. Tum ὅτε Vind. 9 et, a manu recenti, Ven. Ξ habent, ceteri omnes perperam ὅ. Sensus: „utrum eorum, quae fieri possunt, faciendum sit, et quando."

[2] Clark.

ὁπότε βέλτιον καὶ ὅντινα βέλτιον. ΑΛ. Οὐ μέντοι. ΣΩ.
c. Ὅστις ἄρα τι τῶν τοιούτων οἶδεν, ἐὰν μὲν παρέπηται [2] ἡ τοῦ βελτίζου ἐπιςήμη· αὕτη δ' ἦν ἡ αὐτὴ δήπου ἥπερ καὶ ἡ τοῦ ὠφελίμου· ἦ γάρ; ΑΛ. Ναί. ΣΩ. Φρόνιμόν γε [3] αὐτὸν φήσομεν, καὶ ἀποχρῶντα ξύμβουλον καὶ τῇ πόλει καὶ αὐτὸν αὑτῷ, τὸν δὲ μὴ ποιοῦντα τἀναντία τούτων [4]. ἢ
d. πῶς δοκεῖ; ΑΛ. Ἐμοὶ μὲν οὕτω. ΣΩ. Τί δ', εἴ τις ἱππεύειν ἢ τοξεύειν οἶδεν, ἢ αὖ παλαίειν, ἢ πυκτεύειν, ἤ τι τῆς ἄλλης ἀγωνίας, ἢ καὶ ἄλλο τι τῶν τοιούτων ὅσα τέχνη οἴδαμεν, τί καλεῖς ὃς ἂν εἰδῇ τὸ κατὰ ταύτην τὴν τέχνην βέλτιον γιγνόμενον [5]; ἆρ' οὐ τὸν κατὰ τὴν ἱππικὴν ἱππικόν; ΑΛ. Ἔγωγε. ΣΩ. Τὸν δέ γε, οἶμαι, κατὰ τὴν πυκτικὴν πυκτικόν, τὸν δὲ κατ' αὐλητικὴν αὐλητικόν, καὶ τἆλλα δήπου ἀνὰ λόγον τούτοις, ἢ ἄλλως πως; ΑΛ. Οὔκ· ἀλλ'
e. οὕτω. ΣΩ. Δοκεῖ οὖν σοι ἀναγκαῖον εἶναι, τὸν περὶ τούτων τι ἐπιςήμονα ὄντα ἄρα καὶ ἄνδρα φρόνιμον εἶναι; ἢ πολλοῦ φήσομεν ἐνδεῖν; ΑΛ. Πολλοῦ μέντοι, νὴ Δία. ΣΩ.
14 Ποίαν οὖν οἴει πολιτείαν [1] εἶναι τοξοτῶν τε ἀγαθῶν καὶ αὐλητῶν, ἔτι δὲ ἀθλητῶν καὶ τῶν ἄλλων τεχνιτῶν, ἀναμιμνημένων δ' ἐν τοιούτοις οἷς ἄρτι εἰρήκαμεν τῶν τε αὐτὸ τὸ πολεμεῖν εἰδότων καὶ αὐτὸ τὸ ἀποκτιννύναι, πρὸς δὲ καὶ ἀνδρῶν ῥητορικῶν, πολιτικὸν φύσημα φυσώντων [2], ἀπὸ-

[2] Clark. Vat. Ven. Paris. G inserunt *αὐτῷ*, quod mihi quidem videtur esse ex interpretatione. Cf. 15. a. Mox ad Impf. *ἦν* cf. Alc. I. 51. n. 6.

[3] Sic soli Par. E F, et Ven. *Π.* Plerique, et in his Clark. et Vat. *δέ γε*, alii *δέ* solum. Et vide ne *δέ* abjectum sit ab iis qui apodosin reddere vellent suae protasi; cum tamen *δέ* post sermonem interruptum, neglecta protasi sermonem simpliciter continuet.

[4] Schleiermacher distinguendum putat, *τὸν δὲ μὴ, ποιοῦντα τἀναντία τούτων*: quod per se durum durius etiam foret eo quod *ποιεῖν* sic esset loco horum, *ἀποχρῶντα ξυμβουλεύειν*, quae latent in his *ἀποχρῶντα ξύμβουλον*. Quare nihildum melius video Schneiderum emendatione *τοιοῦτον*.

[5] Non displicet facilis emendatio coluthia quae est in his: *τις ἱππεύειν — οἶδε —, τί καλεῖς ὃς ἂν εἰδῇ τὸ — βέλτιον γιγνόμενον*. Item *ταύτην* pro *ἑκάστην τούτων*. — Mox pro *ἀλλ' οὐ* codd. optimi simpliciter *οὐ*. Tum de formula *ἀνὰ λόγον* v. Ind. in *λόγος*.

[1] Plato carpit Atheniensium Remp., in qua floruerunt artes, sed absque illa scientia ejus, quod est in rebus humanis optimum. *DACER.*

[2] Sic Par. G, et cum tenui aberratione Clark. Vat. Ven. Vulgo *ἀ. πολιτικῶν πολιτικῶν φ. φ.*

[3] Haec

τούτων ὄντων ἄνευ τῆς τοῦ βελτίζου ἐπιςήμης καὶ
ὁτος ὁπότε βέλτιον ἐνὶ ἑκάςῳ τούτων χρῆσθαι, καὶ
ἵνα; ΑΛ. Φαύλην τινὰ ἔγωγε, ὦ Σώκρατες. ΣΩ.
γε ἄν, οἶμαι, ὁπόταν ὁρῴης ἕνα ἕκαζον αὐτῶν φιλο- b.
νόν τε, καὶ νέμοντα τὸ πλεῖζον τῆς πολιτείας τούτῳ
Ἵν' αὐτὸς αὑτοῦ τυγχάνει κράτιςος ὤν [3]· λέγω δὲ
[3] αὐτὴν τὴν τέχνην βέλτιζον γιγνόμενον· τοῦ δὲ τῇ
ε καὶ αὐτὸν αὑτῷ [4] βελτίζου ὄντος τὰ πολλὰ διη-
ότα, ἅτε, οἶμαι, ἄνευ νοῦ δόξῃ πεπιζευκότα. οὕτω δὲ

ec verba sumpta sunt
ipidis Antiopa et qui-
sermone Zethi ad fra-
mphionem, ut docet
stes ad Gorgiam p.
ubi pleniora ea po-
ato in hunc modum:
ει γὰρ τὸ τοῦ Εὐριπί-
μπρός τέ ἐςιν ἕκαςος ἐν
ἐπὶ τοῦτ' ἐπείγεται, Νέ-
πλεῖζον ἡμέρας τούτῳ
Ἵν' αὐτὸς αὑτοῦ τυγχά-
τιςος ὤν· ὅπου δ' ἂν
ᾖ, ἐντεῦθεν φεύγει καὶ
τοῦτο. In quibus ver-
us sententiarum et par-
ὅπου docuit viros do-
culam ἵνα itidem va-
ει h. e. ἐν ᾧ, et scri-
ι esse proinde τυγχά-
τυγχάνῃ. Vid. Hein-
l locum. Accedit Ari-
eosdem versus respi-
oblem. 18, 6. Ἐν οἷς
καςος κρατιςεύειν, ταῦτα
ἴπαι, ὃ δ' αἱρεῖται ἐπὶ
ιέξεται, νέμων τὸ πλεῖ-
ίρας αὐτῷ μέρος, ἵνα
ιὐτοῦ τυγχάνῃ κράτιςος
ι nostro loco pau-
r haec in usum su-
flexit scriptor; recte
hic quoque nos scrip-
γχάνει (quod et habet
pro vulgato τυγχάνῃ,
ınt verba haec λέγω δὲ
γνόμενον, quae non ha-
quo referrentur, nisi
να — dictum esset pro
ν ᾧ. Tum pro κράτι-
quoque scriptum fuisse
λτιςος e proximis, opi-
nor, apparet. Illa autem αὐτὸς αὑτοῦ βέλτιςος non confundenda sunt cum eo, quod dicere solemus, „se ipsum superasse aliquem", quando uno quodam opere cetera, quae fecit, omnia superavit: res enim ipsa et Aristotelis verba docent, intelligi hic eam artem, qua quis prae ceteris, quarum itidem gnarus est, excellit. In eam igitur solam quisque horum politicorum omnia sua πολιτεύματα et quantum in eo est totam remp. confert. Observent autem tirones, verbis λέγω δὲ — γιγνόμενον parenthetice insertis continuari accusativos pendentes ab ὁρῴην.

[4] Audacius hyperbaton, accusativo αὐτόν pertinente ad διημαρτηκότα, quem more attico praemisit scriptor respondenti αὐτῷ. Conf. Gramm. §. 151. (138) III, 1. et supra §. 11. c. ubi paulo facilius quidem par tamen hoc exumplum habes οὐ γὰρ τὴν ὁτουοῦν μητέρα διενοεῖτο, ἀλλὰ τὴν αὐτὸς αὑτοῦ· huic enim simillimum est hoc: διαμαρτάνει τοῦ αὐτὸς αὑτῷ βελτίζου ὄντος. — Ceterum notatu dignum videtur, vocem ὄντος quam habent impressi omnes, in nullo codicum nostrorum inveniri nisi per correctionem in uno ex Angelicis (v). Ceteri omnes sine sensu οὕτως.

τούτων ἐχόντων, ἆρ' οὐκ ἂν ὀρθῶς λέγοιμεν, φάντες
λῆς ταραχῆς τε καὶ ἀνομίας μεσὴν εἶναι τὴν τοιαύτην
c. τείαν; ΑΛ. Ὀρθῶς μέντοι, νὴ Δία. ΣΩ. Οὐκοῦν
καῖον ἡμῖν ἐδόκει, οἰηθῆναι δεῖν πρῶτον ἡμᾶς
ἢ τῷ ὄντι εἰδέναι τοῦτο δ' ἂν προχείρως μέλλωμεν ἢ
15 τειν ἢ λέγειν; ΑΛ. Ἐδόκει. ΣΩ. Οὐκοῦν, κἂν μὲν τ
ἅ τις οἶδεν, ἢ δοκεῖ εἰδέναι, παρέπεται δὴ τὸ ὠφελίμ
λυσιτελούντως ἡμᾶς ἕξειν καὶ τῇ πόλει καὶ αὐτὸν αὑ
ΑΛ. Πῶς γὰρ οὔ; ΣΩ. Ἐὰν δέ γ', οἶμαι, τἀναντία
των, οὔτε τῇ πόλει, οὔτ' αὐτὸν αὑτῷ; ΑΛ. Οὐ
ΣΩ. Τί δέ; καὶ νῦν ἔτι ὡσαύτως σοι δοκεῖ, ἢ ἄλλως
b. ΑΛ. Οὐκ· ἀλλ' οὕτως. ΣΩ. Ἆρ' οὖν ἔφησθα
τοὺς μὲν πολλοὺς ἄφρονας, τοὺς δ' ὀλίγους φρον
ΑΛ. Ἔγωγε. ΣΩ. Οὐκοῦν φαμεν πάλιν τοὺς πολλοὺ
μαρτηκέναι τοῦ βελτίζου, ὡς τὰ πολλά γε, οἶμαι, ἄν
c. δόξῃ πεπιςευκότας. ΑΛ. Φαμὲν γάρ. ΣΩ. Λυσιτελ
τοῖς πολλοῖς μήτε εἰδέναι μηδὲν, μήτε οἴεσθαι εἰδέναι,

[1] Falsa haec esse et superius demonstratis plane contraria quilibet sentit. Sed adsunt manifesta verae scripturae vestigia. Apparet enim breviter hic repeti aliqua e superioribus. Haec autem non possunt esse alia quam quae leguntur §. 13. ubi inter alia ita Socrates: *Ὁςις ἄρα τι τῶν τοιούτων οἶδεν, ἐὰν μὲν παρέπηται ἡ τοῦ βελτίζου ἐπιςήμη· αὕτη δ' ἦν ἡ αὐτὴ δήπου ἥπερ καὶ ἡ τοῦ ὠφελίμου· — φρόνιμόν γε αὐτὸν φήσομεν καὶ ἀποχρῶντα ξύμβουλον κ. τ. λ.* Jam vero codd. opt. in nostro loco pro *παρέπεται* exhibent *παρέπηται*, omisso *δή*, quod est in uno Ven. Ξ, ceteris dantibus *δέ*. His indiciis sermo restaurandus mihi videtur ita:

Οὐκοῦν κἂν μὲν πράττῃ ἅ τις οἶδεν ἢ δοκεῖ εἰδέναι, παρέπηται δ' ἡ τοῦ ὠφελίμου ἐπιςήμη, ὠφελίμως καὶ λυσιτελούντως ἡμᾶς ἕξειν κ. τ. λ.

Sic apparet oculum l
aberrasse ab *ὠφελίμου* a
λίμως, quo facto duab
cibus omissis cetera
in aliquem, qui quide
deretur, sensum mutat
Ficinus locum verti
„Nonne si quis agit q
quod notavit aut nosse
mat, *addit autem sci
optimi*, sequitur ut
agat ad seipsum et ad
Vides eum dare sensu
rum et integrum, ita
ut locum aliter quam
bis est constitutus legi
deatur. Sed verius s
Ficinum quoque mut
legisse locum, cujus s
tiam collatis superioribu
expleverit. Schleierm
majorem mutationem
giens post *παρέπηται*
ὠφελίμως commate posito
dosin incipit ab his *κ
αιτελούντως*: quod tamen
uno nomine mihi q
displicet.

λλον προθυμήσονται πράττειν μὲν ταῦτα ἅττ' ἂν εἰ-
, ἢ οἰηθῶσιν εἰδέναι, πράττοντες δὲ βλάπτεσθαι τὰ
μᾶλλον ἢ ὠφελεῖσθαι [2]; ΑΛ. Ἀληθέστατα λέγεις. d.
Ῥᾳδίως οὖν, ὅτε γ' ἔφην, κινδυνεύειν [3] τόγε τῶν ἄλλων
ῶν κτῆμα, ἐάν τις ἄνευ τῆς τοῦ βελτίστου ἐπι-
κεκτημένος ᾖ, ὀλιγάκις μὲν ὠφελεῖν, βλάπτειν δὲ
ίω τὸν ἔχοντ' αὐτὸ, ἆρ' οὐχὶ τῷ ὄντι ὀρθῶς ἐφαι-
λέγων; ΑΛ. Καὶ εἰ μὴ τότε, ἀλλὰ νῦν μοι δοκεῖ,
κρατες. ΣΩ. Δεῖ ἄρα καὶ πόλιν καὶ ψυχὴν τὴν μέλ- 16
ν ὀρθῶς βιώσεσθαι, ταύτης τῆς ἐπιςήμης ἀντέχεσθαι
ὡς ὥσπερ ἀσθενοῦντα ἰατροῦ, ἢ τινος κυβερνήτου τὸν
ῶς μέλλοντα πλεῖν· ὅσῳπερ [1] ἂν μὴ πρότερον ἐπου-

arva inversione vocum, praeiverunt codd. op- πράττειν μὲν pro μὲν ειν, locum hunc emen- Be. Antea enim illi ἐπι- νται μέν male respon- t haec πράττοντες δὲ βλά- τε, cum oporteret βλα- σθαι. Nunc hoc ipsum σθαι per oxymoron pen- illo ἐπιθυμήσονται.

ibri omnes κινδυνεύει. a unus Par. F habet e tione.

uae in impedito hoc lo- nium molestissima sunt, μὴ πρότερον, Cornarius dice suo Hassisteniano nvenisse affirmat. Illis omissis ceterisque ver- anspositis sanare locum natur Schneider. Quam iem ad minimum reduxit er, verba haec tantum, γὰρ ταύτης, ante illa, ὅσῳ ἄν, ponendo. Quam locationem illud etiam endat, quod in vulgata ταύτης vix alio referas ad ψυχῆς. Aliam tamen iem aperire mihi vide- codex Coisl., pro ὅσῳ exhibens ὅσῳ γὰρ, infe- γὰρ post ἄνευ craso: id hoc etiam nomine mihi se commendabat, quod de junctura formae ὅσῳ περ pro simplici ὅσῳ praemissa verba τοσούτῳ dubitabam: quod tamen dubium nunc retracto: cf. Demosth. Mid. §. 50. e. Rem perfecisse mihi videtur hodie emendatio certissima, cui mea conamina lubens postpono, inventa illa a viro juvene Carolo Friderico *Wex*; qui in libello academico „de Loco Mathematico in Platonis Menone" Hal. 1825 edito pag. 50 legendum pro πρότερον docuit πραότερον; quod junctum translocationi illi admodum verisimili sermonem ita constituit: — τὸν ἀσφαλῶς μέλλοντα πλεῖν. ἄνευ γὰρ ταύτης, ὅσῳ περ ἂν μὴ πραότερον ἐπουρίσῃ τὸ τῆς ψυχῆς — — τοσούτῳ μείζω ἁμαρτήματα ἀπ' αὐτῶν ἀναγκαῖόν ἐςι, ὡς ἔοικεν, γίγνεσθαι. Quam emendationem ego in felicissimis pono. Insunt autem libello laudabili et alia librum hunc nostrum concernentia; quibus tamen cum minus persuasum sit nobis, noluimus tempus absumere obloquendo iis quae prolata sunt in libello speciminis loco edito et ut speramus, curis secundis renovando.

 [2] For-

ρίση τὸ τῆς ψυχῆς· ἄνευ γὰρ ταύτης, ἢ περὶ χρημάτων κτήσιν, ἢ σώματος ῥώμην, ἢ καὶ ἄλλο τι τῶν τοιούτων, τοσούτῳ μείζω ἁμαρτήματα ἀπ' αὐτῶν ἀναγκαῖόν ἐξιν, ὡς
b. ἔοικε, γίγνεσθαι. ὁ δὲ δὴ τὴν καλουμένην πολυμάθειάν [2] τε καὶ πολυτεχνίαν κεκτημένος, ὀρφανὸς δὲ ὢν ταύτης τῆς ἐπιστήμης, ἀγόμενος δὲ ὑπὸ μιᾶς ἑκάστης τῶν ἄλλων, ἆρ' οὐχὶ τῷ ὄντι δικαίως πολλῷ χειμῶνι χρήσεται, ἄτ', οἶμαι, ἄνευ κυβερνήτου διατελῶν ἐν πελάγει, χρόνον οὐ μακρὸν
c. βίον θέων [3]. ὥστε ξυμβαίνειν μοι δοκεῖ καὶ ἐνταῦθα τὸ τοῦ ποιητοῦ, ὃ λέγει κατηγορῶν πού τινος, ὡς ἄρα πολλὰ μὲν ἠπίστατο ἔργα, κακῶς δέ, φησιν, ἠπίστατο πάντα [4]. ΑΛ. Καὶ

[2] Formam in *ιαν* habent omnes praeter Par. E F. Sed Clark. Vat. Ven. Par. G dant *φιλομαθίαν*, aeque male, quam quod alii loco alterius nominis habent, *φιλοτεχνίαν*.

[3] Sic Par. G, cui accensendus Clark. qui sine accentu habet *θεων*. Ceteri omnes *θεῶν*. Stephani conjectura *βίου* necessaria non videtur. Voculam *οὐ* non immerito damnaverat olim Schleierm. nunc tamen in eadem servanda acquiescendum putat.

[4] Versus ex deperdito carmine Homerico cui ut paulo inferius videbimus *Margites* nomen. De eo quae hic adnotaverat Gottleber, ea plus falsi fere quam veri continebant. Statim versum ita refictum, *Ὃς μὲν ἐπίστατο πολλὰ κακῶς δ' ἠπίστατο πάντα*, non modo ut antiquum ipsius poetae proposuit, sed ab Aristotele quoque Poët. cap. 4. hunc ipsum versum Homero tribui dixit. Verum Aristoteles ipsum poëma quidem Homero tribuit ibi, hunc autem versum non apposuit, qui neque apud alium quemquam praeter hunc nostrum invenitur. Ceterum longe aptius hunc suis numeris restitueris ita:

Πόλλ' ἠπίστατο ἔργα, κακῶς δ' ἠπίστατο πάντα.

Alios de eodem Margite versus hosce

Τὸν δ' οὔτ' ἄρ σκαπτῆρα θεοὶ θέσαν οὐδ' ἀροτῆρα, Οὔτ' ἄλλως τι σοφόν. πάσης δ' ἡμάρτανε τέχνης,

integros solus Clemens Alex. Strom. 1. p. 281. apposuit, Aristoteles autem Eth. Nicom. 6, 7. nonnisi dimidiato versu altero. Diserte autem hos quidem Homero Aristoteles tribuit. Certum itaque est, fuisse illis temporibus Homericum, hoc est ex antiquissimis epicae poesis temporibus propagatum, carmen ludicri et satirici argumenti, quo homo fatuus et stultus Margites nomine (vid. de v. *μάργος* infra ad 18.) risui proponitus erat. Cf. Hesych. Suid. Apostol. in v. Eustath. ad Od. x. p. 413. Bas. Imprimis autem legatur Wassenbergh in nott. ad Vitas Hom. p. 11. sqq.; qui simul de illo Margite qui, heroicis et iambicis versibus alternis conscriptus, a posterioris aevi scriptoribus non immerito Homero abjudicabatur, et ad Pigretem aliquem referebatur, admodum probabilem sententiam edidit hanc:

ποτε ξυμβαίνει τὸ τοῦ ποιητοῦ, ὦ Σώκρατες; ἐμοὶ
γὰρ οὐδ' ὁτιοῦν δοκεῖ πρὸς λόγον εἰρηκέναι. ΣΩ. Καὶ
γε πρὸς λόγον. ἀλλ' αἰνίττεται, ὦ βέλτιστε, καὶ οὗτος, 17
ὥ ἄλλοι δὲ ποιηταὶ σχεδόν τι πάντες. ἔστι τε γὰρ φύ-
ιητικὴ ἡ ξύμπασα αἰνιγματώδης, καὶ οὐ τοῦ προστυ-
: ἀνδρὸς γνωρίσαι· ἔτι δὲ πρὸς τῷ φύσει τοιαύτη εἶ-
ὅταν λάβηται ἀνδρὸς φθονεροῦ τε καὶ μὴ βουλομένου
ἐνδείκνυσθαι, ἀλλ' ἀποκρύπτεσθαι ὅτι μάλιστα τὴν αὑ-
σοφίαν, ὑπερφυῶς δὴ τὸ χρῆμα ὡς [1] δύσγνωστον φαίνε-
,τι ποτὲ νοοῦσιν ἕκαστος αὐτῶν. οὐ γὰρ δήπου Ὁμη- b.
:, τὸν θειότατόν τε καὶ σοφώτατον ποιητὴν, ἀγνοεῖν
, ὅτι οὐχ οἷόντε ἦν ἐπίστασθαι κακῶς. ἐκεῖνος γάρ ἐστιν
ων τὸν Μαργίτην πολλὰ μὲν ἐπίστασθαι, κακῶς δέ
τάντα ἠπίστατο [2]. ἀλλ' αἰνίττεται, οἶμαι, παράγων τὸ
μὲν ἀντὶ τοῦ κακοῦ [3], τὸ δὲ ἠπίστατο ἀντὶ τοῦ ἐπί-
ι. γίγνεται οὖν συντεθὲν ἔξω μὲν τοῦ μέτρου, ἔστι δ' c.
ούλεται, ὡς πολλὰ μὲν ἠπίστατο ἔργα, κακὸν δὲ ἦν ἐπί-
ι αὐτῷ πάντα ταῦτα. δῆλον οὖν, ὅτι εἴπερ ἦν αὐτῷ
τὸ πολλὰ εἰδέναι, φαῦλός τις ὢν ἐτύγχανεν· εἴπερ γε
ν δεῖ [4] τοῖς προειρημένοις λόγοις. ΑΛ. Ἀλλ' ἐμοὶ
οκεῖ, ὦ Σώκρατες· ἢ χαλεπῶς γ' ἂν ἄλλοις τισὶ πι-
ιι λόγοις, εἴπερ μηδὲ τούτοιν. ΣΩ. Καὶ ὀρθῶς γέ

Pigretem, qui ut e notum Iliadem versi- mtametris interpolatam eodem modo Margi- uoque illum Homeri- ambicis versibus simul- ovis jocis permultis ita cuisse, ut interpolatus argites solus postea vul- ibus tereretur.

nge ὑπερφυῶς ὡς —: vid. n. §. 151. (138), I. 5.

ulgo ἐπίσασθαι, quod t codd. alias optimi; ἐπίστατο: solus Coisl.), quod cum augm. adoptavit Be. Nam si huic scripturae recte ur proxime sequentia; tatae ob id ipsum stru- cturae indicium est illud φησί hic quoque insertum.

[3] Genitivum κακοῦ aurium gratia juncturae verborum ac- commodavit, loco nominativi κακόν materialiter, quod di- cunt, ponendi (ἀντὶ τοῦ κα- κόν). — Verba proxima sic vertas: „Hinc conficitur, ex- tra metrum quidem, est ta- men quod sentit poëta, hoc: —" Ad nostrum autem scriptores interpretandi mo- rem suam mentem Socrates ita explicasset, ut diceret, verbum κακῶς h. l. valere εἰς τὸ ἑαυτοῦ κακόν.

[4] Be. cum Clark. Vat. Ven. Par. G, δέοι; quod displicet.

[5] Haec

d. σοι δοκεῖ. πάλιν αὖ μοι δοκεῖ [5]. ἀλλὰ φέρε πρὸς
ὁρᾷς γὰρ δήπου τὴν ἀπορίαν ὅση τε καὶ οἵα· τα
καὶ σύ μοι δοκεῖς κεκοινωνηκέναι· μεταβαλλόμενος
ἄνω καὶ κάτω οὐδ' ὁτιοῦν παύει, ἀλλ' ὅ,τι ἂν
σοι δόξῃ, τοῦτο καὶ ἐκδεδυκέναι αὖ, καὶ οὐκέτι ε
18 δοκεῖν [7]. εἰ οὖν σοίγ' ἔτι καὶ νῦν ἐμφανὴς γενό
θιὸς, πρὸς ὃν τυγχάνεις πορευόμενος, ἐρωτήσειε, πρὸ
εὔξασθαί σε, εἰ ἐξαρκέσει σοι ἐκείνων τι γενέσθαι
καὶ ἐν ἀρχῇ ἔλέγετο, εἴτε καὶ αὐτῷ σοι ἐπιτρέψει
σθαι, τί ποτ' ἂν οἴει ἢ τῶν παρ' ἐκείνου διδομέν
βάνων, ἢ αὐτὸς εὐξάμενος γενέσθαι, τοῦ παιροῦ
b. ΑΛ. Ἀλλὰ, μὰ τοὺς θεοὺς, ἐγὼ μὲν οὐδὲν ἂν ἔχ
εἰπεῖν, ὦ Σώκρατες, οὕτως· ἀλλὰ μάργον [8] τί μ

[5] Haec verba desunt in vulgatis et in codd. Ven. Σ, Paris. B. In ceteris omnibus, teste Be. tribuuntur alteri interlocutori, Alcibiadi ergo, cujus etiam nomen praefixum iis est in Ed Bas. 2. In cod. Ven. tamen, qui est Bekkeri Π, Nurnberger asserit Socrati haec continuari; atque in Clarkiano nulla certe inter ea et seqq. ἀλλὰ φέρε — est distinctio: Ficinus denique Socrati diserte haec continuat. Itaque eidem ego quoque affigere malui. Recte enim Schleiermacher, quanquam Alcibiadi tribuens, inservire haec verba censet nonnisi adducendae illi quae statim exponitur haesitationi (ἀπορίᾳ). Sed ob id ipsum Socrates potius verba sua repetere putandus est, non altera persona, cui hoc convenire minus videtur.

[6] Mente supplendum ἐπισκεψώμεθα aut ejusmodi quid. Abruptus sermo ob parenthesin ὁρᾷς — — ὡσαύτως δοκεῖν.

[7] Horum Infinitivorum nondum vidi qui rationem idoneam afferret. Ad partes igi- tur vocanda anacolu significavimus ad not. 6. Quod si cui hi certe, minus hi facili negotio emend rit ἐκδέδυκεν αὖ καὶ -

[8] Absona videtur γος, quippe quae s rum sequaris *amen sanum* significat, si *libidinosum*, *proterv* rum neutrum huc fa sum enim hujus lo perspexerat Budaeus probante quidem in Thes., positum ceret *μάργον* pro *d moroso*. Quod cu pria vocis vi dive videretur; non sine spicio est nata, c esse vocem *μάργον* quae illum fere sen beret. Neque apti quam excogitari po quam, quod conje dorfius, *μέρμερον*, qu Platonica est et h aptissima. In Hipp. (p. 290. e.) de hom patur *difficili et m* a scholio explicatu δος ἄξιος, ἢ χαλεπός chus autem in Gryl

εἶναι, καὶ ὡς ἀληθῶς πολλῆς φυλακῆς, ὅπως μὴ λήσει [2] τις αὐτὸν εὐχόμενος μὲν κακὰ, δοκῶν δὲ τὰ ἀγαθά, ἔπειτ' ὀλίγου ἐπισχών, ὅπερ καὶ σὺ ἔλεγες, παλινῳδῇ, ἀνευχόμενος ἅττ' ἂν [3] τοπρῶτον εὔξηται. ΣΩ. Ἆρ' οὖν οὐχὶ εἰδώς τι c. πλέον ἡμῶν ὁ ποιητὴς, οὗ καὶ ἐν ἀρχῇ τοῦ λόγου ἐπεμνήσθην, τὰ δεινὰ [4] καὶ εὐχομένοις ἀπαλέξειν ἐκέλευεν; ΑΛ. Ἔμοιγε δοκεῖ. ΣΩ. Τοῦτον μὲν τοίνυν, ὦ Ἀλκιβιάδη, καὶ Λακεδαιμόνιοι τὸν ποιητὴν ἐζηλωκότες, εἴτε καὶ αὐτοὶ οὕτως ἐπεσκεμμένοι, καὶ ἰδίᾳ καὶ δημοσίᾳ ἑκάστοτε παραπλησίαν εὐχὴν εὔχονται, τὰ καλὰ ἐπὶ τοῖς ἀγαθοῖς τοὺς θεοὺς δεῖσθαι κελεύοντες αὖ σφίσιν αὐτοῖς [5]· πλεῖον δ' οὐδεὶς ἂν ἐκείνων εὐξαμένων ἀκούσειε. τοιγαροῦν εἰς τὸ παρῆκον τοῦ χρόνου καὶ [6] οὐδένων ἧττον εὐτυχεῖς εἰσιν ἄνθρωποι. d. εἰ δ' ἄρα καὶ ξυμβέβηκεν αὐτοῖς ὥστε μὴ πάντα εὐτυχεῖν, ἀλλ' οὐ διὰ τὴν ἐκείνων εὐχήν [7]. ἐπὶ τοῖς θεοῖς δ' ἐξὶν,

p. 988. a. Telmisiam vulpem μάργερον χρῆμα h. e. *grave, molestum*, appellat. Vid. Ruhnk. ad Tim. p. 178. et Schneid. in Lexico. Sed non temere profecto hoc quoque objiciat nobis aliquis, difficile esse fines statuere intra quos hic scriptor verbo aliquo uti sive abuti potuerit. Μάργον, *insanum* dixit Homerus eum quoque qui caeco impetu mortem alicui struit (Od. π, 421.); γαςέρα μάργην (Od. σ, 2.), quae ad omnia perpetienda adigit: eleganter fortasse et efficaciter loqui sibi visus est noster, cum rem *periculosam* appellaret *insanam* (ein toll Ding).

[2] Vid. not. 2. ad §. 1.

[3] Particulam ἄν praebuerunt codd. optimi.

[4] Vid. supra ad §. 9. not. 1.

[5] Particulae αὖ locus hic esse non videtur, etiamsi dure admodum ad καλὰ mente retrahas. Conjicerem ἄν, de eo quod solet fieri quoties occasio fert (v. Gramm. §. 139. (126.) Obs. 5.): sed exempla non suppetunt nisi cum praeteritis: quanquam non apparet quid impediat, quo minus etiam in tempore praesente vel potius infinito ita usurpetur particula. Quod si tamen non videtur, reponendum censeo ἀεί, qua particula superius ἑκάστοτε repetatur.

Val. Max. 7, 2. *Socrates nihil ultra petendum a diis immortalibus arbitrabatur, quam ut bona tribuerent; quia ii demum scirent, quid unicuique esset utile; nos autem id plerumque votis expetere, quod non impetrasse melius foret.* Add. Juvenal. 10, 346.

[6] Sic cum vulg. Par. F, et a prima manu C: ceteri omnes καὶ non habent: servavi tamen, quoniam fortiorem reddit negationem.

[7] Vid. Ind. ἀλλά.

[1] Τοὺς

οἶμαι, ὥστε καὶ διδόναι ἄττ' ἄν τις εὐχόμενος τυγχάνῃ, καὶ
19 τἀναντία τούτων. βούλομαι δέ σοι καὶ ἕτερόν τι διηγήσα-
σθαι, ὃ ποτε ἤκουσα τῶν πρεσβυτέρων τινῶν· ὡς Ἀθηναί-
οις καὶ Λακεδαιμονίοις διαφορᾶς γενομένης ξυνέβαινεν αἰεὶ
τῇ πόλει ἡμῶν ὥστε καὶ κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλατταν,
ὁπότε μάχη γένοιτο, δυστυχεῖν, καὶ μηδέποτε δύνασθαι πρα-
b. τῆσαι. τοὺς οὖν Ἀθηναίους ἀγανακτοῦντας [1] τῷ πράγμα-
τι, καὶ ἀπορουμένους, τίνι χρὴ μηχανῇ τῶν παρόντων κα-
κῶν ἀποτροπὴν εὑρεῖν, βουλευομένοις αὐτοῖς δοκεῖν κράτι-
στον εἶναι, πέμψαντας πρὸς Ἄμμωνα, ἐκεῖνον ἐπερωτᾷν, ἔτι
δὲ πρὸς τούτοις τάδε, καὶ ἀνθ' ὅτου ποτὲ Λακεδαιμονίοις
c. οἱ θεοὶ μᾶλλον νίκην διδόασιν ἢ σφίσιν αὐτοῖς· οὓς πλείσας,
φάναι, μὲν θυσίας καὶ καλλίστας τῶν Ἑλλήνων ἄγομεν, ἀνα-
θήμασί τε κεκοσμήκαμεν τὰ ἱερὰ αὐτῶν, ὡς οὐδένες ἄλλοι,
πομπάς τε πολυτελεστάτας καὶ σεμνοτάτας ἐδωρούμεθα τοῖς
θεοῖς ἀν' ἕκαστον ἔτος, καὶ ἐτελοῦμεν χρήματα ὅσα οὐδ'
d. οἱ ἄλλοι ξύμπαντες Ἕλληνες [2]. Λακεδαιμονίοις δὲ, φάναι, p. 18
οὐδεπώποτ' ἐμέλησεν οὐδὲν τούτων· ἀλλ' οὕτως ὀλιγώρως
διάκεινται πρὸς τοὺς θεούς, ὥστε καὶ ἀνάπηρα θύουσιν ἑκά-
στοτε, καὶ τἆλλα πάντα οὐκ ὀλίγῳ [3] ἐνδεεστέρως τιμῶσιν
ἢπερ ἡμεῖς, χρήματα οὐδὲν ἧττω κεκτημένοι τῆς ἡμετέρας
20 πόλεως. ἐπειδὴ εἰρηκέναι [1] ταῦτά τε, καὶ ἐπερωτῆσαι τί χρὴ
πράττοντας αὐτοὺς τῶν παρόντων κακων ἀπαλλαγὴν εὑρεῖν,

[1] *Τοὺς οὖν Ἀθηναίους — βουλευομένοις αὐτοῖς κ. τ. λ.* Oratio est *ἀνακόλουθος*, Accusativique absolute capiendi ut in sermone recto Nominativi. Vid. Gramm. §. 145. (132.) Obs. 1. et §. 151. (138). II, 5.

[2] Xenoph. Rep. Ath. 3, 3. Athenienses ait *ἑορτάσαι ἑορτὰς, ὅσας οὐδεμία τῶν Ἑλληνίδων πόλεων.* Mem. Socr. 3, 3. 12. *ὅταν γε χορὸς ἐκ τῆσδε τῆς πόλεως γίγνηται, ὥσπερ ὁ εἰς Δῆλον πεμπόμενος, οὐδεὶς ἄλλοθεν τούτῳ ἐφαμίλλος γίγνεται.* Conf. Act. Apost. 17, 23, *KOEPPEN.*

[3] Hanc meam vulgati *ὀλίγως* emendationem, etsi a nullo codice confirmatam, servare tamen non dubito. Voci *ὀλίγως*, cujus parcissimus est veteribus usus (ap. Hippocr. Aphor. 2, 7. valet *breviter* et opponitur voci *νωθρῶς*, lente), nullus omnino hic locus est. — Mox pro *ἢπερ* quod est in solo Angel. u. et in vulgatis, codd. dant *ἢ ἔπερ*, quod corruptum videtur ex *ἢ ἦπερ*. Vid. infr. 22. n. 2.

[1] V. Alcib. I. 55. not. 7. — Mox *τε* deest in optimis. — In seqq. de forma *ἀποκριθῆναι* sensu respondendi activo bonis scriptoribus inusitata vid. Phryn. et Lobeck. p. 108. — Tum vid. Ind. in *δηλονότι*.

[2] *Προ-*

ἄλλο μὲν οὐδὲν ἀποκριθῆναι τὸν προφήτην· τὸν γὰρ θεὸν οὐκ ἐᾷν δηλονότι· καλέσαντα δὲ αὐτὸν, Ἀθηναίοις, φάναι, b. τάδε λέγει Ἄμμων [2]· φησὶν ἂν βούλεσθαι αὐτῷ τὴν Λακεδαιμονίων εὐφημίαν εἶναι μᾶλλον, ἢ τὰ ξύμπαντα τῶν Ἑλλήνων ἱερά. τοσαῦτα εἰπεῖν, οὐκέτι περαιτέρω. τὴν γοῦν εὐφημίαν οὐκ ἄλλην τινά μοι δοκεῖ λέγειν ὁ θεὸς ἢ τὴν εὐχὴν αὐτῶν. ἔστι γὰρ τῷ ὄντι πολὺ διαφέρουσα τῶν ἄλλων. c. οἱ μὲν γὰρ ἄλλοι Ἕλληνες, οἱ μὲν χρυσόκερως βοῦς παρασχησάμενοι, ἕτεροι δ' ἀναθήμασι δωρούμενοι τοὺς θεοὺς, εὔχονται ἅττ' ἂν τύχῃ ταῦτα, ἐάν τε ἀγαθὰ, ἐάν τε κακά. βλασφημούντων οὖν αὐτῶν ἀκούοντες οἱ θεοὶ, οὐκ ἀποδέχονται τὰς πολυτελεῖς ταύτας [3] πομπάς τε καὶ θυσίας. ἀλλὰ 21 δοκεῖ μοι πολλῆς φυλακῆς δεῖσθαι καὶ σκέψεως, ὅ,τι ποτὲ ῥητέον ἐστὶ καὶ μή. εὑρήσεις δὲ καὶ παρ' Ὁμήρῳ ἕτερα παραπλήσια τούτοις εἰρημένα. φησὶ [1] γὰρ τοὺς Τρῶας ἔπαυλιν ποιουμένους, Ἕρδειν ἀθανάτοισι τελήεσσας ἑκατόμβας· τὴν δὲ κνῖσσαν ἐκ τοῦ πεδίου τοὺς ἀνέμους φέρειν

[2] *Προφήτας* appellatos fuisse, divinorum oraculorum Delphis, Dodonae et alibi interpretes notum: vid. Valck. ad Herod. 7, 111. Ad eorum instar igitur antistitem oraculi Ammoniaci eodem nomine appellabant: vid. Diod. 17, 51. Plut. Alex. p. 680. d. Hujus itaque formula in eloquendo oraculo sollemnis hic expressa videtur. Conf. Arrian. 7. p. 305. *οἱ δὲ ὡς ἥρωϊ ἔφησαν ὅτι θύειν θέμις ὁ Ἄμμων λέγει.* Et ad verbum sane conveniunt haec *Τάδε λέγει Ἄμμων* cum formula e Vet. Test. notissima. Non minus autem apte jungitur his dativus *Ἀθηναίοις*, ut post Bekkerum distinctione nunc significavimus. Eum enim verborum ordinem qui est in Vat. Ven. Par. G, *φάναι, Ἀθηναίοις τάδε λ. Α.* eo securius neglexi-mus quod e Clark. non enotatus est. Sed est aliquid insoliti in absoluto illo *καλέσαντα*; propter quod ne nunc quidem alienus sum a facillima Hemsterhusii (ad Luc. Dial. Mort. 13, 2.) correctione: *καλέσαντα δὲ αὐτὸν Ἀθηναίους, φάναι, τάδε λέγει Α.*; nimirum ut vox prophetae fuerit haec, *Ὦ Ἀθηναῖοι, τάδε λ. Α.* Sic enim et alibi talia proferunt scriptores e. g. Xen. Symp. 2, 12. *Καὶ ὁ Σωκράτης καλέσας τὸν Ἀντισθένην εἶπεν, οὕτος — οἶομαι.*

[3] Be. cum Clark. Vat. Ven. Par. G, *ταυτασί.*

[1] Locus in hunc modum nullus exstabat apud Homerum. Esse debebat Il. Θ, post v. 548; ubi post Barnesium Wolfius (quem v. in Prolegg. p. 37.) versus hos ex h. l. in contextum nunc recepit. — Vid. Ind. in *ἔπαυλις*. — Tum *κνῖσσαν* est ex Ven. Π: *κνῖσαν* Clark. Vat.: ceteri *κνίσσαν*: Wolf. e consuetudine Homeri, *κνίσσην*.

[2] Leg.

οὐρανὸν εἶσω
Ἥδειαν· τῆς δ' οὔτι θεοὺς μάκαρας δατέεσθαι,
Οὐδ' ἐθέλειν. μάλα γάρ σφιν ἀπήχθετο Ἴλιος ἱρὴ,
Καὶ Πρίαμος, καὶ λαὸς ἐϋμμελίω Πριάμοιο.

b. ὥστε οὐδὲν αὐτοῖς ἦν προύργου θύειν τε καὶ δῶρα τελεῖν μάτην, θεοῖς ἀπηχθημένους. οὐ γὰρ, οἶμαι, τοιοῦτόν ἐστι τὸ τῶν θεῶν, ὥστε ὑπὸ δώρων παράγεσθαι, οἷον κακὸν τοκιστήν. ἀλλὰ καὶ ἡμεῖς εὐήθη λόγον λέγομεν, ἀξιοῦντες Λα-
c. κεδαιμονίων ταύτῃ περιεῖναι. καὶ γὰρ ἂν δεινὸν εἴη, εἰ πρὸς τὰ δῶρα καὶ τὰς θυσίας ἀποβλέπουσιν ἡμῶν οἱ θεοὶ, ἀλλὰ μὴ πρὸς τὴν ψυχὴν, ἄν τις ὅσιος καὶ δίκαιος ὢν τυγχάνῃ. p. 15
d. πολλῷ γε μᾶλλον, οἶμαι, ἢ πρὸς τὰς πολυτελεῖς ταύτας πομπάς τε καὶ θυσίας· ἃς οὐδὲν κωλύει πολλὰ μὲν εἰς θεοὺς, πολλὰ δ' εἰς ἀνθρώπους ἡμαρτηκότας, καὶ ἰδιώτην καὶ πόλιν ἔχειν ἀν' ἕκαστον ἔτος τελεῖν. οἱ δὲ, ἅτε οὐ δωροδόκοι
22 ὄντες, καταφρονοῦσιν ἁπάντων τούτων, ὡς φησιν ὁ θεὸς, καὶ θεῶν προφήτης [2]. κινδυνεύει γοῦν καὶ παρὰ θεοῖς καὶ παρ' ἀνθρώποις τοῖς νοῦν ἔχουσι δικαιοσύνη τε καὶ φρόνησις διαφερόντως τετιμῆσθαι. φρόνιμοι δὲ καὶ δίκαιοι οὐκ
b. ἄλλοι τινές εἰσιν ἢ τῶν εἰδότων [1] ἃ δεῖ πράττειν καὶ λέγειν, καὶ πρὸς θεοὺς καὶ πρὸς ἀνθρώπους. βουλοίμην δ' ἄν καὶ σοῦ πυθέσθαι, ὅτι ποτὲ ἐν νῷ ἔχεις πρὸς ταῦτα. ΑΛ. Ἀλλ' ἐμοὶ μὲν, ὦ Σώκρατες, οὐκ ἄλλη πη δοκεῖ, ἢ ἥπερ σοί τε καὶ τῷ θεῷ. οὐδὲ γὰρ ἂν εἰκὸς εἴη ἀντίψηφον ἐμὲ τῷ θεῷ γίγνεσθαι [2]. ΣΩ. Οὐκοῦν μέμνησαι ἐν πολλῇ ἀπορίᾳ φάσκων εἶναι, ὅπως μὴ λάθῃς σεαυτὸν εὐχόμενος κακὰ,
c. δοκῶν δὲ ἀγαθά [3]; ΑΛ. Ἔγωγε. ΣΩ. Ὁρᾷς οὖν ὡς οὐκ ἀσφαλές σοι ἐξιν ἐλθεῖν πρὸς τὸν θεὸν εὐξομένῳ [4], ἵνα μηδ', ἂν οὕτω τύχῃ, βλασφημοῦντός σου ἀκούων, οὐδὲν ἀποδέξηται τῆς θυσίας ταύτης, τυχὸν δὲ καὶ ἑτερόν τι προσαπο-

[2] Leg. vid. καὶ ὁ θ. π.

[1] Habes hic eundem in voce ἄλλος usum, quem in Comparativis dudum notarunt viri docti (v Fisch. ad Well. III. a. pag. 351. Matth. Gr. §. 450 Obs. 2.). Nam cum ratio posceret vel ἄλλοι ἢ οἱ εἰδότες, vel ἄλλοι τῶν εἰδότων (v. Ind. in ἄλλος), utrumque interdum simul admiserunt Graeci. — Mox Coisl. πράττειν τε καὶ λ.

[2] Be. e Codd. optimis γενέσθαι. Iidem codd. antea omittunt μέν post ἐμοί, et pro ἥπερ cum aliis mendose exhibent εἴπερ. Vid. ad §. 19. extr.

[3] V. Not. 2. ad §. 1.

[4] Codd. opt. εὐχομ., pars ceterorum εὐξαμ.

[5] Vind.

λαύσης. ἐμοὶ μὲν οὖν δοκεῖ βέλτιον εἶναι ἡσυχίαν ἄγειν. d.
τῇ μὲν γὰρ Λακεδαιμονίων εὐχῇ, διὰ τὴν μεγαλοψυχίαν,
τοῦτο γὰρ κάλλιστον τῶν ἐν ἀφροσύνῃ γε ὀνομάτων, οὐκ ἂν
οἶμαί σε ἐθέλειν χρῆσθαι. ἀναγκαῖον οὖν ἐστι περιμένειν,
ἕως ἄν τις μάθῃ, ὡς δεῖ πρὸς θεοὺς καὶ πρὸς ἀνθρώπους
διακεῖσθαι. ΑΛ. Πότε οὖν παρέσται ὁ χρόνος οὗτος, ὦ 23
Σώκρατες; καὶ τίς ὁ παιδεύσων; ἥδιστα γὰρ ἄν μοι δοκῶ
ἰδεῖν τοῦτον τὸν ἄνθρωπον τίς ἐστιν. ΣΩ. Οὗτός ἐστιν [5], b.
ᾧ μέλει περὶ σοῦ. ἀλλὰ δοκεῖ μοι, ὥσπερ τῷ Διομήδει φησὶ
τὴν Ἀθηνᾶν Ὅμηρος ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἀφελεῖν τὴν ἀχλύν,
Ὄφρ' εὖ γιγνώσκοι ἠμὲν θεὸν ἠδὲ καὶ ἄνδρα [6], οὕτω καὶ
σου [7] δεῖν ἀπὸ τῆς ψυχῆς πρῶτον τὴν ἀχλὺν ἀφελόντα,
ἣ νῦν παροῦσα τυγχάνει, τοτηνικαῦτ' ἤδη προσφέρειν δι' ὧν
μέλλεις γνώσεσθαι ἠμὲν κακὸν ἠδὲ καὶ ἐσθλόν. νῦν μὲν γὰρ
οὐκ ἄν μοι δοκεῖς [8] δυνηθηναι. ΑΛ. Ἀφαιρείτω, εἴτε βού- c.
λεται, τὴν ἀχλύν, εἴτε ἄλλο τι. ὡς ἐγὼ παρεσκεύασμαι μηδὲν
ἂν φυγεῖν τῶν ὑπ' ἐκείνου προσταττομένων, ὅστις ποτ'
151 ἐστὶν ὁ ἄνθρωπος, εἴγε μέλλοιμι βελτίων γενέσθαι. ΣΩ.
Ἀλλὰ μὴν κἀκεῖνος θαυμαστὴν ὅσην περὶ σὲ προθυμίαν
ἔχει. ΑΛ. Εἰς τότε τοίνυν καὶ τὴν θυσίαν ἀναβάλλεσθαι
κράτιστον εἶναί μοι δοκεῖ. ΣΩ. Καὶ ὀρθῶς γέ σοι δοκεῖ·
ἀσφαλέστερον γάρ ἐστιν ἢ παρακινδυνεύειν τοσοῦτον κίνδυ-
νον. ΑΛ. Ἀλλὰ πῶς, ὦ Σώκρατες; καὶ μὴν [1] τουτονὶ τὸν 24

[5] Vind. Ven. Σ et edit. Basil. 2. οὗτός τις ἐστίν, quod placebat Stephano. Contra in optimis deest et τις et ἐστίν.

[6] Il. ε, 127:

Ἀχλὺν δ' αὖ τοι ἀπ' ὀφθαλμῶν ἔλον, ἣ πρὶν ἐπῆεν,
Ὄφρ' εὖ γιγνώσκῃς ἠμὲν θεὸν ἠδὲ καὶ ἄνδρα.

In his Homeri verbis ἕλον patet positum esse pro *perfecto*, quod philosophice consideratum pertinet ad *praesens* tempus: hinc est quod particulae ὄφρα *conjunctivus* ibi additus est. Eum tamen noster scriptor, qui sermone obliquo haec profert, in *optativum* vertere debuit. Vid. Dawes. p. 88.

[7] Habes hic ὀρθοτονούμενον quoque genitivum σοῦ pendentem a nomine (ψυχῆς) sequenti usurpatumque loco dativi qui dicitur commodi. Nunquam enim genitivus primae et secundae personae ὀρθοτονούμενος est loco meri possessivi, quod in oppositione semper aut ipsum ponitur (τῆς σῆς), aut pron. compos. (σαυτοῦ). Dativo ipsi tamen, *sol*, quem ex optimis sane reposuit Be. equidem diffido.

[8] V. ad Alc. I. 4. not. 2.

[1] Mira mihique nondum observata transeundi formula: Ἀλλὰ πῶς sequente καὶ μήν, quam aliis sive explicandam sive emendandam relinquo.

[2] Cave

στέφανον, ἐπειδή μοι δοκεῖς καλῶς ξυμβεβουλευκέναι, σοὶ περιθήσω· τοῖς θεοῖς δὲ καὶ στεφάνους καὶ τἆλλα πάντα τὰ
b. νομιζόμενα τότε δώσομεν, ὅταν ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἔλθοῦσαν ἴδω. ἥξει δ' οὐ διὰ μακροῦ, τούτων θελόντων. ΣΩ. Ἀλλὰ δέχομαι καὶ τοῦτο· καὶ ἄλλο δὲ ἄν τι τῶν παρὰ σοῦ δοθέντων ἡδέως ἴδοιμι δεξάμενον ἐμαυτόν. ὥσπερ δὲ καὶ ὁ Κρέων Εὐριπίδῃ πεποίηται τὸν Τειρεσίαν ἰδὼν ἔχοντα τὰ [2] σέφη, καὶ ἀκούσας ἀπὸ τῶν πολεμίων ἀπαρχὰς αὐτὸν εἰληφέναι διὰ τὴν τέχνην, Οἰωνὸν ἐθέμην, φησὶ, καλλίνικα σέφη
c. Ἐν γὰρ κλύδωνι κείμεθα, ὥσπερ οἶσθα σύ· οὕτω δὲ κἀγὼ παρὰ σοῦ τὴν δόξαν ταύτην οἰωνὸν τίθεμαι [3]. δοκῶ δέ μοι οὐκ ἐν ἐλάττονι κλύδωνι τοῦ Κρέοντος εἶναι, καὶ βουλοίμην ἂν καλλίνικος γενέσθαι τῶν σῶν ἐραςῶν.

[2] Cave articulum sollicites, qui in memoriam audienti vocat scenam e fabula notissima. — In versibus ipsis, qui sunt e Phoenissis 865. legitur ibi *καλλίνικα σὰ σέφη*, unde prenomen *σά* inserendum censeo textui nostro. Pro *κείμεθα*, quod dant codd. opt. utque est apud Eurip. ceteri codd. *διακείμεθα*.

[3] Repetitum in apodosi *δέ* (*οὕτω δὲ* —) ob longiorem sermonem intercedentem. Sed haereo in voce *δόξαν*. Schleiermacher vertit *dieses dein Urtheil*, quoniam scilicet coronam Socrati Alcibiades obtulerat verbis *ἐπειδή μοι δοκεῖς καλῶς συμβεβουλευκέναι*. Sed cum coronam Tiresiae manifesto ideo tantum memoraverit Socrates ut simile donum sibi oblatum cum illa componeret, non potuit non hic etiam eo respicere. Quare suspicor natum *ΔΟΞΑΝ* e *ΔΟΣΙΝ*. Quae vox hic ob id ipsum praelata videtur quod poetica magis est quam prosaria. Hom. *δόσις δ' ὀλίγη τε φίλη τε*. Eurip. Herc. fur. 471. (de clava Herculis) *Δαιδάλου ψευδῆ δόσιν*.

A. -ᾳ vel -ασαι. not. 4. ad A. I. 21.

ἀγαπᾶν τι *acquiescere in aliqua re* A. I. 4. a. et sine accus. sicut alias ἀρέσκειν, *contentum esse*, M. 7. d. A. I. 33. c. Conf. Xen. Laced. 3, 5. ἀγαπητὸν, αὐτῶν καὶ τὸ ἐρωτηθὲν ἀκοῦσαι „sufficit, si quis ex iis audiat quae rogaverit."

ἀγαπητός A. I. 55. not. 6.

ἄγασθαι M. 35. c. Timaeus: ἄγαμαι· ἀποδέχομαι, θαυμάζω ἄγαν: ubi v. Ruhnk. de structura.

ἀγγελεῖν aor. 2. vid. not. ad Men. 2. b.

ἄγειν (unde lat. *educare*) *formare, instituere*, in activo rarum, vid. Steph. Thes. in ἄγειν et ἄγεσθαι, Sturz. Lex. Xenoph. in v. num. 20. ubi exempla participii ἀχθεῖσαι, ἠγμέναι de canibus; deque iisdem activum ἤγαγεν ap. Plut. de Educ. 4, 17. Noster A. I. 41. c. de homine, κακῶς ἠγμένος. Hinc παίδων ἀγωγή et παιδαγωγός.

ἀγενής et ἀγεννής A. I. 8. n. 2.

ἀγένητος et ἀγέννητος A. II. 8. n. 1.

ἁγνός nullo scelere pollutus, *sanctus* M. 14. e.

ἀγὼν τῆς δίκης *certamen forense, actio* C. 5. d.

ἀδικεῖν. ἀδικεῖς A. I. 14. n. 2.

ἀεί pro ἑκάστοτε h. e. quoties ita evenit (cf. not. 5. ad A. II. 18.). M. 13. b. τὸν ἀεὶ πλησιάζοντα h. e. „quoties aliquis accedit, eum —", *ut quisque*. Sic Thuc. 3, 77. τὰς ἀεὶ πληρουμένας ναῦς ἐξέπεμπον.

αἱρεῖν vid. λόγος αἱρεῖ. αἱρεῖσθαι eligere, hinc *probare, praeferre* C. 14. c.

ἄΐσσειν ferri, leviter moveri M. 42. b. Cf. ἄττειν.

αἰτίαν ἔχειν bono quoque sensu dicitur, *perhiberi, dici*: Theaet. p. 169. a. ὧν δὴ σὺ πέρι αἰτίαν ἔχεις διαφέρειν i. e. in quibus *censeris* excellere: v. Heind. ad Gorg. 126. Sic A. I. 31. c. ὅσις αἰτίαν ἔχει δ. τ. Π. σ. σοφώτερος γεγονέναι *qui Periclis contubernio sapientior factus dicatur*.

ἄκακος minime malitiosus, simplex (*harmlos*), vocabulum honestum pro ἄφρων, ut docet Socrates A. II. 5. b.

ἀκολουθεῖν, ut nostrum *folgen, intellectu consequi, assequi* M. 9. c. Vid. Theaet. p. 185. d. Ὑπερεῖ, ὦ Θεαίτητε, ἀκολουθεῖς· καὶ ἔστιν ἃ ἐρωτῶ αὐτὰ ταῦτα. Plenius ἀκολουθεῖν τῷ λόγῳ Phaedo. p. 107. b. — Sed ἀκολουθεῖν τινι (homini) *obtemperandi* sensu C. 7. c.

ἀκούειν. ἀκούω pro praeterito M. 32. not. 2. κακῶς ἀκούειν alias usurpatur ut latinum *male audire;* sed C. 12. e. positum est sensu primario *convicia audire, pati*. Cf. C. 15. e.

ἀκροχειρίζεσθαι A. I. 9. c. Schol. et Suid. πυκτεύειν ἢ παγκρατιάζειν πρὸς ἕτερον ἄνευ συμπλοκῆς, ἢ ὅλως ἄκραις ταῖς χερσὶ μετ' ἄλλου γυμνάζεσθαι. Pollux 2, 153. ἀκροχειρισμὸς μελέτη τις ἐν παγκρατίῳ. Pro πυκτεύειν in grammatici explicatione expectes potius παλαίειν. Sed ipsum pancratium, in quo lucta pugilatui juncta erat (v. Schneid. v. Παγκρ.), cujusque pars erat ἀκροχειρισμός, ad pugilatum potissimum referebatur; vid. Pollux 3. cap. 30. (ubi de pugile).

le). Hinc Suidas in *Ἀκροχειρίζεσθαι*, ubi post nobilem pancratiasten alium quendam memorat, qui *ἀκροχειριασαμένῳ* non secus atque ille excellebat, addit *οὗτος δὲ ἐπάλαιε* h. e. hic autem luctator alias erat.

ἀλλά apodosin incipit cum oppositione post *εἰ*: A. II. 18. d. *εἰ δ' ἄρα καὶ συμβέβηκεν — —, ἀλλ' οὐ δ. τ. ε. ε. quodsi accidit — —, at non prece illorum id factum.* Vid. Hoogev. I, 1. 7. p. 5. — ponitur in fronte sermonis, cum ea quae alter dixit in usum nostrum convertimus (*nun wohl*) C. 1. e. *ἀλλ', ὦ K., τύχῃ ἀγαθῇ.* — resumit sermonem interruptum M. 23. b. *ἀλλ' ἆρα δηδακτόν; ἀλλ' ἄρα* et *ἀλλ' ἄρα* A. I. 52. n. 3. *ἀλλὰ μὴν* est consentientis, et augentis quidem id quod alter dixit A. I. 12. b. *Ἀλλὰ μὴν τοῦτό γε — hoc sane prorsus et omnino diversum est.* Cf. Hoogev. I, 9, 6. *ἀλλ' οὖν* sequente *γέ* adversative respondet praecedenti *μέν*, ita ut *οὖν* oppositionem ex eo quod alteri notum est colligat, *γέ* ut semper valeat *certe, saltem*, M. 18. a. *ἀλλὰ πῶς*; A. II. 24. n. 1.

ἄλλος, ἄλλο c. genit. *alius quis, quam —*, M. 24. c. *ἄλλο ἐπιςήμης.* Cic. ad Famil. 11, 2. *Nec quicquam aliud libertate communi quaesisse.* Horat. 1. Ep. 16, 20. *Neve putes alium sapiente bonoque beatum. ἄλλοι ἢ τῶν εἰδότων* A. II. 22. n. 1.

— *ἡ ἄλλη ψυχή* M. 25. a. non est alia anima: hoc enim foret *ἄλλη ψυχή*: sed *reliqua*, et opponitur parti animae, *τῇ φρονήσει.* Vid. Gramm. §. 114, 5.

— *οἱ ἄλλοι* additur interdum nomini, quamvis diversa indicanti, immo contrario ei quod praecesserat: A. I. 18. d. *τοῖς τε Ἀχαιοῖς καὶ τοῖς ἄλλοις Τρωσί.* Gorg. p. 473. c. *ὑπὸ τῶν πολιτῶν καὶ τῶν ἄλλων ξένων*: ubi vid. Heind. et ad Phaedo. 137. In talibus nomen epexegesis est vocis *ἄλλος.*

— *τά τε ἄλλα καὶ* — C. 14. c. proprie: „non modo in ceteris sed etiam —"; sed verti potest simpliciter *imprimis eo quod* —. Vid. Gramm. §. 137.

— In formulis *Οὐδὲν ἄλλο ἢ* —, et, *Ἄλλο τι ἢ* —, ante *ἢ* verbum proprie intelligendum est, quale est *γίνεται* *ἄν* vel *ποιεῖ*. M. 13. a. *οὐδὲν ἄλλο ἢ αὐτός τε ἀπορεῖς.* 18. c. *οὐδὲν ἄλλο ἢ ἐρωτῶντος ἐμοῦ.* Quod Latinis quoque in usu est: Liv. 2, 32. *Ventrem nihil aliud quam datis voluptatibus frui.* Suet. Jul. 20. *nihil aliud quam per edicta obnuntiaret.* Altera formula est interrogativa, *num aliud quam — ?* h. e. *annon, nonne.* C. 11. b. *ἄλλο τι ἢ τούτῳ τῷ ἔργῳ διανοεῖ — ἡμᾶς ἀπολέσαι*: h. e. annon — studes nos perdere? In qua formula *ἤ* saepe etiam omittitur, quo facto *ἄλλο τι;* secerni quidem possit, ut nostrum *Nicht wahr?* sed usu haec quoque formula cum reliquo sermone coalescit sensu latini *nonne.* Vid. M. 16. b. not. 3. 19. a. 38. b. A. I. 13. not. 6. unde assentientis responsio ad hanc interrogandi formam non fit negando, sed affirmando: *ναί, φαίνεται.*

ἄλλως temere, sine certa ratione, frustra C. 6. d. Etym. M. in v. *ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖον ἀντὶ τοῦ μάτην ἐχρῶντο οἱ Ἀττικοὶ τῷ ἄλλως.* Vid. Ruhnk. ad Tim. 199 (144.) Periz. ad

Ae-

Aelian. V. H. 2, 3, 19. ἄλλως τε sine καὶ pro ἄλλως τε καὶ — *maxime, imprimis*) M. 20. not. 5.

ἀμαθία M. 27. extr. ndt.

ἄμεινόν ἐςι, βέλτιόν ἐςι, fere sine vi comparativa dicuntur, ut in illo Hesiodi s. 748. *Μηδ' ἐπ' ἀκινήτοισι καθίζειν, οὐ γὰρ ἄμεινον, Παῖδα δυωδεκαταῖον*: proprie „non melius est quam si non facias" h. e. *non conducit*. Sic C. 16. a. bis (ubi alii etiam comparativi illi se adaptarunt), A. I. 9. b. d. A. II, 9. a. 10. d. Demosth. Mid. 54. a. Vid. Heind. ad Gorg. 53.

ἀμφί. οἱ ἀμφί τινα proprie ipse cum comitatu, cum sociis, ut οἱ ἀμφὶ Ἄντιον Apol. Socr. 2. ubi vid. Fischer. Saepe autem etiam ipse solus adjuncta notione similium ejus M. 41. b. οἱ ἀμφὶ Θεμιςοκλέα (nos, die Themistoklesse). Vid. Heind. ad Cratyl. 36.

ἀμφισβητεῖν A. I. 38. n. 7.

ἄν participiis quoque et infinitivis significationem impertit hypotheticam, aut etiam futuri minus certe enuntiati, quam efficit ubi optativo vel imperfecto aut aoristo indicativi additum est: C. 9. a. *οἱ ἀνυβιωσκόμενοι ἂν, εἰ οἷοί τ' ἦσαν „qui* libenter vitae *restituerentur*, modo possent." A. I. 41. b. c. (οἶμαι) θαυμάσαι ἄν —, καὶ οἶμαι ἄν αὐτὴν εἰπεῖν h. e. ὅτι θαυμάσειεν ἄν —, εἴποι ἄν —. M. 9. e. (not. 10.) ubi δόξαι ἄν est pro Infin. Futuri minus confidenter prolati (*du wirst wol*). Add. not. 2. ad A. I. 4. — indicativo futuri additum C. 15. not. 4. — Optat. cum ἄν pendens ab εἰ M. 12. not. 6. 40. not. 2. Cf. A. I. 41. not. 1. — ἄν repetitum in eadem propositione A. I. 33. a. (ἀλλὰ κἂν εἰ διενοοῦ —, ἤρκει ἄν σοι —, ubi prius ἄν spectat et ipsum ad ἤρκει). A. II. 3. n. 3. 8 c. d. 10. n. 3. it. M. 25. n. 5. cf. n. 8. ad M. 26. ἄν sine verbo quod mente repetendum e proximis A. I. 41. not. 6. Et sic in δοκῶ ἄν, δοκεῖ ἄν, ubi supplendus est infinitivus: A. II. 11. not. 2 et 4. — ἄν omissum in Optativo A. I. 9. n. 4. 56. b. — an in Conj quoque cum Relativo A. I 60. n. 2. — ἄν significans id quod *solet fieri* an cum praesenti quoque, vid. not. ad A. II, 18. n. 5.

-ᾶν Verba Morborum A. II. 4. n. 2.

ἀνά cum voce ἕκαςος distributive usurpatur sicut in numeralibus ἀνὰ πέντε, ἀνὰ εἴκοσι. Sic A. II. 19. 21. ἀν' ἕκαςον ἔτος *quotannis*. Xen. Cyrop. 8, 1, 23. (8.) de Cyro, καὶ ἔθυεν ἀν' ἑκάςην ἡμέραν. Cumque πᾶς saepe idem quoque sit quod ἕκαςος (ut πᾶς ἀνὴρ), etiam ἀνὰ πᾶν ἔτος dicitur pro ἀν' ἕκαςον ἔτος: quod diligenter notandum, ne quis praepositionem ἀνά in talibus sic intelligat ut in ἀνὰ τὸν βίον, per totam vitam, et sim.

ἀναβαίνειν verbum proprium de iis qui a mari in interiora tendunt, imprimis de itinere in Persiam. A. I. 40. a. Hinc Κύρου ἀνάβασις.

ἀνάγκη dubia structura, not. 2. ad A. II. 2.

ἀναγράψασθαι pingendo consummare quod mente conceptum est. M. 17. b. Una enim ibi ducta linea tres aliae appingendae restabant.

ἀναλαμβάνειν, *recipere*, de re amissa. M. 20. c. cui loco confer Phaedo. p. 75. e. Εἰ δέ γε λαβόντες πρὶν γενέσθαι, γενόμενοι ἀπωλέσαμεν, ὕςερον δὲ ἀναλαμβάνομεν τὰς ἐπιςήμας

et

et quae ibi seq. — Eadem vocis *rursus* notio esse quidem possit in praepositione, quando *ἀναλαμβάνειν* dicitur de re tractanda, ut sit *iterum tractare, repetere*, ut C. 6. c. ubi antiquae disputationes retractantur: conf. Apol. Socr. p. 19. a. Sed aliis locis manifesta est simplex sine iterationis notione significatio, *tractandum sumere, expendere, excutere*: Phileb. p. 33. c. *Μνήμην ὅ, τι ποτέ ἐςι πρότερον ἀναληπτέον*: M. 24. a. *Σκεψώμεθα δὴ καθ' ἕκαςον ἀναλαμβάνοντες ποῖά ἐςιν ἃ ἡμᾶς ὠφελεῖ.* Quare etiam in locis ex Critone et Apol. verbum hoc ita intelligere malim.

ἀνάλογον v. in *λόγος.*

ἀνάπηρος proprie *ὁ καθ' ὑπερβολὴν πεπηρωμένος*: sed usurpatur fere loco simplicis *πηρός* quod in prosa minus est usitatum C. 14. g. A. II. 19. d.

ἀναρτᾶν τινί τι nectere filo vel loro ad aliquid. Hinc passive *ἀνηρτῆσθαι τινί τι pendere ex*, quod sensu metaphorico est, dirigi ab aliqua re, omnia sua inde petere. M. 25. b.

ἀνατιθέναι, dedicare, dicitur de omni re quae in templo suspenditur vel quocunque modo reponitur, itaque A. I. 50. c. de inscriptione in foribus. — *τινὶ αἰτίαν τινός* A. I. 31. not. 4. *ἀνατίθεσθαι* (contrarium *τῷ θεῖναι*, ponere, statuere) *aliter statuere, revocare*: vid. *Μή*: et conf. *ἀνεύχεσθαι.*

ἀναφέρειν referre ad aliquem (*sich berufen*) A. I. 15. c. 16. b. 19. a.

ἀνδραποδώδης θρίξ A. I. 34. a. cum not.

ἀνεύχεσθαι vota retractare A. II. 8. d. 18. b. Conf. Suid. *ἀναρᾶσθαι, ἀντὶ τοῦ διαλύειν τὴν γενομένην ἀράν*: latinumque *resecrare* h. e. dirarum precum palinodiam canere, v. Valck. ad Herod. 8, 63. p. 647. Conf. etiam sup. *ἀνατίθεσθαι.*

ἀνήκοον εἶναί τι (vid. Gramm. §. 117. Obs. 3.) i. e. *οὐκ ἀκηκοέναι.* A. II. 7. c.

ἀντέχεσθαί τινος A. II. 16. a. alicui rei *adhaerere* i. e. impense operam dare.

ἀντιποιεῖσθαί τινος vindicare sibi, *τέχνης profiteri* M. 27. b. et cum Inf. eod. sensu 28. d. Cf. *προσποιεῖσθαι.*

ἀντίψηφος contraria sentiens A. II. 22. b.

ἄξιος λόγου (unde *ἀξιόλογος*) *mentione dignus* A. I. 4. e. 40. extr. hinc *bonus, egregius* M. 30. c.

ἀξιοῦν proprie dignum censere. Hinc *ἀξιῶ* interdum est, aequum censeo, tum ut ipse faciam, *mihi arrogo*, tum ut alii faciant, *postulo.* Illius exempla sunt Xen. Mem. 2, 1, 9. *ἀξιοῦσιν αἱ πόλεις τοῖς ἄρχουσιν ὥσπερ ἐγὼ τοῖς οἰκέταις χρῆσθαι* aequum censent, se iis uti, h. e. uti volunt; M. 28. extr. *χρήματα ἀξιοῦσι πράττειν quaestum facere sibi arrogant, non dubitant.* A. I. 33. b. *ὥςε μὴ ἀξιοῦν ἀνταγωνίζεσθαι ut sibi non arrogent, non sibi sumant*: quod et ipsum Latinis interdum est *postulare*: Plaut. Amph. 1, 1, 205. *Tun' domo prohibere peregre me advenientem postulas?* 2, 2, 156. et alibi. In usitatiori autem latini verbi significatione habes *ἀξιοῦν* M. 27. c. *ὃ ἡμεῖς ἀξιοῦμεν μανθάνειν παρ' αὐτῶν ὧν ἂν πέμπωμεν, postulamus ut discat.* Xen. l. c. *ἀξιῶ τοὺς θεράποντας ἐμοὶ παρασκευάζειν.* — Denique ex primaria verbi significatione, dignum censere, derivata est etiam haec, verum censere h. e. simpliciter

cen-

censere, existimare, putare, quam habes M. 31. a. A. I. 32. c. A. II. 21. b.

ἀπάγειν vocab. judiciale M. 13. c.

ἀπεργασία ab ἀπεργάζεσθαι perficere, efficere, est *perfectio, operatio, elaboratio:* vid. Euthyphr. p. 13. d. 14. a. ubi habes ἀπεργασία ἔργου, ὑγιείας, τροφῆς, πλοίου. Hac igitur ratione ἀπεργασία νόσου esset, si quis morbum efficeret. Sed genitivus est etiam subjecti τοῦ ἀπεργάζεσθαι, atque sic A. II. 4. c. ἀπεργασία νόσου est *operatio, effectus* morbi. Cf. διαπράττεσθαι.

ἀπιέναι addito οὐ, vid. ad Men. 26.

ἀποζῆν vid. Exc. I. ad Alcib. I.

εἰς ἀποικίαν ἰέναι *migrare in coloniam aliquam patriae suae*; μετοικεῖν *migrare in alienam civitatem*, C. 13. b.

ἀποκάμνειν defatigari, deficere; hinc c. Inf. *desistere ob metum aliquem* C. 4. d.

ἀποκνεῖν A. I. 42. n. 4.

ἀποκρίνεσθαί τι pro πρός τι C. 9. extr. — ἀποκρίσθαι sensu pass. M. 8. a.

ἀποκτιννύναι C. 8. d. A. I. 18. b. A. II. 13. b. pro -κτείνειν Platoni familiare. v. Phaed. p. 61. e. Apol. p. 30. d.

ἀπολαύειν per ironiam sollemnem usurpatur etiam de malis, C. 15. g. et προσαπολαύειν A. II. 22. c. *insuper auferre* (ut incommodum).

ἀπολείπεσθαί τινος *destitui, carere, non attingere* A. I. 41. e. et 60. extr.

ἀπολύειν. M. 41. a, alterum e duobus, quae erant, ἀπολέλυται *missum factum est.* ἀπολύεσθαι et ἐπιλύεσθαι not. 7. ad C. 1.

ἀποπέμψαι ξένους honorifice dimittere M. 28. a.

ἀπορεῖν non habere, haesitare, *sollicitum esse*, not. 4. ad A. I. 42. — A. II. 8. e. ubi sensu *verendi* cum μή constructum est.

ἀπορία res dubiae, consilii inopia A. II. 17. d. 22. b. — Est etiam inopia, egestas: sed M. 11. e. per acumen loquentis opponitur τῷ πορίζεσθαι, de eo qui non acquirit, quia non vult.

ἀποτάδην vocab. grammaticum, not. 4. ad A. II. 4.

ἀποχρῶν sufficiens, *idoneus* A. II. 13. c.

ἆρα, ἆρ' οὖν pro ἆρ' οὐ, ἆρ' οὖν οὐ v. nott. ad M. 21. A. I. 17. a. et 22. n. 4. ἆρα μή, sicut μή solum (vid. μή), interrogat in re incredibili, ita tamen ut ἆρα addat fere aliquam sollicitudinem, sive veram sive fictam, ne forte ab altero affirmetur (*sollte vielleicht*), C. 4. a. Cf. Xen. Mem. 2, 6, 34. Plat. Phaedo. p. 103. c. Rep. 3. p. 405. a.

ἀρετή *bonitas* cuique rei propria. A. I. 38. c. de agro, *fertilitas*. 57. extr. ὀφθαλμοῦ ἀρετή *virtus, vis oculi.*

Ἀρτοξέρξης A. I. 35. n. 6.

ἄρχεσθαι. Part. ἀρξάμενος usurpatur in multitudine aliqua ab una re, tanquam a principio, definienda; lat. *si incipias ab* —. Ponitur autem plerumque in eo et numero et casu in quo illud ipsum quod ita definitur enuntiatum est. Vid. Heind. ad Gorg. 60. Plat. Rep. 6. p. 498. c. οἶμαι μέντοι τοὺς πολλοὺς τῶν ἀκουόντων — ἀντιτείνειν, ἀπὸ Θρασυμάχου ἀρξαμένους. Gorg. l. c. ἔςιν ὅ ς ι ς Ἀθηναίων ἀπὸ σοῦ ἀρξάμενος — δίξαιτ' ἄν; Sic igitur A. I. 1. extr.

τὰ γὰρ ὑπάρχοντά σοι — ἀπὸ τοῦ σώματος ἀρξάμενα, cui statim analogice adjectum, τελευτῶντα εἰς τὴν ψυχήν. 35. c. τὰ μὲν τούτων (regnum Spartae et Persiae), ἀπ' αὐτῶν ἀρξάμενα, βασιλεῖς εἰσιν, quanquam ibi lectio Par. F, ἀρξάμενοι, ad sensum horum τὰ τούτων, non rejicienda esset. Est tamen etiam ubi alii nomini adaptatur participium; quod tum sane maxime consentaneum videtur cum ei nomini adaptatur a quo pendet actio principalis, ut Xen. Cyrop. 7, 5, 65. (23.) ταῦτα γιγνώσκων, ἀρξάμενος ἀπὸ τῶν θυρωρῶν πάντας τοὺς — θεραπευτῆρας ἐποιήσατο εὐνούχους. Sed ibid. 1, 6, 8. legitur etiam οὓς ἐγὼ αἰσθάνομαι, ἀρξάμενος ἀπὸ τῶν ἡμετέρων φίλων τούτων, ἡγουμένους δεῖν τὸν ἄρχοντα κ. τ. ἑ. Plat. Symp. p. 173 d. δοκῶ μοι ἀτεχνῶς πάντας ἀθλίους ἡγεῖσθαι πλὴν Σωκράτους, ἀπὸ σαυτοῦ ἀρξάμενος: in quo utroque loco ad normam superiorum locorum expectaveris ἀρξαμένους, quod in nullo tamen quod sciam codice adhuc inventum est. Quo minus tentandus est locus apud nostrum A. I. 31. ἔχεις εἰπεῖν Περικλῆς τίνα ἐποίησε σοφὸν ἀπὸ τῶν υἱέων ἀρξάμενος: ubi, si locum e Gorgia supra allatum normam facimus, dicendum erat ἀρξάμενον. Sed magis etiam abnormia Herodotus praebet, ut 5, 49. ἔχει δὲ καὶ ἀγαθὰ τοῖσι τὴν ἤπειρον νεμομένοισι ἀπὸ χρυσοῦ ἀρξαμένοισι.

ἀρχὴ τῆς σκέψεως principium i. e. *fundamentum* disquisitionis (*wovon man ausgeht*) C. 9. d. 10. e.

-ᾶσι Adverbia loci A. I. 40. not. 3.

ἀσπάζεσθαι amplecti, colere, operam dare C. 7. a.

ἀστρατήγητος A. II. 7. extr. not.

ἄτε particulae positus M. 15. n. 1.

ἀτεχνῶς. M. 13. a. A. I. 27. 39. A. II. 16. a. *plane:* usurpatur autem in omni assertione quae nimia videri possit, maxime in comparationibus, cum quid *prorsus simile*, immo *plane idem*, fere non sine hyperbole dicimus. Cf. Zeun. ad Vig. p. 388.

ἄτοπος, insolens, *mirus* C. 2. c. A. I. 6. a. Saepe etiam usurpatur in deteriorem sensum, *absurdus*, *ineptus*. Isocr. Panath. τάχ' οὖν ἄν τινες ἄτοπόν με εἶναι φήσειαν· ἐγὼ δὲ οὐδὲν τούτων ἄλογον οἶμαι ποιεῖν. Hinc A. I. 27. a. ἀτόπως ἔχω.

ἄττειν, proprie ᾄττειν (vid. Valck. ad. Phoeniss. 1388.) attice pro ἀΐσσειν, usurpatur de quovis celeri levique motu (cf. ἀΐσσειν), *prosilire*, *ferri*, et ad animum quoque transfertur, A. I. 30. b. — Theaet. p. 144. a. πρὸς τὰς ὀργὰς ὀξύφοροί εἰσι καὶ ἄττοντες φέρονται ὥσπερ τὰ ἀνερμάτιστα πλοῖα.

αὖ proprie *rursus:* sed apud Atticos fere valet *porro* C. 7. a. πῶς αὖ τὰ τοιαῦτα —. 9. f. 26. n. 8. λέγω δὴ αὖ M. 33. d. ubi cave hac particula Thucydidem prioribus opponi putes. αὖ dubium, vid. not. 8. ad M. 26. it. A. II. 18. n. 5.

αὔξεσθαι, augeri, crescere: Pindaro *fieri*, crescendo scilicet, ut arbor e semine, M. 14. extr. Sic idem Pindarus Ol. 7, 114, ubi Sol ait, se videre in mari αὐξομένην πεδόθεν πολύβοσκον γαῖαν· ea erat Rhodus insula, quam e fundo maris emersisse tradebant.

αὐτίκα *statim:* hinc saepe (ut nobis interdum *gleich*, Gallis *d'abord*) usurpatur in producendo argumento vel exemplo quod in promptu *statim* est A. II. 1. d. 3. b. 12. c.

αὐτός A. I. 50. c. τίς τέχνη βελτίω ποιεῖ αὐτόν, *ipsum quemque* (Schlei-

(Schleierm. *einen selbst*). αὐτό pro αὐτὸ τὸ αὐτό A. I. 53. n. 1. αὐτὸ τὸ αὐτό et αὐτὸ ἕκαστον A. I. 51. not. 1. 53. b. αὐτὸ καθ' αὑτό *ipsum per se ipsum* (an und für sich selbst) M. 42. c. αὐτὰ ταῦτα et ταὐτὰ ταῦτα A. I. 3. n. 1. Cf. exemplum supra in ἀκολουθεῖν. αὐτὸς αὐτοῦ κράτιστός ἐστιν A. II. 14. n. 3. De hyperbato in τὴν αὐτὸς αὐτοῦ et sim. ibid. n. 4.

αὐτόσε A. I. 39. a. *in eum locum, eam urbem* (dorthin). M. 5. b. *eo, ad id ipsum.*

ἀφιέναι et ἐφιέναι not. 6. ad A. II. 6.

Βαίνειν et ἐμβαίνειν de cantoribus, *incedere corpusque movere secundum rhythmum* A. I. 10. a. et d.

βάναυσοι τέχναι A. I. 54. c. V. Periz. et A. Gronov. ad Ael. V. H. 6, 6.

βέλτιον v. ἄμεινον.

βιωτός. οὐ βιωτόν ἐστιν ἡμῖν, *vitam durare non possumus* C. 8. a. Horat. 2. Sat. 7, 4. *ut vitale sit* i. e. ut vivere possim.

βλασφημεῖν (qs. βλαψιφημεῖν) dicere quae noceant sive laedant. Plerumque quidem usurpatur de maledictis et conviciis in alios et in ipsos deos: sed A. II. 20. c. 22. c. de malis precibus ipsi precatori perniciosis.

βομβεῖν de strepitu qualis est apum. C. 17. *de sonitu interiore in aure.* Sappho: βομβεῦσιν δ' ἀκοαί μοι.

βουλεύειν consulere: βουλεύεσθαι secum consulere, deliberare, sed et *sibi consulere.* M. 13. c. εὖ βουλεύεσθαι (*sich wohl berathen*).

Γάρ in responsione affirmativa e. g. M. 11. a. Εἶπον γάρ, plene „Vere dicis, dixi enim" h. e. *Dixi sane.* A. I. 60. b. Cf. Hoogev. 12, 1, 3. — abundat in propositione quae demonstrativo introducitur A. I. 56. n. 4. — suspectum M. 5. not. 3.

γέ in enumerationibus C. 7. not. 1. — vicem saepe gerit particulae γάρ, argumentumque aliquod pro iis quae modo dicta sunt affert; ita tamen ut per modestiam veram sive fictam nonnisi probabilia illa reddat: vid. ad Soph. Philoct 456. Hoc sensu saepe asciscit particulam τοι qua argumentum illud firmatur, γέ τοι, plene „hoc certe verum est" (*soviel wenigstens ist gewiſs*). Sic A. II. 17. d. μεταβαλλόμενός γέ τοι —, et in ipso limine dialogi Φαίνῃ γέ τοι — ubi causam hac formula reddit Socr. cur conjecturam, quae praecedit, fecerit. Eodem autem sensu subjicitur etiam alterius sermoni, ut limitata hujus affirmatio: Gorg. init. Τί δέ; ἐπιθυμεῖ Σωκράτης ἀκοῦσαι Γοργίου; Ἔπ' αὐτό γέ τοι τοῦτο πάρεσμεν: ubi est aliquid faceti in ista limitatione. In tali autem responsione saepe additur δή. C. 2. a. φασί γέ τοι δὴ οἱ τούτων κύριοι. Vid. et Rep. 5. p. 476 c. 6. p. 504. a. Cf. Herm. ad Vig. n. 297.

γενέθλια, γενέσια. A. I. 36. not. 3.

γένη, distributio pop. Att. A. I. 35. not. 3.

γίγνεσθαι. γενέσθαι *natum esse*, ὁ γενόμενος *nuper natus.* C. 12. c. d. (ἐπειδὴ ἐγένου). A. I. 36. c. d. Conf. Herod. 5, 4. τὸν μὲν γινόμενον ὀλοφύρονται, ὅσα μιν δεῖ ἐπεί τε ἐγένετο ἀναπλῆσαι κακά. 7, 3. συνεβούλευσε (Xerxi) λέγειν ὡς αὐτὸς μὲν γένοιτο Δαρείῳ ἤδη βασιλεύοντι. — Vid. δίκαι.

γλίσχρως tenaciter, de iis quae aegre avelli possunt. C. 15. e.

εἶναι *salvum esse, supersesse* C. 11. not. εἶναί τι i. e. ἀξιόλογον εἶναι A. I. 38. b. ἔχει ταῦτα pro εἶεν C. I. n. 8. εἶ, an omissum, A. I. 2. n. 4. 26. n. 1. εἶησαν not. 6. ad A. I. 17. ᾖ pro ἦν 1. pers. A. I. 19. n. 4.

εἰπεῖν. Imper. εἰπόν an εἶπον: Exc. I. ad Menonem. εἰπεῖν pro ἐρέσθαι A. II. 10. n. 5.

εἰς post ἐπαινεῖν et sim. A. I. 16. n. 3. εἰς pro κατά, *respectu, quod attinet ad* A. I. 17. n. εἰς καλόν M. 26. d *opportune*: vid. Wolf. ad Symp. 2, 9.

εἰς. vid. Ἐνί γέ τῳ τρόπῳ ἔν pro τί A. I. 57. n. 4.

εἰσελθεῖν εἰς τὸ δικαστήριον, et εἴσοδος τῆς δίκης, vocabula judicialia de causa quae judicio agitari incipit. C. 5. n. 3.

εἰσηγεῖσθαι C. 8. c. *suadere, auctorem esse;* cf. Sturz. Lex. Xen.

εἶτα interrogat cum aliqua objurgatione (Vig. 7, 5, 4.) M. 12. a. C. 1. b. aut etiam miratione M. 2. b. A. I. 13. extr.

ἕκαστος loco dubio A. I. 11. n. 3.

ἑκάστοτε quoties accidit, quoties res fert. M. 10. a. A. I. 33. c. A. II. 18. c. 19. d.

ἑκδῦναι, de sententia, *elabi animo,* ita ut non amplius ita sentiamus. A. II. 17. extr.

ἐκτός εἰμι τοῦ c. inf. non sum in ea condicione vel sorte, ut — (*bin nicht in dem Falle zu —*) C. 6. e.

ἐκχεῖν *amittere, perdere, irritum habere.* Soph. Philoct. 13. Μὴ καὶ μάθῃ μ' ἥκοντα κἀκχέῳ τὸ πᾶν Σόφισμα, ubi vid. not. Plut. de Educ. p. 10. b. τὴν δόξαν τῶν προβεβιωμένων (vitae ante actae) ἐξέχεεν. Hinc explicandum C. 10. a. ἐκκεχυμέναι εἰσίν.

ἐλλείπειν τινὸς πολύ multo inferiorem esse aliquo A. I. 37. extr. 38. b. ἐλλ. τινὶ deficere aliqua re (*um das —*), nimirum in aequando aliquo M. 22. d. Vid. pag. 74.

ἔλυτρα ἱματίου, cum quis syrma habet in vestimento, A. I. 37. e. Cf. Τρωάδας ἑλκεσιπέπλους Il. ζ, 442.

ἐμβαίνειν v. βαίνειν.

ἐμβρόντητος *stupidus* A. II. 5. c.

ἐμμελετῶν (cf. μελέτη) A. I. 23. Vid. Exc. pag. 174.

ἐμός. C 6. a. τῶν ἐμῶν, μηδενί. 8 b. ὅ,τι τῶν ἡμετέρων —, eorum quae *ad me* (*nos*) *pertinent,* ut corpus, animus, ira, amor, opinio cet.

ἐν de circumjacente regione A. I. 18 n. 5. ἐν διδασκάλων sc. οἴκοις A. I. 14. c. ἐν τοῖς cum superl. M. 31. a. not. C. 1. n. 9. 14. a.

ἐνδείκνυσθαι et ἐπιδείκν. A. I. 4. n. 4.

οἱ ἔνδεκα, not. 2. ad C. 2.

ἕνεκά τοῦ — *quantum est in* —, h. e. si nihil opus est nisi —. A. I. 48. extr. Sic Xenoph. Cyrop. 3, 2, 14. ἕξεται ἡμῖν, ἐκείνου ἕνεκα. Vid. Gramm. §. 137.

ἐνεός *mutus* A. II. 5. b. est inter honestiora dementiae vocabula. Cf. Ruhnk. ad Tim. p. 202.

ἐνέχεσθαι impeditum esse, haerere: αἰτίᾳ, *culpa teneri* C. 14. a.

ἐνθένδε positum in relatione *ubi* M. 17. n. 1.

ἔνι γέ τῳ τρόπῳ *aliqua tamen ratione, quocunque tandem modo* M. 37. d. Vid. Heind. ad Phaedr. 42. et cf. Harpocr. in ἀμωσγέπως quod idem notat.

ἐννοττεύειν *in nido nutrire,* ut pullos, A. I. extr.

ἐνσκευάζεσθαί τι *induere sibi* C. 15. d.

ἐνταῦθα in locum A. I. 60. n.

ἐν-

ἐντείνειν, ἔντασις, in geometricis M. 22. c. d. et Exc. p. 74.
ἐντυγχάνειν. ὁ ἐντυχών A. II. 11. b. *quicunque occurrit* (der erste beste) cf. προστυχών. Alias usus atticus voluit ut ἐντυγχάνειν sensu *conveniendi* ad colloquendum usurparetur. Demosth. de f. L. p. 396, 8. αὐτὸς δὲ ἰδίᾳ πάντα τὸν χρόνον ἐντυγχάνων οὐδ' ὁτιοῦν ἐπαύσατο Φιλίππῳ. Sic itaque intell. Xen. Mem. 3, 6, 2. Ἐντυχὼν γὰρ αὐτῷ — *convenit enim* —, et ap. nostr. M. 2. b. οὐδ' ἄλλῳ πω ἐνέτυχον εἰδότι *nondum collocutus sum.* Conferatur locutio ἐντυγχάνειν βιβλίῳ *legere* v. Heind. ad Lys. 24.
ἐξ *secundum* M. 32. a. ὧδε οὖν σκόπει ἐκ τοῦ σαυτοῦ λόγου: et antea 30. b. ἐξ ὧν αὐτὸς λέγεις θαυμάζοιμ' ἄν, ὅπως —. A. I. 48. b. ὡς ἐκ τοῦ σοῦ λόγου. ἐξ „ut colligere licet ex —" C. 1. n. 12.
ἐξαπατᾶν C. 10. extr. ἐξαπατητέον, ubi intelligendus non accusativus rei, qui praecedit, sed personae αὐτόν.
ἔξεσι pro ἔνεσι, *potes* M. 28. a. An cum acc. et inf. vid. ib. not.
ἕξις habitus vel affectio animi (*Stimmung*) A. II. 1. b.
ἐπαινεῖν εἰς —, *commendare* A. I. 16. n. 2.
ἔπαυλις alias villa, stabulum; sed A. II. 21. a. *statio, excubiae, castra.* Hesych. στρατοπιδία. Hom. Il. ι, 232. de hac ipsa re, αὐλις.
ἐπαχθής v. ὑπερήφανος.
ἕπεσθαι comitari, *conjunctum esse.* M. 7. d. A. I. 60. extr. *sequi, obsequi* C. 7. c. add. not. 4. ad M. 15. coll. Sturz. L. Xen. in v. num. 6.
ἐπί c. dat. post verba nominandi A. I. 11. n. 3. ἐπί τινι εἶναι *in alicujus voluntate positum esse* A. II. 18. d.
ἐπιδείκνυσθαι et ἐνδ. A. I. 4. n. 4.
ἐπιδημεῖν de eo qui raro peregrinatur (ἀποδημεῖ) C. 14. b. coll. g.
ἐπιεικής *qui rationem sequitur,* sapiens C. 3. b. Sic Xen. Hell. 1, 1, 30 (21.) οἱ ἐπιεικέστατοι τῶν τριηραρχῶν (*die verständigsten*).
ἐπιεικῶς modeste, moderate; sed ex attica moderatione fere idem quod *valde*, plane ut nostrum *ziemlich.* C. 1. a. ἐπιεικῶς πάλαι (*schon ziemlich lange*), ubi schol. ἱκανῶς, ἐπίπαν, φιλικῶς. A. I. 56. c. ἐπιεικῶς ὡμολόγηται (*damit sind wir schon ziemlich aufs reine*).
ἐπιέναι. ἐπιών instans, imminens. ἡ ἐπιοῦσα ἡμέρα *quae nunc instat*, de hodierno die dicitur in diluculo C. 2. b. In continua autem narratione usurpatur de postera die, v. Sturz. Lex. Xen.
ἐπιλύεσθαί τινι C. 1. not. 7.
ἐπιμελεῖσθαι et -εσθαι A. I. 36. n. 5.
ἐπισάτης C. 7. b. est γυμνασίου ἐπισάτης, paedotriba. Xen. Mem. 3, 5, 18. ἐν τοῖς γυμνικοῖς ἀγῶσι πειθονται τοῖς ἐπισάταις.
ἐπιτάττειν M. 9. n. 2. et vid. προτιθέναι.
ἐπιτίθεσθαι med. invadere, hostiliter aggredi A. II. 11. c. — τοῖς πράγμασι res gerendas suscipere A. I. 4. d.
ἐπιφάνεια claritas, nobilitas A. I. 42. n. 2.
ἐπουρίζειν A. II. 16. a.

ἱερα-

ἐραςής sensu honesto, ἐραςὴς ἐπὶ σοφίᾳ, M. 1. b. A. I. 1. a. not. 2. 41. a.

ἐργάζεσθαί τι rariori significatu, operari *in* aliqua re, ut in calceis tritis, *reficere*, M. 29. b.

ἐργατικός. M. 15. c.

Ἔρχλασιν A. I. 40. n. 3.

ἑταῖρος de *discipulo* dicitur (v. Pollux 4, 6) et de *magistro*. M. 13. a. (de Gorgia).

ἕτερος. τὸ μὲν ἕτερον τὸ δὲ ἕτερόν ἐςιν αὐτῶν M. 39. a. pro ἕτερά ἐςιν ἀλλήλων *diversa inter se*; pro quo A. I. 22. a. etiam simpliciter ἕτερα.

εὐδαιμονίζειν τινά τινος beatum praedicare *ob* — C. 1. b. Cf. Phaedo. p. 58. e. (de eodem Socrate) εὐδαίμων μοι ἐφαίνετο καὶ τοῦ τρόπου καὶ τῶν λόγων.

εὐδοξία alias bona fama: sed M. 41. c. Plato in suum usum deflexit vocem ad significandam facultatem τοῦ ἀληθῶς δοξάζειν.

εὐεργετεῖν mercedulam porrigere C. 1. a. not.

εὐήθης honesta dementiae appellatio A. II. 5. b.

εὐθύς, *statim*, interdum confirmat, indicans id quod statim ut verum se commendat: M. 42. b. ταὐτὸν ἂν καὶ εὐθὺς τοιοῦτος — εἴη πρὸς ἀρετήν „idem etiam *statim* esset vir ejusmodi in virtute" h. e. *statim apparet* idem fore etc. Sic apud Xenoph. Hier. 9, 4. Simonides, ut ostendat, tyrannum, quae grata sint, impertire debere ipsum, quae minus, per alios, utitur exemplo eorum quae fiunt in certaminibus: tum addit: Οὐκοῦν εὐθὺς ἐν τούτοις τὸ μὲν ἐπίχαρι διὰ τοῦ ἄρχοντος ἐγίνετο, τὰ δ' ἀντίτυπα δι' ἄλλων; h. e. annon in his *statim apparet* —". Eodemque pertinet ea loquendi forma qua ipsa exempla et argumenta ope hujus vocis introducuntur: ut in eodem Hierone 1, 35. postquam dictum est, in amore ea gratissima esse, quae a volente amasio tribuantur, subditur hoc: εὐθὺς γὰρ παρὰ τοῦ ἀντιφιλοῦντος ἡδεῖαι μὲν αἱ ἀντιβλέψεις, ἡδεῖαι δὲ αἱ ἐρωτήσεις κ. τ. λ. quod vertas „quippe *statim cuique apparet* ab eo qui vicissim nos amet jucundas esse mutuas intuitiones" cet. Interesse enim aliquid inter hanc per εὐθύς argumentandi formam et alteram per εἰκὸς deprehendere mihi visus sum; quamquam certius de eo statuere non audeo ob paucitatem exemplorum. Conf. adhuc Hier. 7, 8. 1, 37. et Uptoni Ind. in Arriani Dissertatt.

εὔκολος facilis, vili victu contentus. εὐκολία A. I. 38. a.

εὔπορος, εὐπορεῖν M. 13. n. 7.

εὐςαλής v. ad ὑπερήφανος.

εὐταξία A. I. 38. a. Cic. de Off. 1, 40. *Deinceps de ordine rerum et temporum opportunitate dicendum est. Hac autem scientia continetur ea quam Graeci εὐταξίαν nominant, in qua intelligitur ordinis conservatio.*

εὐτελής in homine *simplicem* fere et *frugalem* significat; sed etiam *vilem, tenuem* C. 4. c.

εὐφημεῖν *bona verba loqui* M. 28. c. A. II. 10. a. εὐφημία A. II. 20. b. *mos bona et ominata verba loquendi.*

εὐχέρεια A. I. 38. a. *facilitas, humanitas*: nam εὐχερής est Gallorum *traitable.*

ἐφιέναι et ἀφιέναι. C. 9. n. 1. 13. c. A. I. 5. n. 6.

ἐφι-

ἐφίζασθαι, ἐπιζῆναι astare; etiam de visione. C. 11. a.
ἔχειν cum Adv., *esse*, passim. Gramm. §. 137. Cf. Hor. I. Sat. 9, 53. *Atqui sic habet.* Plaut. Asin. 4, 1, 61. *pure habere.* *οἱ ἔχοντές πως* qui aliquo modo *comparati sunt.* A. II. 9. d. *ὡς πρὸς τοὺς ἐραστὰς ἔσχες, te praestitisti* illis A. I. 1. c. *ὡς ἔχει* dicitur de eo qui neque aptus neque praeparatus aliquid facit, A. I, 41. a. Thuc. 8, 42. *Ἐπέπλει οὖν ὥσπερ εἶχε πρὸς τὴν Σύμην ὁ Ἀσύοχος. ἐπειδὴ ὧδε ἔχω cum sic mecum agatur.* C. 6. d.
— c. Part. *ἔχουσι διειλημμένοι δημιουργίας μέρη* A. II. 5. a. Cf. Gramm. §. 137. (*ἔχειν*).
— *πράγματα* v. *πρᾶγμα.* *ἔχε subsiste, attende*: est monentis, ad collocutorem, ut videat quid ex hactenus dictis consequatur. A. I. 12. b. 51. a. Vid. Herm. ad Vig. n. 185. b. Heind. ad Gorg. 35. Conf. Protag. p. 349. d. *Ἔχε δή· ἄξιον γάρ τοι ἐπισκέψασθαι ὃ λέγεις.*
— *ἔχεσθαί τινος spectare ad —, esse alicujus.* Vid. Hemst. ad Aristoph. Plut. p. 472. Heind. ad Theaet. 8. M. 33. c. *ὅσα τέχνης ἔχεται quae sunt artis.* A. I. 34. b. *ὅσα μαθήσεως ἔχεται,* quae ad disciplinam spectant, h. e. *addisci possunt.* Ita etiam M. 32. b. 33. b. *ὅσα διδασκάλων εἴχετο,* vertendum, *quaecunque magistrorum erant.* Protag. p. 324. d. *οἱ ἄνδρες οἱ ἀγαθοὶ τὰ μὲν ἄλλα τοὺς αὑτῶν υἱεῖς διδάσκουσιν ἃ διδασκάλων ἔχεται —, ἣν δὲ αὐτοὶ ἀρετὴν ἀγαθοὶ οὐδενὸς βελτίους ποιοῦσιν.* ubi Heind. ita explicat „quae a magistris pendent."

Ζητεῖν c. adv. vel c. inf. *cupere, velle,* v. Heusd. ad Phileb. p. 57. a. Sic M. 6. a. *ὡς σὺ ζητεῖς.* 7. d. *ἱκανῶς σοι; ἢ ἄλλως πως ζητεῖς;* A. I. 8. *ζητήσουσιν ἰατρὸν εἶναι.*

Ἦ in interrog. M. 2. n. 2. C. 1. n. 10. 12. n. 6. A. I. 48. n. 3. — c. Inf. pro *εἰ δὲ μή* M. 38. n. 6. abundat ante genit. A. II. 22. a.
ἦ γάρ; A. I. 18. e. *ἦ γὰρ οὔ;* A. II. 5. n. 6.
ἤδη. A. II. 7. n. 2.
ἥκειν C. 1. b. et e. (*ἥκοντες*). V. Gramm. §. 124. Obs. 7.
ἡλίθιοι qui, A. II. 5. b. Cf. A. I. 31. a. b.
ἡλικία aetas (hominis) in univ. C. 1. d. sed speciatim de *aetatis vigore* M. 25. extr. A. I. 37. b. Ap. Thuc. 6, 24. de juventute ad bellum apta, quam 2, 36. dicit *ἡλικίαν καθεστηκυῖαν.*
ἡμέτερος v. *ἐμός.*
ἡμῖν dat. ethicus A. I. 56. a. per ironiam M. 1. n. 4.
ἥμισυς fem. *ἡμίσεα* M. 17. n. 4.
ἥττων τινός inferior aliquo: hinc *qui facile vincitur* A. I. 3. c. *qui facile succumbit, deditus* M. 9. b.

Θᾶττον· ἐὰν θᾶττον cum primum, simulac, A. I. 4. c.
θεῖος mulieribus et Laconibus *ὁ ἀγαθός.* M. 41. e.
θεωρία spectatio ludorum et sacrorum C. 14. b.
θωπεύειν assentari: sed C. 12. f. *blandiri, mitigare.*

Ἰδίᾳ de Lacedaemone respectu totius Graeciae A. I. 39. a.
ἵνα cum Impf. M. 25. n. 7. C. 3. n. 7. — pro *ἐν ᾧ* A. II. 14. n. 3.
ἴσως attica urbanitate etiam in re certa usurpari, docent loci et auctores quos laudavi ad Soph. Philoct. 180. Atque sic uti-

utique accipiendum M. 32. d. *Ἴσως μὰ Δί' οὔ*: nec non 26. a. *Ἴσως νὴ Δία*, quod non, ut male olim censebam, ad id solum spectat *διδακτὸν εἶναι ἀρετήν*, sed ad totum illud, *εἴπερ ἐπιζήμη κ. τ. ε.* quod verissimum esse ipse Socr. mox (b.) dicit.

Καθάπτεσθαι verbis tangere, perstringere C. 14. a.

καί negligenter adnectit ulteriora M. 6. n. 9. (*ita ut*). C. 5. a. (*quippe qui*) vid. not. 1. — otiosum A I. n. 4. 6. n. 3. — eadem ratione qua latinum *atque* usurpatur in signif. *similitudinis* C. 8. d. cum Excursu. Sic Ion. p. 531 d. *ἀλλ' οὐχ ὁμοίως πεποιήκασι καὶ Ὅμηρος*. Cf. Valck. ad Herod. 7, 50. Duker ad Thuc. 7, 71. Eodem modo *καί* ponitur etiam post *ὁ αὐτός* Herod. 6, 58. *νόμος δὲ τοῖσι Λακεδαιμονίοισι — ἔστι οὗτος καὶ τοῖσι βαρβάροισι.* *καὶ — δή* vid. *δή*. *καὶ μέντοι* A. I. 20. n. 3.

καιρός etiam sine notione temporis est *opportunum* quodque, *commodum, utile*. A. II. 18. a. Sic saepe Xenophon e. g. Hell. 3, 4, 9. *ἐν καιρῷ εἶναί τινι*, utilem esse.

καίτοι A. I. 32. n. 1.

κακοδαίμων, qui dis infensis utitur, M. 10. f.

καλεῖν utrum sine casu, an cum acc. A. II. 20. n. 2.

καλλωπίζεσθαι proprie, exornare se: hinc *ostentare se laudemque captare*, C. 14. d.

καλόν v. *εἰς καλόν*.

κἄν εἰ cum Infin. M. 4. n. 1.

κατὰ μόνας A. I. 22. c. *seorsum, privatim*. Vid. Xen. Mem. 3, 7, 4. Scribitur etiam *καταμόνας*, et melius fortasse, cum dubium sit quodnam substantivum sit intelligendum. *καθ' ἕνα singulatim*. Adjuncta verbo accusativum regenti haec ipsa formula est velut instar accusativi: A. I. 22 extr. *ὁ μὲν ἀθρόους πείθει τὰ αὐτὰ, ὁ δὲ καθ' ἕνα*. Vid. nos in Ind. ad Demosth. Mid. *κατά* c. gen. non semper est *contra*, sed in universum quoque significat *circa, de*. Vid. Reisk. Ind. Demosth. Sic M. 8 d. *κατὰ παντὸς σχήματος τοῦτο λέγω*. 5. a. *εἴπερ ἔν γέ τι ζητεῖς κατὰ πάντων*. 25. b. *οὕτω δὴ κατὰ πάντων εἰπεῖν ἔχει*.

κατάγειν λόγον M. 14. n. 3.

κατάγελως derisio: sed C. 5. d. cum Cornario vertendum *ridiculum catastrophe*.

καταγιγνώσκειν τινος cum *ὅτι* vel cum Inf. *deprehendere, animadvertere*, fere in partem deteriorem, ut Xen. Cyrop. 6, 1, 36. (20.) *αὐτὸς ἐμαυτοῦ κατέγνωκ μὴ ἂν καρτερῆσαι*. Sic A. II. 10. a. et cum *ὅτι* M. 9. b.

καταμέμφεσθαι c. acc. M. 2. a. et sic Xenoph. semper, vid. Sturz.

καταρτύειν componere, adornare M. 24. d.

κατασημαίνεσθαι sigillo obsignare, id quod in seris et claustris quoque fiebat. M. 25. c.

κατατρίβειν terere (vestimenta) gestando A. I. 21. b.

κατηγορεῖν in universum *indicare, exponere* A. I. 4. a.

κατορθοῦν nunquam valet *erigere*, sed sive absolute sive cum accus. (*πολλά, μεγάλα πράγματα*) *rem prospere gerere* M. 41. c. et d.

κελευστής hortator (Plaut. Merc. 4, 2, 5.) remigum, qui signa dat. A. I. 44. b.

κω-

κινδυνεύειν. Hoc verbum quod alias significat, *periclitari*, ex ea quae sine dubio primaria fuit vocis κίνδυνος notio, *casus, fors*, derivatam habet hanc etiam vim, qua κινδυνεύει valet, *fieri potest ut*, atque inde, *verisimile est, videtur;* neque tantum de re sinistra, ut M. 37. d. κινδυνεύομεν φαῦλοί τινες εἶναι ἄνδρες *homines nihili videmur esse*, sed de minime molesta, ut M. 1. e. 10. e. et g. 41. c. (κινδυνεύει οὕτως ἔχειν, *so wirds wol sein*), immo fausta et jucunda, ut C. 2. b. κινδυνεύεις ἐν καιρῷ τινι οὐκ ἐγῷμαί μι: A. II. 9. a. κινδυνεύει φρόνιμός τις εἶναι.

κῖσσα, κῖσα A. II. 21. n. 1.

κοινός *qui sui copiam facit.* Xenoph. Ven. 13, 9. οἱ δὲ φιλόσοφοι πᾶσι κοινοὶ καὶ φίλοι. Sic igitur M. 28. b. ἀποφαίνειν αὐτὸν κοινὸν τῷ βουλομένῳ μανθάνειν. κοινῇ βουλῇ elliptica formula: *age, communi consilio agamus in hac re.* A. I. 32. a. 42. a vid. not. Cf. C. 10. d. τούτοις οὐκ ἔξι κοινὴ βουλή. Sed κοινῇ solum, ut κοινῇ σκοπεῖν, ἐπισκέψασθαι (C. 6. d. 9. d), εὐχὴν ποιήσασθαι (A. II. 9 a), πράττειν, εἶναι etc. (vid. L. Bos p. 40. 50), non ad ellipsin vocis βουλῇ, γνώμῃ vel similis revocandum est, sed inter adverbia quae, ex ellipsi utique, sed antiqua et obscurata, formam dativi feminini asciscunt. V. Gramm. §. 102, 3. τὸ κοινὸν τῆς πόλεως C. 11. n. 2.

κόρη 1) *puella*, quae Latinis etiam *pupa;* 2) *pupa* h. e. imaguncula (Puppe); 3) pupilla. Hinc intellige A. I. 57. d.

κορβαντιᾶν Crit. extr. not.

κόσμος, κοσμιότης M. 26. e. C. 15. c. A. I. 38. a. Vid. ad ὑπερήφανος.

κρήγυος *bonus, utilis* A. I. 17. n. 5.

Λαμβάνεσθαι c. gen. personae A. I. 7. a. *arripere aliquem*, manum ejus arripere. A. II. 17. a. ὅταν λάβηται (ἡ ποιητική) ἀνδρὸς φθονεροῦ *cum forte incidit in —, occupat —.*

Λάρισσα, Λάρισα M. 1. n. 3.

λέγειν τι *verum dicere.* C. 6. d. οἱ οἰόμενοί τι λέγειν *qui vera* (non nugas aliquas) *se dicere existimabant.* M. 30. d. καὶ ἴσως τι λέγεις (*und du magst wol recht haben*). οὐδὲν λέγειν *nihil* (*veri*) *dicere, falli.* ibid. et 12. extr.

λήψεις, rariori signif., *vectigalia, reditus* A. I. 39. c.

λόγος, *sermo*: et apud Platonem quidem omne quod ratiocinando et disceptando deducitur, sive voce id fiat revera sive cogitatione. Unde, pro sententiarum nexu, vel *ratiocinatio* vel *disputatio* vel *quaestio* reddi potest haec vox. Ita dispice locum C. 6. a. b. c. Exemplum autem λόγου, qui mente tantum fit, habes A. I. 1. d. C. 9. b. ὁ λόγος αἱρεῖ idem quod Horatio (1 Sat. 3, 115. 2, 3, 250.) *ratio vincit* s. *evincit*, eo fere verbi αἱρεῖν sensu quo in judiciis dicitur αἱρεῖν τινά, convincere, vel etiam αἱρεῖν δίκην, causam obtinere. ἕνεκα λόγου C. 6. c. (p. 89.) *disputationis gratia* (um etwas zu reden zu haben): vid. et locum e Lachete in not. 7. ad Alc. II. 3. ἀνὰ λόγον τούτοις A. II. 13. d. *eadem ratione, qua haec.* Quae formula sic etiam scribi solet, ἀνάλογον: perperam: non enim est neutrum adverbiale adjectivi ἀνάλογος, sed adjectivum hoc potius effictum est ex formula illa; quam ipsam

ipsam si junctim scribere malumus, *ἀναλόγον* scribendum, ut *παραχρῆμα*, *διαπαντός*, et sim.
λωβᾶσθαι C. 7. 8. not.

Μά negat A. I. 13. n. 7.
μακάριος, derivatum a *μάκαρες*, dii (v. Ruhnk. Ep. Cr. I. p. 85.), sicut *δαιμόνιος* a *δαίμων*, deus; unde *divinum* utrumque significat et blandae appellationi inservit, *ὦ μακάριε* C. 9. d. A. I. 41. d. et al. *ὦ δαιμόνιε* M. 30. b. C. 3. a. etc. Praeterea *μακάριος*, *beatus*, saepe ad ingenium potissimum spectat, ut in Menex. p. 249. d. ubi *μακαρία* dicitur Aspasia, quae sermones ejusmodi componere valeat: atque sic M. 1. e.
μᾶλιστα numeris additum a Thucydidis scholiasta ad 3, 92. 7, 30. explicatur *κατ' ἀκρίβειαν*: vid. Gramm. §. 137. in v. Hinc interrogativis additum post latiorem definitionem, *accuratius* inquirit: C. 1. a. *πηνίκα μάλιστα*; (*welche Zeit denn eigentlich?*) *τί μάλιστα* interrogatio mirabunda M. 13. d. *ὅτι μάλιστα*, *quam maxime*; hinc: *εἰ καὶ ὅτι μάλιστα si vel maxime* (nos, *wenn auch wirklich*) M. 14. a. *μάλιστα δέ* praecedente in priori membro *τέ*, M. 32. not. 1.
μᾶλλον δέ, *sed ut verius dicam* C. 5. e. *μᾶλλον μέν* et *μάλιστα μέν* distinguuntur A. I. 42. n. 3.
μάργος A. II. 18. b. not.
μεγαλοπρεπής, *splendidus*, *magnificus*, *μεγαλοπρέπεια* magnificentia M. 5. d. *μεγαλοπρεπῶς σόφός* splendide sapiens, M. 33. b. — *ἀποκρίνεσθαι*, *grandi fiducia*, M. 1. c.
μεγαλοψυχία, *magnanimitas*, A. II. 5. b. et 22. d. inter honestiora *amentiae* vocabula recensetur; quod quo sensu fiat e posteriori potissimum loco apparet.
μελέτη exercitatio, *praeparatio* M. 7. b.
Μέλητος non *Μέλιτος* not. 7. ad M. 26.
μέλλειν. *τί ἔμελλον ποιεῖν;* qui facere poteram, debebam? A. I. 14. d. *εἰ μέλλει τι αὐτοῦ ὑγιὲς εἶναι* „si volumus —" (*wenn etwas gutes dran sein soll*)." *μέλλειν* de incerto eventu A. II. 7. not. 1. 8. c.
μέν in interrog. M. 15. n. 9 *μέν* duplex, vid. *δέ*. *μέν* et *δέ* in uno colo C. 3. n. 3.
μέντοι vid. in *οὖ*, et *καί*.
μέρμερος not. 1. ad A. II. 18.
μέρος. *τὸ σὸν μέρος quantum quidem in te est* C. 5. b. 41. b. 16. b. *ἐν τῷ μέρει vicissim* M. 30. extr.
Μεσήνη, *Μεσσήνη* A. I. 38. n. 8.
μεταδιδόναι c. gen. et c. acc. A. I. 59. n. 3.
μετελθεῖν, *μετιέναι τὸν λόγον* M. 6. c. *persequi sermonem* i. e. reliqua explicare: vid. Phaedo. p. 88. d. et ibi Heind.
μέτριος proprie, moderatus, modestus. Sed in universum, ut *ἐπιεικής*, dicitur de homine *probo* et *sapiente* et de iis quae talem decent. Ita *μέτρια ἔργα* apud Hesiodum *v.* 306. sunt *bona*, *utilia*: vid. ibi Graevium. Hinc *μέτρια λέγειν* in Phaedone p. 87. d. est *recte* et rationi convenienter loqui; et, ita inquirere, est, *μετρίως σκοπεῖσθαι* C. 6. c.
μή et *οὐ* in una propositione inter se commutata M. 21. not. 1. *ἀγαθοὶ ἢ μὴ ἄνδρες, — ὁπότε καὶ (ὁπότε) μή*, et sim. M. 31. b.

31. b. A. I. 13. n. 6. it. not. 2. ad M. 31. μὴ φάσκω v. φάσκω. μή, suppresso altero membro cum dicit, (aut secundum alius μή in hyperbato) C. 5. n. 1. μή interrogat. in re ab altero haud dubie neganda: num quid? M. 11. c. Cf. n. 1. ad 35.

— μή et. quod fortius negat, μή οὐ redundat post verba negationem continentia: M. 32. b. ἀναιδέστατα (retracto) μὴ οὐ παίζω ἀρνοῦμαι, quod explicari solet ita, „retracto, ita ut nunc statuam non bene dici" sed vid. Exc. XI. ad Demosth. Mid.: neque minus tamen eodem sensu etiam sine negatione Xen. Mem. 1. 1. 11. ἀναιδέστατα, ὅστις τοιοῦτος μὴ πάσης χρήσεται, νόμου ἄνευ. Vid. Gramm. §. 135. Obs. 9.

— μή, omisso antea φοβοῦμαι sive ὄκνω (quod et additum habes A. I. 36. a. A. II. 3. c.) vereor ne, suspicor: vid. Gramm. §. 135. Obs 5.: frequentissime in sententia negativa: M. 33. c. μὴ οὐκ ἔχω ἀδικεῖν *vide ne doceri non possit*: adde 34. b. C. 9. b et c. Sic et M. 35. a. μὴ οὐκ ἐν τῷ ὄντι μόνον δεῖ δοκεῖν, *suspicor, arbitror, id non antea tantum nobis ita videri debere.* Et paulo ante μὴ τοῦτο οὐ πάσῃς ὁμολογήσωμεν cum *Indicativo*, ubi vid. not. uti et ὄκνω μὴ cum Indic. A. II. 3. not. Dicitur etiam ὅπως μή M. 9. extr. (et iisdem verbis de Rep. 6. p. 506. d.) ὅπως μὴ οὐχ οἷός τ' ὦσομαι *vereor ne non valeam*: quamquam ipsa verba *verendi* certe cum ὅπως non *construuntur*: *cavendi* sensu vide eandem formulam ap. Hooger. p. 571. Zeun. ad Vig. p. 435. a.: de futuro autem conf. ὅπως. μὴ pendens ab ἀναμεῖναι vid. h. v.

— μή μοι — M. 6. c. vid. not.

— μὴ μόνον non sequente ἀλλὰ καί A. II. 6. n. 5.

μηδὲ et οὐδὲ καὶ ἑνός et sim. A. I. 18. n. 6.

μνᾶ (A. I. 40. b.) *mina*, sexta pars talenti, continens C drachmas. L minae ex calculo Barthelemii aequiparant 4500 libras francicas (circiter 1125 thaleros nostrae monetae).

μοῖρα portio, sors. ἐν μείζονι μοίρᾳ εἶναι C. 12. f. *superiorem locum apud aliquem obtinere.*

μόνος v. κατὰ μόνας.

μορμολύττεσθαι terriculamenta objicere, C. 6. b.

μόρος. Hom. ὑπὲρ μόρον *contra quam in fatis erat* A. II. 8. extr.

μουσική litteras et artes humaniores complectebatur, ex eaque et γυμναστικῇ omnis constabat liberalis educatio. C. 12. d.

μοχθηρός, plane ut πονηρός, proprie aerumnosus: unde de corpore *aegro et vitioso* C. 8. a. et in universum *vitiosus, malus, inutilis* M. 29. b. 30. c. A. I. 17. e. A. II. 8. b.

μυεῖσθαι. M. 9. e. cum not.

Nai post interrog. per ἄλλος τις A. I. 51. n. 3. Cf. ἄλλο τι.

ναῦρχη M. 13. n. 1.

ναυτικός *strenuus, fortis*, A. I. 2. a. de genere.

νοερός A. I. 58. n. 1.

νοῦς, mens, usurpatur fere de *intelligentia* quoque et de facultate τοῦ νοεῖν (*Verstand, Einsicht*). Hinc fit ut ἄνευ νοῦ, οὐδενὶ ξὺν νῷ non modo, ut A. II. 14. a. C. 9. a., de iis qui *temere, stupide* agunt usurpetur; sed νοῦς, quamquam

ipsam si junctim scribere malumus, *ἀναλόγον* scribendum, ut *παραχρῆμα*, *διαπαντός*, et sim.
λωβᾶσθαι C. 7. 8. not.

Μά negat A. I. 13. n. 7.
μακάριος, derivatum a *μάκαρες*, dii (v. Ruhnk. Ep. Cr. I. p. 85.), sicut *δαιμόνιος* a *δαίμων*, deus; unde *divinum* utrumque significat et blandae appellationi inservit, *ὦ μακάριε* C. 9. d. A. I. 41. d. et al. *ὦ δαιμόνιε* M. 30. b. C. 3. a. etc. Praeterea *μακάριος*, *beatus*, saepe ad ingenium potissimum spectat, ut in Menex. p. 249. d. ubi *μακαρία* dicitur Aspasia, quae sermones ejusmodi componere valeat: atque sic M. 1. e.
μᾶλιστα numeris additum a Thucydidis scholiasta ad 3, 92. 7, 30. explicatur *κατ' ἀκρίβειαν*: vid. Gramm. §. 137. in v. Hinc interrogativis additum post latiorem definitionem, *accuratius* inquirit: C. 1. a. *πηνίκα μάλιστα*; (*welche Zeit denn eigentlich?*) *τί μάλιστα* interrogatio mirabunda M. 13. d. *ὅτι μάλιστα*, *quam maxime*; hinc: *εἰ καὶ ὅτι μάλιστα si vel maxime* (nos, *wenn auch wirklich*) M. 14. a. *μάλιστα δέ* praecedente in priori membro *τέ*, M. 32. not. 1.
μᾶλλον δέ, *sed ut verius dicam* C. 5. e. *μᾶλλον μέν* et *μάλιστα μέν* distinguuntur A. I. 42. n. 3.
μάργος A. II. 18. b. not.
μεγαλοπρεπής, *splendidus*, *magnificus*, *μεγαλοπρέπεια* magnificentia M. 5. d. *μεγαλοπρεπῶς σόφός* splendide sapiens, M. 33. b. — *ἀποκρίνεσθαι*, *grandi fiducia*, M. 1. c.
μεγαλοψυχία, *magnanimitas*, A. II. 5. b. et 22. d. inter honestiora *amentiae* vocabula recensetur; quod quo sensu fiat e posteriori potissimum loco apparet.
μελέτη exercitatio, *praeparatio* M. 7. b.
Μέλητος non *Μέλιτος* not. 7. ad M. 26.
μέλλειν. *τί ἔμελλον ποιεῖν*; qui facere poteram, debebam? A. I. 14. d. *εἰ μέλλει τι αὐτοῦ ὑγιὲς εἶναι* „si volumus —" (*wenn etwas gutes dran sein soll*)." *μέλλειν* de incerto eventu A. II. 7. not. 1. 8. c.
μέν in interrog. M. 15. n. 9 *μέν* duplex, vid. *δέ*. *μέν* et *δέ* in uno colo C. 3. n. 3.
μέντοι vid. in *οὖ*, et *καί*.
μέρμερος not. 1. ad A. II. 18.
μέρος. *τὸ σὸν μέρος quantum quidem in te est* C. 5. b. 41. b. 16. b. *ἐν τῷ μέρει vicissim* M. 30. extr.
Μεσήνη, *Μεσσήνη* A. I. 38. n. 8.
μεταδιδόναι c. gen. et c. acc. A. I. 59. n. 3.
μετελθεῖν, *μετιέναι τὸν λόγον* M. 6. c. *persequi sermonem* i. e. reliqua explicare: vid. Phaedo. p. 88. d. et ibi Heind.
μέτριος proprie, moderatus, modestus. Sed in universum, ut *ἐπιεικής*, dicitur de homine *probo* et *sapiente* et de iis quae talem decent. Ita *μέτρια ἔργα* apud Hesiodum *v.* 306. sunt *bona*, *utilia*: vid. ibi Graevium. Hinc *μέτρια λέγειν* in Phaedone p. 87. d. est *recte* et rationi convenienter loqui; et, ita inquirere, est, *μετρίως σκοπεῖσθαι* C. 6. c.
μή et *οὐ* in una propositione inter se commutata M. 21. not. 1. *ἀγαθοὶ ἢ μὴ ἄνδρες*, — *ὁπότε καὶ* (*ὁπότε*) *μή*, et sim. M. 31. b.

31. b. A. I. 13. n. 6. it. not. 2. ad M. 21. *μὴ φάναι* v. *φάναι*. *μή*, suppresso altero membro cum *ἀλλά*, (aut secundum alios *μή* in hyperbato) C. 8. n. 1. *μή* interrogat, in re ab altero haud dubie neganda: *numquid?* M. 11. c. Cf. n. 1. ad 26.

— *μή* et, quod fortius negat, *μή οὐ* redundat post verba negationem continentia: M. 26. b. *ἀνατίθεμαι* (retracto) *μὴ οὐ καλῶς λέγεσθαι*, (quod explicari solet ita, „retracto, ita ut nunc statuam non bene dici" sed vid. Exc. XI. ad Demosth. Mid.); neque minus tamen eodem sensu etiam sine negatione Xen. Mem. 1, 1, 44. *ἀνατίθεμαι, ὅσα τύραννος μὴ πείσας γράφει, νόμον εἶναι.* Vid. Gramm. §. 135. Obs. 9.

— *μή*, omisso antea *φοβοῦμαι* sive *ὅρα* (quod et additum habes A. I. 36. a. A. II. 3. c.) *vereor ne, suspicor*: vid. Gramm. §. 135. Obs. 5.: frequentissime in sententia negativa: M. 33. c. *μὴ οὐκ ᾖ διδακτόν vide ne doceri non possit:* adde 34. b. C. 9. b et c. Sic et M. 26. a. *μὴ οὐκ ἐν τῷ ἄρτι μόνον δέῃ δοκεῖν, suspicor, arbitror, id non antea tantum nobis ita videri debere.* Et paulo ante *μὴ τοῦτο οὐ καλῶς ὡμολογήσαμεν* cum *Indicativo*, ubi vid. not. uti et *ὅρα μὴ* cum Indic. A. II. 3. not. Dicitur etiam *ὅπως μή* M. 9. extr. (et iisdem verbis de Rep. 6. p. 506. d.) *ὅπως μὴ οὐχ οἷός τ' ἔσομαι vereor ne non valeam:* quamquam ipsa verba *verendi* certe cum *ὅπως* non *construuntur: cavendi* sensu vide eandem formulam ap. Hoogev. p. 571. Zeun. ad Vig. p. 435. a.: de futuro autem conf. *ὅπως*. *μὴ* pendens ab *ἀπορεῖν* vid. h. v.

— *μή μοι* — M. 6. c. vid. not.

— *μὴ μόνον* non sequente *ἀλλὰ καί* A. II. 6. n. 5.

μηδέ et *οὐδὲ περὶ ἑνός* et sim. A. I. 18. n. 6.

μνᾶ (A. I. 40. b.) *mina*, sexta pars talenti, continens C drachmas. L minae ex calculo Barthelemii aequiparant 4500 libras francicas (circiter 1125 thaleros nostrae monetae).

μοῖρα portio, sors. *ἐν μείζονι μοίρᾳ εἶναι* C. 12. f. *superiorem locum apud aliquem obtinere.*

μόνος v. *κατὰ μόνας.*

μορμολύττεσθαι terriculamenta objicere, C. 6. b.

μόρος. Hom. *ὑπὲρ μόρον contra quam in fatis erat* A. II. 8. extr.

μουσική litteras et artes humaniores complectebatur, ex eaque et *γυμναστικῇ* omnis constabat liberalis educatio. C. 12. d.

μοχθηρός, plane ut *πονηρός*, proprie aerumnosus: unde de corpore *aegro et vitioso* C. 8. a. et in universum *vitiosus, malus, inutilis* M. 29. b. 30. c. A. I. 17. e. A. II. 8. b.

μυεῖσθαι. M. 9. e. cum not.

Ναί post interrog. per *ἄλλος τις* A. I. 51. n. 3. Cf. *ἄλλο τι.*

ναύρχη M. 13. n. 1.

νεανικός strenuus, fortis, A. I. 2. a. de genere.

νοερός A. I. 58. n. 1.

νοῦς, mens, usurpatur fere de *intelligentia* quoque et de facultate *τοῦ νοεῖν* (*Verstand, Einsicht*). Hinc fit ut *ἄνευ νοῦ, οὐδενὶ ξὺν νῷ* non modo, ut A. II. 14. a. C. 9. a., de iis qui *temere, stupide* agunt usurpetur; sed *νοῦς*, quamquam

quam non sine *παραδοξία*, opponatur etiam *ingenio*, ut M. 41. c. *νοῦν μὴ ἔχοντες* 42. a. *ἄνευ νοῦ*.

νῦν δή, Platoni imprimis usitata formula, cum praes. *nunc cummaxime*; sed saepius cum praet. idem quod *ἀρτίως*, *paulo ante*, ut M. 5. d. et passim.

Ξύν et inde composita vid. in *σύν*.

Ὁ, ἡ, τό, vid. *τό, τά* et *Articulus*.

ὄγκος, tumor: hinc 1) *amplitudo*, ut generis A I. 36. a. 2) *fastus*, unde *ὀγκώδης* vid. *ὑπερήφανος*.

ὅδε, τόδε pro adverbio loci, M. 19. n. 1. 26. n. 7. Cf. *οὗτος*.

οἳ pro *εἰς ὅ* s. *εἰς ἅ*, not. 1. ad M. 34.

οἴεσθαι. *οἴομαι* et *οἶμαι* A. I. 5. n. 3. 23. n. 5. *οἶμαι ἔγωγε* post quaestionem negativam rem *affirmat*, „immo ita esse arbitror." C. 7. extr. A. I. 47. c.

— *οἴεσθαι* cogitare, velle, animatum esse; quo pertinent *οἶμαι λέγειν* A. I. 46. not. 4. et *οἶμαι inquam* (cum sua verba aliquis explicat) A. II. 11. a. *οἴει* sermoni recto interpositum cum miratione interrogat M. 32. b. Vid. Heind. ad Theaet. 12. p. 299. Viger. 5, 8, 19.

— *οἴεσθαι δεῖν*, necesse credere: hinc, *propositum habere, velle* M. 21. d. A. I. 4. a. it. M. 35. c. ubi *λέγειν οἴεται δεῖν ποιεῖν δεινούς* verti potest *profitetur*: eodem modo *οὐκ οἴεσθαι δεῖν nolle, prohibere* C. 4. c. Sed A. II. 12. b. 14. c. *οἰηθῆναι δεῖν* non in illum sensum jungendum est, sed *δεῖν* post praecedens *ἀναγκαῖον* redundat.

οἰκεῖν idem saepius est quod alias *διοικεῖν, administrare, gubernare*: M. 3. b. *τὴν οἰκίαν*: A. I. 47. c. d. *τὴν πόλιν*: cum quibus locis conf. M. 4. d. 28. a. A. I. 46. a. ubi *διοικεῖν*.

οἷος. M. 28. c. *οἵους* pro *οἱ τοιοῦτοι, οὓς* —. M. 42. a. *τοιοῦτος, οἷος ποιῆσαι*, quae plenior est dictio, loco usitatiorum *οἷος* et *οἷόστε*. *οἷόστε* constructioni implexum M. 5. a. *οἷόντε* dub. A. II. 2. n. 2.

οἴχεσθαι M. 1. d. not.

ὀκτώπους M. 16. n. 7.

ὀλίγου pro *ὀλίγου δεῖν, parum abest, fere*, M. 13. d.

ὀλίγως not. ad A. II. 19.

ὅμοιος καὶ — vid. *καί*. *ὁμοιός εἰμι* cum dat. participii, pro *ἔοικα* vel *δοκῶ* cum inf. M. 13. e. 38. a.

ὁμολογεῖν dicitur 1) cum duo vel plures *unanimiter censent* vel *statuunt*, ut M. 38. a. et saepius; hinc in passivo 36. c. *ὁμολογοῦνται διδάσκαλοι* et *ὁμολογοῦνται ἐπίστασθαι, omnium consensu censentur*: cf. Xen. Cyrop. 1, 3, 18. (15.) *ἀλλ' οὐ ταὐτὰ παρά τε τῷ πάππῳ δίκαια καὶ ἐν Πέρσαις ὁμολογεῖται*: 2) cum de uno, vel una parte, respectu alterius dicitur, significat *concedere, fateri*: C. 14. e. *ἄλλο τι ἢ ὁμολογῶμεν;* 3) cum de re facienda agitur, tum inter plures valet *pacisci* (*συνίθεσθαι, ausmachen*) C. 12. a. *ἢ καὶ ταῦτα ὡμολόγητο ἡμῖν τε καὶ σοί; an de his inter nos convenit?* 4) de altera parte autem erga alteram *ὁμολογεῖν τινί*

τινί τι promittere: C. 10. extr. *ἃ ἄν τις ὁμολογήσῃ τῳ*, vel cum Infin. Praesentis vel Futuri vid. C. 13. c. cum not. 4. 14. not. 3.

ὁπηνίκα v. *πηνίκα*.

ὁποῖος pro *ποῖος* (conf. Relativa): A. I. 15. a. *ἐν ὁποίῳ χρόνῳ ἐξευρών*; 43. n 1. Cf. M. 14. n. 1. 23. not. 1. extr.

ὁπότε quandoquidem A. II. 9. c. — an pro *ut aliquando* A. I. 33. n. 3.

ὅπως structura. A. II. 1. n. 2. *ὅπως* pro *ὁπωσδή* C. 11. a. (*weglaufen, oder wie mans nennen soll*). *ὅπως μή* vid. *μή*.

ὁρᾶν. *ὅρα δή cave* (sieh dich vor) A. I. 3. c. Vid. *μή*.

ὀρθοῦν non solum *erigere* significat, sed etiam erectum servare, labi vel deprimi non sinere: sic Lach. p. 181. a. *τὸν πατέρα* et *τὴν πατρίδα*: et 41. c. *τὰς πόλεις*, respublicas *prospere gerere*; quo et spectare videtur quod nescio unde habet Steph. in Thes. *πόλις ὀρθουμένη* vertitque *civitas recte constituta*, minus bene, quantum e part. praes. colligo.

ὀρτυγοτρόφος A. I. 34. not. 1.

ὅς vid. Relativa. *ὅς* pro *οἷος* M. 30. n. 3.

ὅσον, praeced. *τοσοῦτον*, tantum *ut* — M. 28. d. *ὅσῳ* et *ὅσῳπερ* A. II. 16. a. n. 1.

ὅστις, *ὅ,τι* v. Relativa.

ὅτι post verba *dicendi* poni solet ante sermonem rectum M. 6. n. 6. C. 11. c. *ὅτι Ἠδίκει γὰρ* — 12. a. *ὅτι Ὦ Σωκρ.* et alibi. *ὅτι* ante Inf. A. I. 5. n. 4. *ὅτι μάλιστα* v. *μάλιστα*.

οὐ et *μή* vid. *μή*. *οὐ* in interrog. obl. post *εἰ*, *εἴτε*, *ἤ*, M. 23. n. 1. *οὐ* redundans relatum ad *ἀπιστεῖν* M. 26. b. *οὐ* voces quasdam non solum negat, sed in contrarium vertit (cf. *φάναι*): sic imprimis *οὐ πάνυ* non vertendum est „non omnino" sed *omnino non, prorsus non*, ut apparet ex locis quales sunt M. 10. d. C. 8. c. (*Οὐκ ἄρα, ὦ β., πάνυ* —): sic igitur intelligenda sunt etiam M. 2. c. *οὐ πάνυ εἰμὶ μνήμων*, A. I. 49. b. *οὐ πάνυ μανθάνω*. *οὐ μή* A. I. 56. a. C. 3. n. 2. *οὐχ ὅπως non modo non* M. 36. c. V. Gramm. §. 137. in fronte.

— *οὔτι που* vid. infra.

— *οὐ μέντοι ἀλλὰ* — M. 22. a. idem quod alias *οὐ μὴν ἀλλὰ* — (vid. Hoogev. in utr. formula, et cf. ad Alc. I. 20. n. 3.), elliptica se ipsum corrigentis locutio, plenius: „nolim tamen; sed —"; brevius, *attamen*.

οὗ εἶ „ubi es" h. e. quo loco, qua condicione, A. I. 38. b. (Schleierm. *wie du stehst*). Plaut. Capt. 5, 2, 5. *ubi loci fortunae tuae sint, facile intelliges*.

οὐδέ — *οὐδέ* — A. II. 6. n. 1. *οὐδέ* — *ἑνος* v. *μηδέ*.

οὐδ' οἱ γείτονες αἰσθάνονται A. I. 36. n. 4.

οὐδεὶς μήποτε C. 3. n. 2. *οὐδὲν ἄλλο* vid. *ἄλλος*. *οὐδεὶς ὅστις οὐ*, *οὐδὲν ὅ,τι οὐ nemo non, nihil non* (Gramm. §. 135. Obs. 8.) M. 1. d. et paulo ante c. (*οὐδενὶ ὅτῳ οὐ*); et in accus. c. Inf. *οὐδὲν ὅ,τι οὐ σχῆμα εἶναι* M. 6. c. Huic loquendi formae in interrogatione respondet, suppresso itidem verbo *ἔχει*, haec: *οὐδεὶς ὅς ἐρεῖ*; „nemon' erit qui dicat?" C. 15. e. *οὐδεμία μηχανή* (sc. *ἐστι*) cum Inf. *fieri non potest ut* A. I. 52. c. Sic Phaedo. p. 86. a. *οὐδε-*

οὐδεμία γὰρ μηχανὴ ἂν εἴη τὴν μὲν λύραν ἔτι εἶναι τὴν δὲ ἁρμονίαν ἀπολωλέναι.

οὖν relativis junctum pondus his vel asseverationem addit quae secundum locos diversimode reddenda est, ut apparebit conferenti exempla apud Hoogev. 39, 14. sqq. A. II. 9. c. ὅπερ οὖν οὐδεὶς ἂν οἰηθείη „quod nemo profecto de se crediderit." Muta relativum in demonstrativum et opus erit particula γάρ. „Hoc *enim* nemo facile de se „crediderit: et tamen fit: merito igitur de malis quae „ignorantia parit querimur." Est aliquid simile in Homerico illo Il. δ, 243. ubi comparationi Achaeorum restitantium cum hinnulis subditur hoc: Αἳ τ' ἐπεὶ οὖν ἔκαμον —, Ἑσᾶσι κ. τ. ἑ. quorum sensus est: „Hi enim postquam fessi sunt —, consistunt etc. merito igitur illis vos comparo."

οὔτι που A. I. 21. a. interrogatio mirantis simul et vituperantis (*du wirst doch wol nicht, ich hoffe doch nicht*) Theaet. p. 146. a. Brunck. ad Aristoph. Ran. 522.

οὗτος pro adv. *hic, ecce* C. 4. n. 3. Cf. ὅδε.

οὕτως post particip. M. 13. e. bis. A. I. 34. b. 41. a. οὕτως *sic, sine negotio, non praeparatus* A. II. 18. b.

ὀφλεῖν A. I. 35. n. 6.

ὄχλος 1) turba: 2) *molestia.* δι' ὄχλου γενέσθαι τινί molestum esse A. I. 1. a.

Παιδαγωγεῖν, quia paedagogi pueros ubique comitabantur, usurpatur de omni *assidua prosecutione*; ita ut etiam ii qui eruditionis indigeant dicantur παιδαγωγεῖν illos quos ea de causa prosequuntur. Sic Plato de Rep. p. 600. extr. ait, homines si credidissent posse se ab Homero et Hesiodo ad virtutem juvari, αὐτοὶ ἂν ἐπαιδαγώγουν (αὐτοὺς) ὅπη ἧεσαν. Huic gemellus est locus A. I. 61. e.

παράγειν τινά *seducere, abducere a recto* A. II. 21. b. nam παρά in compos. saepe significat id quod perverse, male, temere facit aliquis.

παρακινδυνεύειν *temere* subire periculum. A. II. 23. extr.

παρακρούειν C. 6. e. (irre führen). Metaphora ducta a lance in ponderando dolose impulsa, vid. Wolf. ad Demosth. Lept. 60.

παρασκευάζειν. παρεσκεύασμαι paratus i. e. *promptus sum, propositum est mihi* A. II. 23. c. παρασκευή in rebus politicis dicitur de eo potissimum apparatu, qualia sunt *factiones hominum, studia populi,* cet. Demosth. c. Macart. p. 1059. Rsk. νικᾶν οὐδεμιᾷ παρασκευῇ οὐδὲ συνωμοσίᾳ. A. I. 34. b. πᾶσαν παρασκευὴν παρασκευάζεσθαι.

παρατείνειν vid. Exc. II. ad Menonem.

παρήκειν alias in universum valet, *pertingere*: sed A. II. 18. c. εἰς τὸ παρῆκον τοῦ χρόνου est, *ad haec usque tempora,* ut praepositio παρά, sicut in παρεῖναι, sit pro δεῦρο: cujus aliud exemplum non novi, nisi in illo forte Sophoclis Aj. 741. ἔνδοθεν σίγης ἔξω παρήκειν ubi, notante scholiasta, ἡ παρὰ περισσή.

πᾶς. παντός res cujusvis hominis, cuique facilis, A. I. 50. c. παντὸς μᾶλλον proprie „magis quam quodvis aliud" ut verti possit *ante omnia,* ut M. 37. d. παντὸς μᾶλλον οὖν προσ-

προσκτέον τὸν νοῦν ἡμῖν αὐτοῖς: sed major exemplorum pars ostendit, nihil esse nisi graviorem affirmationem, *omnino, sine omni dubio:* M. 13. e. ἀλλὰ παντὸς μᾶλλον αὐτὸς ἀπορῶν καὶ τοὺς ἄλλους ποιῶ ἀπορεῖν. C. 10. b. παντος μᾶλλον οὕτως ἔχει. Cf. Zeun. ad Vig. 7, 8, 4.

πένθος vulgo est luctus; sed Pindarus magis proprie vocem usurpat de ipso *malo*, ut nostrum *Leiden*; et in loco quidem M. 14. e. ipsa *culpa*, tanquam morbus et *corporea pestis* (Virg. Aen. 6, 737.) intelligitur.

περὶ cum genit. ubi alias genitivus solus, M. 26. n. 10. περὶ τι εἶναι *spectare, pertinere ad* — C. 8. b.

περιἐσται, περιέσῃ (res, velut volvendo se) eo cessit, devenit: Demosth. Mid. 31. τὸ πρᾶγμα εἰς ὑπέρδεινόν μοι περιέσῃ: et simpliciter, τὸ ἐναντίον περιέσχεν M. 1. d. *contrarium evenit.*

πεττευτικά A. I. 15. n. 4.

πηνίκα cum correlativis suis non in universum de tempore sed de *temporis momento* usurpatur: A. I. 5. b. περιέμενον ὁπηνίκα (*ich erwartete den Augenblick, da* —) A. II. 23. b. τοτηνικαῦτα ἤδη illo tempore demum, non prius. Hinc de diei hora C. 1. a. πηνίκα; *quaenam hora?* τηνικάδε *tam mane.* Phaedo p. 76. b. αὔριον τηνικάδε (*morgen um diese Zeit*).

πιστεύειν *fidem habere, credere* accusativo additum habet in Infinitivo, id quod de illa, sive persona, sive re, credimus: e. g. Charmid. 18. Ὁμήρῳ πιστεύεις καλῶς λέγειν. Xen. Mem. 2, 6, 6. τούτῳ πιστεύομεν καὶ τοὺς λοιποὺς εὖ ποιήσειν. Sic etiam πείθεσθαι, Plat. Phaedr. 124. μὴ πειθώμεθ' αὐτοῖς τέχνῃ γράφειν. Accedit dativus per attractionem Xen. Cyrop. 3, 3, 24.: οὐδ' ἂν τούτοις ἐπίστευον ἐμμόνοις εἶναι· et sic Men. 15, c. ᾧ ἐγὼ πιστεύων ἀληθεῖ εἶναι, ἐθέλω —.

πλέθρον in *mensura longitudinis* est sexta stadii pars, quae est C pedum Graecorum, quorum unus est $11\frac{1}{2}$ digitorum Parisiensium. Hinc in *mensura quadrata* cum plethrum sit decies M pedum quadratorum (qui aequiparant 8933 pedes quadr. Parisienses vel 9559 Rhenanos) aequiparant CX jugera Magdeburgica (Magdeburger Morgen, von 180 rheinl. □ Ruthen jeder). Confecit nobis hos numeros *Ideler.*

πλείων. πλέον τί μοι ἐςι πρὸς — *profeci aliquantum ad* — A. I. 6. a. Sic etiam πλέον τι ποιεῖν *proficere* (etwas ausrichten) C. 17. τὰ πλείω *saepius, plerumque* A. II. 12. a. 15. d. sicut τὰ πολλά, saepe.

πνεῖν. πεπνύσθαι animatum esse, vivere: hinc *sapientem esse.* Homericum. M. 42. b.

ποδαγρᾶν an -ιᾶν A. II. 4. n. 2.

ποιεῖν. A. I. 21. b. οἷον τοῦτο ποιεῖς, mirandi formula, in qua ποιεῖν cum reprehensione dicitur de sermore alterius: ut Charm. p. 166. οἷον ποιεῖς, ἡγούμενος —. Neque male confert Gedikius nostratium illud: *Das machst du gut!* ποιεῖν *fingere, exhibere* (darstellen) in poëmate A. II. 24. b. ποιεῖν dub. A. II. 13. c.

ποίημα *opus* quodcunque: M. 39. c. de statuis.

ποιητικοί *poetae* M. 41. d.

ποικίλον, οὐδέν M. 8. n. 6.

ποῖος. τὸ ποῖόν τι —; A. I. 57. n. 2.

πολιτεύεσθαι C. 14. c. d. e. A. II. 3. c. *civem esse.*

πολιτικός. Cic. de Fin. 5, 23. *Cum sic hominis natura generata sit, ut habeat quiddam innatum quasi civile atque populare, quod Graeci πολιτικὸν vocant; quicquid aget quaeque virtus, id a communitate et ea, quam exposui, caritate atque societate humana non abhorrebit.* Apposui haec Ciceronis verba, ne quis vulgari ubique ac nimis angusto sensu hanc vocem intelligat, qua ratione parum conveniret locis M. 35. d. 41. a.

πολλάκις A. I. 49. a. Hoc quidem loco possit aliquis proprium vocis *πολλάκις* sensum servare velle: sed collatis exemplis quae attulit Heind. ad Phaedo. 11. sentiet, jam firmum fuisse usum quo post voces, *εἰ, ἐάν, μή* adverbium *πολλάκις* significat *forte.* Atque ad philosophicum quoque nostri loci sensum longe praestat ea significatio. Nam non hoc verendum est ne *saepe,* sed ne, se ipsum ignorans, *omnino* aliarum rerum curam quis gerat loco sui ipsius. Originem autem locutionis studiosi cognoscent ex loco Virgilii in quo cognatus quidem, non tamen prorsus idem usus est, Aen. 1, 148. *Ac veluti magno in populo cum saepe coorta est Seditio:* ubi Servius quoque: „saepe, ut fieri solet": eoque referenda Glossa Isidori: *Consaepe* (leg. *Cum saepe*), *ut adsolet.* Sed vox *saepe* vim suam revera ibi servat. Parum enim refert an verba ita jungas „Ac veluti saepe, cum —" an ita explices „Ac veluti cum, quod saepe accidit, —" In graeca dictione autem posterior ratio sola valet.

πολύς. πολλοὶ καὶ — ante adjectiva M. 31. n. 2. *πλείων* vid. seorsum.

πομπὰς δωρεῖσθαι θεοῖς A. II. 19. c. dictum ob magnificentiam et splendorem pomparum.

πόρος via, modus acquirendi: sed M. 11. d. et e. ubi *ἀρετὴ* dicitur iste *πόρος*, *facultatem* potius acquirendi et ipsam acquisitionem significat.

πού additur in re non satis certa, *ni fallor, opinor* (wol), ut A. I. 10. c. („ego, opinor, respondi id, quod usquequaque recte habet"); C. 10. c. *τὸ γάρ που κακῶς ποιεῖν ἀνθρώπους τοῦ ἀδικεῖν οὐδὲν διαφέρει,* ubi fieri poterat ut alter differentiam aliquam statueret; M. 20. d. *δίκαιος γάρ που εἶ εἰδέναι —*, ubi excipere aliquid poterat Meno. additur item quando cum incertitudine aliqua verba alterius repetimus, ut M. 7. extr. *ὅτι σχῆμά που ἐςι κατὰ τὸν σὸν λόγον, ὃ ἀεὶ χρόᾳ ἕπεται.* Unde urbane adhibetur etiam in re certissima, maxime ad declarandum, nos antequam in argumentando progrediamur expectare dum alter rem affirmet sive recordetur, e. g. C. 2. a. *τῇ γάρ που ὑςεραίᾳ —.* A. I. 29. a. *Τότε που ἐπιχειροῦμεν —.* 51. b. *σκυτοτόμος τέμνει που —.* M. 12. e. *ἀπεβάλλομέν που —.* M. 8. c. *ἀλλὰ οὔ γέ που —*, ubi voce *που* hoc dicit S. „sed tu, opinor, tam argutas discriminationes non facis." Adde not. 9. ad M. 15. et cf. Hoogev. 46, 10. 11.

πρᾶγμα. ὅ,τι ποτ' ἐςὶ το σὸν πρᾶγμα, quid in animo habes (*was*

(*was du vorhast*) A. I. 3. a. τὸ τοῦ Σωκρ. πρᾶγμα ἄσχημον φανεῖται, pro quo dici etiam poterat τὸ τοῦ Σωκράτους h. e. ipse Socrates et quod ad eum spectat C. 15. c. πράγματα negotia molesta: —ἔχειν negotia sibi facessere A. I. 32. b. —παρέχειν τινί negotia facessere, molestiam exhibere C. 4. a. M. 27. c. et fortius, πράγματα προστάττειν M. 9. a. πράγματα in civitate, *summa rerum*, *imperium* A. I. 4. d. Sic et Latini, e. g. Tacit. 1. Ann. 5. *excessisse Augustum et rerum potiri Neronem.*

πράττειν τι *data opera agere, unice agere*: C. 7. a. γυμναζόμενος ἀνὴρ καὶ τοῦτο πράττων. Xen. Hell. 4, 8, 22. ἀεὶ, πρὸς ὦ εἴη ἔργῳ, τοῦτο ἔπραττεν. πράττειν τι de ratione vivendi vid. τυγχάνειν. πράττειν κακῶς sensu ambiguo A. I. 59. n. 2.

— πράττεσθαι, ut pecuniam, *exigere*: hinc μισθὸν πράττεσθαι M. 27. 28. mercedem exigere et capere.

πρεσβεύειν, τὸ τιμᾶν (magni facere) παρὰ Πλάτωνι. Pollux 2, 12. — C. 6. b.

προδρομή A. I. 21. not. 3.

προξενεῖν, verbum proprium de officio *hospitis publici*, τοῦ προξένου, qui alius civitatis cives in sua excipiebat. Inde verbum saltem translatum etiam ad res privatas, ut A. I. 13. b. προξενεῖν τινά τινι *conciliare, tradere alicui.*

προσαναπληρώσασθαι M. 19. a. est, ut figura ibi docet, praeter tria quadrata, quae jam adsunt, quartum quoque *addere, implendo* locum, qui ei relictus est.

προσαπολαύειν v. ἀπολαύειν.

προσβιβάζειν. In hoc verbo, quando pro προβιβάζειν positum videtur, rectius praepositio refertur ad id quod attingere propositum est, ut M. 6. a. Conf. προσβαίνειν in Soph. Philoct. 42.

προσέχειν, idem quod plenius προσέχειν τὸν νοῦν, *attendere*; item *intentum esse, multum tribuere* (worauf halten) A. I. 38. b.

προσομολογεῖν M. 8. b. idem quod ὁμολογεῖν, *concedere, confiteri* (zugestehn).

προσποιεῖσθαι sibi acquirere, et, sibi vindicare: hinc cum Inf. idem quod ἀντιποιεῖσθαι, sed cum notione *sibi arrogandi* M. 27. c.

ὁ προστυχών A. II. 11. c. idem quod ὁ ἐντυχών ibid. b. Hinc A. II. 17. a. οὐ τοῦ προστυχόντος εἶναι *non cujuslibet esse, non cuique contingere.*

προσφέρειν *admovere, adhibere, praebere*, ut cibum, medicamentum, cet.; hinc metaph. A. II. 23. b. προσφέρεσθαί τινι *agere cum aliquo, uti aliquo* A. I. 3. c.

οἱ πρότερον et οἱ πρότεροι M. 31. n. 1. Conf. A. I. 35. extr. τὴν Αἰακοῦ τοῦ ἔτι προτέρου, quod tamen, cum ad nomen relatum sit, ad illorum normam non redigam.

προτιθέναι de jussu leniori, ut patris, oppositum τῷ ἐπιάττειν de tyranno C. 13. c. προτίθεσθαι *ponere*, unde proficiscatur argumentatio, M. 14. a.

προτοῦ not. 1. ad A. I. 14.

προύργου, *quod in rem est, confert, viam facit* M. 18. b. 22. c. alibi.

προφήτης A. II. 20. n. 2.
πρώ, πρωΐ, πρῷϊ Crit. init.

Σκευάριον usurpatur maxime ut deminutivum a *σκεῦος*, ac vasculum significat: sed A.I. 21. b. pluralis legitur ita ut ad apparatum *vestiarium* vocabulum spectet (cf. not.) derivandumque videatur a voce *ἡ σκευή*, quae saepe sensu *vestimenti* occurrit, ut C. 15. d. Nimirum horum vocabulorum omnium vis primaria latius patet, ita ut *ἡ σκευή* de omni apparatu, *τὰ σκεύη* autem et *τὰ σκευάρια* de impedimento et supellectili omnis generis usurpetur. Vid. Aristoph. Ran. 172. ubi *σκευάρια* dicuntur stragulae cet. Apponam verba Scholiastae ad nostrum locum: (*τὰ σκευάρια*) *σημαίνει τρία, ἢ τὰ σκεύη κοινῶς, ἢ τὴν τρυφήν, ἢ ὡς νῦν* (i. e. hoc loco) *τὰς σκευὰς τῶν κωμικῶν καὶ τραγικῶν, ὅ ἐστι τὰ ἐνδύματα.* Qui cur de apparatu potissimum scenico hic quidem cogitet, et cur *τὴν τρυφήν*, luxum, ut peculiarem aliquam vocis *σκευάρια* significationem recenseat, non perspicio.

σκυθρωπάζειν frontem adducere A. II. init.
σμῆνος M. 3. d.
σοφιστής. οἱ σοφισταί eruditi, doctrinarum magistri M. 19. d. Neque diversum quid significabat hoc vocabulum quando Protagoras, Gorgias aliique, quos tanquam peculiari illis nomine sophistas posterior aetas vocabat, tempore Socratis ita dicebantur, ut M. 28. c. Eosdem autem ipse Socrates, non sine ironia, *τοὺς σοφούς* saepe dicit, e. g. M. 8. a.

σσ an *σ* vid. *κῆσσα, Λάρισσα, Μεσήνη.*
συμβαίνειν alias verbo *εἶναι* ita conjungitur, ut *συμβαίνει εἶναι* vel *συμβαίνει ὤν* per ubertatem quandam orationis sit loco solius *ἐστί*. Sed interdum etiam solum *συμβαίνειν* est loco verbi *εἶναι*. Vid. Heind. ad Gorg. 77. Sic A. I. 52. extr. *μηδὲν ἄλλο τὸν ἄνθρωπον συμβαίνειν ἢ ψυχήν*: it. A. II. 16. c. Conf. *τυγχάνειν*.

συμπίνεσθαί τινι c. gen., *ejusdem rei inopia premi* M. 2. a.
σύν τε δύο A. II. 4. b. not.
συναγωνίζεσθαι vox nihili, not. 1. ad A. I. 33.
συνδιαταλαιπωρεῖν una cum aliquo aerumnas ferre C. 5. c.
συνοικεῖν τινι contubernalem esse: hinc metaph. A. I. 30. a. *συνοικεῖν ἀμαθίᾳ versari in —.*
συντίθεσθαι c. praes. et fut. not. 3. ad C. 14.
σφόδρα. οὔπω σφόδρα vixdum A. I. 41. a.

Τὰ τοιαῦτα pro *οὕτως* A. I. 35. n. 4.
ταράττεσθαι, turbari, M. 36. c. dicitur is qui huc illuc opinione trahitur.
τέ trajectum M. 41. n. 5. C. 1. n. 4. — suppresso in seqq. *καί* A. I. 36. n. 1. — sequente *ἤ* M. 35. n. 2. — sequente *δέ* M. 32. n. 1. — sequente *ἔτι δέ* A. II. 17. a.
τείνειν tendere, de linea dicitur pro *extendi, porrigi* M. 19. e. et antea not. 3.

τέλος

τέλος ἐπιθεῖναι A. I. 5. n. 2.
τηνικάδε v. *πηνίκα*.
τιμᾶν τινι c. gen. poenae, et *τιμήσασθαι*, C. 14. n. 4.
τίς, τί, propositioni indirectae implexum A. I. 43. b. *ἃ τίνες πράττουσιν;* M. 24. b. *ὅταν τί ἡγῆται — βλάπτει;* A. I. 8. b. *ὅταν οὖν περὶ τίνος —;* M. 9. A. I. 7. n. 1.
— *τί δή; τί οὖν δή;* formulae causam quaerentes, cur aliquid dixerit vel observaverit alter: *Quid tum? Quid ita? Quid interest?* (Wie so? Was denn weiter?) Respondet alter fere per *Ὅτι* —. M. 9. b. 12. n. 4. *τί μάλιστα;* vid. *μάλιστα*. *τί οὖ* cum aoristo secundae personae, M. 30. n. 6. A. I. 22. n. 2.
τὶς, τὶ. *τὶς* Germ. *man*, Angl. *one* A. II. 22. extr. junctum vocī *ἡμεῖς* in eadem signif. A. I. 15. a.
— *τὶς* omissum vid. *Subjectum*. *τινός* mente supplendum ad nomen aliquod M. 8. b. (*φίλοι ὄντες*).
— vid. *εἶναί τι*.
τὸ δὲ — *cum tamen* M. 38. n. 6. A. I. 15. n. 3.
— *τὸ τοῦ κωμῳδοποιοῦ* A. I. 36. c. vid. Gramm. §. 118. Obs. 6.
— *τὸ τῆς ψυχῆς* pro *ψυχή*, *τὸ τῶν θεῶν* pro *θεοί*, A. II. 16. a. 21. b.
τολμᾶν Atticis idem est quod *οὐκ αἰσχύνεσθαι*. C. 15. e.
τομεύς A. I. 51. n. 4.
τοσαῦτα A. I. 9. n. 5.
τοῦτο μέν partim, neglecto in seqq. *τοῦτο δέ* A. I. 38. n. 6.
τραγικός M. 9. n. 7.
τρόπος ingenium, indoles (*Gemüthsart*) C. 1. b.
τροφὴ educatio A. I. 36. a. 37. d. Cf. 35. a. *ἐὰν καὶ εὖ τραφῶσιν*.
τρυφᾶν mollem, delicatum esse. *οἱ τρυφῶντες delicatuli, pulchelli juvenes* M. 9. b. adjuncta tamen ibi etiam notione superbiae (Schleierm. *die Verwöhnten*), quae se admiscuit in usu illo vulgari, quo *τρυφᾶν* omnino significat *dedignabundum, fastidiosum esse* ut A. I. 22. a. Conf. Xen. Mem. 3, 11, 10. ubi *τῷ ἐπιμελομένῳ* i. e. qui te colit, observat, opponitur *ὁ τρυφῶν*, qui te negligit (*dem du nicht gut genug bist*).
τυγχάνειν. ποιοῦσι τοῦτο ὅ,τι ἂν τύχωσι faciunt, quod fors fert C. 3. extr. Eadem formula cum verbo *πράττειν*, significante vivere, C. 5. b. *ὅ,τι ἂν τύχωσι τοῦτο πράξουσι* „in ea quam fors illis objiciet vitae condicione erunt". *τυγχάνειν* sine *ὄν* pro *esse* A. I. 50. n. 4. Cf. *συμβαίνειν*. *τυχόν fortasse* A. II. 4. b.
τύχῃ ἀγαθῇ C. 2. a. formula boni ominis, cum in decretis publicis tum in privatorum sermonibus usitata: *quod fors bene vertat!*

Τπακούειν C. 1. a. verbum proprium de janitore vel quicunque fores pulsantem *intromittit:* nam sic semper interpretandum est id verbum. Phaedo p. 59. e. *καὶ ἡμῖν ἐξελθὼν ὁ θυρωρὸς, ὅσπερ εἰώθει ὑπακούειν, εἶπε περιμένειν.*
ὑπάρχειν esse, adesse, sed apud antiquiores non facile aliter nisi respectu ejus *quod supervenit, quod postea fit.* A. II. 1. d. *πρὸς τοῖς ὑπάρχουσιν super ea quae jam habebat:* A. I. 33. a. *ταῦτα μὲν ᾧου ἂν δεῖν ὑπάρχειν, hoc per se* (ohnedas) *ita esse debere putares.* Hinc *τὰ ὑπάρχοντα quae*

quae suppetunt, ea quae adsunt bene vivendi et rei bene gerendae adminicula A. I. 1. d. 36. a.

ὑπείκειν cedere C. 12. f. bis: priori loco *obsequiosum esse;* ubi dativus (*πατρίδι*) omissus est, quia binis ibi verbis accusativum regentibus hoc interjectum est. Sed mox *οὐχ ὑπεικτέον*, itidem sine casu, positum respectu periculorum quae memorantur ibi, valetque, *non retrocedendum, non declinandum.*

ὑπερήφανος arrogantem cum *insolentia* significat (*übermüthig*), *ὀγκώδης* arrogantem cum *fastu* et superbia (*aufgeblasen*): arrogantia autem facit *ἐπαχθῆ*, *molestum:* cf. Demosth. Mid. 56. *κινδυνεύει τὸ λίαν εὐτυχεῖν ἐνίοτε ἐπαχθεῖς ποιεῖν*, et post pauca, *πῶς οὐχ οὗτος ἐπαχθὴς ἐστιν ἤδη καὶ μείζων ἢ καθ' ὅσον ἡμῶν ἑκάστῳ συμφέρει;* Tali *ἐπαχθεῖ* oppositus est *εὐκαλής commodus*, qui simul est *κόσμιος modestus* et eo opponitur arroganti. Haec omnia habes M. 26. e.

ὑπέρχεσθαι subrepere, nimio obsequio colere: v. Toup. ad Suid. p. 522. Lips. Sturz. Lex. Xenoph. in v. — C. 15. f.

ὑποβλέπειν limis oculis aspicere C. 15. b.

ὑπολαμβάνειν mente concipere, ponere (annehmen) M. 11. b.; etiam de re certa, A. II. 4. extr. *δημιουργούς τινας ὑπολαμβάνομεν*. Deducta hinc vulgaris significatio autumandi, suspicandi.

ὑσσωλα ἢ ἦ — Crit. 2. a.

Φαίνεσθαι C. 1. d. *ὡς ἐμοὶ φαίνεται* h. e. ut clare video.

φάναι. Sicut *οὔ φημι* valet *nego* ita ubi *μή* requiritur eadem est significatio A. I. 6. a. *ἐὰν μὴ φῶ*. Vid. Gramm. §. 135. Obs. 2. et cf. *οὐ*. *φησί* redundat M. 36. n. 2. A. II. 9. b.

φάσκειν de se ipso praedicare C. 5. c. 15. extr. A. II. 22. b. — *affirmare, contendere* C. 14. e. A. I. 17. b.

φαῦλος M. 33. d. not.

Φίλιος A. I. 13. n. 7.

φιλονεικία de aemulatione boni A. I. 38. n. 2.

φυσᾷν, φύσημα sicut lat. *spirare, spiritus*, de superbia usurpatur, A. II. 14. a.

Χαίρειν cum negatione in participio usurpatur, per *λιτότητα*, de eo quod cum magno alicujus malo fit, ut apud Xenoph. Anab. 5, 6, 32. (18.) *οὐκ ἂν χαίροντες ἀπαλλάξαιτε* „cum magno malo vestro abieritis". Hinc eodem sensu per interrogationem A. II. 3. c. *οἴει ἂν οὖν χαίροντας ἡμᾶς εἶναι μετὰ τοσούτων μαινομένων*—; Ex valedictione *χαῖρε* nata locutio *χαίρειν ἐᾶν missum facere* C. 4. b. 6. d. A. I. 39. init.

χαλεπός 1) difficilis 2) aegritudinem afferens, *molestus* C. 6. a.

χθιζά τε καὶ πρωϊζά A. II. 7. c.

χρή et *χρῆν* C. 5. n. 2.

χρῆσθαι. C. 4. d. *ὅ,τι χρῷο σεαυτῷ* quid *de te statuas*, quid *agas*.

χωριζόμενον ἐπιστήμης M. 23. d. explicatur statim ita, ut sit *ὃ ἐπιστήμη μὴ περιέχει* i. e. quod non comprehenditur notione scientiae, diversum a scientia.

χωρίον spatium figurae geometricae, *figura* M. 16. sqq.

Ὥρα usurpatur de juventute, ut flore aetatis, M. 9. b. ἐν ὥρᾳ εἶναι.
ὡς cum indic., quando transitum facit, fere significat *quippe, nam*, ut M. 37. e. ὡς ἡμᾶς ἔλαθε 42. extr. C. 6. a. ὡς ἐγὼ τοιοῦτος sc. εἰμί: et passim. Rarior est usus quando eodem positu ὡς est pro ὥστε, *ita ut, quare:* C. 5. d. ὡς ἔγωγε — αἰσχύνομαι. Sic Aristoph. Thesm. 395. ὡς εὐθὺς εἰσιόντες — ὑποβλέπουσιν ἡμᾶς h. e. *quo fit ut —.*
— insolite usurpatum C. 3. n. 4. A. II. 6. n. 5.
— ὑπερφυῶς ὡς A. II. 17. n. 1.
— ὡς ἔχει v. ἔχειν. ὡς ἔπος εἰπεῖν *ut ita dixerim, prope dixerim*, A. I. 4. d. 37. e. A. II. 12. a. etc. V. Heind. ad Hipp. maj. 11.
ὡσαύτως, ὡς δ' αὕτως A. I. 17. n. 1.
ὥστε. M. 34. b. ὥστε — ἐξευρεῖν ἄν *ita ut potuisset invenire.*

Abruptus sermo M. 6. n. 6. 40. n. 6. C. 4. n. 2. A. I. 36. n. 1. 38. n. 6. A. II. 10. n. 5. 13. n. 3.
Accusativus absolutus M. 28. n. 2. Accusativi absoluti loco Nominativorum, ob sermonem obliquum, A. II. 19. n. 1.
Achaemenis stemma A. I. 35.
Adverbia loci per attractionem permutata C. 4. n. 6. eadem cum genit. M. 18. n. 1. eadem loco praepos. cum casu M. 34. n. 1.
Alcibiadis genus, mores, cet. Nott. ad A. I. 1. 2. 7. 35. 37. 61.
— educatio, nutrix, paedagogus A. I. 36. 37. c. nott.
Aleuadae M. I. n. 5.
Amestris, Amastris A. I. 40.
Ammonis oraculum A. II. 19.
Anachronismi A. II. 7. n. 5.
Anacoluthia. M. 4. n. 3. 9. n. 9. 10. n. 4. 22. n. 1. et 4. 27. n. 1. C. 5. n. 6. 12. n. 15. A. I. 11. n. 4. A. II. 11. n. 1. 13. n. 5. 17. extr. Cf. *Relativa. Accusativus. ὅτι* cum Inf.
Anaxagoras Periclis praeceptor A. I. 30. cum not. 4.
Anytus M. 26. sqq. not. 7. ad §. 26.
Aoristum de rebus quae solent fieri not. 4. ad C. 7.
Aorista et Imperfecta M. 3. n. 4.
Archelaus Macedoniae rex A. II. 7. cum not.
Archilochi sententia C. 10. not. 6.
Aristides M. 33.
Aristippus Thessalus M. 1. vid. Disq. pag. 2.
Aristophanis locus in Vespis correctus not. 7. ad C. 8.
Artaxerxes A. I. 35. 40.
Articulus praepos. in re ex fabula nota A. II. 24. n. 2.
non ponitur M. 7. n. 4. ante v. *βασιλεύς* A. I. 36. n. 2.
— *postpos. λόγον ὅν* pro *ὅν λόγον* vel *τὸν λ. ὅν* A. I. 5. n. 1.
Athenienses Lacedaemoniis collati in cultu deorum A. II. 19. s.
Attractio in Infinitivo C. 12. n. 9. in Adverbiis loci C. 4. n. 6. — inversa M. 36. n. 3. 41. n. 3.

Callias Calliadae f. diversus a Callia Hipponici A. I. 31.
Casus mutatus v. *Attractio* inversa.
Cebes C. 4.
Cicero Critonem aliquoties exscripsit v. not. 1. ad C. 3.
Cleophantus Themistoclis f. M. 32.
Clinias Alcibiadis pater A. I. 1. not. 18.
— — frater A. I. 31.
Comparativus pro Posit. v. *ἄμεινον.*
Compositorum quorundam verborum ratio Exc. I. ad Alc. I.
Conjunctivus in serm. obliquo M. 30. n. 8. post Praeterit. C. 1. n. 5. 12. n. 2. Vid. et *Modi.*

Coro-

Coronea, proelium ibi commissum A. I. 18.
Coturnicum pugnae A. I. 34. n. 1.
Creta bonis legibus gaudet C. 14. g.
Crito v. Argum. Critonis.

Daedali statuae M. 39. cum Excursu. Daedali progenies, Daedalidae pagus, A. I. 35. cum not.
Damascius Platonicus not. 3. ad A. I. 20.
Damon Periclis praeceptor A. I. 30.
Dativus A. I. 38. signif. *in* sive *quod attinet* A. I. 38. a.
— ethicus v. ἡμῖν.
Delia navis C. 1. n. 11.
Democritus Chna, Platonicus not. 3. ad A. I. 20.
Dualis usus quidam legitimus, an non, M. 5. n. 2.

Ellipsis vid. μή.
Empedocles M. 9.
Epexegesis M. 9. n. 1. 11. n. 4. 23. n. 5. A. I. 13. n. 5. A. II. 11. n. 1.
Erechtheus et Erichthonius A. I. 35. n. 3.
Eudorus, athleta M. 33.
Euripidis versus e Phoenissis A. II. 24. ex Antiopa A. II. 14.

Futurum in serm. hypothet. A. I. 26. n. 2. A II. 11. not. 1. Futurum Infin. an Praesens vel Aoristum, C. 14 n. 3. A. I. 4. n. 4. 5. n. 4.

Genitivi absoluti loco alius casus, qui praecesserat M. 22. n. 1. cf. C. 9. n. 5. Genitivus loco praepositionis περὶ cum genit. not. 3. ad M. 3. eodem modo cum substantivo (ἀπόκρισις τῆς ἀρετῆς, — δόξα τούτων) not. 2. ad M. 7. not. 7. ad M. 18. Genitivus mercis M. 28. n. 6.
— Genitivus pronominum personalium, qui, quando Genitivus Possessionis est, substantivo suo postponi solet, interdum etiam praeponitur, et ita vicem simul gerit *Dativi Commodi* vel *Incommodi*. Vid. Gramm. §. 120. Obs. 4. Sic A. I. 28. b. Ἦ καὶ πλανᾶταί σου ἡ δόξα περὶ ταῦτα; *Num tibi errat opinio in hisce?* M 34. b. ὥςε ἐξεστιν ἂν ὅστις ἔμελλεν αὐτοῦ τοὺς υἱεῖς ἀγαθοὺς ποιήσειν (*der ihm seine Söhne möchte zu tüchtigen Menschen machen*). A. I. 40 b. ἐν νῷ ἔχει σου τῷ υἱεῖ ἀντιπάττεσθαι ὁ Δεινομάχης υἱός. C. 15. a. ὅτι μὲν γὰρ κινδυνεύσουσί γέ σου οἱ ἐπιτήδειοι καὶ αὐτοὶ φεύγειν — δῆλον. A. I 57. b. εἰ ἡμῶν τῷ ὄμματι — ξυμβουλεύων εἶπεν —. A. II. 23. b. ὥσπερ τῷ Διομήδει — —, οὕτω καὶ σοῦ δεῖν ἀπὸ τῆς ψυχῆς τὴν ἀχλὺν ἀφελόντα κ. τ. ἑ. ubi vid. not.
Genus v. Neutrum.
Gorgias M. 1. n. 7. 2. n. 8. 9. n. 3. 35. c.

Homeri carmina *audiuntur* A. I. 18 c. d. — versus aliquot e vulgatis exemplis exulantes A. II. 21. — Od. κ, 495. cit. M. 42. v. not 2. — Il. σ, 192. correctus not. 3. ad M. 36. — Vid. et Margites.

Hyperbaton C. 6. n. 4. 12. n. 10. — in formula *αὐτὸς αὐτοῦ* A. II. 14. n. 4. — dubium in voce *μή* C. 8. n. 1.
Hypothetica constr. M. 6. n. 3. A. I. 17. n. 6. Cf. Futurum.

Imperfectum pro Praes. ob relationem ad sermonem superiorem M. 25. n. 1. 38. n. 6. Cf. C. 7. n. 4. A. I. 51. n. 6. A. II. 13. n. 2. — ob aliam causam C. 11. n. 4. cf. 12. n. 2. — dubium C. 7. n. 4. Vid. *ἵνα*. Impf. cum *ἄν* post *εἰ* cum opt. A. I. 17. n. 6.
Indicativus, vid. *μή*.
Infinitivus explicandi causa additus M. 9. n. 1. C. 14. n. 2. Inf. cum art. *τοῦ* ad explicandum subst. ejusdem sententiae, *ἄγνοια, ἡ τοῦ μὴ εἰδότα οἴεσθαι εἰδέναι* A. I. 29. a. Inf. in altero membro post verbale in *τέον* C. 12. n. 15. Inf. sermonis obliqui post relativa et post *ἐπεί* A. I. 40. a. 55. n. 7. A. II. 20. init. Vid. Futur.
Interrogatio continuo sermoni inserta M. 12. n. 4. repetita M. 2. n. 5. *Interrogativa* sermoni implexa: vid. *Τίς*.
Interruptus sermo v. Abruptus.
Iota subscr. M. 5. n. 2. C. 1. n. 1.
Ismenias M. 26. n. 9.
Isthmus Corinthi, ubi ludi Isthmici celebrabantur, C. 14.
Iterationis ratio quaedam C. 13. n. 6. Cf. Interrogatio. Repetitio.

Lacedaemon gaudet bonis legibus C. 14. Lacedaemoniorum reges, divitiae, instituta, mores A. I. 36. 38. 39. — preces, sacra A. II. 18. 19.
Laconum est *θεῖος ἀνήρ* M. 41.
Lampido regina Spartae A. I. 41.
Lanice, Alcibiadis nutrix, not. 4. ad A. I. 36.
Larissa M. 1. et 38.
Lebadea, proelium ibi commissum, not. 4. ad A. I. 18.
Lysimachus Aristidis f. M. 33.

Magia Persarum A. I. 37.
Margites, poëma A. II. 16. 17. cum not.
Medium A. I. 9. n. 1.
Melesias Thucydidis f. M. 33.
Meletus, non Melitus, not. 7. ad M. 26.
Meno v. Disq. in fronte Menonis.
Messene fertilis A. I. 38.
Metempsychosis M. 14. 15.
Midias A. I. 33.
Modorum ratio (Opt. Conj. Ind.) A. II. 23. n. 7. M. 39. n. 1. A. I. 17. n. 6.
Mysteria M. 9. e.

Negatio redundans vid. *μή* et *οὐ*.
Neutrum relatum ad nomen alius generis. M. 12 n. 9. A. I. 24. n. 3. Vid. et not. 5. ad M. 12. Cf. *Pluralia*. Cf. *τοσαῦτα*.
Nominativus c. Inf. loco Accusativi, v. not. ad M. 4. b.
Numerorum confusio v. Pluralia.

Opta-

Optativus ut εἴην *fac me esse*, M. 30. n. 1. opt. ob nexum cum serm. hypoth. A. I. 60. n. 4. opt. post relativa v. Relativa. Vid. Modi.
Oromazes A. I. 37.

Pagi Atticae v. δῆμος.
Paralus et Xanthippus, Periclis filii M. 33.
Participium aoristi additur aoristo M. 30. n. 5.
Peparethii A. I. 26.
Pericles M. 33. A. I. 2. 30. 31. A. II. 10. ejus filii M. 33. A. I. 31.
Persiae regum magnificentia, divitiae, educatio cet. A. I. 35—37. 39. 40.
Phidias statuarius M. 29.
Pindari versus M. 9. et 14.
Pluralia Neutra cum singularibus promiscue usurpata. A. I. 16. n. 2. Cf. A. I. 13. n. 5. M. 11. n. 5. 40. n. 5.
Poëtarum anonym. verba, M. 10. b. A. II. 9. (ex Antholog.)
Polycratis divitiae M. 26.
Praepositio secundo loco omissa M. 7. not. 1.
Prodicus M. 8. et 37. c. nott.
Protagoras M. 29.
Pythagorica dogmata M. 14. n. 6.
Pythoclides, Periclis praeceptor. A. I. 30.
Pythodorus Isolochi f. nobilis Atheniensis A. I. 31.

Relativa pro Interrogativis M. 6. n. 8. Vid. ὁποῖος. Relativa c. optat. pro εἰ M. 26. n. 4. Anacoluthon in altero membro post relativum A. I. 60. n. 3. Vid. Artic. postpos.
Repetitio negligentior prioris partis in fine longioris periodi, C. 13. n. 6. A. II. 1. n. 5. Cf. Iteratio. Interrogatio.

Schema πρὸς τὸ σημαινόμενον A. I. 46. n. 3.
Simmias C. 4.
Socrates raro peregre profectus C. 14. n. 1. — genus ejus a Daedalo A. I. 35. — amor in adolescentes A. I. n. 1. 2. — ars obstetricia M. 16. n. 1. 17. n. 6.
Sophoclem Plato tecte notare dicitur p. 78. not.
Stephanus Thucydidis f. M. 33.
Structurae notabiles (in quibus dubiae quaedam): A. I. 11. n. 3. ἐφ' ἑκάσῳ — καὶ ἐπὶ τῷ ἑτέρῳ. 31. n. 4. σοὶ τίνα αἰτίαν ἀναθῶμεν, διότι σέ — pro: τίς αἰτία, διότι σέ (ὀρθοτονούμ.). M. 41. n. 4. οἵτινες μεγάλα κατορθοῦσιν, ὧν πράττουσι καὶ λέγουσι. Cf. περί loco Genit. solius: Accus. absolutus: Repetitio: Hyperbaton. Structurae diversae junctae, πιστεύω τούτῳ, ἀληθεῖ εἶναι, M. 15. n. 6. — Vid. et τέ.
Subjectum omissum in relatione ad verbum subjecti indefiniti (e. g. τὸ πράττειν, ὅ,τι ἂν πράττῃ) M. 12. n. 3. 38. n. 2. C. 10. n. 8.
Synesis rectius vocatur *Schema πρὸς τὸ σημαινόμενον* q. v.

Tanagra, proelium ibi commissum A. I. 18.
Tautologia A. I. n. ult. A. II. 10. n. 4.
Themistocles M. 32.
Theognidis versus M. 36.

Thessalorum mores M. 1. a. not. C. 15. not.
Thucydides Melesiae f. M. 33. 34.
Torpedo v. *νάρκη*.
Tyrtaei fragmentum not. 8. ad A. I. 38.

Verbale in *τέον* cum Accus. subjecti C. 10. n. 1.
Verbum Praedicato non Subjecto accommodatum M. 28. n. 5.

Xanthias athleta M. 33.
Xanthippus, Periclis f. M. 33.
Xenophon a Platone significari creditur A. I. 40. n. 1.

Zeno Eleates A. I. 31.
Zopyrus Alcibiadis paedagogus A. I. 37.
Zoroastres A. I. 37.

Berolini, typis Starckianis.